

ตอนที่ 1 คนรวยในหมู่คนรวย

ในโลกใบนี้ มันมีคนจำนวนไม่น้อยที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง และหวังถึงก็เป็นหนึ่งในนั้น ติดเพียงที่ว่าเขาเป็นคนที่รวยที่สุดในหมู่คนรวยพวกนั้น การเกิดของเขาเกือบจะเป็นสาเหตุในการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แก่สังคมผู้ฝึกตน

ในขณะที่ตกแต่งอพาร์ทเมนต์ คุณหวังและคุณนายหวังแกว่งเปลเด็กด้วยความรักและรอยยิ้ม

“ฉันไม่อยากจะเชื่อ แค่เพียงกระพริบตา ลูกของเราโตขึ้นเยอะ”

“ใช่แล้ว และวันนี้ก็เป็นวันเกิดของหลิงหลิง”

“ที่รักคะ คุณเตรียมของขวัญแล้วหรือยัง”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

เมื่อเขาพูดจบ ชายวัยกลางคนก็ได้เซอไพรซ์ คุณผู้หญิงด้วยการหยิบอะไรบางอย่างที่ยาวและหนาที่เขวนไว้ที่ข้อมือของเขา

มันเป็นสมบัติเวทมนต์ที่ดูหรรษาเต็มไปด้วยหินอัญมณี ส่องแสงเป็นประกายเข้าสู่ตา ปากของคุณนายหวังค่อยๆอ้าด้วยความตกใจได้แต่จ้องมองมัน

“นี่มันคืออะไร?”

“กระบี่บินสุดหรุ” เขาพูดด้วยความภูมิใจ “มันใช้เงินรายได้ของเราถึงครึ่งปี เพื่อที่จะซื้อมันเป็นของขวัญให้หลังหลังของเรา จนถึงตอนนี้ไม่มีใครในตระกูลของเราฝึกตนจนถึงขั้นแก่นแท้ปราณทองคำเลยนะที่รัก ดาบเล่มนี้แสดงถึงความหวังของเราต่อหลังหลัง”

ในโลกที่เต็มไปด้วยผู้ฝึกตนและวิทยาศาสตร์ล้ำสมัย เป็นการรวมกันที่สมบูรณ์แบบ ใบประกาศนียบัตรได้ถูกนำเข้าสู่ระบบของโลกใบนี้ และเป็นเกณฑ์ใหม่ที่ใช้วัดระดับการศึกษา น่าเสียดายที่คู่สามีภรรยาหวัง ไม่ได้จบการศึกษามาด้วยชั้นลมปราณเสริมแกร่ง พวกเขา นั้นหยุดนิ่งอยู่ที่ขั้นแรกเริ่มเท่านั้น

กระบี่บินสุดหรุเล่มนี้ จัดว่าอยู่ในขั้นแก่นแท้ลมปราณซึ่งมัน
คุ้มค่า

คุณหวังกัดฟันเชื่อมั่นมาด้วยความเสี่ยง เขาต้องใช้เงินให้น้อยที่สุดเพื่อวันที่กำลังจะมาถึง

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อได้เห็นเปลเด็กความเหนื่อยล้าก็พลันหายไป หวังสิ่งได้แค่มองกระป๋องผ่านๆด้วยหางตาเท่านั้นก่อนที่จะไม่ได้แสดงความสนใจมันอีก

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นกระป๋องที่น่าเกลียด

ที่น่าตกใจที่สุดก็คือพ่อของหวังได้วางดาบที่ไม่นำมาองอันนั้นไว้ข้างหมอนของเขา คอยพูดแต่ว่าเพื่อที่จะไล่พวกปีศาจร้ายนะลูก

بابอลีนดี มัวแต่งมงายไร้สาระ นี่มันยุควิทยาศาสตร์ของผู้ฝึกตนไอความเชื่อโบราณๆแบบนี้มาจากไหน

ไม่มีคำพูดใดๆหลุดออกมาจากปากหวังลิ่ง หวังลิ่งยื่นมือ
ออกไปที่กระบี่เล่มนั้น มือของเขานั้นเล็กกว่ามือของพ่อของเขา
ราวๆสี่เท่า และทันใดนั้นเองเขาก็หักเจ้ากระบี่บิ๋นเล่มนั้นเป็น
สองท่อน

และตอนนั้นหวังลิ่งก็อายุแค่เพียงหนึ่งขวบ

.....

หลังจาก หวังลิ่ง ได้ทำกระบี่บิ๋นหักตอนอายุหนึ่งขวบด้วยมือ
เปล่า พ่อแม่ของเขาก็ไปต่อว่าคนใช้คุณภาพสิ้นค้า เรื่องที่ขาย
ของไม่มีคุณภาพให้กับเขา มันไม่มีทางหรอกที่เด็กตัวแค่นี้จะ
หักกระบี่บิ๋นชั้นแก่นแท้ลมปราณด้วยมือเปล่าได้!

ณ ตอนนั้น พ่อแม่ของหวังลิ่งได้เข้าใจผิดว่า พวกเขา นั้นซื้อ กระป๋องบินของปลอมมา แทนที่จะคิดว่าพวกเขานั้นได้รับลูกมา ผิดคน

พ่อแม่ของหวังลิ่งเป็นแค่คนทั่วไปที่หยุดนิ่งอยู่ชั้นเสริมแกร่ง ร่างกาย ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามแค่ไหน พวกเขาก็ไม่รู้ว่าพวกเขาให้กำเนิดหวังลิ่งได้อย่างไร

หรืออาจจะเป็นเพราะการกลายพันธุ์ หรืออาจจะมีขั้นตอนที่สำคัญบางอย่างถูกข้ามไประหว่างการสร้างหวังลิ่ง(หมายถึง ตอนที่ยังคงเป็นตัวอ่อน ผู้แปล) แต่พวกนั้นมันก็ไม่สำคัญ มากไปกว่านั้นพ่อแม่ของหวังลิ่งเชื่อว่าเขาเป็นของขวัญจากพระเจ้าที่ส่งมาให้ตระกูลหวัง เป็นผู้ที่ถูกเลือก

เพราะพ่อแม่ของหวังลิ่งนั้นไม่ค่อยฉลาด เขาต้องการชีวิตที่สงบในช่วงอายุหนึ่งขวบถึงห้าขวบ ซึ่งมันเป็นช่วงที่อ่อนแอที่สุดของเขา

อีกอย่างหนึ่งก็คือ หวังลิ่งคิดว่าถ้าหากเขาใช้ชีวิตตามปกติ เขาอาจจะถูกส่งตัวไปที่สถานทดลองมนุษย์ ไปเป็นมนุษย์ทดลอง หรือไม่ก็ไปออกรายการที่ชื่อว่า “เข้าใกล้ วิทยาศาสตร์”

หวังลิ่งคิดว่าพลังของเขาในตอนอายุเท่านั้น มันไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไร หรือเกินความเป็นจริงทั้งในสวรรค์หรือบนโลก ก็แค่ทั่วไปเขาสำเร็จขั้นพลังหนึ่งขั้นในทุกๆสองปี เขาไม่รู้ว่าทำไมมันถึงเป็นปัญหา

พลังวิญญาณของเขาไม่ได้แสดงออกมา เพราะหวังลิ่งได้เขียนยันต์อำพรางพลังวิญญาณที่เขานั้นได้อ่านเจอในตำราโบราณ เขานำมันไปติดไว้ที่แขนขวา ต้องขอบคุณยันต์นั้นที่ช่วยปกปิด

พลังวิญญานของเขา เขาจึงสามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุขเป็น
เวลาหลายปี

.....

หวังลิ่ง อายุ 16 ปีในปีนี้

ชีวิตในโรงเรียนของเขาผ่านไปไวกว่าที่เขาคิด เขาปิดบังตัวเอง
เป็นเหมือนคนธรรมดา หวังลิ่งจึงไม่ทำตัวเด่นในชีวิตแต่ละวัน

เขาไม่ได้สนใจที่จะเข้าโรงเรียนมัธยมใดๆ แต่เขากลับเลือกที่จะ
เข้าโรงเรียนมัธยมทั่วไป – อันดับที่ 60 โรงเรียนมัธยมในไป่
หยวนเมืองช่งไห่

หวังจะไปโรงเรียนด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีน

เขามองไปรอบๆ ห่างจากรูปแกะสลักที่หน้าประตูโรงเรียน มันไม่มีอะไรที่ใช้การได้แล้วจากที่เขาสังเกต รอบๆก็มีแต่ต้นปาล์ม โรงเรียนแห่งนี้มันธรรมดาดีกว่าที่เขาคิด

ถ้าหากเป็นโรงเรียนมัธยมชื่อดัง ต้นไม้ทุกต้นในโรงเรียนจะได้รับพลังวิญญาน ซึ่งแหล่งพลังงานนั้นจะอยู่ใต้พื้นดินของโรงเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีความตั้งใจและรู้สึกสดชื่นตลอดเวลาเรียน

แต่ทว่าพลังวิญญานนั้นก็ไม่มีประโยชน์กับหวังลิ่ง เพราะพลังของเขานั้นมีมากกว่า ไม่ใช่เขาไม่รู้สึกถึงพลังของมัน แต่เขากลัวที่จะไปทำลายสนามพลังของมันมากกว่า

หวังลิงไม่อยากเป็นสาเหตุสำหรับการที่จะทำให้คนอื่นบาดเจ็บ
เขาจึงเลือกที่จะเรียนในโรงเรียนธรรมดาทั่วไป และดูเหมือนว่า
มันก็ดูเป็นธรรมชาติดี โดยรวมเขารู้สึกชอบมันอย่างน้อยมันก็ดี
ต่อการชอนพลังของเขา

วันนี้เป็นวันปฐมนิเทศของโรงเรียนแห่งนี้และจะมีการสอบวัด
ระดับ

ก่อนที่นักเรียนจะได้เข้าเรียนที่นี่อาจารย์ต้องทดสอบนักเรียน
เสียก่อน โดยอ้างผลจากการสอบ นักเรียนจะถูกแบ่งเข้าแต่ละ
คลาส : ระดับพิเศษ ระดับสูง ระดับปกติ ระดับปรับปรุง

หวังลิง ยืนอยู่ข้างหน้าหน้าจอทีวีคริสตัล และเดินไปตามทางที่
หน้าจอนั้นบอกเพื่อไปยังห้องที่เขาต้องเข้ารับการสัมภาษณ์

โดยเขาคิดว่าเขาไม่อยากเข้าห้องระดับพิเศษ มันเป็นการเสี่ยงที่จะเปิดเผยพลังของเขา แต่อย่างไรก็ตามระดับปรับปรุงมันก็อยู่ต่ำเกินไป

“เอ่อ..ขอโทษนะ...ปี1ห้อง3มันไปทางไหนหรอ”

ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงหวานดังมาจากข้างหลังหวังลิ่ง เขานิ่งไปสักครู่ เขารับรู้ว่ามีผู้หญิงวิ่งเดินผ่านประตูโรงเรียนเข้ามา แต่เขาก็นึกไม่ถึงว่าเธอจะเข้ามาคุยกับเขาก่อนแบบนี้

หวังลิ่งมองด้วยหางตา เขาจึงเห็นว่าเป็นเด็กผู้หญิงที่สวยงามคนหนึ่ง

“เธอก็มาลงทะเลียนวันนี้เหมือนกันหรอ”

ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหวังลิ่ง เด็กหญิงก็ถามต่ออีกคำถาม
ราวกับว่ารู้จักกันมาก่อน เธอเป็นคนสวย ผอมยาวและผิวขาว
สวมเสื้อเชิ้ตรูปสี่ขาวและกางเกงยีนรอมเท้าผ้าใบ หวังลิ่งใช้
พลังวิญญาณนิดหน่อยเพื่อที่จะตรวจวัดระดับของเด็กหญิงคน
นั้น – ดูเหมือนว่าระดับพลังของผู้หญิงคนนี้จะอยู่ในระดับ
พิเศษไม่มีทางที่จะเป็นเพื่อนร่วมห้องของเขา

ห้องที่เขามีการสัมภาษณ์ ก็เป็นห้องเดียวกันกับของเธอคนนี้

หวังลิ่งก็ยังคงเงิบแต่ได้ชี้นิ้วไปทางห้องหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ ซึ่งมัน
เขียนว่า ปี1ห้อง3

จากนั้นเขาก็เอามือล้วงกระเป๋าตามความเคยชินและเดินไป
ทางห้องนั้น

ตอนที่ 2 ม่านน้ำฮวงโหกรูป

นี่เป็นครั้งแรกที่ ชุนหรงเป็นฝ่ายเริ่มสนทนากับคนอื่นก่อน แต่ก็
ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะไม่ตอบสนองอะไรสักอย่างเลยแบบนี้!!!

เธอแค่รู้สึกว่ไอเจ้าผู้ชายใส่เสื้อสีขาวผมสั้นคนนี้ ต่างไปจากไอ
พวกหื่นที่เธอมักจะพบเจอเป็นประจำ

นอกเหนือไปจากบรรยากาศแปลกๆรอบตัวเขา เขามีกลิ่นพลัง
วิญญาณที่พิเศษและพลังอะไรบางอย่างที่แข็งแกร่งจึงทำให้
เธอนั้นรู้สึกสนใจตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น

“นี่นาย ว่าแต่นายก็สัมผัสการณ์ที่ห้องนี้เหมือนกันหรอ”

“นี่นาย ฉันขอถามนามสกุลนายหน่อยได้ไหม”

ตลอดทางเดิน ชุนหรงพยายามอย่างมากที่จะสร้างความสนิทสนมกับหวังลิ่ง แต่ไม่ว่ายังไง หน้าเฉยเมยของหวังลิ่งก็ไม่เปลี่ยนและดูเหมือนเขาไม่ได้สนใจเธอเลยสักนิดนึง

ชุนหรงคิด นี่มันน่าอัศจรรย์จริงๆ

.....

มันเป็นครั้งแรกที่หวังลิ่งบอกทางคน ถ้าเขาและเธอไม่ได้เดินไปทางเดียวกันเขาจะไม่แม้แต่ยกมือขึ้นมาบอกทาง

เขาเกลียดการพูดคุยกับคนอื่น ยิ่งไปกว่านั้นระดับพลังของเขา ถึงขั้นแก้แค้นวิญญาณในตอนที่เขาฆ่าเข้าอายุ7ขวบ เขาสำเร็จ การอ่านใจคน ทำให้เขานั้นสามารถได้ยินเสียงความคิดคนอื่น ตลอดเวลา จึงทำให้เขานั้นไม่เคยมีเวลาสงบสุขของตัวเองเลย โดยเฉพาะยามกลางคืน ถ้าหากเขาไม่ใส่ที่อุดหูเขาอาจจะบ้าไป แล้วก็ได้

ดังเช่นตอนนี้ที่ ชุนหรงซึ่งพยายามจะทำลายกำแพงน้ำแข็ง ของเขา หวังถึงนั้นได้ยินความคิดของเธอทั้งหมด

เธอดูไม่มีความสุขเลยเหมือนกับเขา

บอกตรงๆนะ หวังถึงรู้สึกว่ามันเสียเวลา ความสามารถระดับ เธอกับโรงเรียนอันดับ 60 ด้วยระดับพลังของเธอ โรงเรียนชื่อดังที่ไหนๆที่เธอไปเธอจะอยู่ในระดับพิเศษแน่ๆ

เหตุผลของ ชุนหรงที่เข้าโรงเรียนนี้ต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง
หวังลิ่งอยากจะซ่อนพลังของเขา ในขณะที่ชุนหรงอยากที่จะ
แสดงศักยภาพของตัวเอง

ในโรงเรียนดัง พวกนักเรียนหัวกะทิมิเป็นโหล การที่จะแสดง
ความเก่งออกมานั้นคงไม่ง่าย แต่ถ้าหากเป็นโรงเรียนธรรมดา
เหมือนโรงเรียนแห่งนี้ ชุนหรงรู้สึกว่ามันสามารถแสดง
ความสามารถของเธอได้

เธอไม่เคยคาดคิดว่าเธอเข้าโรงเรียนมาจะมีเด็กผู้ชายที่ไม่แม้แต่
จะชายตามองเธอ บ้าจริง นี่เขาเป็นเกย์หรืออะไรกัน

หวังลิ่ง ก็ไม่ได้คิดว่าการที่เขาเข้าโรงเรียนมาจะเป็นจุดสนใจ
ของเด็กผู้หญิงแบบนี้

นี่มันเลวร้ายที่สุด!!!

เขาและเธอก็เดินคู่กันไปโดยที่ไม่มีใครคุยกัน ทั้งคู่ทำได้แค่เพียง
ถอนหายใจเบาๆ

.....

การสัมภาษณ์ก็เหมือนการสอบอย่างหนึ่ง ซึ่งใช้ระบบนี้มาเป็น
ร้อยกว่าปี เป้าหมายก็คือวัดระดับของนักเรียนโดยปราศจาก
อคติท่ามกลางเด็กนักเรียน จะพูดก็คือนักเรียนที่สามารถสมัคร
เข้าโรงเรียนอันดับที่ 60 แห่งนี้ได้ ต้องมีชั้นแรกเริ่มลมปราณ
แต่ในแต่ละชั้นก็จะมีระดับแยกย่อยไปอีก

มันเป็นช่องว่างแคบๆระหว่างชั้นแรกเริ่มลมปราณระดับต้น
และระดับสูง แต่ความแตกต่างโดยรวมด้านพลังถือว่า
ค่อนข้างมาก และนักเรียนที่อยู่ในระดับสูงห้องเดียวกันมี
แนวโน้มที่จะกระทบกระทั่งกันสูง

ภายในห้องเรียนที่ค่อนข้างเล็กมีผู้คุมสอบอยู่ 3 คนนั่งเรียงกัน
ซึ่งภายในห้องมีนักเรียนที่มาแสดงตัวนั่งรอกันอยู่แล้ว

หวังถึงเดินตรงไปหลังห้องและนั่งลงในที่นั่งที่ดูไม่ค่อยเตะตา
ตรงนั้น

ซุนหรงเดินเข้ามาในห้องเรียน หน้าตาที่เหมือนกับดาราย่าง
เธอได้จับสายตาของนักเรียนทั้งห้องรวมไปถึงผู้คุมสอบทั้ง3
ด้วย

ผู้ชายทั้งเด็กและแก่ภายในห้องต่างก็ชื่นในความสวยของซุน
หรง แม้แต่เด็กผู้หญิงในห้องยังก้มหน้าหนีด้วยความเขินอาย

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อซุนหรง เรากำลังจะเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนกัน
ต่อจากนี้ ฉันหวังว่าทุกคนจะดีกับฉันนะคะ” ซุนหรงเป็นนักฆ่า
ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมาตลอด ด้วยนิสัยที่ชอบเป็นจุดสนใจของ
คนอื่น เธอก็มั่วลงอย่างเป็นธรรมชาติและสง่างาม เธอยกหัว
ขึ้นสะบัดผมดำสวยของเธอกลับไปข้างหลังแล้วยิ้มด้วยความ
มั่นใจ

แต่มีเพียงอย่างเดียวที่ทำให้เธอขัดใจซึ่งก็คือหน้าของอีตาหวังลิ่ง
ยังคงเฉยเมยเช่นเคย

ในโลกใบนี้จะไปมีได้ยังไงที่ผู้ชายไม่หวั่นไหวต่อเธอ ในหัวของ
ซุนหรงเริ่มแผนการที่จะดึงดูดความสนใจของอีตาหวังลิ่ง

อีกฝั่งนึง ผู้ทดสอบทั้ง3ที่ตกใจจากการแนะนำตัวของซุนหรง

“ห๊ะ... ซุน...ซุนหรง” หนึ่งในผู้ทดสอบยังคงมีงงงอยู่พูดขึ้น

“ซุนหรงคนไหน อย่าบอกนะว่า ซุนหรงคนนั้น”

ผู้ทดสอบคนอื่นพลิกกระดาษรายชื่อนักเรียน แล้วจู่ๆก็สับสน
ออกมา

“ไม่นะ!!...นี่มัน...หลานสาวคนโตของบริษัทมาน้ำฮวงโหกรูป
ซุนหรง”

มันคือ บริษัทฟอร์จูนห้าร้อย ที่สร้างชื่อเสียงจากการขายยา
บำรุง

ในอีกมุมหนึ่ง หวังถึงได้ยินสิ่งที่เหล่าผู้ทดสอบพูด เขาก็คิดว่า
อยู่แล้วว่าสถานะที่แท้จริงของซุนหรงไม่น่าจะธรรมดา แต่เขาก็
คาดไม่ถึงว่าจะมาจากครอบครัวที่มีอำนาจขนาดนี้ แผนที่เขา
จะทำตัวไม่เด่น ใครจะรู้โรงเรียนยังไม่ทันจะเปิดเขาก็พบเจอ
ปัญหาที่น่าปวดหัวเสียแล้ว

หวังถึงเห็นซุนหรงยิ้มมาทางเขาและเดินมาและนั่งลงข้างๆเขา
เขาถึงกับพูดไม่ออก

ทำไมหลานสาวคนโตของบริษัทฟอร์จูนห้าร้อยถึงเข้ามา
โรงเรียนนี้เพื่อจะพิสูจน์ตัวเองเนี่ย

หรือเป็นเพราะว่าลูกๆหลานๆของตระกูลใหญ่ในตอนนี้อบที่
จะซ่อนสถานะของตัวเองกัน

หวังลิ่ง ปิดตาลงโดยไม่สนใจว่าขุนทรงกำลังมองมาทางเขาอยู่

ถึงยังงี้ก็ตาม ตราบใดที่เขาระวังตัวไม่เปิดเผยพลังที่แท้จริง
ของเขามากนัก เขาก็สามารถที่จะผ่านมันไปได้...ใช่ไหม?

หวังลิ่ง ไม่ได้อยากจะสนใจคนบ้าที่นั่นจึงเขาไม่หยุดตลอดทั้ง
วันแบบนี้

ต่อมาไม่นาน เขาก็ได้ยินเสียงจากผู้ทดสอบ “การสัมภาษณ์
กำลังจะเริ่มต้น ขอให้ทุกคนเตรียมตัวให้พร้อม”

สำหรับพวกขุนพี ผู้ซึ่งอยู่ชั้นแรกเริ่มลมปราณเดียวกัน พวกเขา
มองว่าการทดสอบไม่ได้ซับซ้อนอย่างที่เขาคิดไว้ โดยรวมแล้วก็
แค่ตรวจวัดระดับพลังของพวกเขา

จากการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ได้กล่าวไว้ว่ามันไม่ใช่เรื่องยากที่จะถึงขั้นแรกเริ่มลมปราณอย่างที่ใครบางคนคิด ตราบใดที่พวกเด็กได้รับการบำรุงที่ถูกต้อง ควบคู่ไปกับพลังโดยกำเนิด มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะสำเร็จขั้นแรกเริ่มลมปราณ

และที่แน่นอน มันก็มีพวกตัวประหลาดผู้ซึ่งสำเร็จขั้นในหลายๆสองปีโดยไม่ต้องการยาบำรุงอะไรเลยสักอย่าง

ไม่เหมือนอย่างในรุ่นของพ่อแม่หวังลิ่ง รุ่นนั้นเขาขาดการบำรุงที่ดี เด็กๆในชนบทสมัยนี้สามารถเข้าถึงผลิตภัณฑ์บำรุงร่างกายตั้งแต่ยังเด็ก อย่างเช่น “โดมอนด์ พาร์ทเนอร์” และ “เบรนโกลด์” ซึ่งเป็นแบรนด์ที่ดังในด้านบำรุงร่างกาย ที่จะช่วยเพิ่มระดับพลังของผู้ฝึกตน เพิ่มความฉลาดและพลังกำลัง ผลิตภัณฑ์ทั้งหมดนั้นเป็นของม่านน้ำฮวงโหกรูปทั้งสิ้น

แต่การไว้วางใจในอาหารเสริมเพื่อที่จะไปเพิ่มพลังมันก็มี
ข้อเสีย จากคำที่ว่า”ข้างนอกสุกใส ข้างในเป็นโพรง” (ข้าง
นอกเป็นทองคำและหยก ข้างในมีแต่โคลนตม)***

เกณฑ์ตั้งไว้ที่ชั้นแรกเริ่มลมปราณนั้นเพียงพอที่จะใช้รับเด็ก แต่
ทว่าทางโรงเรียนก็ยังไม่แน่ใจในพลังที่แท้จริงของนักเรียนว่า
สมควรกับระดับนั้นหรือไม่

และนี่ก็คือเหตุผลที่แท้จริงของการทดสอบนอกจากการ
ประเมินผล มันยังใช้ชี้วัดอัจฉริยภาพที่แท้จริงในตัวเด็กอีกด้วย

ในความคิดของหวังลิ่ง ตอนจบการศึกษาจำนวนนักเรียนที่
สามารถข้ามชั้นแรกเริ่มลมปราณเข้าสู่ขั้นแก่นแท้ลมปราณได้
นั้น จะส่งผลถึงชื่อเสียงของโรงเรียนเป็นอย่างมาก เป็นหนึ่งใน
เกณฑ์ที่จะขอเลื่อนขั้นเป็นโรงเรียนชื่อดังได้

บนเวที ผู้ทดสอบวัยกลางคนพูดอย่างช้าๆ “หลายปีมานี้ โรงเรียนเราอยู่ในอันดับที่ 60 ความสำเร็จของนักเรียนที่เข้าสู่ชั้นแก่นแท้ปราณทองคำ เป็นสองในหมื่นคน พูดในอีกแง่หนึ่งคือ ในเด็กนักเรียนหนึ่งหมื่นคน จะมีสองคนที่สามารถเข้าสู่ชั้นแก่นแท้ปราณทองคำ ผู้ซึ่งหลายๆคนใฝ่ฝันอยากจะเป็น พวกเขาสามารถที่จะเข้าสู่ชั้นวิญญาณก่อกำเนิดเพื่อที่จะเข้าสู่มหาวิทยาลัยที่ดีต่อไป ฉันหวังว่าในอีก3ปีต่อจากนี้ นักเรียนทุกคนจะขยัน และมุ่งสู่การเป็นผู้ฝึกตนที่ประสบความสำเร็จ”

สองในหมื่นอาจจะเป็นตัวเลขที่ไม่สวยงาม แต่โรงเรียนอันดับที่ 60 รับนักเรียนเพียงแค่ 300 คน ต่อปี หวังลิ่งคิดว่ามันก็ไม่ใช่ว่าตัวเลขที่น่าเกลียดอะไร ยังมีโรงเรียนที่แย่กว่านี้ที่ซึ่งไม่มีเลยสักคนเดียว

“ต่อจากนี้ เราจะเริ่มการวัดผลกำลัง ทุกคนโปรดสวมแว่น VR เพื่อเข้าสู่ขั้นตอนแรกในการทดสอบด้วย”

หนึ่งในผู้ทดสอบม้วนหนังสือในมือแล้วไอบาๆ แล้วจึงเรียกชื่อ “ผู้เข้าทดสอบคนแรก ชุนทรง”

ตอนที่ 3 ราชาปีศาจคางคกกินฟ้า

มันเป็นปีผู้ฝึกตนที่ 4396 VR ได้ถูกพัฒนาไปมาก และได้ถูกนำเข้ามาอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอน อุปกรณ์ VR เป็นสิ่งสำคัญในการทดสอบวัดระดับขั้นแรกเริ่มลมปราณ ตัวอุปกรณ์ได้ถูกติดตั้งเซ็นเซอร์วัดระดับพลังวิญญาณ ส่งผ่านข้อมูลทุก

อย่างรวมไปถึงพลังวิญญูณเข้าสู่ระบบ และถูกส่งกลับเข้าสู่
สภาพแวดล้อม VR

และที่แน่นอน อุปกรณ์ในโรงเรียนดังจะมีคุณภาพดีกว่านี้
เทคโนโลยีได้ผนวกเข้ากับย่นต์ซึ่งสามารถย่นระยะเวลาได้ และ
มีความลื่นไหลของภาพ สร้างสภาพแวดล้อมปลอมที่เหมือน
จริงทั้งความรู้สึกและความเจ็บปวด

แต่สำหรับหวังลิ่งเขาไม่ได้รู้สึกอะไรเลย ไม่ว่าวิทยาการใดๆ มัน
ก็แค่จำลองสภาพแวดล้อมในระดับชั้นแรกเริ่มลมปราณเท่านั้น
ขนาดเขาไปยืนให้ราชาปีศาจต่อยหวังลิ่งไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดเลย
สักนิด

หรืออาจเป็นเพราะเขสำเร็จวิชากายเขียน ณ ตอนที่เขาอายุ
เพียง 9 ขวบ

สำหรับหวังถึง สิ่งที่เขาควรระวังคือการควบคุมพลังวิญญาณ
พลังวิญญาณของเขาอาจไปรบกวนการทำงานของแว่นVR
เนื่องจากความต่างของพลังอาจทำให้ระบบเสียหาย

ณ ตอนนี้ ชุนหรงได้สวมแว่นเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ได้เห็นว่าอะไร
เกิดขึ้นกับเธอในอีกฝั่งของจอภาพ

เธอกำลังต่อสู้กับปีศาจคางคกยักษ์

คางคกยักษ์ตัวนี้สร้างมาจากปีศาจที่มาก่อนความวุ่นวายเมื่อ 6
ปีก่อน มันชื่อว่า”ราชาปีศาจคางคกกลืนฟ้า” และคนที่ปราบ
ปีศาจตัวนี้ได้ ได้เรียนจบจากโรงเรียนแห่งนี้ ชื่อของเขาคือ
“โจวอี้”

ในปีที่ครบรอบหนึ่งพันปีของ โรงเรียนแห่งนี้ โจวอี้เป็นนักเรียน
ที่มีความสามารถน่ากลัwnับตั้งแต่ก่อตั้งมา เขาพัฒนาตัวเองมา
จากคนธรรมดา เขาได้แสดงถึงความสามารถของเขา เมื่อตอน
ที่เขายังเด็กครูใหญ่ของโรงเรียนในสมัยนั้นได้พบเจอเขาและรับ
เขามาดูแล ตอนอายุ 18 ปี คนที่สำเร็จขั้นแก่นแท้ปราณ
ทองคำก็ไม่มีใครเป็นคู่มือให้เขาได้อีก

หลังจากนั้นโจวอี้เข้าร่วมคณะกรรมการของสมาคม100
โรงเรียน ตำแหน่งรองผู้อำนวยการ เขาจึงกลายเป็น
ผู้อำนวยการที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์

แต่ทว่า ณ ตอนนั้นเขายังไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก แต่ต่อมาเขาก็แสดง
ความสามารถในระหว่างเหตุการณ์ปีศาจบุกเมือง เมื่อ 6 ปี
ก่อน จึงทำให้เขามีชื่อเสียง

ในเหตุการณ์นั้นโจวอี้ได้ระเบิดพลังซี่* เพียงนิ้วเดียวไกลเป็น พันลี้ ซึ่งฆ่าเจ้าคางคกกลืนฟ้าที่ออกมาจากประตุมิติที่กำลังจะ บุกเมือง ทำให้เขานั้นเป็นที่รู้จักทั่วทั้งโลก!!

*ซี่ คือพลังที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของสิ่งมีชีวิต

ตั้งแต่นั้นมาโรงเรียนแห่งนี้จึงใช้เจ้าคางคกกลืนฟ้าเป็นการ ประเมินผล หรืออีกนัยหนึ่งคือให้เกียรติต่อโจวอี้ และให้เป็น แรงบรรดาลใจแก่เด็กนักเรียน

ผลที่ตามมาก็คือ คางคกตัวนี้ใช้เป็นการสอบในเกือบทุก โรงเรียน ศิษย์เก่าเรียกคางคกตัวนี้ว่าปีศาจคางคก

“หลังจากการอัปเดต ฉันได้ยืนยันว่าไอคางคกกลืนฟ้าตัวนี้มันมี การอัปเดต”

“ใช่ ตอนที่โจวอี้กำจัดคางคกกลิ้นฟ้า เขาได้รับวิญญาณของ มันมา แต่โชคร้ายที่เครื่องมือของโรงเรียน ณ ตอนนั้นมันไม่สามารถที่จะถ่ายโอนพลังวิญญาณเข้าสู่ระบบ”

“แต่ตอนนี้เมื่อระบบได้รับการอัปเดตแล้ว พวกเราก็อัปโหลด วิญญาณของคางคกกลิ้นฟ้าเข้าสู่ระบบ เพื่อการจำลองจะได้ สมบูรณ์ขึ้น”

หนึ่งในผู้ทดสอบจ้องไปที่เจ้าปีศาจยักษ์ในสนามจำลอง เขา ขมวดคิ้ว “ฉันกังวลว่ามันอาจจะยากเกินไปสำหรับซุนหลง”

แม้ว่าระบบจะตั้งค่าระดับความเก่งของคางคกกลิ้นฟ้าได้ แต่ก็ ยังอ้างอิงมาจากข้อมูลวิญญาณของมันจริงๆ ดังนั้นการสอบปี นี้จึงยากกว่าการสอบปีที่แล้ว

ตอนนี้ระดับของคางคกกินฟ้าอยู่ที่ชั้นแรกเริ่มลมปราณ ถ้าหากขุนหรงหาจุดอ่อนของเจ้าคางคกกินฟ้าไม่เจอขุนหรงก็คงจะไม่ผ่านการทดสอบนี้

สายตาของทุกคนจับจ้องไปที่ขุนหรง ในขณะที่หวังลิ่งกำลังหนาวเพราะความเบื่อ

นอกจากระดับพลังแล้ว ในการต่อสู้กับกับคางคกตัวนี้ต้องใช้ไหวพริบ ความสามารถของหวังลิ่งในตอนนี้อาจมองทะลุผ่านเครื่องมือทุกชิ้น เขาสามารถบอกได้ว่าใครมีระดับพลังชีวิต**เท่าใด

**พลังชีวิต คือค่าที่ใช้วัดระดับพลังชี

ค่าพลังชีวิตที่ใช้ในการสำเร็จขั้นแรกเริ่มลมปราณทั้งหมดนั้นคือ 256 แต่ขุนหรงนั้นสำเร็จไปเพียง 70% ถ้าหากขุนหรงไม่

สามารถสร้างความเสียหายที่จุดอ่อนของมันเกรดของเธอคง
ออกมาค่อนข้างแย่

ทุกสายตากำลังจับจ้องไปที่ซุนหร่ง เธอจึงไปที่เจ้าปีศาจยักษ์
และหายใจเข้า ก่อนที่จะกำหมัดและพุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็ว
เธอค่อยเข้าไปที่ท้องของคางคกตัวนั้น!

มันเป็นจุดจุดเดียวกันกับที่โจวอี้โจมตีเพื่อฆ่าเจ้าคางคกตัวนี้

“ตูม!!!”

หลังจากการต่อຍครั้งนั้น ยังคงมีควันลอยออกมาจากหมัดของ
ซุนหร่ง

นี่เป็นบทพิสูจน์ความรุนแรงของการต้อยนั้นแสดงให้เห็นว่าเธอ
ใช้พลังของเธอทั้งหมดในการต้อยครั้งนั้น

ไม่นานนัก ตัว “S” ขนาดใหญ่ก็แสดงขึ้นมา

“ซุนหรงต้อยเพียงแค่หมัดเดียว ได้เกรด S” มีใครบางคนร้อง
ขึ้นมาด้วยความตกใจ

หลังจากที่เหล่าผู้คุมสอบได้เห็นสิ่งที่ซุนหรงทำก็รู้สึกละอาย สิ่ง
ที่พวกเขากังวลเกี่ยวกับเธอมันไม่มีค่าอะไรเลย เธอยังคงได้
เกรด S อยู่ดี ความเก่งกาจของเธอนั้นเป็นที่น่าพึงพอใจสมกับ
ที่เธอเป็นถึงว่าที่ผู้นำบริษัทมาน้ำฮวงโหกรูป

หลังจากอัฟเกรดระบบมีเพียง 1%ได้เกรด S 5%ได้เกรด A
และ10%ได้เกรด B ส่วนที่เหลือก็ได้เกรด C D F ลดหลั่นลงไป

ส่วนจำนวนของผู้ที่ได้ SS หรือ SSS นั้นน้อยมากระบบจึงไม่ได้
นำมาคำนวณ

หลังจากบันทึกเกรดของชุมชนเสร็จแล้ว ผู้คุมสอบก็เรียกชื่อ
นักเรียนคนต่อไป “คนที่สอง หวังลิ้ง โปรดออกมาข้างหน้าเพื่อ
รับการทดสอบด้วย”

คนที่ที่ได้ยินเขาเงยหน้าขึ้น เขาไม่คิดว่ามันจะถึงตาของเขาเร็ว
แบบนี้

เขาเมินรอยยิ้มของชุมชนที่ยิ้มให้ขณะที่เขาและเธอเดินสวน
กันบนเวที หวังลิ้งสวมแว่นVRอย่างระมัดระวัง เขาถอนพลัง
วิญญาณของเขาออกมาเท่าที่ทำได้เพื่อไม่ให้มันไปทำลายเจ้า
เครื่องนี้

โชคดีของเขาที่เขาได้ทำแวนแตกมาเป็นร้อยเมื่อไม่กี่วันก่อน
ด้วยประสบการณ์ของเขาจึงผ่านมาได้ด้วยดี แต่เมื่อเปิดเครื่อง
เขายังมีปัญหาใหญ่อีกปัญหาหนึ่ง เขาจึงไปที่คางคกตัวนั้น

เอาจริงๆ มันก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่ไม่คาดคิดของเขา

เพราะปีศาจบุกเมืองเมื่อ6ปีก่อน และไอเจ้าคางคกกินฟ้าที่
โจวอี้ฆ่าได้ด้วยพลังของเขานั้น....จริงๆแล้วหวังลิ่งต่างหากที่
เป็นคนฆ่ามัน ในระหว่างที่เขาเดินซื้อของอยู่

ขณะนั้นเขาอายุแค่เพียง10ขวบ.....

ตอนที่ 4 หนึ่งในล้าน พลังวิญญาณจอมราชันย์

การบุกรุกของปีศาจเมื่อ 6 ปีก่อน มันอาจจะเป็นเหตุการณ์ที่
เลวร้ายที่สุดในจีนนับตั้งแต่อดีต

พลังวิญญาณที่ตกค้างทำให้โครงสร้างของมิติเวลาบิดเบี้ยว จึง
ทำให้เกิดรูรั่วระหว่างโลกปีศาจกับโลกมนุษย์ ภายในระยะเวลา
1 คืนได้เกิดความเสียหายอย่างมหาศาลต่อจีน ระบบเศรษฐกิจ
สูญเสียกว่าแสนล้าน

ที่น่าแปลกก็คือพวกปีศาจล่าถอยกลับไปเร็วเหมือนตอนที่พวก
มันบุกรุกมา ในระยะเวลาไม่กี่วันนั้นก็ทำให้เกิดเหล่าวีรบุรุษ
จำนวนมากเราเรียกพวกเขาว่า “ผู้ฝึกตนแห่งปี”

โจวอี้ผู้ซึ่งสังหารคางคกกินฟ้าระดับ 5 ด้วยวิชาฝ่าท้องฟ้าก็
เป็นหนึ่งในนั้น

นอกจากโจวอี้ หวังลิ่งยังจำได้ว่ามีทั้งหมด 9 คนที่ได้รับรางวัล
นั้นแต่เขานึกชื่อพวกนั้นไม่ออก เขาจำได้แค่ชื่อพวกเขา
เกี่ยวกับพระอาทิตย์หรือก้อนเมฆอะไรสักอย่าง

ณ ตอนนั้น หวังลิ่งเดินเล่นอยู่ในเมืองซิงยวี่*คนเดียว เขาอาศัย
อยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ห่างออกไป 3000 ลี้จากกลางเมือง เป็น
หมู่บ้านที่ไม่ใหญ่อยู่ติดกับขอบเมืองซิงยวี่ ถึงแม้ว่ามันจะไกล
มากแต่หวังลิ่งใช้เวลาเดินทางเพียง 5 นาทีถึงใจกลางเมือง

*(Xingyu อ่านว่าซิง-ยวี่ แปลว่าดวงดาว)

และเหตุผลที่เขาเดินทางกว่าพันลี้ถึงเมืองซิงยวี่ ก็เพื่อมาซื้อ
ขนมบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรุ่นลิมิตเต็ด เขาจำได้ว่าเจ้าขนมที่ชื่อว่า

สมอลแรคคูน (Small Raccoon) จะแถมลิ้มิตเต็ดการ์ดซึ่ง
วางขายแค่ในเมืองชิงยวี่เท่านั้น เขาบอกว่าหากใครเจอเจ้า
การ์ดใบนั้น คนนั้นจะได้สิทธิ์กินขนมฟรีไปอีก 200 ปี

สำหรับหวังลิ่งแล้วมันยากที่จะต้านทานไหว

เจ้าขนมอันนี้มันอร่อยมาก มีคุณค่ามากเสียดายที่ไอเท็มพิเศษใน
ตลาด ต่อให้ไอเท็มชิ้นนั้นจะแพงหรือหายากขนาดไหน เมื่อมา
อยู่ในมือหวังลิ่งมันก็ทนได้แค่ไม่กี่นาทีก่อนมันจะพัง แต่ขนมอัน
นี้ไม่เป็นเช่นนั้น

ต่อให้มันแตกละเอียดมันก็ยังไม่เป็นอะไรเขาตั้งให้มันเป็นขนม
ที่ดีที่สุดในโลก

เขารีบไปที่ร้านขายขนมมันแต่ทันใดนั้นเองประตุมิติก็เปิดออก
ปราศจากการแจ้งเตือนใดๆ มาพร้อมกับเสียงอันดังก้อง

เขาจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้แม่น ท้องฟ้าแยกออกจากกัน
เหนือร้านขนมบะหมี่คลื่นการสั่นสะเทือนอันรุนแรงทำให้ร้าน
นั้นพังลงแทบจะในทันที

เขาจำอะไรได้ไม่มากนักว่าต่อจากนั้นว่าเขาอยู่ในอารมณ์ไหน
สิ่งหนึ่งที่เขาจำได้คือเขาโมโหมากเขาจึงมองหาที่ระบาย
อารมณ์!

และจังหวัดนั้นเองเขาก็เห็นอะไรบางอย่างที่มีขนาดใหญ่ตกลง
มาจากฟ้า....

มันเป็นตัวอะไรสักอย่างที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อและมีสีฟ้า
ดวงตาของมันสั่นไหวส่องแสงอย่างแปลกๆ -มันเป็นคางคกตัว
สีฟ้าที่ใหญ่มาก

นี่ถือว่าเป็นปีศาจที่ตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่เขาจำความได้

ทันทีที่เข้าซึ่งมีขนาดใหญ่ถึง3คนแต่ละลงบนพื้น ผุนจากพื้นดินก็
ฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณกว่า50ลี้

เจ้าคางคกกลืนฟ้าตัวนี้ช่างน่าสงสารที่ต้องมาเจอกับหวังลิ่ง
มันจะรู้ไหมว่าอะไรที่กำลังจะเกิดขึ้นกับมัน?

คางคกไม่มีโอกาสแม้แต่จะร้อง หวังลิ่งค่อยเข้าไปที่ท้องของมัน
เพียงครั้งเดียว...

มันล้มลงกับพื้นและวิญญาณบินออกจากร่าง โชคยังดีมันยังมี
โอกาสได้เห็นว่าใครเป็นคนต่อยมัน

.....

เด็กอายุเพียง 10 ขวบเนียนะ?

นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้น?

ด้วยพลังวิญญาณเฮือกสุดท้ายของ कांगคก มันได้กลับไปเดือน
ปีศาจที่อยู่อีกฟากหนึ่งว่าอย่าเข้าใกล้โลกนี้เด็ดขาด

และนี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ว่า ทำไมปีศาจมันถึงถอยทัพ
กลับไปเร็วนักมันเป็นเพราะหวังลิ่งนั่นเอง

เรื่องของโจวอี้ที่ได้ชื่อเสียงจากการฆ่าคางคกกลืนฟ้านั้น
หวังถึงไม่รู้เรื่องอะไรเลยเขารู้แค่ว่าเขาเสียใจมากที่เขาได้
สูญเสียร้านขายขนมที่มีอายุกว่า100ปี

.....

และในตอนนี้เขาก็ยืนอยู่ต่อหน้ามันอีกครั้งในเวอร์ชันที่ตัวเล็ก
ลงด้วยอารมณ์ที่ไม่ค่อยจะดีเท่าไร

เขาคิดมาแล้วว่าอาจจะเป็นไปได้ที่โรงเรียนจะนำคางคกตัวนี้มา
เป็นบททดสอบ เนื่องจากศิษย์เก่าของที่นี่เป็นคนสร้างชื่อเสียง
ไว้ แต่เขาก็ไม่คิดว่าทางโรงเรียนจะได้วิญญาณของมันและ
อัปเดตเข้าสู่ระบบแบบนี้

ทางด้านคางคกกลืนฟ้ามันจำคลื่นพลังได้ คลื่นพลังของเด็กที่
ผ่านมันด้วยหมัดเพียงหมัดเดียวถึงแม้ว่าคลื่นพลังนั้นจะถูกกลบ
ไปบ้างแต่มันไม่มีทางลืมเด็ดขาด ต่อให้เวลาล่วงเลยไป 6 ปี
มันก็ยังจำหวังถึงได้ขึ้นใจ

ทันทีที่มันเห็นหวังถึงมันก็ตัวแข็งทื่อ.....มันไม่ใช่ปีศาจที่กลัวจะ
โดนต่อยเป็นครั้งที่2 แต่มันกลัวว่าถ้ามันโดนต่อยครั้งนี้
วิญญาณของมันอาจจะโดนทำลายไปด้วย

บอกตรงๆว่า หวังถึงก็ไม่ว่าจริงๆว่าเขาจะทำไมยังไงดีเมื่อเจอหน้า
คางคกตัวนี้อีก

ในขณะที่เขากำลังครุ่นคิดอยู่นั่นเอง เจ้าคางคกมันก็เริ่ม
เคลื่อนไหว -โดยที่มันล้มลงบนพื้นด้วยเสียงอันทันที

และก็จบลงแค่นั้น.....

คางคกกินฟ้าล้มลงขาทั้ง4ของมันชี้ฟ้าและตาเหลือกเหมือน
ฟังโดนทำร้ายมา

ระบบแสดงเกรด -SSS!!!

“อะไรกัน? มันเกิดอะไรขึ้น? หวังสิ่งไม่ได้ปล่อยหมัดออกไปสัก
ครั้ง”

“หรือระบบจะขัดข้อง?” หนึ่งในผู้คุมสอบพูดขึ้นจากสิ่งที่เขา
เห็น

“มันไม่น่าเป็นไปได้...เครื่องมือทุกอย่างได้ผ่านการตรวจสอบ
มาแล้ว มันไม่มีปัญหาอะไร”

“ฉันเข้าใจแล้ว!”

ผู้คุมสอบอีกคนหนึ่งร้องขึ้นมา “มันอาจจะเป็นไปได้ที่ว่า...นี่มัน
คือวิชาจิตสังหาร?”

หวังลิ่งทำหน้าที่ = =

คางคกกินฟ้า = =

“มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้น”

ผู้คุมสอบท่านหนึ่งพูดด้วยเสียงเคร่งขรึม “มันก็มีคนประเภทที่มีความสามารถพิเศษ พวกเขาสามารถลี้ภัยด้วยการปล่อยคลื่นพลังวิญญาณและรังสีสังหารออกมา...มันได้ถูกบันทึกไว้ในตำราผู้ฝึกตน”

“หรือว่านั่นคือพลังวิญญาณจอมราชันย์?”

ในตอนนั้นเอง ผู้คุมสอบทั้ง 3 คน ถอนหายใจยาวออกมา และร้องออกมาด้วยความตื่นเต้น

ใช่แล้ว! มันต้องเป็นอย่างนี้!

นี่เป็นเพียงคำอธิบายเดียวที่ทำไม่หวังถึงจะสามารถล้มล้างคดีได้โดยแค่จ้องมัน

ในขณะที่หวังลิ่งกำลังเหม่อ หนึ่งในผู้คุมสอบก็เดินเข้ามาจับมือ
หวังลิ่ง “นักเรียนหวัง เธอเป็นความหวังของเราในโรงเรียน
แห่งนี้!”

“.....”

“ขอให้ทุกคนปรบมือให้ หวังลิ่ง พวกเราจะคอยติดตาม
ความก้าวหน้าของเธอ ในโรงเรียนอันดับที่ 60 แห่งนี้”

“.....”

.....

หวังลิ่งเดินกลับบ้านด้วยสีหน้าพูดไม่ออกท่ามกลางแสงอาทิตย์
ยามเย็น สายตาของเขาจ้องอยู่ที่กระดาษใบหนึ่งซึ่งเขียนไว้ว่า
“ห้องพิเศษ” จากผู้อำนวยการโรงเรียน

แต่ในใจของหวังลิ่งกลับคิดว่า ”นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน
วะเนี่ย!!”

ตอนที่ 5 ลูกของคนอื่น

ตั้งแต่เด็ก หวังลิ่งทำตัวเองให้ไม่เป็นที่สนใจและหลบเลี่ยงการ
เป็นเป้าสายตาโดยตลอด

แน่นอนว่ามันย่อมมีที่ที่เขาไม่สามารถเลี่ยงได้ ดังเช่นการสอบนี้
แม้แต่เขาไปฝึกควบคุมคลื่นพลังวิญญาณของตนเองเพื่อที่จะ
ไม่ให้มันทำลายเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ แต่ไม่ว่าเขาจะ
พยายามหาทางสักเพียงใด สุดท้ายเขาก็ลงเอยอยู่ที่ห้องพิเศษ

มันเกิดเรื่องนี้ขึ้นได้อย่างไร?

ณ เวลาอาหารเย็น หวังลิ่งเคี้ยวอาหารอย่างเหม่อลอย เขาเงย
หน้าขึ้นแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

ทำไมการที่จะเป็นนักเรียนที่ไม่ดีถึงยากขนาดนี้?

เขาไม่คาดหวังว่าพ่อแม่ของเขาจะเข้าใจความลำบากของเขา

พ่อแม่ของของเขาร่านจดหมายที่เขียนว่าห้องพิเศษที่เขาได้รับ
มา พวกเขาไล่อ่านตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ตกหล่น

หลังจากที่ชายวัยกลางคนทรงผมสลิก-แบ็ค* ไว้หนวดเล็กๆ
ถอดแว่นกรอบสีดำของเขาออกแล้วนำมาแตะไว้ที่คางมองมา
ทางหวังลิ่ง “หวังลิ่งเรามีเรื่องต้องคุยกัน”

*สลิก-แบ็ค ผมสั้นปาดหลัง

หวังลิ่งไม่อยากจะฟังพ่อเขาพูดเลย พ่อของเขาซึ่งยังไม่สำเร็จ
ขั้นแรกเริ่มลมปราณ แต่เขาก็วางตะเกียบลงตามที่พ่อเขาบอก

เขาพอจะเดาได้ว่าพ่อเขาจะพูดอะไร มันก็คงไม่พ้น “ลูกทำให้
พ่อผิดหวังจริงๆ”

และเป็นไปตามที่คาด

“ลูกทำให้พ่อผิดหวังจริงๆ!”

พ่อของหวังลิ่งถอนหายใจเฮือกใหญ่เขาจับหมวดของเขาแล้วพูด “แค่ทำให้การสอบมันแย่นิดหน่อยทำไมได้รึยังไง ลูกได้เกรดดีๆมาตลอด มันทำให้พ่อแม่อดอัดใจรู้ไหม”

หวังลิ่งไม่มีคำที่จะพูดเขากrocket มันไม่ใช่ว่าเขาอยากจะทำมันให้ออกมาดีสักหน่อย เหมือนอย่างวันนี้มันเป็นเรื่องที่เขาทำอะไรมิได้

“ลูกน่าจะรู้ว่าตอนนี้พ่อกับแม่ยังไม่สำเร็จขั้นแรกเริ่มลมปราณเลย ตอนนี้มิ่ข่าวลือเต็มไปหมด” ถึงจุดนี้พ่อของเขาหยุดพูดแล้วเอามือปิดหน้าตัวเอง “ไม่ใช่แค่เขาพูดว่าพ่อกับแม่เก็บลูกมาเลี้ยง ยังมีบางคนว่าพ่อนั้นมิ่ขู้”

หวังถึงไม่มีคำพูดใดๆ

“คราวหน้าอย่าพยายามทำข้อสอบ ถ้าเป็นไปได้ก็ส่งกระดาษเปล่าและไม่ต้องไปฟังแม่เรื่องฝึกฝนมันช่วยอะไรไม่ได้”

“...”

หวังถึงนั่งฟังเงียบๆ เขาไม่เคยพยายามทำข้อสอบอะไรเลยสักข้อสอบ

พ่อของหวังถึงถอนหายใจ “ถ้าลูกยังได้เกรดดีๆอีก พ่ออาจจะต้องทำโทษลูก”

หลังจากได้ยินคำพูดของพ่อเขา เขาเริ่มไม่พอใจและเผลอทำ
ตะเกียบในมือหัก

“....”

เมื่อพ่อของเขาเห็นตะเกียบหักคามือหวังลิ่ง “ให้ตายสิ พ่อพึ่ง
ซื้อตะเกียบที่ทำมาจากเหล็กดำสวรรค์ชั้นเก้าเมื่อสองวันก่อน นี่
ลูกทำมันหักอีกคู่แล้ว”

“ช่างมันเถอะคุณ... หลังหลังยังคงไม่สามารถควบคุมพลัง
ตัวเองได้ ทำไมคุณถึงเอาเรื่องนี้มาพูดตอนกำลังกินอาหารกัน”
กลับกันกับพ่อของหวังลิ่ง แม่ของเขาเลี้ยงดูเขาแบบปล่อยไป
ตามธรรมชาติ

“เราจำเป็นต้องสอนให้หลิงหลิงควบคุมพลังของเขา และที่สำคัญเขากินข้าวได้ดีแล้ว ก็แค่ตะเกียบหักไปอีกคู่...สินค้าสมัยนี้คุณภาพมีแต่แย่งลง” แม่ของเขาถอนหายใจ เพราะรายจ่ายของบ้านเพิ่มขึ้น

เขามีพลังวิญญาณสูงตั้งแต่เด็ก หลังจากเขาหักกระบี่เล่มนั้นตอนอายุเพียง1ขวบ พ่อและแม่ของเขาก็เปลี่ยนข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้านแทบจะทุกชิ้น เพราะกลัวว่าหวังลิ่งจะทำมันพังหากเขาไม่ระมัดระวัง -ถ้าหากมันไม่ได้ทำมาจากหยกดำหรือเหล็กดำหรือเพชรดำ

หลังจากที่เขาเห็นตะเกียบที่ทำจากเหล็กดำหัก ในใจพวกเขาเต็มไปด้วยหลายอารมณ์ เมื่อตอนพวกเขาสอนหวังลิ่งให้ใช้ตะเกียบ ตะเกียบจะน้อยกว่า1000คู่ต้องสั่งเว่ยให้กับการสอนครั้งนั้น

หรืออาจจะเรียกได้ว่า”ตัวปัญหา”

แต่เขาก็ไม่ได้สนใจมันมากนักเพราะในชีวิตเขามันมีปัญหา
เกิดขึ้นเยอะมากจนเขาเริ่มจะชินกับมัน

หลังจากที่เขาสำเร็จระดับพลังขั้นสูงที่หลายคนต่างฝันถึง แล้ว
ยังไงต่อ?

หาเงินจากการแสดงข้างถนน?

แน่นอนว่าหวังถึงสามารถทำลายภูเขาทิ้งลูกได้ แต่มันก็ไม่มี
ภูเขาสักลูกให้เขาทำลาย ทุกวันนี้ทรัพยากรธรรมชาติถูก
ปกป้องโดยรัฐบาล ทำลายภูเขาลูกก็เข้าคุกไปเลย3ปีอย่างต่ำ
หรืออาจจะถูกประหารชีวิต!

พลังที่สามารถทำลายทุกสิ่ง? พลังที่จะครองโลก?

แน่นอนหวังสิ่งมีพลังที่จะทำมันทั้งหมด แต่เขาชอบที่จะอยู่
บ้านอ่านหนังสือการ์ตูนมากกว่า

พลังเวทหรือพลังวิญญาณหรือแม้กระทั่งควบคุมกาลเวลาเปิด
ประตูมิติ?

แน่นอนว่าหวังสิ่งสามารถเปิดประตูกาลเวลาได้ แต่ถ้าหากเขา
โดนผู้ควบคุมกาลเวลาจับได้ล่ะ บ้านที่ดินและทรัพย์สินของ
ครอบครัวเขาอาจจะโดนยึดไปและทำให้มีสถานะยากจน
ในทันที

การที่สำเร็จวิชาชั้นสูงๆมันไม่ได้สะดวกสบายเหมือนอยากที่ทุก
คนคิด

ถ้าหากเขาเป็นจักรพรรดิของผู้ฝึกตนแล้วไง? เขาก็ยังคงต้อง
เจอกับปัญหาน้อยใหญ่ทุกวันอยู่ดี ต้องคอยระวังไม่ให้
เดือดร้อนถึงพ่อและแม่ของเขา

หวังลิ่งมองอาหารที่ยังคงเต็มโต๊ะ เขาตักข้าวคำสุดท้ายใส่ปาก
แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เหนื่อยใจจริงๆ”

จากเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา เขาควรจะหยุดกินอาหารแต่มันก็ทำ
ไม่ได้ เพราะยังไงเสียเขาก็ยังจำเป็นต้องดูดซึมพลังวิญญาณ
จากธรรมชาติ

สำหรับเขากินข้าวมันเป็นเรื่องที่เขาทำไม่ได้

.....

หลังจากเขากลับเข้าห้องนอน การนอนบนเตียงเป็นสิ่งที่เขา
ชอบที่สุด มองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวยามค่ำคืนผ่าน
เพดานสกายไลท์ (Skylight)**

**เพดานสกายไลท์ : เพดานกระจกสามารถมองเห็นดวงดาวได้

มันเป็นช่วงเวลาเดียวที่เสียงรบกวนภายในหูของเขาจะเบาลง
แม้ว่าเขาจะกั้นเสียงจากทักษะอ่านใจของเขาได้ไม่หมด แต่มัน
ก็เป็นเพียงเสียงเหมือนคนบ่นเบาๆภายในหูเขาเท่านั้น

เปรียบเทียบกับเมื่อตอนกลางวันเขาว่าตอนนี้ก็ถือว่าเงียบสงบ
แล้ว

หลายๆครั้งที่เขาสงสัยว่า เขาอาจจะมาจากโลกอีกโลกหนึ่ง
หรือเปล่า แต่หลักฐานจากDNAก็ชี้ชัดว่าเขานั้นเป็นลูกแท้ๆ
ของพ่อและแม่ของเขา

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในโลกสำหรับเขาไม่ใช่การที่ไม่เติบโตหรือพลัง
ไม่เพิ่ม แต่กลับเป็นพลังที่เพิ่มขึ้นของเขามันไม่มีทีท่าว่าจะหยุด
ลงเลย

.....

เมื่อตอนที่เขายังเด็ก หวังสิ่งพยายามที่จะวัดจุดสิ้นสุดระดับ
พลังของเขาว่าอยู่ขั้นไหน แต่มันไม่เป็นผลเมื่อเขาโตขึ้นเขาก็รู้
ว่ามันไม่มีขีดจำกัดสำหรับเขา

ด้วยอัตราการสำเร็จระดับชั้นพลัง1ชั้นในทุกๆ2ปี เขาไม่สามารถบอกได้เลยว่าจุดสิ้นสุดมันอยู่ที่ไหนและเมื่อไหร่ มันน่ากลัวสำหรับเขามาก

แต่ตอนนี้สิ่งที่ทำให้เขากลับอีกเรื่องก็คืออนาคตในโรงเรียน

ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขา?

เขาวางแผนจะเข้าโรงเรียนอย่างเจียบๆ แต่เพราะเหตุการณ์บางอย่างอะไรเกิดขึ้นก็ 모르ทำให้เขาได้เข้าห้องพิเศษ

และ ชุนทรง เขาคิดว่าเธอจะเป็นตัวปัญหาสำหรับเขาในอนาคต

อย่างแรกเขาไม่อยากจะพบเธอบ่อยๆ แต่ดูเหมือนจะหลีกเลี่ยงไม่ได้

เขาลุกขึ้นนั่ง เกาหัว แล้วจึงเอื้อมไปหยิบถุงขนมจากลิ้นชัก

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ก็ช่าง...

เขาก็ตัดสินใจแกะห่อขนมบะหมี่ก่อนที่จะกินมัน เพื่อลบเรื่องวุ่นวายใจทั้งหมดทิ้งไป

ตอนที่ 6 ไปโรงเรียนวันแรก

วันนี้เป็นวันเปิดเทอมวันแรกของโรงเรียนอันดับที่ 60 แห่งนี้

ไม่สิถ้าจะพูดให้ถูกมันเป็นวันเปิดเทอมของโรงเรียนสำหรับนัก
ฝึกตนชั้นแรกเริ่มลมปราณทั่วทั้งประเทศ

การศึกษาของประเทศจีนนั้นยึดติดกับสุภาษิตที่ว่า “หาก
สังคมไม่มีกฎ คนจะมีระเบียบได้อย่างไร” โดยวัฒนธรรมที่สืบทอด
ต่อกันมากกว่า 1000 ศตวรรษ สุภาษิตนั้นไม่ได้มีไว้เฉยๆ
ไปโรงเรียนตรงเวลา เข้าเรียนตรงเวลา พักเที่ยง เลิกเรียน สวม
ใส่ยูนิฟอร์มโรงเรียน กฎเหล่านี้มีมานานแล้วอยู่ในบันทึก
ประวัติศาสตร์กว่า 100 ปี

คืนก่อน ขณะที่หวังลิ่งกำลังกินขนมบะหมี่ชุดนักเรียนของเขาก็
ถูกส่งผ่านการขนส่งข้ามมิติ

ชุดนักเรียนของโรงเรียนนี้มีสีน้ำเงินขาว ดูเหมือนชุดกีฬาข้าง
หลังเลื่อมมีตัวหนังสือสีดำใหญ่ๆ เขียนไว้ว่า “ELITE” (พิเศษ)
สำหรับนักเรียนห้องพิเศษ

แม้ว่าเขาจะเตรียมตัวเตรียมใจมาแล้ว หวังถึงถอนหายใจขณะ
มองที่ชุดนักเรียนของเขา

เขาเข้าใจที่ว่าชุดนักเรียนมันสืบทอดกันมานานกว่า1000
ศตวรรษ แต่ถึงอย่างนั้นช่วยทำให้มันดูดีกว่านี้ไม่ได้หรือยัง
แล้วนี่ยังมีคำว่า “ELITE” เปะหลาอยู่กลางหลังอีก สิทธิพิเศษ
สำหรับห้องพิเศษหรือยัง?

หลังจากหวังถึงพลิกไปพลิกมาอยู่หลายรอบ เขาก็คิดว่าชุดนี้คง
ได้แรงบันดาลใจมาจากชุดของนักโทษสมัยก่อนที่รอจะโดน
ประหารเมื่อ3000ปีก่อน ที่เขียนคำว่า “DEAD” เปะไว้ทั้งหน้า
และหลัง

อย่างไรก็ตามจะว่ามันไม่พัฒนาเลยก็ได้ กระเป่าเกือบ
ทั้งหมดของชุดนักเรียนเป็นกระเป่ามิติ ความจุของมันเยอะมาก
ถึงขั้นว่าใส่อะไรลงไปยังไงมันก็ไม่เต็ม นี่เป็นความสำเร็จเพียง
อย่างเดียวของการศึกษาที่พยายามจะลดภาระของนักเรียน

แต่มันไม่ใช่ปัญหาหลัก

สำหรับหวังถึงปัญหาหลักจริงๆของเขาก็คือ พรุ่งนี้เขาต้องไป
โรงเรียนวันแรกนี่สิ

ระยะทางจากหมู่บ้านของเขาถึงโรงเรียนก็ประมาณหมื่นลิ
หวังถึงวิ่งเต็มสปีดน่าจะไปถึงหน้าประตูโรงเรียนภายใน2นาที่

ก่อนหน้านี้เขาวิ่งกว่า3หมื่นลิไปซื้อขนมบะหมี่ แค่มื่นลิมันไม่
ทำให้เขาเหนื่อยเลยแม้แต่หน่อย

.....

วันนี้เป็นวันเปิดเทอมวันแรก เหล่าอาจารย์ก็มายืนรอทักทาย
นักเรียนอยู่หน้าประตูโรงเรียน

หวังลิ่งที่เพิ่งจะเริ่มทำใจได้กับเหตุการณ์ที่ผ่าน ก็ได้ยินเสียงคน
คุยกันจากไกลๆ

“ฉันได้ยินว่ามีนักเรียนใหม่ได้เกรด SSS เมื่อวาน”

“ใช่ๆ ผู้อำนวยการเซ็น นักเรียนคนนั้นชื่อหวังลิ่ง และเขาก็ได้
เข้าห้องพิเศษด้วย”

“นั่นสินะ...ดูเหมือนนักเรียนคนนี้จะมือนาคที่สดใสนะ ว่าแต่
หวังลิ่งคนนี้เป็นนักเรียนหญิงหรือนักเรียนชาย?” ผู้อำนวยการ
ถาม

“นักเรียนชาย”

ผู้อำนวยการแสดงสีหน้าอย่างเสียดาย “อืม...นักเรียนชายสมัย
นี้เรียนรู้อะไรได้ไว ถ้าหากเป็นนักเรียนหญิงฉันจะเชิญมาสอน
ตัวต่อตัวแล้ว”

เหล่าอาจารย์ถอนหายใจด้วยความเสียดาย

หวังลิ่งทำหน้าที่ = = ต่อสิ่งที่เขาได้ยิน (อาจารย์...)

หลังจากที่เขาจัดชุดของเขาเสร็จ หวังถึงจึงเดินผ่านประตู
โรงเรียนเข้าไป ทำความเคารพเหล่าอาจารย์โดยไม่มีใครจำเขา
ได้ เป็นเพราะว่าเขานั้นวิ่งมาด้วยความเร็วจากหมู่บ้านของเขา
และเขาได้ใช้1ใน3000วิชาชั้นสูง -วิชาร่างจำแลงชั้นสูง

เทียบกับวิชาชั้นธรรมดา ความแตกต่างของวิชาอยู่ตรง มัน
สามารถแก้ไขโครงสร้างหน้าตาถึงระดับDNA และไม่สามารถ
ตรวจสอบได้แม้จะใช้เครื่องมือตรวจสอบรุ่นล่าสุดก็ตาม

แต่ในทางกลับกัน วิชาชั้นธรรมดามีรากฐานมาจากการ
แต่งหน้าสมัยโบราณ ซึ่งจะถูกจับได้ทันทีโดยกล้องวงจรปิด
ทั่วไปตามถนน และจะแจ้งเตือนไปยังสถานีตำรวจ

หวังถึงแอบเข้าโรงเรียนอย่างปลอดภัย หลังจากผ่านหน้าประตู
โรงเรียนมาโดยไม่มีใครจำเขาได้...ถึงจะเสียแรงแต่ก็ต้องทำ
เพราะสำหรับเขาคำชมหรือเสียงปรบมือมันน่ารำคาญ

ตั้งแต่เด็กเขาหวังว่าเขาจะพบสถานที่ที่สงบ ที่ซึ่งเขาสามารถเรียนอย่างเงียบๆได้ แต่กลับไม่มีอะไรสมหวังเขาเลยสักอย่าง

มีสำนวนที่ว่า ถ้าหากพระเจ้าปิดประตู ก็จะไปเปิดหน้าต่าง

ในกรณีของหวังลิ่ง มันอนาถกว่านั้น... ไม่ใช่แค่พระเจ้าเปิดทั้งประตูและหน้าต่างให้เขา พระเจ้ายังให้ลมพายุไต้ฝุ่นบ้านด้วย

ห้องเรียนของนักเรียนปี1ห้องพิเศษ3 นั้นอยู่ที่ชั้นแรกของตึกเรียน

เป็นทำเลที่ดี ประตูหน้าต่างติดกับห้องน้ำหญิงส่วนประตูหลังห้องติดกับห้องน้ำชาย ในขณะเดียวกันยังตั้งอยู่ใกล้ห้องอาหารที่สุด ทุกพักเที่ยงห้องพิเศษจะได้ไม่ต้องปวดหัวกับการหาที่นั่ง

ไม่เหมือนเมื่อก่อน ที่ตอนนี้มีวิชาเรียนน้อยลงแต่เรียนนานขึ้น ซึ่งปรับให้เขากับยุคสมัย รวมถึงวิชาฟิสิกส์ วิชาการศึกษา หรือแม้กระทั่งวิชาทั่วไป เช่น การเขียนยันต์ การทำยาบำรุง หรือการรักษา และอื่นๆ แล้วแต่นักเรียนจะเลือกเมื่อเข้าสู่ปี1ชั้นสูง

ปี1ชั้นสูงคือเมื่อนักเรียนเรียนรู้พื้นฐานสำคัญครบแล้ว แม้ว่าหวังถึงจะเรียนรู้พื้นฐานทั้งหมดตั้งแต่อยู่ในท้องแม่แล้ว เขายังคงต้องสร้างเป็นว่าไม่รู้เรื่องอะไรเลย ต้องเข้าเรียนทุกครั้ง และทำเกรดให้อยู่ระดับกลางๆ

มันน่ารำคาญสำหรับเขาที่ต้องคอยทำอะไรซ้ำๆซากๆ

การสร้างเพื่อนเป็นอะไรที่หวังถึงไม่ถนัด ในโรงเรียนมีห้องพิเศษอยู่ทั้งหมด2ห้องในห้องเขามีนักเรียน15คน

หลังจากการคัดเลือกคณะกรรมการห้อง หวังถึงจำชื่อคนได้แค่บางคนเท่านั้น

คนที่แรกคนได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องอย่างเป็นเอกฉันท์คือ ชุนทรง ผู้ซึ่งสวยสง่ามีราศี เธอออกมาพูดหน้าชั้นด้วยความมั่นใจ เล่าเรื่องเล่นละครราวกับว่าเธอกำลังแสดงละครน้ำเน่าที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนในประวัติศาสตร์

ส่วนคนที่2ที่เขาจำได้ชื่อ เซ็นเฉา ซึ่งได้รับตำแหน่งเป็นผู้ดูแลด้านกีฬา เซ็นเฉาอยู่ในชั้นแรกเริ่มลมปราณระดับสูง และเป็นคนที่มีโอกาสที่จะสำเร็จขั้นแก่นแท้ปราณทองคำ เขาเกิดในครอบครัวผู้ฝึกศิลปะการต่อสู้ เขาน่าจะเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุด

แล้วในโรงเรียน และเขามักจะโกรธใส่คนสัตว์สิ่งของอยู่
ตลอดเวลา

คนที่3ชื่อ ก้าวหาว รับผิดชอบด้านวิทยาศาสตร์ เขาอยู่ในชั้น
แรกเริ่มลมปราณระดับสูง ครอบครัวของเขาเปิดร้านขายสัตว์
ซึ่งขณะนี้พัฒนาเป็นร้านขายสัตว์วิญญาน เขามักจะพา
นกแก้วที่ชื่อดูปี้ไปไหนมาไหนตลอด นักเรียนในห้องเลยตั้ง
ฉายาให้เขาว่า มาสเตอร์ดูปี้

คนที่4 เป็นคนที่หวังถึงรางวัลตัวที่สุด เขาชื่อ ลีฉวนจิง ชื่อของ
เขานั้นเหมือนชื่อเด็กผู้หญิง เขาเป็นคนดูเซ่อๆเงี้ยบๆ สูง190
เซนติเมตร ไม่ค่อยพูดมากและดูธรรมดาที่สุดในห้อง แต่สิ่งที่
แปลกก็คือวิชาอ่านใจของหวังลิงไม่ได้ผลกับลีฉวนจิง และ
นักเรียนชายคนอื่นๆภายในห้องด้วย

มันเป็นสถานการณ์ที่แปลก มีแค่เพียง2อย่างที่สามารถป้องกัน
การอ่านใจของหวังลิ่งได้ก็คือ หนึ่ง เขาต้องพกของวิเศษซึ่ง
สามารถป้องกันคลื่นพลังวิญญาณของเขาได้ และสองต้องเป็น
คนง่ายและซื่อคิดอะไรไม่ซับซ้อน

แต่ไม่ว่าจะแบบไหน ในสายตาหวังลิ่ง ลี้ฉวนจึงเป็นเหมือน
ระเบิดเวลาที่จะระเบิดตอนไหนก็ไม่รู้ ซึ่งเป็นอันตรายต่อ
แผนการของเขาอย่างมาก

ทั้งหมดมีแค่4คนที่เขาจำเป็นต้องระวังตัว

หลังจากคาบแรกจบลง ทั้งห้องก็เต็มไปด้วยเสียงพูดคุยและ
เสียงหัวเราะ หวังลิ่งทำได้เพียงถอนหายใจการซ่อนตัวในจุดที่
เป็นอันตรายแบบนี้มันโคตรยาก

เขาเหลือบมองนาฬิกา หวังลืงหยิบหนังสือออกมาจากกระเป๋า
มิตีและวางมันลงบนโต๊ะ

จากนั้นเสียงออกก็ดังเป็นเวลาคาบถัดไป

ไม่นานนักก็มีหญิงวัยกลางคนสวมแว่นกรอบทองผมทรงโพนี
เทล เดินผ่านประตูมาและยืนบนเวทีหน้าชั้นเรียน และตี
หนังสือใส่มือตัวเอง “อาจารย์ได้ยินเสียงของพวกเธอดังไปถึง
ห้องพักอาจารย์! พวกเธอเป็นนักเรียนชั้นพิเศษสร้างเสียง
รบกวนถึงขนาดนี้แล้วต่อไปพวกเธอจะทำอะไรกันอีก”

อาจารย์หญิงวัยกลางคนคนนี้ชื่อว่า ป่าน ฉิงซง คุณครูประจำ
ชั้นของชั้นปีที่1ห้องพิเศษ3 และในขณะเดียวกันก็เป็นคนที่5 ที่
หวังลืงต้องระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ...

ตอนที่ 7 อาจารย์ปาน

หวังลิ้งได้ยินกิตติศัพท์ของอาจารย์ปานเฉิงชงมานาน เธอเป็นอาจารย์แถวหน้าทีกลับมาทำงานหลังจากปลดเกษียณ เธอสอนนักเรียนจำนวนนับไม่ถ้วนให้มีโอกาสสำเร็จขั้นแก่นแท้ปราณทองคำ แต่โชคไม่ดีที่พวกเขาเหล่านั้นกลับไม่สามารถที่จะสำเร็จได้ และเมื่อพวกเขาเรียนจบพวกเขาก็ยังทำมันไม่สำเร็จ

แต่มันไม่ใช่ความผิดของอาจารย์ปาน

เหมือนที่มีคนเคยกล่าวไว้ ต่อให้คุณพามาไปที่ลำธาร คุณก็ไม่สามารถบังคับมันให้กินน้ำได้ ถ้าหากคุณเกียจคร้านในการฝึกฝน คุณจะรู้สึกเสียใจในภายหลังเมื่อยามแก่

หากไม่นับกรณีเหล่านั้น อาจารย์ปานเฉิงซง ก็สามารถฝึกนักเรียนได้คนหนึ่งที่เธอจะปลดเกษียณ นั่นก็คือโจวอี้

โจวอี้เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนแห่งนี้ผู้ซึ่งมีชื่อเสียงจากการปราบปีศาจคางคกกลืนฟ้าด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว เขาก็เป็นศิษย์ของอาจารย์ปาน

จากเรื่องนั่นเองอาจารย์ใหญ่จึงเชื่อในความสามารถของเธอ เธอเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่กลับมาทำงานหลังจากปลดเกษียณทั้งยังได้รับเงินเดือนที่สูงที่สุดในหมู่อาจารย์

มันจะเป็นยังไงก็ช่างหวังถึงไม่ได้สนใจอะไรมันมาก

เขาแค่หวังว่าอาจารย์ปานคนนี้จะไม่เฉลียว และไม่สร้างปัญหา
ให้แก่เขาหลังจากที่เขานั้นพยายามอย่างหนักในการปลางตัว

ก็เหมือนอาจารย์คนอื่นๆ อาจารย์ปานมีหุตาที่เฉียบแหลม

ยกตัวอย่างเช่น เธอได้ยินเสียงนักเรียนในห้องตั้งแต่เธอนั้นอยู่
ในห้องทำงาน และระหว่างทางที่เธอเดินมายังห้องเรียนเธอยัง
เห็นนักเรียนในห้องอื่นที่ตั้งใจเรียนแต่ห้องของเธอนั้นกลับ
วุ่นวาย

ส่งผลให้อาจารย์ปานอารมณ์ไม่ดี เมื่อเธอเดินเข้ามาในห้องเธอ
ก็ตีหนังสืออย่างดัง แสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจน “นี่เป็นปีที่
8ในการสอนของฉัน ฉันเคยเป็นอาจารย์ประจำชั้นห้องพิเศษ

มา10ห้อง ห้องนี้เป็นห้องที่10 พวกเธอเป็นห้องที่เลวร้ายที่สุด
นับตั้งแต่ฉันเป็นอาจารย์ประจำชั้นมา!!”

ทุกคนรู้สึกตกใจแต่ก็รู้สึกเหมือนเคยได้ยินประโยคนี้มาก่อน

ถึงกระนั้นอาจารย์ที่ได้ชื่อว่าเขี้ยวที่สุดในโรงเรียน ไม่มีใครกล้า
ที่จะทำให้เธอโกรธ อาจจะยกเว้นซุนหรงไว้หนึ่งคน แต่เธอก็
ไม่อยากรหาเรื่องซุนหรงโดยไม่มีเหตุผล

เธอไม่รู้จักนักเรียนคนอื่นเลยภายในห้อง เธอจึงกวาดสายตหานักเรียนที่จะนำมาเป็นตัวอย่างในการแสดงอำนาจฐานะ
อาจารย์ประจำชั้น

“นักเรียนคนไหนชื่อหวังลิ่ง?”

หวังลิ่งใจตกไปถึงตาตุ่มเมื่อทุกคนในห้องเรียนหันมามองที่เขา

“เธอสินะ ฉันได้ยินเสียงเธอดังไปถึงระเบียง” อาจารย์ปานพูด

“....”

“ไม่ว่าเธอจะมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง จากความแข็งแกร่งหรือโชค
ของพวกเธอ ตราบใดที่พวกเธออยู่ในห้องเรียนของฉัน ฉันหวัง
ว่าพวกเธอจะตั้งใจเรียน พวกเธอต้องไม่เข้าห้องสายหรือออก
จากห้องก่อน และอย่าก่อความวุ่นวาย ถ้าหากพวกเธอทำทนาย
ฉัน ฉันคงไม่มีทางเลือกที่จะเชิญผู้ปกครองมาโรงเรียน”

มันเป็นเรื่องปกติที่เมื่อเริ่มคาบเรียนแรก คนที่เจียบๆอย่าง
หวังลิ่งก็มักจะโดนจับมาเป็นตัวอย่างการทำโทษอย่างไม่มี
เหตุผล

ในตอนที่เขายังเด็ก เขาจำเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดของเขาได้
เมื่อตอนเขาเรียนอยู่ชั้นเตรียมรับรู้ลมปราณ เขานั้นเสก
อูกกาบาตเข้าใส่สนามกีฬาทำให้คลาสเรียนถูกยกเลิกไป3วัน

โชคดีที่เขานั้นฝึกการควบคุมอารมณ์ตัวเองมา

ไม่อย่างนั้นถ้าหากเขาโมโหขึ้นมา...ขนาดเขายังกลัวตัวเองเลย

.....

อาจารย์ปานเป็นอาจารย์ประจำวิชาขั้นต้นเต๋า นอกเหนือไปจาก
การเขียนยันต์ทั่วไปเธอมีเป้าหมายที่จะสอนนักเรียนห้องพิเศษ
ให้เรียนรู้วิชาขั้นสูง

แห่งปรอท กระดาษยันต์สี่เหลี่ยม น้ำมนต์ และพุทธรูป -ของ
เหล่านี้เป็นวัตถุดิบพื้นฐานของการเขียนยันต์

ห้องพิเศษไม่ได้ใช้เวลาในการเรียนการสอนพื้นฐานมากนัก
ดังนั้นจึงเรียนได้เร็ว มันเป็นคาบแรกแต่อาจารย์ปานก็นำ
วัตถุดิบทั้ง4อย่างมาด้วย “ฉันไม่รู้ว่าพวกเธอเคยเขียนยันต์มา
ก่อนไหม แต่ในคาบเรียนฉัน เราจะเริ่มตั้งแต่รากฐาน เอาล่ะ
ฉันจะสอนพวกเธอเขียนยันต์ฤๅษี”

ยันต์ฤๅษี ตามชื่อของมัน มันเป็นยันต์สำหรับอัญเชิญผีอยู่ใน
ประเภทยันต์อัญเชิญ

เทียบกับยันต์ประเภทอื่น โจมตี ป้องกัน พิธี และผนึก ยันต์
ภูตผี อาจจะฟังดูน่ากลัว แต่มันเป็นยันต์ขั้นพื้นฐานที่เขียนง่าย
ที่สุดอันหนึ่ง แม้แต่พวกมือใหม่ก็ยังสามารถที่จะเขียนมันได้

หลังจากที่อาจารย์พูดจบ เธอก็ผสมแท่งปรอทกับน้ำมันต์ กาง
ยันต์และลงพู่กัน

“เอาล่ะ ตอนนี้ฉันจะแสดงให้เห็นว่าเธอ ดู วิธีการเขียนยันต์
ภูตผี”

สายตาของนักเรียนทุกคนจับจ้องไปที่อาจารย์ปาน อย่างที่บอก
เธอยกพู่กันเขียนลงไปบนกระดาษยันต์ เมื่อเขียนยันต์เสร็จสม
บูรณ์ ขั้นตอนสุดท้ายก็คือการใส่พลังวิญญาณลงไปและปาดบน
อากาศ

ทุกสายตาก็เป็นพยานให้กับสิ่งที่เห็น

ทุกคนมองเห็นอะไรบางอย่างเวียนว่ายอยู่ในอากาศ

พวกนี้สินะที่เรียกว่าภูตผี

อาจารย์ป่านชี้นิ้วไปที่ สีเทาๆเขียวๆในอากาศและพูดว่า “ฉัน
ควบคุมการปล่อยพลังวิญญาณ อย่างที่พวกเธอเห็นนี้เป็นภูตผี
ที่อ่อนแอที่สุด วิญญาณพวกนี้ไม่มีความอาฆาต เพราะนักเรียน
ไม่สามารถควบคุมพลังวิญญาณได้ พวกเขາอาจจะอัญเชิญ
วิญญาณระดับสูง แต่พวกเธอไม่ต้องกลัวฉันจะรับมือกับพวก
มันเอง เดี่ยวฉันจะอธิบายการปลดปล่อยพวกมันให้ฟัง”

เมื่ออาจารย์พูดจบ เธอก็จุ่มนิ้วชี้ลงไปใต้น้ำมนต์ที่ผสมกับแท่ง
ปรอทบนโต๊ะ จากนั้นเธอวาดนิ้วไปบนอากาศระหว่างคิ้วของ
วิญญาณตนนั้นอย่างรวดเร็ว

วิญญาณตนนั้นร้องด้วยเสียงโหยหวนและขาดเป็น2ท่อน
ในทันที กลายเป็นละอองลอยหายไปสู่อากาศ

“บริเวณระหว่างคิ้วของภูตผีเป็นจุดอ่อนของมัน ผู้ฝึกตน
สามารถปลดปล่อยวิญญาณได้โดยการใช้สารประกอบที่ผสม
จากน้ำมนต์และแท่งปรอท และใส่พลังวิญญาณลงไปเล็กน้อย
หรือของที่หาซื้อได้ตามท้องตลาด เกลือ น้ำปัสสาวะหรือเลือด
ไก่... แต่ของเหล่านั้นมันไม่น่าใช้เท่าไร

อาจารย์ปานโบกมือ มีแสงสว่างขึ้นท่ามกลางอากาศพร้อมกับ
วัตถุสิบทั้ง4อย่างสำหรับเขียนยันต์ให้แก่นักเรียนทุกคน

“ตอนนี้พวกเธอสามารถเริ่มเขียนตามที่อาจารย์แสดงขั้นตอนให้ดูเมื่อสักครู่นี้”

หลังจากนั้นห้องเรียนก็แทบจะระเบิด สารพัดญาติลูกอัญเชิญออกมา

ญาติที่ซุนหรงอัญเชิญมาเป็นนักเรียนหญิงที่ลื่นตกตึกตายภายในโรงเรียน หรือก็คือผีตนนั้นคือรุ่นพี่ของเธอ

เซินเฉา อัญเชิญครูใหญ่สมัยไหนก็ไม่รู้ ผู้ซึ่งยังคงมีมีด9เล่มปักอยู่บนหัว เขาตายเนื่องจากในขณะที่คนในครอบครัวของเขาโดนโทษประหารชีวิตสร้างพายุในแดนประหาร และในความวุ่นวายนั้นเขาก็โดนมีดปักหัวตาย

มาสเตอร์ดูปี้หรือกั้วหาอ อัญเชิญสุนัขกระดูก เขาโดนต่อว่า
อย่างหนักจากนักเรียนที่รักสุนัขภายในห้อง

มีคำที่กล่าวไว้ว่าคนที่เชื่อและจิตใจดีมักจะดึงดูดสิ่งดีๆ นี่ก็
เป็นขอพิสูจน์คำกล่าวนี้ สิ่งที่ดีจะวนจิงอัญเชิญ

มันเป็นภูตผีที่วิวัฒนาการไปเป็นผีร้าย มันมีดวงตาสีแดงกำ
ดวงตาข้างหนึ่งของมันหลุดห้อยออกมาจากเบ้าตา และปล่อย
รังสีฆ่าฟันออกมาอย่างไม่เป็นมิตร

แต่อย่างที่อาจารย์ปานได้พูดไว้ชื่อเสียงของเธอไม่ได้มีไว้คุย

ทันทีที่ผีร้ายตัวนั้นโผล่ออกมาเธอก็ พุ่งตัวไปข้างหน้านั้นถึงลูก
ตาออกมาและบีบมันจนแตกคามือ ต่อหน้าต่อตานักเรียนทั้ง
ห้อง

ทุกคนอิงในการกระทำที่รวดเร็วของอาจารย์ แต่ในใจกลับคิดว่า

“โคตรเถื่อน!!!”

หวังลิ่งเป็นคนเดียวที่ตอบสนองช้า

เขาได้เรียนรู้การเขียนยันต์ด้วยตนเองมาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ มันไม่ยากเลยแม้แต่น้อย – จำนวนที่หวังลิ่งเขียนได้อาจจะมากกว่าอาจารย์ทั้งหมดในโรงเรียนช่วยกันเขียน

แต่สิ่งที่ยากกับเขาก็คือเขาไม่สามารถควบคุมพลังของเขาได้อย่างแม่นยำ

เขาจึงไปที่วัดตุดิบทั้ง4บนโตะเขาคิดในใจว่า...

“เขาจะอัญเชิญตัวอะไรออกมาอีกคราวนี้”

ตอนที่ 8 ตำนานของโรงเรียนอันดับที่ 60

ทุกๆคนคงอาจจะได้ยินตำนานหรือเรื่องเล่าในตอนเด็กๆ ว่า
โรงเรียนอันดับ60แห่งนี้เคยเป็นสุสานมาก่อน

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่สามารถบอกได้ว่ามันจริงหรือไม่แต่เขาก็
สามารถบอกได้ว่าข้างใต้นี้มันเคยเป็นสุสานมาก่อน ราคาที่ดิน
ของสุสานมักจะค่อนข้างถูก และเมื่อ600ปีที่แล้ว ที่ดินแห่งนี้
ถูกกระทรวงศึกษาเข้ายึดและสร้างเป็นโรงเรียนแห่งนี้

จู่ๆหวังลิ่งก็เกิดกลัวขึ้นมา

สนามกีฬาของโรงเรียนแห่งนี้ก็สร้างบนส่วนหนึ่งของสุสาน
นักเรียนทุกคนใช้วิ่งเล่นและเป็นที่เต้นออกกำลังกายตาม
จังหวะเพลง* ซึ่งเหมือนกับการเต้นจังหวะดิสโก้

*ในประเทศจีนจะมีการเปิดเพลงเต้นออกกำลังกายผ่านทาง
วิทยุซึ่งเป็นที่นิยมในยุคยุคหนึ่ง

นี่คงอธิบายถึงสิ่งแปลกๆที่โผล่ขึ้นมาในวิชายันต์เต๋า

ปัญหาที่เขากังวลก็คือ...

เขาไม่สามารถควบคุมพลังได้อย่างแม่นยำและโรงเรียนนี้ก็เคยเป็นสุสานมาก่อน ด้วยเหตุผล2ประการข้างต้น เขาไม่สามารถการันตีได้ว่าเขาจะไม่อัญเชิญภูตผีแปลกๆออกมาที่แม้แต่อาจารย์ปานก็ไม่สามารถจัดการได้

โดยที่หวังลิ่งไม่ทันสังเกต อาจารย์ปานเดินเอามือไหล่หลังมาอย่างเงิบๆข้างหลังหวังลิ่ง ในความคิดของเธอ เธอคิดว่าหวังลิ่งคงโชคดีที่ได้เข้าเรียนในห้องพิเศษ ถ้าไม่อย่างนั้นก็คงเป็นเพราะข้อผิดพลาดของระบบ เพราะเขาดูเหมือนจะไม่มีอะไรพิเศษเลย

“ทำไมเธอถึงไม่เขียนยันต์? หรือเธอไม่เข้าใจขั้นตอนที่ฉันสอนไปเมื่อสักครู่? ฉันสามารถสอนเธอใหม่ได้นะ”

หวังลิ่งคิด [ไม่เข้าใจ?]

มันเป็นคำพูดที่ดูถูกความฉลาดเขามาก

หวังลิ่งชำเลืองตาไปมองอาจารย์ปานอย่างเย็นชา [มัน
เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายนะ อาจารย์จะไปรู้อะไร]

สถานะของเขาในตอนนี้เขาไม่ใช่คนที่ตัดสินใจมั่วๆได้ ตอนนี้
การทำตัวสงบเสถียรมันสำคัญกว่า เขาไม่อยากเป็นเป้าสายตา
ที่ว่าเขาเข้าห้องพิเศษมาได้เพราะโชคช่วย

เขาจ้องไปที่กระดานสี่เหลี่ยม เขาถอนหายใจและเริ่มยกพู่กัน
อย่างช่วยไม่ได้

สิ่งที่เขาทำได้ตอนนี้คือตั้งใจควบคุมพลังวิญญาณของเขา

เมื่อเขาเขียนยันต์ภูตผีเสร็จ เขาสุดลมหายใจเข้าปอดแล้วปา
ยันต์ออกไป ทุกคนต่างก็กำลังให้ความสนใจกับเขา

ยันต์ลอยออกไปกลางอากาศก่อนจะส่องแสงจ้า....

ปีศาจสีตัวสีฟ้ารูปร่างคunningตาโผล่ออกมาต่อหน้าทุกคน

อาจารย์ปาน และทุกคนในห้องต่างตัวแข็งทื่อ

และแม้แต่เขาเอง...

.....

ปีศาจคางคกกินฟ้าไม่คาดคิดว่ามันจะถูกอัญเชิญออกมาจาก
ยันต์ภูตผี นี่เป็นครั้งที่3สำหรับมันที่ต้องเผชิญหน้ากับหวังลิ่ง
เขาเป็นเหมือนเงาตามตัวของมัน

ด้วยพลังวิญญาณของหวังลิ่ง เขาไม่สามารถควบคุมพลังได้ มี
โอกาสที่จะอัญเชิญภูตผีระดับจักรพรรดิ

และในโรงเรียนแห่งนี้ภูตผีที่ระดับสูงสุดในโรงเรียนคือเป็นตัว
มันเอง

หลังจากวิญญาณมันถูกผนึก ปีศาจคางคกพยายามหาทางหนี
จากผนึกก่อนที่วิญญาณมันจะถูกทำลาย แต่มันก็ไม่คิดว่า
หวังลิ่งจะอัญเชิญมันมาอีกครั้ง

และในตอนนี้เองหัวใจของมันตกไปถึงตาตุ่มเรียบร้อย เมื่อมัน
เห็นหวังลิ่งเหงื่อของมันก็ไหลไม่ยอมหยุด

“เจ้ากระต่าย...” จังหวะที่มันโดนเรียก เจ้าคางคกแทบอยากจะ
ร้องให้แต่มันไม่เหลือน้ำตาให้ไหลแล้ว

มันรับรู้ถึงจิตสังหารจากหวังลิ่ง ถ้าหากมันกระดุกกระดิกตัว
แม้แต่นิด มันคงโดนหวังลิ่งต่อยตายแทบจะในทันที

ในการที่จะรักษาวิญญาณของมันไว้ ปีศาจคางคกต้องทำทุก
วิถีทาง

ดังนั้นมันจึงแสดงว่ามันนั้นไม่เป็นอันตราย

ใครจะคิดว่า...ปีศาจระดับราชาปีศาจระดับ5 กำลังก้มหัวขอ
ขมาเพื่อแสดงว่ามันนั้นไม่มีอันตราย

.....

หวังถึงไม่คิดว่าเขาจะอัญเชิญคางคกกินฟ้ามาจากยันต์ภูตผี
นี่เป็นครั้งที่3ในชีวิตเขาที่ต้องมายืนต่อหน้าคางคกกินฟ้า

มันคือคนร้ายที่ทำลายแผนงานครบรอบ200ปีขนมพะหมีของ
เขา และตอนนี้มันกำลังแสดงว่ามันนั้นเป็นสัตว์ที่ไม่มีพิษภัย
เพื่อที่จะรักษาชีวิตที่เหลืออันน้อยนิดของมัน

เขาอยากจะถามเหลือเกินว่ามันยังคงมีศักดิ์ศรีเหลือบ้างไหม....

แต่เมื่อเขาเห็นสิ่งที่มันทำเขาก็ทำใจทำร้ายมันไม่ลง

.....

ถึงแม้ว่ามันเป็นวิญญาณปีศาจคางคกกินฟ้าก็เป็นราชาปีศาจ
ระดับ5 มันยังคงดูดูร้ายในสายตาใครหลายๆคน

แต่ปีศาจคางคกนั้นฉลาด มันก็มั่วลงขอมาหวังถึง ความดู
ร้ายของมันในสายตานักเรียนทั้งห้องก็หายวับ

“ดูเหมือนว่าหวังถึงและปีศาจคางคกกินฟ้า จะถูกชะตากัน
นะ”

หลังจากที่ปีศาจคางคกโผล่มาประมาณ30วิ อาจารย์ปานก็พูด
ขึ้นทั้งๆที่ยังคงอิงอยู่

เธอรู้ว่าพลังของเธอในตอนนี้ไม่สามารถที่จะจัดการปีศาจ
คางคกได้ แต่เมื่อมันเห็นท่าทางของปีศาจคางคกเธอก็โล่งใจไป
เปราะบาง

กลับกลายเป็นว่ามันเป็นปีศาจที่อ่อนแอที่ไม่แม้แต่จะส่งเสียง...
แล้วเรื่องอะไรที่เธอจะไปกลัวมันกัน

“ไม่ต้องกลัวนะนักเรียน ปีศาจตัวนี้มันอ่อนแอเกินกว่าจะสู้กลับ
เดี๋ยวอาจารย์จะผนึกมันให้”

เมื่อเธอพูดจบเธอก็วาดมือไปบนอากาศใช้พลังวิญญาณ นำ
ดวงวิญญาณคางคกไปไว้ที่มือขวา และนำวิญญาณของสุนัข

กระตุกไว้ที่มีอีกข้างหนึ่ง เธอเตรียมการที่จะทำการรวม
วิญญาณของพวกมันเข้าด้วยกัน

หวังถึงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อปีศาจระดับจักรพรรดิไปรวมกับ
ปีศาจระดับต่ำ

วิญญาณปีศาจคางคกจะช่วยสร้างร่างของสุนัขตัวนั้นใหม่และ
จะช่วยสร้างกายเนื้อให้แก่สุนัขตัวนั้น

นี่เป็นเหตุการณ์ที่ได้ผลประโยชน์ร่วมกันทั้ง2ฝ่าย นอกจากจะ
ช่วยรักษาวิญญาณของปีศาจคางคกไว้ได้มันยังช่วยสร้างกาย
เนื้อให้แก่สุนัขกระตูกน้อยผู้น่าสงสาร

และแน่นอนปีศาจคางคกก็รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับมันถ้าหากมัน
ไปรวมกับวิญญาณสุนัขกระดุก พลังวิญญาณมันก็จะถูก
ลดทอนและกลายเป็นเพียงสุนัขตัวหนึ่ง

[เราควรจะตามน้ำไปหรือควรจะแสดงตัวให้สมเป็นปีศาจ
คางคกดี] หวังจะได้ยินสิ่งที่ปีศาจคางคกคิดในใจ

สมคำล่ำลือของอาจารย์ปาน เธอรวมวิญญาณทั้ง2เข้าด้วยกัน
ด้วยความนิ่มนวลและเป็นธรรมชาติ ไม่มีข้อผิดพลาดแม้แต่
น้อย

“ทุกคน อาจารย์ได้ทำให้ปีศาจตัวนี้มันอ่อนแอลง โดยที่
วิญญาณของมันโดนฉีกไปแล้วบางส่วน อาจารย์จึงกำจัด
วิญญาณที่แตกสลายของมันออก แต่มันไม่เป็นอะไรแล้วมันได้
ถูกฉีกลงไปภายในเนื้อ ตอนนี้มันสามารถใช้ได้แค่เพียงพลัง

วิญญาณเพียงเล็กน้อย” อาจารย์ปานพูดด้วยความพึงพอใจ
“ตั้งแต่นี้ไปมันคือตัวมาสคอตของห้องเรียนเรา”

ท่ามกลางแสงสว่าง ก็ถือกำเนิดลูกหมาขนสีฟ้า-เขียวขึ้นต่อ
หน้าทุกคน

“นั่นมัน พันธุ์อากิตะ!”**

**อากิตะ เป็นสุนัขสายพันธุ์หนึ่งของญี่ปุ่น

ซุนทร่งร้องออกมาด้วยความตื่นเต้น

“แต่สีของสุนัขตัวนี้มันแปลกๆ ทำไมถึงสีเขียว?”

“หรืออาจจะเพราะมันรวมร่างกับคางคกกลิ่นฟ้า” มาสเตอร์ดู
ปัดนิ้วของเข้าขึ้นและถอนหายใจ “พวกเราตัดสินมันจาก
รูปลักษณะภายนอก ถ้ามันเท่า ใครจะสนว่าชนมันเป็นสีอะไร?”

เซ็นเฉาอุ่มสุนัขกิตะตัวนั้นอย่างชื่นชม และบิบบก้มอันอวบ
อ้วนของมัน “เราควรจะต้องซื้อให้มันดีไหม? อืม...สองสี
เป็นไง?”

“...” หวังลิ่ง

“...” สองสี(อดีตคางคก)

“เฮ้ ทำไมถึงเจียบกัน? แกควรจะทำ โส่ง โส่ง โส่ง สีเข้าใจ
ไหม? แกเป็นหมาไม่ใช่คางคกนะ”

สองสี่ที่ก่อนหน้านี้เคยเป็นคางคกมาก่อนทำหน้าที่ (=..=)

มันมองมาทางหวังลิ่งด้วยสีหน้าอธิบายไม่ถูกและหวังลิ่งก็มองมาทางมันด้วยสีหน้าเช่นเดียวกัน

สิ่งที่เจ้า(อดีต)คางคกคิด สิ่งที่น่าทึ่งที่สุดในชีวิตของมันไม่ใช่การพบเจอหวังลิ่งถึง3ครั้ง แต่เป็นการที่มันต้องป็นหน้ายิ้มอยู่ตลอดเวลาเมื่ออยู่ต่อหน้าหวังลิ่ง...

ตอนที่ 9 เจ้าสองสี่และเจ้าคูบี

ในโลกนี้ไม่มีการเกิดใหม่ที่น่าอนาถเท่านี้มาก่อน ยกตัวอย่าง เช่น ตี๋โป๊ยกั๊ก (ผู้ซึ่งถูกลองโทษเนื่องจากล่วงเกินเทพธิดาบนสวรรค์) เพราะตัวมันเองเป็นถึงราชาปีศาจระดับ5ซึ่งเหลือแค่เพียงเศษเสี้ยวดวงวิญญาณ มันถูกอัญเชิญมายังห้องเรียนและดันถูกรวมวิญญาณเข้ากับวิญญาณดวงอื่น จากปีศาจคางคกกลายเป็นสุนัข

หรือนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่มีการเกิดใหม่ข้ามสายพันธุ์

หลังจากเจ้าสองสีได้เข้าร่วมชั้นเรียน บรรยากาศภายในห้องเรียนก็ดูเรียบร้อยขึ้นโดยงานอดิเรกทุกคนคือการที่ถูแถมอ้วนๆของเจ้าสองสีหลังจากจบคาบเรียน

หวังถึงรู้สึกได้ว่าตั้งแต่เจ้าสองสีเข้ามาในห้อง การมีอยู่ของเขา ก็ดูเหมือนจะค่อยๆจางหายไป

เขาพึงพอใจกับมันมาก ดังนั้นเขาจึงปล่อยให้เจ้าสองสีมันมี
ชีวิตต่อไป

.....

เมื่อไม่กี่วันก่อนมาสเตอร์ดูปีหรือกัวฮาว ผู้ซึ่งครอบครัวของเขา
เปิดร้านขายสัตว์เลี้ยงวิญญาณ อาสาที่จะสอนให้เจ้าสองสีเห่า

หรือที่เรียกว่าเข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม การสอนคางคก
ที่กลายร่างเป็นหมาให้เห่า มันเกินกว่าใครจะคาดคิด

เจ้าสองสีพึงจะคิดขึ้นได้ว่ามันสายเกินไปแล้วที่จะหันหลังกลับ

ดอกไม้ทุกดอกบนโลกต้องสั่นสะเทือนถ้าหากคางคกเห่าได้ มัน
โคตรจะแปลกประหลาด

ทุกคนเฝ้าดูกัวหวาสอนเจ้าสุนัข กัวหวาเอาใจใส่และใช้เวลา
หลังเลิกเรียนค้นคว้าวิธีโอสุนัขเพื่อให้เจ้าสองสี่ดู แต่มันไม่ใช่แค่
เพียงไม่สนใจ แต่มันยังนอนแผ่ละ แสดงอย่างชัดเจนว่ามันไม่
อยากสนใจวิถีชีวิตแบบสุนัขเลยแม้แต่หน่อย

กัวหวาจึงคิดว่าเขาคงใช้วิธีการสอนที่ผิด

ในช่วงชีวิตที่แล้วมันเป็นถึงราชาปีศาจระดับ5 การที่จะให้
ปีศาจระดับนั้นเห่าเหมือนสุนัขทั่วไป...ถ้าหากเขาเป็นมันก็คง
รู้ลึกอับอาย

และทันใดนั้นเองเขาก็คิดโอเดียบางอย่างได้

วันถัดมาทุกคนเห็นเขาถือโปสเตอร์มาแผ่นหนึ่ง เขาติดมันไว้ที่
ประตูหลัง

ทุกคนอ้าปากค้าง “นายเอาโปสเตอร์อะไรมาเนี่ย”

กัwahl ยิ้มด้วยความภูมิใจ เขานำเจ้าสองสีไปยืนหน้าโปสเตอร์
และชี้ไปที่มัน “เห็นไหม? เทพเจ้าสุนัข! พระเจ้าของเหล่าสุนัข!
มันไม่ใช่ว่านายสูญเสียความเป็นราชาปีศาจ แต่ตั้งแต่นี้เป็นต้น
ไปนี่คือเป้าหมายใหม่ของนาย!”

สองสี “...”

ทุกคน “...”

สุดท้ายคนที่ทำให้เจ้าสองสีทิ้งศักดิ์ศรีและเริ่มเรียนรู้การเท่าเทียม
คือ เพื่อนร่วมห้องหญิงชื่อว่า หลินเสี่ยวหยู และนกแก้วดูปี

หลินเสี่ยวหยูผู้ซึ่งหวังพึ่งพาเพิ่มเข้าไปในรายชื่อเป็นคนที่6
เขาค้นพบว่าเธอนั้นน่ารักกว่าอาจารย์ปาน เพราะว่าเธอเป็น
สาววาย(Yaoi) เธอจึงได้ทุกอย่างขอแค่เป็นผู้ชายก็พอ

เธอนั้นจับดูปีและสองสีมาเป็นคู่กันโดยที่เธอกำหนดให้ฝ่ายหนึ่ง
เป็นรุกอีกฝ่ายเป็นรับเรียบร้อย

ที่ไม่คาดคิดที่สุดก็คือ เธอให้เจ้าสองสีที่ดูแข็งแกร่งเป็นรับ...

และเจ้าสองสีก็ค้านสุดชีวิต...

เมื่อเลิกเรียนหลินเสี่ยวหยูเริ่มเล่นการจับคู่ของเธอซึ่งเป็นการ
ขึ้นใจเจ้าสองสีอย่างมาก “ฟังนะ นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ให้ฉัน
อย่างไ้ และชี้ขโมยให้เหมือนสุนัข ให้ทำตัวเลียนแบบสุนัขที่
กำลังจะขโมยไ้ ไ้และสุนัขนั้นถูกยอมรับว่าเป็นคู่หูกันมานาน
ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว” (บทสนทนาที่ค่อนข้างจะงงๆนิดนึงผู้
แปลยังงงเลย)

เจ้าสองสี “...” [ไ้บ้านเธอสิ นั้มนั้หนักแ้วซัดๆ ลีส...]

หลังจากที่มันฟังเรื่องเล่าปัญญาอ่อนของหลินเสี่ยวหยูจบ มันก็
หลุดเสียงเห่าออกมาด้วยความโกรธ “โเฮ่งง!!”

หลังจากนั้นทุกอย่างก็จบ มันยังคงเป็นสุนัข ถึงแม้ว่าจิต
วิญญาณมันจะปฏิเสธ แต่ร่างกายมันก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง
ได้

เมื่อเธอทำให้เจ้าสองสีโกรธจนเห่าได้ หลินเสี่ยวหยูพูดเยาะเย้ยว่า “หึ..กลับกลายเป็นว่ามันเป็นชินเดอเรับ”

สองสี “...”

.....

จนถึงตอนนี้มันก็เป็นเวลาถึง1อาทิตย์นับตั้งแต่เปิดเทอมมา มีเหตุการณ์แปลกๆที่ที่ทำให้แผนของเขาเปลี่ยนเกิดขึ้นหลายเหตุการณ์ เขาเข้ามาอยู่ในห้องพิเศษทั้งที่เขาไม่ควรมาอยู่และคนเพี้ยนๆที่เขาได้เจอ มันก็ยังถือว่าสถานการณ์ไม่เลวร้ายเท่าไร

อย่างน้อยเขาก็ยังรู้สึกว่าการเป็นจุดสนใจตอนสอบคนก็เริ่มจะ
ลืมหันหมดแล้ว โดยเฉพาะเหตุการณ์เจ้าสองสีและดูปี้

แต่ช่วงเวลาดี ๆ มันมักจะอยู่ได้ไม่นาน เรื่องซวยๆก็รอเขาอยู่ไม่
ไกล

วันศุกร์หลังเลิกเรียน หวังถึงรับรู้ถึงความผิดปกติในอากาศ

เขารู้สึกว่ามีคนสะกดรอยตามเขา

เขาหันมองผ่านกระจกไปข้างหลัง เขาก็สังเกตเห็นในทิศทางนั้น
มีกลุ่มคนกำลังจับตามองเขาอยู่

มีกลุ่มคนที่ใช้เครื่องมือทันสมัย มีทั้งเครื่องป้องกันการติดตาม
และยันต์หลายอย่างเพื่อปกปิดคลื่นพลังวิญญาณ

โชคไม่ดีที่เครื่องมือพวกนี้ยังคงไม่สามารถซ่อนจากสายตาของเขาได้ ตาของเขามองเห็นละเอียดกว่าเครื่องเลเซอร์สแกนเป็นพันเท่า ยังไม่นับหูกับทักษะอ่านใจของเขา เขาสามารถระบุได้ทันทีว่าใครกำลังทำอะไรอยู่

ตั้งแต่เขาสำเร็จวิชาชั้นสูงมาหลายวิชา ณ ตอนนี้ไม่มีใครเป็นคู่มือกับเขาได้อีกแล้ว

.....

“นายน้อย ระบุเป้าหมายได้แล้วเขากำลังออกจากโรงเรียน”
ชายสวมแว่นดำชุดดำ เดินไปทางรถซูเปอร์คาร์คันสีดำรุ่นลิมิต

เด็ด และโค้งคำนับให้แก่บุคคลหลังกระจกที่ลดลงมาเหลือ
เพียงครึ่งบาน

“ตามเขาต่อไปจนกว่าจะรู้ที่อยู่ของเขา ห้ามพลาดเด็ดขาด”
เสียงเย็นชาดังออกมาจากบุคคลภายในรถ

“ได้ครับ นายน้อย”

“แต่ว่านายน้อย...เมื่อตอนที่ผมรายงานให้ทราบ สายข่าวแจ้ง
มาว่าเป้าหมายหายตัวไปแล้ว...”

“อะไรนะ หายตัวไป?!”

อะไรกัน มันเป็นเดอะแฟลชหรือยัง?

“ทำไมนายน้อยถึงสนใจบุคคลผู้นี้กัน?”

“เพราะว่าเขาคืออาจารย์ของฉัน” บุคคลที่อยู่ภายในรถตอบ
อย่างไม่เต็มใจ

“อะไรนะ? อาจารย์ของนายน้อย?”

ชายชุดดำและคนขับรถแสดงสีหน้าตกใจทันทีที่ได้ยินคำตอบ

ถ้าหากผู้คนรอบๆเห็นบุคคลภายในรถ พวกเขาจะต้องตกใจ

เพราะคนภายในรถไม่ใช่ใครเลยเขาเป็นรองผู้อำนวยการของ
สมาคม100โรงเรียนและเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนแห่งนี้ หรือที่
รู้จักกันในนาม -โจวอี้

ตอนที่ 10 ความจริงเมื่อ 6 ปีที่แล้ว

หวังลิ่งอาจจะลืมไปแล้วก็ได้เรื่องปีศาจบุกเมืองเมื่อ 6 ปีก่อน
แต่โจวอี้กลับจำเรื่องราวในครั้งนั้นได้ขึ้นใจ

.....

เมื่อ 6 ปีก่อน นักฝึกชั้นทั้งหลายต่างรีบมุ่งหน้าไปพิกัดประตุมิติ
จากรายงานทราบว่า ปีศาจคางคกสีฟ้าได้ถูกกำจัดแล้ว บนตัว
คางคกมีรูใหญ่ตรงช่องท้องและขาทั้ง 4 ของมันชี้ฟ้าแสดงว่ามัน
ตายแล้ว

มันไปถึงปีศาจระดับ 5 ที่แข็งแกร่งมาก

ใครเป็นคนฆ่ามันกัน?

นักฝึกตนที่พบเห็นเหตุการณ์ต่างถกเถียงกันอย่างตื่นเต้น

“นักฝึกตนทุกคน ฉันรับรู้ถึงคลื่นพลังวิญญาณแปลกๆทางนั้น”

และในจังหวะนั้นเองมีใครบางคนสังเกตเห็นเงาดำๆหลังกลุ่ม
คว้นข้างหน้าพวกเขา

มีคนหนึ่งใช้วิชาเพื่อขจัดกลุ่มคว้น

เมื่อกลุ่มควันจากลง ก็เห็นเด็กอายุ10ขวบ กำลังตัวสั่นด้วยความโกรธ เขาจึงไปที่ศพของปีศาจคางคกกลืนฟ้าอย่างน่ากลัว

“ซิ ก็แค่เด็กน้อย จะตื่นเต้นไปทำไม” นักฝึกตนหญิงเข้าไปกอดหวังลิ่งที่กำลังตัวสั่น(เพราะความโกรธ)

หวังลิ่งตอนอายุ10ขวบหน้าตาน่ารักเกินกว่าทุกคนจะต้านทานไหว

“เด็กดี ไม่มีอะไรต้องกลัวแล้วนะเดี๋ยวพี่สาวจะปกป้องหนูเอง”

“...”

นักฝึกตนหญิงคนนั้นกอดหวังลิ่งด้วยหน้าอกขนาดใหญ่เท่าแมลง
ของเธอ หวังลิ่งไม่กล้าที่จะขยับตัว(ก็แน่ล่ะ) หลังจากที่เขา
ระเบิดพลังวิญญาณออกไป เขายังคงอยู่ในภาวะไม่มั่นคง ถ้า
หากเขาขึ้นขยับนิ้วเพียงนิดเดียวอาจจะเผลอระเบิดหัวของนัก
ฝึกตนสาวอกแมลงคนนั้น

“ไฉ่เหลียน ปล่อยเติกนั้นได้แล้วเธอกำลังทำเขาหายใจไม่ออก”

“อู๋ปส์ ขอโทษจริงๆนะหนู”

นักฝึกตนที่ชื่อไฉ่เหลียนก็ปล่อยหวังลิ่งจากหน้าอกคู่นั้น “ว่าแต่
หนูน้อย รู้ไหมว่าปีศาจตัวนี้ตายได้ยังไง”

.....

หวังถึงไม่มีทางที่จะยอมรับว่าเขานั้นเป็นคนฆ่าคางคกตัวนี้ เขา
ต้องรีบหาทางออกให้ตัวเองจากเหตุการณ์วุ่นๆนี้เร็วที่สุด
ดังนั้นเขาจึงขึ้นไปที่คนอย่างมั่วๆ

และคนที่อยู่อีกฝั่งของหมอกควันก็คือโจวอี้

โจวอี้จำได้ว่าเขานั้นมาถึงก่อนที่จะโดนพลังแรงโน้มถ่วงทำให้
เขาล้มลงไปพร้อมกับซากตึก

และเมื่อเขาพาตัวเองขึ้นมาได้ เขาก็กลายเป็นวีรบุรุษผู้ปราบ
ราชาปีศาจไปแล้ว

เขาได้รับในสิ่งที่เขาไม่สมควรได้รับทั้งชื่อเสียงและเกียรติยศมา
หลายปี เขาก็คอยเตือนตนเองเสมอว่าอย่าหลงไปกับชื่อเสียง
จอมปลอมพวกนี้

ในขณะเดียวกันเขาก็คอยสืบเรื่องอย่างลับๆ และเมื่อปีที่แล้ว
นี่เองที่เขาได้เบาะแสบางอย่าง

มันน่าเวียนหัวยิ่งนัก

แต่ถึงยังไงเขาก็ต้องตามหาคนคนนี้ให้เจอ

และให้เขามาเป็นอาจารย์ให้ได้

.....

หวังลิ่งไม่คิดว่าโจวอี้จะเป็นคนสืบเรื่องของเขาจริงๆ

ดูเหมือนว่าภาระที่เขาได้รับในการเป็นผู้สั่งการของสมาคม100
โรงเรียน จะเป็นเรื่องที่หนักหนาสำหรับเขา

จริงๆแล้วหวังลิ่งไม่ได้หายตัวไปไหน แต่เขาร่ายเวทพรางตาชั้น
สูงที่ซึ่งลบทุกอย่างแม้กระทั่งกลิ่นพลังวิญญาณของเขา เขา
ขยับไปอยู่ใกล้รถของโจวอี้ เขาใช้วิชาตาสวรรค์เพื่อดูความ
ทรงจำของโจวอี้

พูดตามตรงหวังลิ่งจำอะไรไม่ค่อยได้เลยกับเรื่องเหตุการณ์เมื่อ6
ปีก่อน

ตอนนี้ดูเหมือนมันกำลังจะกลายเป็นปัญญาให้เขา

และโจวอี้ก็ยังคงอยากจะฝากตัวเป็นศิษย์กับเขา มันช่างน่าปวด
หัวจริงๆ

เขาจำเป็นต้องหาทางจบเรื่องนี้ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่เช่นนั้น
มันจะกลายเป็นปัญหาใหญ่สำหรับเขา

.....

รุ่งเช้าของวันเสาร์ช่างเจียบสงบอย่างที่เราหวัง หาดที่ว่ามัน
เป็นความสงบก่อนพายุจะมา...

เมื่อเขาส่องกระจกเขารู้สึกว่าเปลือกตาขวาของเขากระตุกไม่
หยุด

เขาคิดง่ายว่าน่าจะเป็นผลมาจากการนอนไม่พอ

แต่จากเหตุการณ์ผ่านๆมา การที่หนังตาข้างขวากระตุกมักจะมี
เรื่องไม่ค่อยดีเกิดขึ้น

โชคยังดีที่หลังจากเขาล้างหน้าตาขวาก็เลิกกระตุก มันกระตุก
น้อยกว่า3นาที

“หายนะระดับ2!”

นี่เป็นระดับหายนะที่เขากำหนดขึ้นสำหรับการกระตุกของขวา
ขวา

ระหว่าง1-5นาที หายนะระดับ2ดาว

ระหว่าง5นาทึ่-1ชั่วโมง หายนะระดับ3ดาว

ระหว่าง1-6ชั่วโมง หายนะระดับ4ดาว

ระหว่าง7-24ชั่วโมง หายนะระดับ5ดาว

มากกว่า24ชั่วโมง โลกแตก

มากกว่า48ชั่วโมง จักรวาลสูญสลาย

.....

อย่างไรก็ตามหาयณะระดับ2ดาวเขายังพอจะรับมือได้

เขาต้องไปที่ปากกาและยางลบก็อบลิน เขาใช้วิชาเปลี่ยน
รูปร่างสิ่งของจากของสิ่งหนึ่งไปเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เมื่อคืนเขาใช้
เวลาเกือบจะทั้งคืนกว่าจะทำการบ้านเสร็จและเผลอหลับไป
อย่างเหนื่อยล้า

เขารู้สึกว่าวันนี้ทุกอย่างมันก็โอเค...ในตอนนี้...

เขามองออกไปข้างนอกหน้าต่าง แสงของดวงอาทิตย์ทำให้โลก
สว่าง ลมเย็นๆพัดผ่านจากป่า โลกก็ยังคงหมุนด้วยตัวมันเอง
จักรวาลก็ยังคงทำงานอยู่ เขาไม่คิดว่าวันหยุดที่แสนจะสงบสุข
แบบนี้จะมีอะไรแย่ๆเกิดขึ้นได้

หลังจากที่เขาเปลี่ยนชุดนอนกระต่ายสีขาวของเขาออกหวังลิ่งก็ออกจากห้อง แม่ของเขาเตรียมอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว -มันคือไข่ดาวไม่สุกและไส้กรอกพริกไทยดำ2ชิ้น

“หลิงหลิง มากินข้าวได้แล้ว” วันแม่ของหวังลิ่งดูเหมือนจะอารมณ์ดี

พ่อของหวังลิ่งส่งส้อมที่ทำมาจากเพชรดำให้แก่เขาอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน “ถือมันดีๆ อย่าทำหักอีก”

หวังลิ่งรับปากและควบคุมพลังของเขา ค่อยๆจับส้อมด้วยนิ้วมือเขาและยกมันขึ้น

พ่อของหวังลิ่งยิ้มให้เขาอย่างมีเลศนัยและยิ้ม “รีบๆกินข้าว วันนี้มีเดตไม่ใช่รีใจ”

เด็ด?

หวังถึงเงยหน้าขึ้น

“ถ้ามันไม่ใช่เด็ด จ้ะอธิบายให้พ่อฟังหน่อย ทำไมรถหรูๆคันนั้น ถึงจอดอยู่ข้างหน้าบ้านเรา”

หวังถึงรีบลุกออกไปดูที่ระเบียง เขาเห็นซุนทรงยืนโบกมือและ ยิ้มหวานให้แก่เขา

“...”

โ้ววชิต ทำไมคนคนนี้ถึงรู้ว่าเราอาศัยอยู่ที่นี่?

หวังลิ่งเข้าใจถึงระดับหายนะที่เขารับรู้ได้จากหน้าต่างกระจก
ตอนเช้า

เมื่อเขาเดินกลับไปโต๊ะกินข้าว ใบหน้าพ่อของหวังลิ่งเต็มไปด้วย
ด้วยความภูมิใจ

“นี่เจ้าลูกชาย ลูกไม่ต้องอธิบายอะไรทั้งนั้น พ่อเอาใจช่วย”

“...”

พ่อของเขายิ้ม “เด็กผู้หญิงข้างล่างเธอเป็นคนฉลาดนะ เมื่อเช้า
นี่เธอให้ครีมบำรุงผิวของลอรีอัล (L’Oréal) ดูลิแม่ของลูกหนะ
อารมณ์ดีมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

“...” อี๋มแปลว่าพ่อและแม่ของเขาโดนติดสินบนไปเรียบร้อยแล้ว

“ถ้าลูกไม่กลับบ้านคืนนี้ ก็ดูแลตัวเองดีๆนะ”

พ่อของเขายิ้มอย่างชั่วร้าย “ดูแลตัวเองดีๆ ในหลายๆ
ความหมายนะ”

“...”

หลังจากนั้นพ่อของเขาก็ไปหยิบเอากล่องถุงยางอนามัย
หลากหลายยี่ห้อและส่งมันให้แก่เขาอย่างพึงพอใจ “ลูกของเรา
โตขึ้นแล้ว”

“...”

แคร์ก!!

สุดท้ายเขาก็ทำส้อมหักคามือไปอีกอัน...

ตอนที่ 11 เดตแรก

ทุกวันนี้มีการเปิดรับมากขึ้นเกี่ยวกับรักในวัยเรียน รักในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติแต่ยังงี้ก็แล้วแต่ต้องคำนึงถึงหลักการ “ปลอดภัยไว้ก่อน”

หวังลิ่งมั่นใจว่าเขา นั้นไม่มีทางจะทำเรื่องแบบนั้น แต่เขาก็ไม่เคยบอกว่าเขาอยากจะไปเดทกับซุนหรง! (ซุนหรงไม่ดีตรงไหนวะ -ผู้แปล)

แล้วนี่มันอะไร สะกดรอยตามเขาจนถึงบ้านและแสดงตัวทุกอย่างที่ไม่ได้รับเชิญ?

หายนาระดับ2...

เขารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากเขาปฏิเสธการตรวจครั้งนี้

อันดับแรกคงเป็นข่าวอื้อฉาวภายในโรงเรียน เขาคงตกเป็นหัวข้อการสนทนาภายในโรงเรียนโดนประณามจากทั่วทุกสารทิศ เขาเกลียดการตกเป็นเป้าแบบนั้น แต่สถานการณ์นี้จะไม่เพียงแค่ภายในโรงเรียนแต่ข่าวอาจจะแพร่กระจายไปยังโรงเรียนใกล้เคียง

มันเป็นปัญหาที่ยุ่งยาก

เขาชำเลื่องมองไปที่แม่ของเขา

แม่ของเขาไม่ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องเสียหายถ้าหากเด็กสาวคนนี้จะคิดอะไรกับลูกของเธอ ในตอนที่หวังลิ่งยังเด็ก เขาก็ไม่ค่อย

จะมีเพื่อน หรือจะพูดในอีกมุมหนึ่งการที่เด็กสาวคนนี้มาชอบ
หวังลิ่งก็แปลว่าลูกของเธอนั้นมีเสน่ห์พอสมควร แต่ที่สำคัญกว่า
นั่นก็คือเด็กสาวคนนี้เป็นถึงหลานสาวของบริษัทมาน้ำฮวง
โหลกรุ๊ป! เด็กสาวเป็นคนมาหาหวังลิ่งด้วยตัวเองซึ่งข้อนี้แม่ของ
หวังลิ่งรู้สึกภูมิใจ

หวังลิ่งไม่มีอะไรจะพูด แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิเสธเมื่อเห็นแม่
เขาโบกมือให้แก่เขา “เดินทางปลอดภัยนะลูก ถ้าหากลูก
ปฏิเสธลูกจะไม่มีโอกาสได้เห็นขนมบะหมี่ของลูกอีกต่อไป!”

“...”

เมื่อผู้หญิงร่วมมือกันทำอะไรบางอย่าง พวกเขาก็มักจะ
กลายเป็นจอมเผด็จการอันแสนน่ากลัวแบบนี้เองสินะ

เขามองไปที่ยาบำรุงผิวในมือของแม่เขา เขาก็รู้สึกพลาดทำไม
เขาถึงเปิดโอกาสให้ซุนทรงรุยมามากขนาดนี้

ไม่ว่าเขาจะเห็นด้วยกับการเดตในครั้งนี้หรือไม่ เขาก็จะดึงดูด
ความสนใจจากทั้งในและนอกโรงเรียนอยู่ดี ที่ต่างกันก็คือถ้า
หากเขาปฏิเสธเขาจะเจอจุดจบที่แย่กว่า เขาอาจจะกลายเป็น
เป้าให้คนอื่นมากลั่นแกล้งและได้รับความสนใจมากกว่า

แต่ไม่ว่าเขาจะเลือกข้อไหน เขาก็เป็นเป้าสายตาอยู่ดี

ดังนั้นเขาจะรับหรือไม่รับก็ไม่ใช่ปัญหา

สิ่งที่เขาต้องทำตอนนี้คือ ทำให้การเดตนี้เจียบที่สุดเท่าที่จะ
เป็นไปได้

.....

เมื่อหวังสิ่งได้ขึ้นรถ เขารู้สึกเหมือนเขากำลังฝัน

ถ้าหากมันไม่ใช่ความฝันเขาคงต้องโดนยิงเข้าที่หัวในการที่
ตอบรับคำเชิญนี้ รถมาเซราติ (Maserati) รุ่นลิมิเต็ด ที่มีคำว่า
“ม่านน้ำฮวงโหกรูป” ติดที่ข้างรถ และซุนทรงนั่งข้างๆเขา -
ราวกับว่าบริษัทม่านน้ำฮวงโหกำลังประกาศให้โลกรู้ว่าจะรับ
เขาเข้าเป็นลูกเขย

ลูกเขยบ๊าบอะไร ที่เขาทำทั้งหมดนี้เพื่อขนมบะหมี่ของเขา
ต่างหาก!

นั่นเป็นสิ่งที่หวังสิ่งคิด

แต่พอเขาคิดย้อนกลับไปแล้ว ด้วยอำนาจของบริษัทแม่น้ำฮ
วงโหม้นก็ไม่น่าจะเป็นการยากของชุมชนที่จะระบุว่าเขานั้น
อาศัยอยู่ที่ไหน

หวังลิ่งมองไปยังหมู่บ้านของเขาที่เขาค่อยๆถอยห่างออกมาจน
พ้นสายตาเขา เขาสงสัยว่าเขาควรจะใช้วิชาเคลื่อนย้าย
ดวงดาวเพื่อย้ายหมู่บ้านของเขาไปยังที่ใดสักที่หนึ่งดีไหมเมื่อ
ตอนเขากลับไป

“นายหวังลิ่ง ฉันไม่คิดนะว่านายจะยอมรับคำเชิญของฉัน...”

ชุมชนยิ้มด้วยความดีใจลักยิ้มบนแก้มเธอยิ่งทำให้เธอนั้นดู
สวยมาก

หวังลิ่งหม้มปาก “...” เขาจะปฏิเสธมันได้หรือยัง?

แต่เขาก็รู้สึกแปลกใจที่ซุนหรงไม่ได้แต่งหน้า แต่ถึงเธอจะไม่ได้แต่งหน้า เธอก็ยังสวยกว่าเด็กผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เธอเป็นเหมือนกับคำว่าสวยอย่างเป็นธรรมชาติ เขากำลังชื่นชมในความสวยของซุนหรง การที่เธอมาหาที่บ้านและชวนไปเดท เหมือนกับเขาบังคับให้เธอมา มันทำให้เขารู้สึกไม่ดี

“แล้วเราจะไปที่ไหนกันดีหิอนายหวังลิ่ง? นายมีที่ที่อยากไปไหม?”

หวังลิ่งส่ายหัว

ดังนั้นซุนหรงจึงตัดสินใจแทน “คุณลู่ พาพวกเราไปตำหนักตระกูลเสี่ยว*”

*ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Family compound : ในจีนจะมีบริเวณที่คนจากครอบครัวเดียวกันอาศัยอยู่ร่วมกันภายในรั้วหรือกำแพง

“ได้ขอบคุณหนู”

คนขับรถตอบรับอย่างสุภาพ

ตำหนักตระกูลเสี่ยว เป็นชื่อของสวนสาธารณะที่สร้างขึ้นโดนตระกูลเสี่ยว ซึ่งมีอายุกว่าพันปีของประวัติศาสตร์ผู้ฝึกตนพื้นที่แต่เดิมที่เป็นที่อยู่อาศัย แต่เมื่อไม่กี่ปีที่แล้วพวกเขาได้ใช้วิชาเคลื่อนย้ายสิ่งก่อสร้างและตำหนักของพวกเขาออก และได้สร้างเป็นสวนสาธารณะแทนที่

ที่สวนแห่งนี้เป็นที่รู้จักกันในนามพิพิธภัณฑ์ไฟศักดิ์สิทธิ์

มากกว่าพันปีแล้วตระกูลเสี่ยวได้เก็บสะสมไฟศักดิ์สิทธิ์จากทั่วโลก

แต่ในทุกวันนี้สวนแห่งนี้กลายมาเป็นพื้นที่สำหรับдетของเหล่าคู่รัก

ในตอนเที่ยงคืนของทุกคืน จะมีการจัดแสดงพุตอกไม้เหนือทะเลสาบที่ตั้งอยู่กลางสวนสาธารณะแห่งนี้ บนเวทีกลางทะเลสาบจะมีคนจากตระกูลเสี่ยวสร้างพุตอกไม้จากการรวมไฟศักดิ์สิทธิ์2อย่างหรือมากกว่านั้นเข้าด้วยกัน

.....

ตามคำสั่งของขุนทรง คนขับรถก็นำรถมาจอดที่มุมหนึ่งของ
สวนสาธารณะเปิดประตูให้หวังลิ่งก่อนที่จะไปเปิดประตูให้แก่
ขุนทรง และส่งบัตรดำให้

บัตรดำนั้นเป็นบัตรที่แสดงว่าคนคนนี้อยู่ภายใต้การดูแลของ
บริษัทมาน้ำฮวงไห่กรุ๊ป ใครที่ถือบัตรใบนี้จะได้รับการดูแล
ระดับวีไอพี

หวังลิ่งไม่รู้มาก่อนว่าบริษัทมาน้ำฮวงไห่ก็มีส่วนสำหรับการ
ก่อสร้างสวนสาธารณะแห่งนี้

ด้วยบัตรใบนี้ไม่มีที่ใดในโลกเลยที่เธอจะไม่สามารถไปได้

เขาจึงสงสัยว่าถ้าหากใช้การ์ดใบนี้ จะใช้ซื้อขนมเบะหมี่ที่เขา
ชอบได้ไหม

นี่แหละคือหวังลิ่ง เขาเป็นคนประเภทที่ไม่มีความมักใหญ่ใฝ่สูง
เลยแม้แต่นิดเดียว...

.....

ตำหนักตระกูลเสี่ยวเป็นสวนสาธารณะที่ใหญ่มาก ที่ดินที่
ตระกูลเสี่ยวเป็นเจ้าของขยายใหญ่ขึ้นกว่า3เท่าจาก3ยุคสมัยที่
ผ่านมาก

การก่อสร้างเสร็จสิ้นในยุคสงครามพลังชีเมื่อตอนที่ตระกูลเสี่ยว
ยังคงเป็นผู้นำของโลก

เวลาก็ล่วงเลยไป รอยแตกของมิติที่เกิดจากสงครามพลังชี ก็
ทำให้พลังวิญญาณจากอีกมิติเริ่มร่วไหลเข้ามาสู่โลก กลายเป็น
ยุคการเริ่มต้นของพลังวิญญาณ และความสำคัญของตระกูล
เสี่ยวก็เริ่มลดลง

ยุคปัจจุบันที่หวังลิ่งกำลังอาศัยอยู่ ก็คือยุคที่3ซึ่งก็คือยุคของ
พลังวิญญาณ -หรือที่รู้จักกันในชื่อ “ยุควิทยาศาสตร์ ของผู้ฝึก
ตน”

ตระกูลเสี่ยว ซึ่งผ่านมาทั้ง3ยุคสมัย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็น
ตระกูลที่เก่าแก่ที่สุด

แม้ว่าความสำคัญของตระกูลเสี่ยวจะลดลงตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของ
พลังวิญญาณ แต่ก็ความเก่งกาจของตระกูลเสี่ยวในแต่ละรุ่นก็
ทำให้พวกเขานั้นพัฒนาตัวเองจนสามารถนำพาตระกูลเข้าสู่ยุค
พลังวิญญาณได้ ตระกูลเสี่ยวก็ยังคงติด1ใน10 มหาอำนาจของ

ประเทศจีน ถึงแม้ว่าจะไม่มีอำนาจเหมือนเมื่อก่อน แต่ก็ยังเป็น
ตระกูลที่มีความยิ่งใหญ่และมั่นคงตระกูลหนึ่ง

เสียดายที่ไฟศักดิ์สิทธิ์ที่ตระกูลเสี่ยวเก๋บสะสมมาจากทั่วทุกมุม
โลก ได้สูญเสียดังในตัวของมันเองเนื่องจากการใช้งานในยุค
สงครามพลังชี

นอกจากการที่เอาไปใช้ในการสร้างพุทดอกไม้ ไฟศักดิ์สิทธิ์ก็ดู
เหมือนจะไม่ได้เอาไปใช้ทำอะไรอีก

ด้วยการแสดงอันอลังการของไฟศักดิ์สิทธิ์นี้ ดูเหมือนว่าจะทำ
ให้ภาพลักษณ์ของตระกูลเสี่ยวที่เคยเป็นมหาอำนาจในยุคผู้ฝึก
ตนกลายเป็นบริษัทด้านการแสดงไปเสียแล้ว...

ตอนที่ 12 จุดชมวิวสวนตระกูลเสี้ยว

หวังลิ่งคำนวนขนาดที่ดินของสวนตระกูลเสี้ยวคร่าวๆมีขนาด1 พันเท่าของบ้านเขา หรือเท่ากับขนมบะหมี่1พันล้านซองเท กองบนพื้น

หลังจากการก่อสร้างสวนเสร็จเมื่อหลายปีก่อน เขาก็อยากมาดู สถานที่จริงมากหากไม่ติดที่ว่าราคาตัวเข้าชมมันแพงหูฉี่

หรือจะพูดง่ายๆว่าเขายอมเอาเงินจำนวนนั้นไปซื้อขนมกินจะ ดีกว่า

การเดตนี้อาจไม่ใช่ไอเดียของเขา แต่เขาคิดว่ามันคงไม่เป็นไรหรอก มั้งนานๆที่เขาถึงจะมีโอกาสพักผ่อน

ที่นี่มีจุดชมวิวอยู่ไม่กี่จุด จุดชมวิวหลายจุดก็เกิดขึ้นในยุค สงครามพลังชี และในตอนนั้นตระกูลเสี่ยวได้สูญเสียคนไปมาก สำหรับการเคลื่อนย้ายสิ่งก่อสร้างเก่าๆเข้ามายังที่แห่งนี้ และ ปัจจุบันสิ่งก่อสร้างเหล่านั้นส่วนหนึ่งถูกตั้งให้เป็นจุดชมวิวที่สวยงามติดอันดับโลก

สวนตระกูลลิ่วได้ส่งไกด์หญิงมาคอยดูแลและนำทางแก่พวกเขา เธอนำพวกเขาผ่านทางเดินสีเขียวซึ่งสร้างไว้สำหรับคนที่ถือบัตรดำ นั่นทำให้หวังลิ่งโอเคกับการเดินนี้เพราะเขาก็ไม่ อยากเปิดเผยตัว

สิ่งที่ประหลาดอย่างเดียวคือพวกเขาเดินอย่างเงียบไม่มีใครพูดสักคำ ซึ่งทำให้ซุนหรงรู้สึกแสบๆ

เมื่อพวกเขาถึงจุดหมาย โกดส์สาวหยุดและหันมาส่งยิ้มให้ซุน
หรงและหวังลิ่ง เธอพูดว่า “คุณซุนหรงและคุณหวังลิ่งที่คะ
ทางแยกข้างหน้าจะนำทางไปจุดชมวิวกนละที่ หนึ่งในถ้ำจักรวาล
สองผาสมบัติ และสามหินใจปีศาจ จุดไหนที่คุณทั้งสอง
อยากจะไปเยี่ยมชมก่อน?”

หวังลิ่งรู้แล้วว่าเขานั้นอยากไปจุดไหนแต่เขาเงียบไว้ รอซุนหรง
ตัดสินใจ

ดูเหมือนว่าซุนหรงจะรับได้แล้วกับการที่หวังลิ่งเป็นคนพูดน้อย
เธอรู้ว่ามันยังคงอีกยาวไกลสำหรับเธอที่จะชนะใจคนคนนี้ แต่
อย่างน้อยเธอก็ลากตัวเขามาสวนนี้ได้ มันนับว่าก้าวแรกที่ดี
สำหรับความสัมพันธ์ของเขาและเธอ

มีจุดชมวิวทั้งหมด 3 จุด 1.ถ้ำจักรวาล 2.ผาสมบัติ 3.หินใจ
ปีศาจ

ซุนหรงเคยได้ยินชื่อเหล่านี้ แต่เธอไม่เคยไปสักทีและไม่รู้ด้วยว่า
จุดชมวิวกวานั้นมันมีอะไรดี

ก่อนที่เธอจะเลือกมาที่สวนตระกูลเสี้ยว เธอได้ค้นคว้าข้อมูล
จากอินเทอร์เน็ตมาบ้างแล้ว แต่ได้อ่านแค่รีวิวและคอมเมนต์
เท่านั้น ถ้าจักรวาลเป็นสถานที่ยอดเยี่ยม และเป็นที่ที่นิยมไปกับ
ชายหนุ่ม

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะชวน(ลาก)นายมาได้นะหวังถึง ดังนั้น
ฉันต้องทำให้ดีที่สุด”

สุดท้าย เธอก็เลือกสถานที่ที่อาจจะทำให้หวังลิ่งพอใจ เธอจึง
ตัดสินใจเลือกสถานที่ “ถ้าอย่างงั้นเราไปถ้าจักรวาลกันก่อน!”

“รับทราบค่ะ คุณสุนทรง”

ไกด์สาวพยักหน้า

หวังถึงและสุนทรงขึ้นรถบัสที่จัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขาที่ทางแยก และพวกเขาก็มุ่งหน้าผ่านเส้นทางสีเขียวไปยังจุดชมวิว

เมื่อรถบัสมาถึงจุดที่มีป้ายหินเขียนไว้ว่า “ถ้ำจ๊กวาล” สุนทรงถามขึ้นอย่างสงสัย “ทำไมถึงไม่มีใครเลย?”

ไกด์หญิงยิ้มรับ “จริงๆแล้ว ถ้ำจ๊กวาลปิดปรับปรุงในวันนี้ แต่คุณสุนทรงถือบัตรดำเลยเป็นข้อยกเว้นค่ะ”

“อืมมม” สุนทรงพยักหน้า

พวกเขาเดินตามไกด์ประมาณ50เมตรไม่นานนักก็ถึงปากถ้ำ

หวังถึงมองซ้ายมองขวาที่ปากถ้ำซึ่งมีลมเย็นๆพัดผ่านเขา พลัง
วิญญาณบางเบาแทบที่จะไม่สามารถสัมผัสได้ มันเหมือนถ้ำ
ธรรมดาถ้ำหนึ่ง

ในช่วงยุคสงครามพลังชี ผั่งถ้ำได้ถูกระดมแซะบางส่วน
นอกจากอายุของถ้ำ เขาก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรพิเศษในตัวถ้ำเลย

ถ้ำธรรมดาอย่างนี้จะกลายมาเป็นอุทยานแห่งชาติ กระทรวง
การท่องเที่ยวของจีนคงتابอดหรือมันจะมีความลับอะไร
บางอย่าง...

ไกด์สาวยิ้มและจึงเริ่มการบรรยาย “เดี๋ยวไกด์จะอธิบายประวัติ
ความเป็นมาของถ้ำให้ฟังนะคะ”

หวังถึงและชนทรงพยักหน้าและตั้งใจฟัง

“ใน 2 ยุคแรกของผู้ฝึกตน หรือที่รู้จักในยุค สงครามพลังชีและ ยุคเริ่มต้นพลังวิญญาณระยะที่2 โลกในขณะนั้นยังคงอยู่ใน ความวุ่นวาย มนุษย์ ปิศาจและสัตว์ประหลาดอยู่ร่วมกัน ในยุค เริ่มต้นพลังวิญญาณมนุษย์ได้เปิดประตูมิติและขับไล่ปิศาจและ สัตว์ประหลาดเหล่านั้น ก่อนหน้านั้นมีเหล่าผู้ฝึกตนที่บาดเจ็บ จากการต่อสู้ในสงครามและพวกเขาก็หลบซ่อนตัวอยู่ภายในถ้ำ แห่งนี้”

ไกด์สาวก็อธิบายต่อด้วยสีหน้าที่จริงจังขึ้น “ในยุคสงครามพลัง ชี มีสมุนไพรรักษาชนิดหนึ่งชื่อว่าหญ้าจักรวาลซึ่งสามารถพบ ได้ภายในถ้ำแห่งนี้ สมุนไพรชนิดนั้นมีพลังการรักษาที่น่าทึ่ง แต่ ผลข้างเคียงก็คือจะทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ และด้วยความไม่ รู้จักฝึกตนหญิงได้กินหญ้าจักรวาลเข้าไป ทำให้หญิงสาว

เหล่านั้เสียพรหมจรรย์ให้กับนักฝึกตนชายภายในถ้ำ
เพราะฉะนั้นจึงทำให้ถ้ำนี้มีอีกชื่อหนึ่งว่าถ้ำเลือดพรหมจรรย์
หรือถ้ำหาญ คู่รักผู้ฝึกตนจำนวนนับไม่ถ้วนเกิดขึ้นจาก
เหตุการณ์ครั้งนี้”

ทันใดนั้นเองใบหน้าของขุนทรงเริ่มแดงระเรื่อ “...”

สรุปว่านี่คือเหตุผลที่ทำให้ถ้ำจักรวาลมีรีวิวเชิงบวกเยอะ? บ้า
บอ!

ไกด์สาวที่ได้รับการอบรมอย่างดีจากตระกูลเสี่ยวในเรื่องการ
ให้บริการแก่แขกชั้นสูง ที่เธอสามารถอธิบายตำนานเรื่องเล่า
ของถ้ำได้อย่างดีเยี่ยมไม่มีอาการเคอะเขินก็เพราะว่าเธอนั้นได้
พูดเรื่องนี้มากกว่า100ครั้ง แม้แต่หวังลิ่งยังอึ้ง -ในทีแรกเขา
คิดว่าเรื่องนี้อาจจะป็นเรื่องเล่าที่สำคัญ แต่เมื่อเขาฟังจบเขาก็
เปลี่ยนความคิดในทันที...

ถ้าจักรวาลไม่ใช่เพียงที่เดียวที่มีประวัติความเป็นมาที่แปลก
ประหลาดภายในสวนตระกูลเลี้ยวแห่งนี้

หลังจากนั้นหวังลิ่งและซุนหรงก็ได้ไปที่ผาสมบัติ หินใจปีศาจ
และสถานที่จัดการประมูลสมัยโบราณ สถานที่พวกนั้นถือว่าเป็น
สถานที่โบราณและคลาสสิกซึ่งมีอายุกว่าพันปีควบคู่กันมา
กับประวัติศาสตร์ของผู้ฝึกตน

ตำนานที่ว่ามีคนกระโดดลงมาจากผาสมบัติแล้วไม่ตายจะได้รับ
สมบัติโบราณ ซึ่งถ้าหากอ้างอิงตามหลักวิทยาศาสตร์แล้วคนที่
อ้างว่าพวกเขาได้รับสมบัติมาจริงๆ อาจจะเป็นโรคจิตเภท
(Schizophrenia)*

*โรคจิตเภท Schizophrenia คือโรคที่มีความผิดของความคิด
ทำให้ผู้ช่วยมีความและการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง

หินใจปีศาจเป็นที่ที่ผู้ฝึกตนในยุคโบราณมาเอ่ยคำสาบานเพราะ
เชื่อว่ามีปีศาจสิงสถิตอยู่ หากใครเอ่ยคำสาบานแล้วจะไม่
สามารถละเมิดคำสาบานนั้นได้ แต่ในยุคพลังวิญญาณความ
เชื่อที่ว่ามีปีศาจสิงสถิตอยู่ในสิ่งของก็ถูกพิสูจน์และไม่มีใครเชื่อ
เรื่องพวกนั้นแล้ว

ในช่วงสงครามพลังชีและพลังวิญญาณ ประวัติศาสตร์หรือ
เรื่องเล่ามักจะเกิดขึ้นที่งานประมูล มันเป็นยุคที่ซึ่งผู้นำ
ครอบครัวจะไปใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่ายกว่าพันล้านหยวนในงาน
ประมูล แต่จากการศึกษาทางประวัติศาสตร์จำนวนเงิน
เหล่านั้นมันเกินจากความเป็นจริงไปนิด

แต่มีบางเรื่องที่คุณเหมือนจะมีค่าแค่การพูดถึงอยู่ มีข่าวว่าที่งาน
ประมูลมีตำราโบราณซึ่งบันทึกวิธีทำให้ผู้ฝึกตนสามารถสำเร็จ

ชั้นแรกเริ่มลมปราณ เพียงแค่กินยาวิเศษ ซึ่งมันไม่ค่อย
สมเหตุสมผลเท่าไรสำหรับเขา

พวกเขาได้เที่ยวชมสวนตระกูลเสี่ยวทั้งหมด

หวังลิ่งและซุนหรงมีอารมณ์ที่อธิบายไม่ถูก แต่มีสิ่งหนึ่งที่พวก
เขาเข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ยอดนิยมภายในสวนแห่งนี้

สิ่งที่พวกเขาไปเยี่ยมชมทั้งหมดมันไม่ใช่แค่สถานที่...

แต่เป็นประวัติศาสตร์อันน่าอนาถและน่าอัปอายของประเทศที่
มีอายุกว่าพันปี...

ตอนที่ 13 ดอกบัวไฟแห่งความโกรธ

การแตกของพวกหวังลิ่งนั้นราบรื่นกว่าที่เขาคิดไว้

เขาค่อนข้างพึงพอใจ โปรแกรมสุดท้ายที่พวกเขาเหลือก็คือการ
ชมพุดอกไม้ไฟ เขาคิดว่าการจบทริปเดี๋ยววันนี้ด้วยดอกไม้ไฟ
มันก็ไม่เลว

กลับกันในหัวของซุนหรงนั้นคิดในทางตรงกันข้ามกับหวังลิ่ง

เดี๋ยวมันจืดชืดกว่าที่เธอวางแผนไว้...พระเจ้า! กว่าจะลากมาได้
มันยากนะโว้ย! เธอไม่อยากจะทำแพ้นี่!

เด็กสาวขยิบตาให้หวังลิ่ง แต่ในใจของเธอกำลังคิดอย่างหนัก...
[หลังจากดอกไม้ไฟจบ เราจะไปทำอะไรกันดี...อะไรดีนะ?]

เช่นหาที่เงียบๆ มีดๆ สองต่อสอง...

พูดคุยกันหรือทำเรื่องอย่างว่า...

เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน คู่รักหลายคู่ก็มารวมตัวกันที่ทะเลสาบ
กลางสวนเพื่อมารอชมพุดอกไม้ไฟ

หวังถึงและซุนทรงเลือกบริเวณที่ค่อนข้างเงียบและเปลี่ยวเป็น
ที่รอนั่งชมพุดอกไม้ไฟ

และก็เป็นอีกครั้งที่สถานการณ์กลับมาอึดอัด

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลก พวกเขาอยู่ใกล้กันแต่เือนมแต่มัน
ยากที่จะเือนมถึง

ชุมชนรู้สึกรู้สึกอนาถตัวเองมากมันไม่ใช่เรื่องง่ายในการวางแผนการเดินนี้ แต่ตอนนี้เธอเหมือนคนโง่เธอได้ลืมไปหมดแล้วว่าเธออยากจะพูดอะไร

หวังลิ่งก็เหมือนกัน ถ้าเป็นปกติเขาจะรับมือกับเหตุการณ์นี้โดยการลบความทรงจำรวมไปถึงความชอบความสนใจของคนอื่นที่มีต่อหวังลิ่ง มันจะทำให้เขาสามารถดำเนินชีวิตอย่างปกติต่อไปได้ หลานสาวแห่งม่านน้ำฮวงโหกรู้ป็นตัวปัญหาสำหรับเขามากเกินไป

ระหว่างที่กำลังชมท้องฟ้า เขากำลังคิดหาทางที่จะร้ายวิชาลบความทรงจำ และทันใดนั้นเองหน้าตาของเขา ก็กระตุกอย่างรุนแรง

หัวใจหวังถึงแทบหยุดเต้น สัญญาณเตือนหายนะ? ทำไมมันถึง
แจ้งเตือนตอนนี้?

ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรเพราะหน้าตาเขากระตุก หวังถึงตั้งตัว
รับมือทันที!

และทันใดนั้นเองดอกไม้ไฟก็เริ่มขึ้น

บนเวทีสูง คนจากตระกูลเลี้ยวได้รวมไฟ2สีเข้าด้วยกัน เปลวไฟ
ค่อยๆแปรเปลี่ยนกลายเป็นลูกไฟดอกบัวลอยขึ้นไปบนอากาศ

ลูกไฟดอกบัวค่อยลอยตัวขึ้นไปบนท้องฟ้าเหมือนโคมลอย และ
กลีบดอกบัวซึ่งมีทั้งหมด7สีค่อยๆบานออก

ปัง!

กลุ่มแสงสวยงามรวมตัวกันเป็นก้อน ราวกับว่ามันดูดแสงจาก
ดวงดาวบนท้องฟ้า และระเบิดกลางอากาศ สาดประกายแสงสี
ม่วงแดงสวยงามเต็มท้องฟ้ายามค่ำคืน

ทุกคนรู้สึกผ่อนคลายเมื่อได้เห็นดอกไม้ไฟสวยๆเหล่านั้น
(ยกเว้นหวังลิ่ง)

ทันใดนั้นเองหวังลิ่งก็เห็นผู้ชาย2คนเข้ามาใกล้พวกเขาอย่าง
รวดเร็ว

สัญชาตญาณของเขາบอกว่าพวกเขามาเพื่อลักพาตัวซุนหรง

ซุนหรงไม่ได้สังเกตเลยว่ามีชาย2คนเข้าประชิดพวกเขาจาก
ข้างหลัง

และเมื่อเธอรับรู้ถึงอันตรายจากด้านหลังมันก็สายเกินไป

ชายชุดดำคนหนึ่งจับล็อกหัวไหล่เธอ ในขณะที่อีกคนจ่อปืนไปที่หลังของหวังลิ่ง

“พวกแกเป็นใคร? ต้องการอะไร?” ซุนหรงเริ่มรู้สึกกลัวเล็กน้อย แต่โดยรวมถือว่าเธอใจเย็นกว่าที่หวังลิ่งคิดไว้

เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ซุนหรงเป็นถึงอนาคตผู้รับช่วงต่อบริษัท ม่านน้ำฮวงโหกรูป ในสถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้เธอยังคงรักษาความเยือกเย็นไว้ได้

หนึ่งในชายชุดดำพูดขึ้น “พวกเราไม่ได้อยากจะทำร้ายมิสซุนหรงและ...แฟนของคุณ? แต่เราหวังว่ามิสซุนหรงจะไม่ขัดขึ้น

และมากับเราเจียบๆ ถ้าไม่...เราก็ไม่การันตีว่าเป็นกระบอกนี้จะ
ไม่ลั่นไก”

เหงื่อเย็นเฉียบไหลลงมาจากหน้าผากของซุนหรง

เธอรู้ว่าปืนกระบอกนั้นบรรจุกระสุนอัดพลังวิญญาณ ซึ่ง
หมายความว่ามันสามารถเจาะทะลุร่างของผู้ฝึกตนระดับ
แรกเริ่มลมปราณได้ ซุนหรงได้รับการสอนในภาวะเหตุการณ์
เช่นนี้มา เธอรู้ว่าควรจะต้องตอบสนองยังไงกับเหตุการณ์นี้

เธอก็ตกฟันทอบ “เขาก็แค่เพื่อนร่วมชั้น ไม่ใช่แฟนของฉัน!
อะไรที่เกะตึงการ แกมาเอาจากฉันนี่ แค่นั้นไปก็พอใช่ไหม?
ปล่อยเพื่อนของฉันไป”

จากผลกำลั้งจากมือของพวกเขา ชุนหรงสามารถบอกได้ว่า
คนพวกนี้อยู่ระดับแก่นแท้ปราณทองคำ และเป็นนักฆ่าอันดับ
ต้นๆ พวกเธอไม่มีโอกาสที่จะหนี

“พวกแกมาจากเงาสายธาร?”

ชุนหรงเหลือบไปเห็นตราสัญลักษณ์บนเสื้อของชายชุดดำเธอ
จำมันได้

เงาสายธาร เป็นองค์กรนักฆ่าที่มีชื่อเสียงในประเทศนี้ ซึ่งรับ
จากทั้งงานลักพาตัวและฆ่า พวกเขาเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่อง
ความเป็นมืออาชีพ และไม่เปิดเผยความลับของลูกค้ำที่จะ
นำไปซึ่งความไม่ปลอดภัยในตัวลูกค้ำ คนที่มีเงินพอที่จะจ้างนัก
ฆ่าเหล่านี้ได้ อย่างน้อยต้องมีอำนาจไม่น้อยกว่าม่านน้ำฮวง
โหลกรูป

มาน้ำฮวงโหกรูปร่างได้สร้างศัตรูไว้ทั้งในและนอกประเทศ ใคร
กันที่คิดร้ายกับเธอ? แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาคิดเรื่องนั้น

ซุนหรงรู้ว่าทางออกที่ดีที่สุดในตอนนี้เป็นคือการลดจำนวนตัว
ประกัน และค่อยหาทางขอความช่วยเหลือ

ในขณะนั้นเองหวังลิ่งก็กำลังอ่านความคิดของซุนหรง

เขาเห็นด้วยว่านั่นเป็นการแก้ปัญหาค้นพื้นฐาน

แต่คนร้าย2คนนี้เตรียมตัวมาดี

ชายชุดดำคนหนึ่งหยิบยาเม็ดสีดำออกมาจากกระเป๋ากางเกง
“นี่เป็นยานอนหลับ มันจะทำให้คุณหลับอย่างรวดเร็วหลังจาก

กลืนมันลงไป ถ้าเพื่อนของคุณกินมันพวกเราจะปล่อยมันไป”
นี่เป็นการป้องกันไม่ให้หวังลิ่งไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่น

ด้วยการที่มีคนอยู่เยอะ บอกตามตรงหวังลิ่งไม่อยากจะออกแรง
กับคนพวกนี้ ทางออกที่ง่ายที่สุดคือการกินยานั่นลงไปแล้ว
เกลี้ยงหลับ จากนั้นทำตามแผนการของซุนหรงให้คนของม่าน
น้ำฮวงโห้จัดการ

[...มันก็เป็นความคิดที่ไม่เลว เราสามารถฉวยโอกาสนี้และจบ
การเล่นละครการเดตครั้งนี้] หวังลิ่งคิด

แต่เมื่อเขาเอื้อมมือไปหยิบยาเม็ดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงในหัวใจ
ของซุนหรง [ดีแล้ว...ตราบไต่ที่นายปลอดภัยและหนีไปได้!]

“ ... ”

หวังลิ่งชะงัก ตาของเขาก็เบิกกว้าง

บรรยากาศรอบข้างเปลี่ยนเป็นเงียบเชียบ ท่ามกลางความ
วุ่นวายทั้งพุดอกไม้ไฟ เขาก็มัวลง เขาปลดผนึกซีตจำกัด
สัมผัสทั้ง5ของเขา จนเขาสามารถได้ยินเสียงลมหายใจที่สั้น
กลัวของซุนหรง

แม้ว่าเธอจะถูกสั่งสอนจากตระกูลใหญ่ แต่ท้ายที่สุดเธอก็ยัง
เป็นแค่เด็กสาวที่เปราะบาง

“ ... ”

สีหน้าของหวังลิ่งเปลี่ยนไปเนื่องจากความโกรธ และเขาไม่ปริ
ปากแม้แต่คำเดียว

จากที่ชายชุดดำทั้ง2คนเห็น หวังลิ่งขี้ยาด้วยมือเปล่าแตก
ละเอียดยเป็นฝุ่นผง

มันทำอะไรของมัน! ใบหน้าของชายชุดดำบิดเบี้ยวจากความ
โกรธ [มันตั้งใจจะยั่วโมโห? ไอ้เด็กเหลือขอ! มันคิดว่ามันอยู่
ระดับวิญญาณก่อกำเนิดหรือแก่นแท้วิญญาณหรือยังงัยกัน?]

หวังลิ่งลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้และส่งคลื่นพลังน่ากลัวออกไป

เมื่อพวกเขา กำลังจะลั่นไก หวังลิ่งก็ขยับตัวในเวลาเดียวกัน มือ
ทั้ง2ของเขาขยับด้วยความรวดเร็วดังงูสายฟ้า ไม่มีใครตาม
ความเร็วของเขาทัน เขาคว่าป็นไว้ด้วยคือคุณั้น

[คุณภาพก็ไม่แย่...] หวังลิ่งคิด เขาชอบๆคล่ำๆป็นเหมือนเขา
กำลังเล่นอยู่กับของเล่น

เทียบกับร่างกายอันแข็งแกร่งของเขาแล้วมันยังอ่อนไป

“แก...”

นักฆ่าจากเงาสายธารตอบสนองซ้ำเกินไป

เสียง *แคร็ก!* ดังเข้าเต็มสองหูนักฆ่า

พวกเขาตกใจกับภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเขา

หวังถึงขี้ป็นแตกเป็นผุยผงคามือของเขา

ซากฝุ่นผงของปีนนั่นโดนลมพัดปลิวไป

“อะไรกันวะเนี่ย...” ชายชุดดำทั้ง 2 มองด้วยตาเบิกกว้าง ปีน บำนันทำมาจากเหล็กดำสวรรค์ชั้น 9!

ซุนหงก็อยู่ในอาการตกใจเช่นกัน เธอไม่เข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้น หวังถึงเขาก็แค่ระดับแรกเริ่มลมปราณ...ทำไมเขาถึงมีพลัง มากมายขนาดนี้?

“ไม่ทราบว่าคุณเป็นใคร?” ใบหน้าและน้ำเสียงของนักฆ่าทั้ง 2 เปลี่ยนไปเนื่องจากความหวาดกลัว

พวกเขาพยายามที่จะหนี แต่ทว่าพลังกดดันวิญญาณทำให้ พวกเขาไม่สามารถขยับตัวไปไหนได้!

หลังจากปิดฝุ่นออกจากทางเกงเขา หวังถึงเงยหน้าขึ้นและจ้อง
ไปยังพวกเขา

มันก็แค่การขยับร่างกายอย่างปกติ แต่กลับทำให้นักฆ่าทั้ง2ตัว
สั่นอย่างควบคุมไม่ได้

“แก...แกเป็นตัวอะไร?”

คลื่นพลังวิญญาณจากเด็กอายุ16ปี มันมากกว่า10ล้านเท่าของ
คนที่เคยถูกพวกเขาฆ่า

ราวกับว่าพวกเขากำลังเห็นราชาปีศาจสูง1แสนฟุต พวกเขา
รู้สึกเหมือนความตายกำลังหายใจรดต้นคอของพวกเขาอยู่

แต่ต่อให้พวกเขาตายพวกเขาก็จะไม่มีวันเปิดเผยว่าใครเป็นผู้
ว่าจ้าง

“...แกต้องการอะไร?”

[ไม่มี ฉันก็แค่อยากจะส่งพวกแกไปสวรรค์] หวังลิ่งตอบภายใน
หัวของพวกเขา เขาบีบคอและยกพวกมันขึ้นด้วยมือทั้ง2ข้าง
ราวกับว่าเขากำลังบีบคอไก่

เลียนแบบท่าของผู้ทำการแสดงบนเวที ทันใดนั้นเขาก็ เปลี่ยน
นักฆ่าให้กลายเป็นก้อนพลังวิญญาณ ลดขนาดของมันให้เป็น
ก้อนพลังวิญญาณขนาดเล็ก และค่อยๆรวมมันเข้าด้วยกันเป็น
ลูกบอลวิญญาณ เขาเปลี่ยนลูกบอลวิญญาณให้เป็นลูกบอล
ไฟและส่งมันขึ้นสู่ท้องฟ้ายามค่ำคืน

ปัง!

จากนั้นไม่นาน “ดอกบัวไฟแห่งความโกรธ” ก็ระเบิดบน
ท้องฟ้าเคียงคู่กับดอกไม้ไฟอันอื่นๆ

แสงระยิบระยับสวยงามสาต่อสไปทั่วทุกทิศทาง และค่อยๆ
จางลงกลายเป็นละอองดาวก่อนจะจางหายไป

หวังลิ่งมองดอกไม้ไฟที่ค่อยๆเลือนหายไปอย่างเงิบๆ และปิด
ฝู่นออกจากมือ เขาพึ่งใช้วิชาที่หายสาบสูญของตระกูลเสี่ยว
“วิชาดอกบัวไฟแห่งความโกรธ” มันก็ไม่ยากอย่างที่เขาคิด

.....

ขณะที่เขาโยนลูกบอลแสงไปในอากาศหวังลิ่งได้ทำการแยก
ความทรงจำจากนักฆ่าทั้ง2ออกมา หลังจากคืบนั้นเขาได้สร้าง
เป็นไฟล์ข้อมูล และส่งไปยังม่านน้ำฮวงโหกรูปแบบนิรนาม

หลังจากนั้น หวังลิ่งใช้ช่วงเวลาวันหยุดที่เหลือกำจัดผลกระทบ
ที่เกิดจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นซึ่งมันอาจจะนำพาความ
เดือดร้อนมาให้แก่เขาในอนาคต

ตอนที่ 14 คำโกหกและข่าวลือ

สำหรับหวังถึง การใส่ความทรงจำปลอมเข้าไปมันวิธีที่ได้ผลดีที่สุด เปรียบเทียบกับการลบความทรงจำแล้วมันเป็นวิธีที่เหมาะสมกับเขามากกว่า

การลบความทรงจำอาจจะสร้างช่องว่างของความทรงจำในสมอง ในขณะที่การใส่ความทรงจำปลอม จะไม่ส่งผลให้พวกเขาเหล่านั้นรู้สึกว่าได้หลงลืมอะไรไปหรือเปล่า และจะไม่ส่งผลเสียแก่สภาพร่างกายและจิตใจอีกด้วย

โชคไม่ดีสำหรับเขาสักเท่าไร เขาไม่สามารถเลือกที่จะใส่อะไรลงไปในความทรงจำของซุนหรง เขาจึงใส่ความทรงจำที่ทำให้เธอนั้นแค่ไม่สามารถอธิบายรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้

หวังลิ่งทำให้ซุนหรงลืมเรื่องของเขาที่เป็นคนช่วยเธอ และไม่กล่าวถึง “ดอกบัวไฟแห่งความโกรธ” แต่กลับใส่ความทรงจำที่ว่า มีคนผู้หนึ่งที่แข็งแกร่งเป็นคนช่วยเธอไว้

ผลที่ได้ก็คือ เธอก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่าใครที่เป็นคนช่วยเธอ และหวังลิ่ง

เริ่มอาทิตย์ที่2ของการเรียน หวังลิ่งได้ยินข่าวซุบซิบและข่าวลือต่างๆนาๆจากคนภายในห้องเรียน

ลิฉวนจิง “ฉันได้ข่าวว่าหวังลิ่งและซุนหรง บังเอิญเจอ2นักฆ่าในตอนที่เราที่กำลังเดท!”

เซ็นฉา “ฉันได้ยินว่าหวังลิ่งและซุนหรงไปเดทกัน และบังเอิญเจอคนร้าย2คน และพวกเขาถูกช่วยโดยคนผู้หนึ่งที่แข็งแกร่งมาก”

มาสเตอร์ดูปี้ “ฉันได้ยินว่าหวังลิ่งและซุนหรงไปเดทกัน ไปดูปิ่นใหญ่จากคนที่แข็งแกร่งและมีชื่อเสียงคนหนึ่ง”

ดูปี้ “ฉันได้ยินว่าหวังลิ่งและซุนหรงไปเดท คนร้าย2คนจะมาลักพาตัวพวกเขา และถูกส่งขึ้นฟ้าด้วยคนที่แข็งแกร่งคนหนึ่ง”

หลินเสี่ยวหยู “ฉันได้ยินว่าหวังลิ่งและซุนหรงไปเดท พวกเขาบังเอิญเจอคนร้าย2คน ซึ่งถูกส่งขึ้นฟ้าไปด้วยปิ่นใหญ่ของเพื่อนหวังลิ่งซึ่งแข็งแกร่งมาก...”

“พวกนาย พอได้แล้วนา!” หวังลิ่งพูดขึ้นเพื่อให้พวกเขา
เหล่านั้นหยุดพูดถึงอุบัติเหตุครั้งนั้น

และทำให้ บุคคลผู้แข็งแกร่ง ผู้นั้นกลายเป็นปริศนาของ
นักเรียนเหล่านี้

.....

ถ้าพูดถึงข่าวลือ มีคนอยู่คนหนึ่งที่ต้องกล่าวถึง – อาจารย์
ประจำวิชาประวัติศาสตร์ หวังซู่คัง อาจารย์เป็นคนที่ถูกตั้งให้
เป็นที่ชื่นชอบของเหล่านักเรียนมาอย่างยาวนาน เหล่านักเรียน
ชอบวิธีการสอนที่มีสไตล์เก่าแก่ของเขา

อาจารย์หวังชูคัง หรือที่นักเรียนเรียกกัน “อาจารย์วัตถุดิบโบราณ” เพราะว่าเขารู้เรื่องตำนานหรือข่าวลือในประวัติศาสตร์มากมาย แตกต่างจากที่บันทึกไว้ในหนังสือเรียน

เหล่านักรู้ได้รู้ถึงเรื่องราวที่ไม่ได้ผ่านการปรุงแต่งอย่างในหนังสือและพวกเขาก็มีความอยากรู้เกี่ยวกับข่าวลือพวกนั้นเพิ่มขึ้นไปอีก เปรียบเทียบกับหนังสือประวัติศาสตร์ที่น่าเบื่อพวกเขาจะตั้งใจเรียนในวิชาของอาจารย์หวังชูคังเพราะพวกเขาได้รู้ในสิ่งที่ไม่มีบันทึกไว้ในหนังสือเรียน

เมื่อเวลาผ่านไป “อาจารย์วัตถุดิบโบราณ” ก็ได้ฉายาใหม่เป็น “อาจารย์เขียนแห่งข่าวลือ”

สำหรับเหล่านักเรียนข่าวลือหรือตำนานของประวัติศาสตร์ผู้ฝึกตน มันควรค่าแก่การให้ความสนใจ

และอาจารย์คง ก็ชอบที่จะเล่าเรื่องราวแปลกๆให้พวกเขาฟัง
ในระหว่างที่กำลังสอนเนื้อหา ซึ่งทำให้บรรยากาศภายใน
ห้องเรียนดูไม่น่าเบื่อ

ด้วยบรรยากาศภายในห้องเรียนดูมีชีวิตชีวาจึงทำให้ไม่รู้สึกรำ
งอน แต่ถึงกระนั้นก็ยังมึ้นักเรียน1-2คน ซึ่งนั่งผงกหัวอยู่
ท่ามกลางเสียงหัวเราะของนักเรียนคนอื่นๆ

สิ่งที่น่าเสียดายเพียงอย่างเดียวคือวิชาประวัติศาสตร์มีเพียง1
คาบต่อสัปดาห์เท่านั้น

ซึ่งผลลัพธ์ก็คือ เหล่านักเรียนมาเข้าเรียนตรงเวลาและตั้งใจ
เรียนในวิชาประวัติศาสตร์ เมื่อถึงคาบวิชาประวัติศาสตร์ก่อน

สัญญาณเตือนเข้าห้องเรียนจะดัง นักเรียนทุกคนก็เข้านั่ง
ประจำที่รออาจารย์คงเข้าห้องเรียน

“ก่อนหน้านี้ เรากำลังพูดถึง การพัฒนาของทีวีโซว์
ภายในประเทศ ก่อนจะเริ่มสอน นักเรียนคนไหนที่ยังไม่ได้กิน
ข้าวเข้ามา สามารถแอบกินขนมปังได้ถ้าอาจารย์ไม่เห็น แต่ถ้า
อาจารย์เห็นขนมปังของนักเรียนต้องเป็นของอาจารย์ เพราะ
อาจารย์ก็ยังไม่ได้กินข้าวเข้ามาเหมือนกัน”

เมื่อนักเรียนได้ยินว่าอาจารย์หวังชูคังยังไม่ได้กินอาหารเข้ามา
เหล่านักเรียนก็แย่งกันให้ขนมแก่อาจารย์จากใต้โต๊ะและ
กระเป๋

“นี่พวกเธอจะทำให้อาจารย์ละเมิดกฎหรือยัง? มันไม่ถูกต้อง!
มีที่ไหนอาจารย์กินขนมในระหว่างที่กำลังสอน?”

อาจารย์หวังชูคังพูดอย่างจริงจัง แต่ในมือของเขานั้นยื่นออกไป
รับป๊อกกี้ จากเหล่านักเรียนข้างหน้าเขา เขาพูดขึ้น “แค่ครั้ง
เดียวนะ มันเสียมารยาทที่จะปฏิเสธขนมเหล่านี้”

นี่คงเป็นตัวอย่างของคำที่ว่า “ปากกับใจไม่ตรงกัน”

กินป๊อกกี้ในขณะที่กำลังสอนภายในห้อง – มันได้หรรษาอาจารย์!

“จนถึงตรงนี้ มีใครสงสัยอะไรไหม?” อาจารย์หวังชูคังยืนบน
เวทีหน้าชั้นเรียน ขณะที่ในมือข้างหนึ่งยังคงถือป๊อกกี้ราวกับว่า
เขากำลังคืบบู่หรี

มีนักเรียนคนหนึ่งยกมือขึ้น “อาจารย์ครับ เมื่อที่อาจารย์พูดเร็ว
ไปผมยังคงไม่เข้าใจตรงไหนที่เราควรจะเน้นครับ”

“อืม...ตรงนี้ใช่ไหม เออแหละเดี๋ยวอาจารย์จะอธิบายให้ฟัง ทุกคนเปิดไปหน้า10ของหนังสือ เกี่ยวกับการเดินทางขององหนึงไข่มุก และ การเดินทางไปตะวันตก จุดที่ต้องไฮไลท์ในบทนี้”

“หน้า11 เรื่องนี้ทำให้เกิดการพัฒนาของหนังแนวโรแมนติกจากการทำแท้งที่ไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงก็ทำให้เกิดการยกเลิกจากจูบ...”

“หน้า12 นี่เป็นการพัฒนาของละครแฟนตาซี จากการแต่งตัวที่ดูจะเวอร์เกินไปในหนัง”

“หน้า13 เกี่ยวกับละครแนวมีภรรยาหลายคน เกี่ยวกับคนในราชวงศ์มีนางสนมหลายคนสร้างความร้ายฉาวขึ้นภายในครอบครัว”

“หน้า14 เกี่ยวกับละครที่ใช้ความรุนแรง จากฉากที่ใช้ปืนใหญ่
พลังวิญญานยังออกไปฉีกร่างศัตรูเป็นชิ้นๆ”

“จากทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นจุดสำคัญที่จำเป็นต้องรู้ในบทนี้
ขอให้ทุกคนแน่ใจว่าจดครบถ้วน”

ในขณะที่เขากำลังพูดนั้น เขาก็จัดการเช็ดมือและเก็บซองขนม
ป๊อกกี้จากนั้นจึงพูดขึ้น “เอาหละ เรามาเริ่มเรื่องขององค์หญิง
ไข่มุกกันต่อ”

ก่อนที่อาจารย์คังจะเริ่มเล่าเรื่องอย่างเป็นทางการนี้ นักเรียน
ภายในห้องต่างดีใจและโห่ร้องชื่อชมอาจารย์

“สุดยอดไปแล้วอาจารย์คัง!”

“อาจารย์คงจะเจริญ!”

“อะแฮ่ม!”

อาจารย์คงกระแอมเบาๆ และทุกคนภายในห้องก็เงียบเพื่อที่จะ
รอฟังสิ่งที่อาจารย์กำลังจะสอน

“อาจารย์คิดว่าพวกเธอทุกคนคงเคยดูละครทีวีเรื่อง “องค์หญิง
ไข่มุก” มาก่อน แต่ในมุมมองของคนที่เป็นแฟนตัวยงของชิ้นงาน
ดั้งเดิม อาจารย์แนะนำให้ศึกษาในตัวเนื้อเรื่องจะดีกว่า ใน
ห้องสมุดโรงเรียนก็มีชิ้นงานดั้งเดิมเก็บไว้เหมือนกัน ถ้าหากใคร
สนใจสามารถไปหาอ่านได้ อย่างทุกคนทราบเมื่อตอนสิ้นสุด
สงครามพลังชี รอยแตกของมิติได้ดูดกลืนโลกไปส่วนหนึ่งและ
ได้พัฒนาพลังวิญญาณในตัวผู้ฝึกตนเป็นดังพลังชนิดที่2ภายใน

ร่างกาย แต่จากการค้นคว้าพบว่าเมื่อรอยแตกของมิติได้ปิดตัวลงไป พลังวิญญาณของโลกก็ยังคงถูกดูดกลืน และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของเจ้าหญิง!”

ดวงตาของอาจารย์คงส่องประกาย

“มาพูดถึงประวัติของเจ้าหญิงกันก่อน เจ้าหญิงเกิดมาด้วยสภาพไม่ปกติ เธอไม่มีชื่อเสียงเลยแม้แต่หน่อยในยุคสงครามพลังชี แต่เพราะความดีอันและความไม่ยอมคน ทำให้เธอนั้นยืนหยัดเป็นจุดศูนย์กลางของเหล่าผู้ฝึกตนตั้งแต่ต้นยันจบและสามารถไปยืนอยู่จุดสูงสุดได้ ในตอนนั้นทางเดียวที่จะผนึกรอยแตกของมิติคือการหาไข่มุกต้องสาปทั้ง10เม็ด ซึ่งหลบซ่อนอยู่ตามที่ต่างๆบนโลก และท้ายที่สุดเธอก็สามารถรวบรวมมันจนครบและปิดผนึกรอยแตกของมิติ...และนั่นก็ทำให้เรื่องราวของเธอถูกสร้างขึ้นเป็นละคร “องค์หญิงไข่มุก” นี่ก็เป็นเรื่องเล่าทั้งหมดของเธอ...”

เมื่ออาจารย์คังพูดจบ ก็มีเสียงปรบมือดังสนั่นทั่วทั้งห้องแก่
เรื่องเล่าที่ยอดเยียมในวิชาประวัติศาสตร์นี้

องค์หญิงคนนี้ได้เก็บรวบรวมไข่มุกต้องสาปจากทั่วทุกมุมโลก
ด้วยความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยว! สมแล้วที่ได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดนักฝึก
ตนหญิงในยุคนี้!

ความรู้สึกของนักเรียนทุกคนหลังจากจบคาบเรียนเต็มไปด้วย
ความสนุกและเต็มไปด้วยความชื่นชมต่อตัวองค์หญิง

ตอนที่ 15 ช่วงเวลาแห่งการชุบชีพ

“การพัฒนาของทีวีโฮวในประเทศ” เป็นหัวข้อที่ค่อนข้างใหญ่
อย่างละครเรื่ององค์หญิงไข่มุก ได้ถูกถ่ายทอดเพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้ฝึกตน แสดงถึงความสำเร็จของผู้ที่พยายาม
แต่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัย ประเพณี และวันเวลาที่
นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องจำ เพราะเนื้อหาเหล่านี้จะออกสอบ
อย่างแน่นอนในการสอบเดือนหน้าสำหรับวิชาประวัติศาสตร์

แม้ว่าพวกเขาจะมีคาบเรียนมากนักในวิชาประวัติศาสตร์ แต่
วิชาประวัติศาสตร์ก็เป็นหนึ่งในวิชาที่สำคัญ ถ้าหากใครสอบตก
เกิน2ครั้ง มันคงยากต่อพวกเขาเหล่านั้นที่จะได้รับใบสำเร็จ
การศึกษา

และเพราะเหตุนี้เอง นักเรียนชั้นยอดอย่างซุนหรงและเฉินเฉา
ทบทวนเนื้อหาอย่างหนักนอกห้องเรียน

หวังสิ่งนั้นต่างออกไปเขาซึ่ง(ซีโกง)มีความจำแบบภาพถ่าย
เขาจำประวัติศาสตร์ใน5พันปีก่อนได้เกือบทั้งหมด แต่ถึง
กระนั้นเขาก็ยังคงตั้งใจเรียนในวิชาประวัติศาสตร์ของอาจารย์
หวังซู่คัง การฟังเรื่องเล่าหรือตำนานที่น่าสนใจบ้าง ทำให้เขา
รู้สึกผ่อนคลาย

การเบี่ยงเบนและการแสดงที่เกินจริงของบทละครในรายการ
ทีวี เป็นสิ่งที่แย่มั่นขัดแย้งกับความเป็นจริง อาจารย์คังสบถคำ
หยาบออกมาหลายคำเมื่อพูดถึงเรื่องนี้ แสดงถึงว่าเขาไม่ชอบ
เอาเสียมากๆ

เมื่ออาจารย์พูดถึงสิ่งที่ทำให้เราอารมณ์เสีย อาจารย์คังกลาย
ร่างเป็นเครื่องเล่นเสียงที่ไม่ปุ่มปิด

“อย่างว่า มันไม่ยังมีผลงานบางผลงานในทีวีที่ดีอยู่ เช่น ฉาก
สงครามที่ใช้ปืนใหญ่พลังวิญญาน และสารคดีสวนตระกูล
เสี้ยว ซึ่งได้แสดงถึงประวัติความเป็นมาการพัฒนาการ
เปลี่ยนแปลงจากยุคสู่ยุค...”

เมื่ออาจารย์คงพูดมาถึงจุดนี้ เหล่านักเรียนที่นั่งอยู่หน้าอาจารย์
ต่างยิ้ม เพราะรู้เรื่องเล่าที่น่าสนใจกำลังจะเริ่มขึ้น

“...อาจารย์ได้ยินมาว่า มีนักเรียน2คนในห้องฟิงถูกلوبโจมตี
โดยองค์กรนักฆ่า เมื่อพวกเขาไปเที่ยวสวนตระกูลเสี้ยว?”

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ไม่มีใครภายในห้องที่จะไม่รู้เรื่องของพวกเขา
และสิ่งที่พวกเขาได้เจอ หวังลิ่งและซุนหรงถูกلوبทำร้ายโดย
องค์กรนักฆ่าเงาสายธารที่สวนสาธารณะ

ชุมชนเกือบจะโดนลักพาตัวโดยนักฆ่าจากเงาสายธาร มันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เหล่าผู้บริการและคณาจารย์เป็นกังวล

แทบจะในทันทีที่ได้ยินข่าวว่าชุมชนโดนลอบสังหาร ผู้
อำนวยความสะดวก ก็ได้เรียกประชุมด่วน การรักษาความปลอดภัย
ภายในและนอกโรงเรียนเข้มข้น และให้อาจารย์จับคู่กันเป็นทีม
เพื่อป้องกันการเกิดเหตุการณ์ซ้ำสองต่อชุมชน

ภายนอกโรงเรียน ม่านน้ำสรงโหดร้ายก็ได้จัดบอดีการ์ดมาคุ้ม
นอกโรงเรียนโดยที่จะคอยกันบุคคลน่าสงสัยไม่ให้เข้าใกล้
โรงเรียน

ภารกิจลอบสังหารครั้งแรกของเงาสายธารล้มเหลว แต่เมื่อนัก
ฆ่าได้รับคำว่าจ้างมาแล้ว พวกเขาจะพยายามทำทุกวิถีทางที่
จะสำเร็จตามคำสั่ง

เพื่อความปลอดภัยของนักเรียน เหล่าอาจารย์ได้ปฏิบัติหน้าที่
อย่างเคร่งครัด

ด้วยการที่อาจารย์คังนั้นได้ชื่อว่าเป็นเจ้าพ่อแห่งข่าวลือ เขาได้
ใช้ความสามารถพิเศษในการหาข่าว ซึ่งแม้แต่มาสเตอร์ดูปี้ก็ไม่สามารถทำได้

“องค์กรเงาสายธารเป็นองค์กรที่ลึกลับ นักข่าวที่องค์กรส่งออกไป
ล้วนแต่เป็นนักข่าวที่มีฝีมือและมีความเป็นมืออาชีพ และไม่มีใครในประเทศนี้ซึ่งสามารถที่จะหยุดยั้งการเคลื่อนไหวของพวกเขา
นักข่าว...”

เมื่ออาจารย์คังเริ่มยิ้ม ก็คือสัญญาณว่าเวลาแห่งความสนุกเริ่ม
ขึ้น

“แต่เท่าที่อาจารย์รู้ คนที่คอยชักใยอยู่เบื้องหลังอยู่
ภายในประเทศนี้ ตำนานของโรงเรียน นายพลโจวยี่ ซึ่งก่อน
หน้านี้ได้ปฏิบัติการจับกุมองค์กรเงาสายธาร เมื่อสิ้นปีที่แล้วเขา
ได้รับการอนุมัติจากสมาคม100โรงเรียน เขาเริ่มรวบรวมกำลัง
พลผู้ฝึกตนระดับแก่นแท้ปราณทองคำกว่า100คน...”

ทุกคนภายในห้องต่างสงสัย เซ็นเฉาจึงถามออกไป “ท้ายที่สุด
อะไรเกิดขึ้นครับอาจารย์?”

“แน่นอน ว่าพวกเขาล้มเหลว” อาจารย์คงถอนหายใจ และ
ส่ายหัวอย่างเสียดาย

“ทุกคนในเวลานั้นมีเป้าหมายเดียวกัน -คือจับพวกพวกนักฆ่า
หลังจากภารกิจจับกุมเริ่มต้นขึ้น นักฝึกตนกว่า100คนชี้กระบี่

บินเข้าประชิดสถานที่ซึ่งคาดว่าเป็นฐานของหัวหน้านักฆ่าของ
เงาสายธาร น่าเสียดายปฏิบัติการนั้นกลับล้มเหลว หัวหน้าของ
พวกมันหนีไปได้ ไม่ใช่เพราะว่าผู้ฝึกตนไม่เก่งกาจ แต่กลับเป็น
หัวหน้านักฆ่านั้นเล่ห์เหลี่ยมจัดเกินไป!”

เหล่านักเรียนต่างส่งเสียงขึ้นมาอย่างอ้ออึง พวกเขาไม่คิดว่า
แผนการที่กล้าหาญและเฉียบขาดแบบนั้นโจวอี้จะเป็นผู้
วางแผน

สมกับที่อาจารย์คังได้รับฉายา -เขาเป็นอาจารย์ประวัติศาสตร์
ที่เข้าใจประวัติศาสตร์อย่างดีเยี่ยม หลังจากการอธิบายเหตุ
และผล ของปฏิบัติการจับกุมนักฆ่า เขาเน้นไปที่จุดสำคัญ
ของเรื่อง มีภาพประกอบนิดหน่อยบวกกับฝีมือการเล่าเรื่องอัน
น่าทึ่ง ผู้ฟังรู้สึกราวกับว่าเป็นส่วนหนึ่งในฉากนั้น

บางครั้ง อาจารย์วาดภาพของฉากนอกเลือด ซึ่งทำให้เหล่านักเรียนหญิงร้องด้วยความหวาดกลัวหลายต่อหลายครั้ง

และในตอนท้าย อาจารย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แม้ว่าปฏิบัติการจะล้มเหลว แต่มันก็ไม่ได้ไร้ค่าไปเสียหมด อย่างน้อยหน่วยงานความมั่นคงสามารถระบุเพศของหัวหน้าองค์กรเงาสายธารได้”

เซ็นฉาพูดขึ้นมาเล่นๆ “เพศของหัวหน้าองค์กรเงาสายธาร? อย่าบอกนะว่าเป็นลูกมีขนหน้าอกกรรฐรัง?”

หลินเสี่ยวหยูโต้แย้ง “มันต้องเป็นสายรุ๊ก(yaoi) ที่มีความอดทนต่ำแน่ๆ!”

มาสเตอร์โดปี้ดันแวนของเขาขึ้นแล้วพูดว่า “มันอาจเป็นคนรักมากก็ได้นะ”

ท้ายที่สุดอาจารย์คังก็เฉลย “ในตอนนั้น นักฝึกตนบุกเข้าไปพบว่าหัวหน้าพวกมันได้หนีไปแล้ว และดูเหมือนว่าคนคนนั้นจะปลอมตัวเป็นหนึ่งในพวกเขา ที่เข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนั้น แปลว่าหัวหน้าองค์กรเงาสายธารต้องมีวิชาแปลงกายที่ยอดเยี่ยม”

“แล้วพวกเขารู้เพศที่แท้จริงของตัวหัวหน้าได้ยังไง?”

“อืม...สิ่งที่พวกเขาพบในแหล่งกบดานนั้น ที่ซึ่งตัวหัวหน้าอยู่ พวกเขพบกล่องเครื่องสำอางที่เพิ่งเปิด และบนเตียงมีบิกินี่ขนาดคัพ 36D... อะแฮ่ม! นักเรียนชายทุกคนสามารถจินตนาการเอาเอง เราไม่ควรจะพูดเรื่องแบบนี้ในห้องเรียน.”

เมื่อดูเวลา อาจารย์คังก็เก็บโต๊ะและทำความสะอาด เก็บป๊อกกี้
ที่ยังเหลือใส่ไปในกระเป๋า “เอาล่ะ วันนี้เราพอกันแค่นี้ะ ไม่
มีการบ้านสำหรับวันนี้ ขอให้ทุกคนกลับไปอ่านบทเรียน
ล่วงหน้า คาบหน้าจะเป็นการเดินทางทิศตะวันตก และ
ท้ายที่สุดระมัดระวังตัวเองยามอยู่ข้างนอก ถ้าหากพบเจอคนไม่
ดี พวกเธอสามารถโทรหาอาจารย์ได้ทุกเมื่อ อาจารย์จะยิงพวก
มันให้ตายด้วยชอล์ก!”

อาจารย์โบกมือลาและจากห้องไปด้วยเสียงโห่ดีใจ

เพศของหัวหน้าองค์กรเงาสายธาร ได้กลายมาเป็นหัวข้อ
สนทนาข้างนอก แต่หลังจากได้ยินข่าวลือที่อาจารย์คังบอก มัน
ก็แพร่กระจายไปเหมือนไฟลามทุ่งบนทวิตเตอร์ว่า “ซ็อค! บอ
สเบื้องหลังขององค์กรนักฆ่าเงาสายธารเป็นผู้หญิงอกคัพ36D!”

ในเวลาไม่นาน หัวข้อนี้ก็แพร่กระจายไปทางโซเชี่ยลมีเดีย

หลังจากนั้นไม่นานปัญหาไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น...

เมื่อตอนเที่ยงของวันนั้น ห้องของหน่วยรักษาความปลอดภัย
ได้รับจดหมายเตือนจากองค์กรเงาสายธาร...

ตอนที่ 16 วันที่ลมแรง

ในห้องของผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้อำนวยการเซ็นนั่งกุมมือ
และสายตาจ้องไปที่จดหมายฉบับโต๊ะของเขา “สถานการณ์
เช่นนี้ตรวจสอบมาดีแล้วหรือ?”

“ใช่ค่ะ ผู้อำนวยการโรงเรียน ตราประทับขององค์กรงาสายธารมีลักษณะไม่เหมือนใคร หลังจากผ่านการวิเคราะห์โดยทางตำรวจ พวกเขายืนยันว่ามันคือจดหมายขู่ขององค์กรงาสายธารจริงๆ” หัวหน้าซี ผู้ซึ่งรับหน้าที่ดูแลและรับมือต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียน ให้พูดตรงๆแล้วเธอไม่คิดว่าองค์กรงาสายธารจะกล้าลงมือทั้งๆที่ชุมนุมอยู่ในโรงเรียนหรืออาจจะเป็นการแก้แค้นที่การลอบสังหารล้มเหลวเมื่อคราวก่อน

“กลับกลายเป็นว่าสถานการณ์เลวร้ายยิ่งกว่าเก่า”
ผู้อำนวยการโรงเรียนจุดบุหรี (บุหรีไม่ดีต่อสุขภาพร่างกายนะครับ ผู้แปล)

“ถ้าองค์กรงาสายธารส่งนักฆ่าฝีมือดีมา มันจะเป็นการยากสำหรับเราที่จะจับตาการเคลื่อนไหว...นักเรียนชุมนุมจะตกอยู่ในอันตราย”

“แล้วทางเป็องบนมีคำสั่งอะไรบ้าง?”

“พวกเขาต้องการให้เราส่งชุมชนตรงออกจากโรงเรียน ต่อจากนั้น
จึงให้สมาคม100โรงเรียน เพิ่มกำลังการป้องกันในช่วง
ระยะเวลานี้”

“แล้วหัวหน้าซิดคิดว่า นานแค่ไหนกว่าเรื่องจะถึงสมาคม
100โรงเรียน?”

“ราวๆ1เดือน...”

“ในเมืองซ่งไห่มีทั้งหมด 12เขต 36โรงเรียน โรงเรียนของเรา
อยู่อันดับที่3ในเขตไปหยวน”

“...” มันเป็นความไม่เท่าเทียมกันของระบบเพราะโรงเรียนของพวกเขาอยู่อันดับต่ำสุด

ผู้อำนวยการเซ็นถอนหายใจ “ถ้าพวกเรายอมรับคำสั่งที่เปื้อนบนสิ่งลงมา มันก็เหมือนกับว่าผู้นำโรงเรียนไม่มีความสามารถ และถ้าหากโรงเรียนอันดับที่58และ59อยากจะซ้ำเติมพวกเรา พวกเขาคงใช้โอกาสนี้แหละ แล้วโอกาสที่โรงเรียนของเราจะกลายเป็นโรงเรียนชื่อดังก็ค่อยๆถอยห่างออกไป...”

“แล้ว...มันหมายความว่ายังไงหอคะ ผู้อำนวยการ?”

“แม้ว่าโดยรวมแล้วพวกเราจะไม่แข็งแกร่ง แต่! พวกเรากียังมีบุคลากรที่แข็งแกร่งอยู่บ้าง!” ผู้อำนวยการเซ็นหยุดคิด จากนั้นจึงดับบุหรีของเขา “ฉันไม่สนใจหอรกนะว่ามาน้ำฮวงโหหรือพวกตำรวจจะทำอะไรเมื่อเธออยู่ข้างนอก แต่พวกเรา

ต้องรับผิดชอบถึงความปลอดภัยภายในโรงเรียนและต้องทำให้
แน่ใจว่าเธอต้องปลอดภัยเมื่ออยู่ภายในโรงเรียนแห่งนี้”

“แล้ว...พวกเราควรจะทำอะไรก่อนดี?”

“ปฏิเสธคำสั่งของเบื่องบนที่ว่าจะให้ซุนทรงหนีออกไปจาก
โรงเรียน และแยกตัวซุนทรงไปอยู่ห้องเรียนแยก นั้นน่าจะ
พอแล้วที่จะให้คนคนนั้นป้องกันเธอ ไปบอกทางเบื่องบนเลยว่า
ถ้าหากผมซุนทรงร่วงแม้แต่เพียงเส้นเดียว เอาหัวของฉันทันเป็น
ประกัน!”

ผู้อำนวยการเซ็นพูดด้วยรอยยิ้มอันเยือกเย็น “องค์กรเงาสาย
ธารมันก็เป็นแค่กลุ่มคนใส่ผ้าคลุมดำปิดหน้า ถ้าพวกมันกล้ามา
พวกเราจะบดขยี้พวกมันเอง!”

“...” เหงื่อเย็นเฉียบไหลของหัวหน้าซีเมื่อได้ยินสิ่งที่
ผู้อำนวยการพูด...แต่ถ้าหากพวกเขาจะส่งคนผู้นั้นไปปกป้อง
ชุมชนมันจะเหมือนกับการใช้ค้อนยักษ์กะเทาะเปลือกแก้ว

.....

หลังจากนั้นไม่นานโรงเรียนก็เริ่มแผนเพิ่มความปลอดภัย
ภายในโรงเรียน โดยเริ่มจากการพาตัวชุมชนตรงไปยังห้องทำงาน
อาจารย์

ชุมชนออกไปด้วยความไม่เต็มใจเนื่องจากเธอจะถูกแยกจาก
หวังลิ่ง

แต่ซุนหรงก็ไม่สามารถทนแรงกดดันจากทั้งโรงเรียนและม่าน
น้ำฮวงโหได้ เธอจึงยอมทำตาม

หลังจากการเดดที่ไม่ค่อยเป็นที่น่าพอใจ หวังลิ่งได้เขียนความ
ทรงจำใหม่เข้าไปแทนที่มันควรจะลดความรู้สึกของเธอที่มีต่อ
เขา แต่มันดันให้ผลตรงกันข้าม... จากที่ม่านน้ำฮวงโหวิเคราะห์
การลักพาตัวที่สวนตระกูลเสียว มันแทบที่จะเป็นไปได้เลยที่
เธอจะสามารถหนีออกมาได้ต่อให้ซุนหรงมีปีกก็ตาม แต่มันก็
เป็นความโชคไม่ดีของฝั่งนั้นที่บังเอิญมีคนที่ยังแกร่งคนหนึ่ง
เดินผ่านมาพอดี” (ยังกะDecade ผู้แปล)

ซุนหรงรู้สึกว่เธอนั้นโชคดีมากที่มีหวังลิ่งไปด้วยเป็นเพราะ
หวังลิ่งเธอถึงสามารถหนีมาได้ – ซุนหรงนั้นคิดว่าหวังลิ่งเป็น
เครื่องรางนำโชคของเธอ

.....

วันศุกร์ของสัปดาห์ที่2 เป็นเวลาที่จดหมายจะระบุไว้

วันนี้ องค์กรเงาสายธารจะส่งนักฆ่าชั้นแนวหน้าเพื่อสังหารขุน
ทรงในโรงเรียน

นักเรียนทุกคนได้รับการดูแลอย่างแน่นหนา แม้แต่ตอนพวกเขา
เข้าห้องน้ำ มีอาจารย์2คนขนานบข้าง หวังถึงสร้างร่างปลอม
ของเขาไว้ในห้องเรียน ส่วนตัวเขาใช้วิชาเคลื่อนย้ายไปที่ชั้น
ดาดฟ้าของโรงเรียนเพื่ออาบแดด (ว่างเนอะหวังถึง ผู้แปล)

ว่าง อยู่นิ่งๆ เจียบสงบ... นี่เป็นชีวิตที่หวังถึงต้องการในรั้ว
โรงเรียน

เขาจ้องไปที่พื้นโรงเรียน – ในมุนนี้เขาสามารถมองเห็นรูป
แกะสลักหินที่ทางเข้าหลัก ลมเอื่อยๆพัดผ่านใบของต้นปาล์ม
ในวันนี้มันแตกต่างไปจากปกติ เขารู้ว่ามีคลื่นพลังวิญญาณ
แปลกๆในอากาศ

หวังลิ่งถอนหายใจเจิบๆภายในใจ ชีวิตภายในรั้วโรงเรียนมัน
ไม่เรียบง่ายเหมือนที่เขาคิดไว้ ตั้งเช่นปัญหามากมายที่เกิดขึ้น
เมื่อไม่กี่วันก่อน

แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่จำเป็นที่จะรับมือกับจดหมายชุดฉบับนั้น

เหตุผลก็คือเรารู้สึกว่าโรงเรียนอันดับที่ 60 แห่งนี้ไม่ได้ดูอ่อนแอ
อย่างที่เห็น

ในขณะที่ทุกคนเห็นว่ามันเป็นแค่โรงเรียนของนักเรียนระดับ
แรกเริ่มลมปราณ แต่มันก็มีคนที่แข็งแกร่งจริงๆหลบซ่อนตัวอยู่
ในหมู่อาจารย์

มันเป็นสิ่งที่หวังถึงค้นพบล่าสุดเมื่อเข้าสู่โรงเรียน

และคนที่เขาพึงรู้จักมาไม่นานซึ่งมีพลังใกล้เคียงกับเขามาก
ที่สุดคืออาจารย์หวังซูคัง อาจารย์วิชาประวัติศาสตร์นั่นเอง

แต่ทว่า...

อะไรกันวะเนี่ย? ทำไมพวกมันถึงมารวมตัวกันอยู่ข้างล่างเขา?

พวกมันไม่รู้หรือยังไม่ว่าเขายืนอยู่ตรงนี้?

بابو พวกมันคงตาบอดกันหมดกระมัง!

.....

เหล่านักฆ่าในชุดดำมารวมตัวอยู่บนดาดฟ้าโรงเรียนโบว์สีแดง
บนแขนเสื้อให้เห็นว่าพวกเขาคือนักฆ่าชั้นยอดขององค์กรเงา
สายธาร

“หัวหน้า วันนี้ลมช่างรุนแรง...”

“หัวหน้า ฉันคิดว่าบอสคงทำมากเกินไป นั่นมันก็แค่เด็ก
นักเรียนผู้หญิง มันจำเป็นขนาดนั้นเลยหรือที่ต้องให้พวกเราลง
มือ?”

“เป้าหมายในวันนี้คือหลานสาวของม่านน้ำฮวงโหกรูป จาก ข้อมูลของเรา มีความเป็นไปได้สูงที่จะมีคนมีฝีมือคอยคุ้มกัน เธอ ไม่เช่นนั้นภารกิจที่สวนตระกูลเสี่ยวคงไม่ล้มเหลว” หัว หน้าที่พวกเขาพูดถึงนั้นมีโบว์สีแดงขลิบทอง และแน่นอนเขา เป็นหัวหน้าของปฏิบัติการครั้งนี้

“คนผู้นั้นแข็งแกร่งขนาดไหน?”

“พวกเรายังไม่ได้สืบเรื่องนี้อย่างจริงจัง” หัวหน้านักฆ่าพูดขึ้น

“นักฆ่าระดับโบว์ดำที่ส่งไปก่อนหน้านี้มีสถิติภารกิจสำเร็จ100 เปอเซ็นต์ ถ้าหากพวกเขาทำภารกิจนั้นสำเร็จก็คงได้เลื่อนขั้นมา ระดับโบว์แดง ถึงอย่างนั้นพวกเราก็ไม่สามารถหาศพพวกเขา เจอ รวากับว่าศพของพวกเขาดอนทำลายไปพร้อมกับแก่นพลัง วิญญาณ”

“...” อะไรกัน นั่นมันไม่เหลือเบาะแสอะไรทิ้งไว้ให้พวกเขา
เลย?!

นักข่าวระดับโบว์แดงทั้ง2ถึงกับหลังเหงื่อเย็นเฉียบออกมา

“ดังนั้น อย่าประมาทในภารกิจครั้งนี้และจำไว้ว่า ชุนหรงคือ
เป้าหมายหลัก เมื่อพบเป้าหมายให้รีบกำจัดและหนีออกมา
อย่าพยายามสร้างปัญหาโดยไม่จำเป็น”

ฟุบ! เมื่อหัวหน้านักข่าวโบกมือไล่ นักข่าวชุดดำทุกคนก็พลัน
หายตัวในทันที

.....

หัวหน้านักฆ่าของปฏิบัติการครั้งนี้เป็นถึงนักฆ่าอันดับ 13 จาก 20 อันดับโลก

เขารับภารกิจทุกภารกิจที่นำกล้วจากเงาสายธารได้รับมอบหมาย กว่าที่เขาจะมาถึงจุดจุดนี้เขาได้ผ่านอันตรายและศพนับไม่ถ้วน เขาไม่คิดว่างานสุดท้ายที่จะทำให้เขาเลื่อนระดับจะเป็นงานง่ายๆแบบนี้

“ตราบใดที่ฉันทำงานชิ้นนี้สำเร็จ ฉันก็จะสามารถเลื่อนขั้นเป็นระดับโบว์ทองได้”

ชีวหยิงยืนอยู่บนขอบของดาดฟ้ากำลังมองโรงเรียนและส่งเสียงหัวเราะในลำคอ [มันเป็นแค่โรงเรียนธรรมดาที่ไม่มีแม้แต่

พลังวิญญาณ เหล่าอาจารย์และหน่วยรักษาความปลอดภัยที่นี่
ก็ไม่แข็งแกร่งพอที่จะต่อกรกับนักฆ่าชั้นยอดที่ถูกส่งมาหรรอก]

ชีวหยิงยิ้มเยาะเย้ยจากนั้นจึงค่อยๆสวมหน้ากากของเขา... นี่
จะเป็นภารกิจสุดท้ายที่เขาจะได้รับ

แม้ว่านี่จะเป็นงานชิ้นสุดท้ายแต่เขาก็ไม่รู้สึกรำคาญเขาเลย
ชีวหยิงตั้งใจที่จะฆ่าซุนหรงอย่างประณีตที่สุด

“วันนี้ลมช่างรุนแรงจริงๆ...”

ทันใดนั้นเอง มีเสียงบ่นพร้อมกับเสียงถอนหายใจดังขึ้นมา
เหนือหัวของเขา

ชีวหยังตกใจ ตาของเขาเบิกกว้าง เขาหันหลังกลับไปดูก็เห็น
เด็กนักเรียนชายผมสั้นสวมชุดนักเรียนโรงเรียนแห่งนี้กำลังนั่ง
อาบแดดอยู่บนทางขึ้นดาดฟ้า

ก่อนที่พวกเขาจะมาบนดาดฟ้า ชิวหยังตรวจเช็คโดยรอบแล้ว
ว่าไม่มีใครอยู่!

คำถามก็คือ...

ไอเด็กคนนี้นั้นมาจากไหน?

ตอนที่ 17 มันก็แค่เด็กนักเรียนธรรมดา

แต่มันไม่ใช่ปัญหาใหญ่

ปัญหาจริงๆก็คือ มันอยู่มานานแค่ไหนแล้วมันได้ยื่นอะไรไปบ้าง?

เขาผู้ซึ่งอยู่ระดับแก่นแท้ปราณทองคำ แต่เขากลับไม่สามารถรับรู้คลื่นพลังวิญญาณของเต้ระดับแรกเริ่มลมปราณที่อยู่ข้างๆเขา? ชิวหยิงรู้สึกว่ามันไม่สมเหตุสมผล

“เธออยู่มานานแค่ไหนแล้ว?” หยดเหงื่อไม่ก็หยดเริ่มไหลริน ภายใต้อากาศ

หวังลิ่งกระโดดลงมาจากจุดที่เขาเคยอยู่ เขาปีดฝุ่นออกจาก
กางเกง และจ้องไปที่ชีวหยิง “ตั้งแต่ประโยค หัวหน้า วันนี้ลม
ช่างรุนแรง “

เสียงเรียบๆของหวังลิ่งดังขึ้นภายในหัวของชีวหยิงทำให้เขา
ตกใจอีกครั้ง [นักเรียนระดับแรกเริ่มลมปราณใช้วิชาโทรจิต
ได้?]

“...” เขาคิดว่าเขาค่อยมาหาคำตอบที่หลังหลังจากเขาฆ่าไอ
เด็กคนนี้แล้ว

เขาเพิ่งสายตาไปที่หวังลิ่ง – ไอเด็กคนนี้นั้นก็ดูเหมือนแค่เด็ก
นักเรียนทั่วไป แต่ไม่รู้ทำไมเขาจึงได้ยินเสียงลมหายใจตัวเอง

เมื่อคนเกิดอาการตื่นเต้น พวกเขาจะหลั่งอดรีนาลีน (adrenaline)* สำหรับผู้ฝึกตนพวกเขาสามารถปล่อยแรง กดดันวิญญาณออกมาเพื่อข่มขู่ศัตรูและในขณะที่แรงกดดัน วิญญาณเกิดการปะทะกันจะทำให้พวกเขาประหม่นพลกำลัง ของอีกฝ่ายได้

นี่เป็นแค่โรงเรียนสำหรับเต้ระดับแรกเริ่มลมปราณ ไม่มีทางที่ พวกเขาจะยับยั้งต้านแรงกดดันวิญญาณนี้ได้

ซิวอิงพูดปลอบใจตัวเอง

ฮีด! เขาปลดปล่อยคลื่นพลังวิญญาณไปหาหวังลิ่ง

จงหวาดกลัวซะเด็กน้อย!

คุกเข่าและยอมแพ้ซะ!

...

...

1นาที่ผ่านไป

“...” หวังลิ่งเหลือบตาไปมองทางเขาอย่างเฉยเมย

ชีวหยิงตกใจอย่างมาก นั่นมันพลังวิญญาณของเขาทั้งหมดที่
ปล่อยออกไป ทำไมมันถึงทำอะไรไม่ได้เลย!

ช่างหัวพลังกดดันวิญญาณมัน

เขาสามารถสร้างภูเขากองกระดูกของเหยื่อที่เขาฆ่ามา เขา
ไม่คิดว่าศัตรูคนแรกที่ทำให้เขาพบเจอความยากลำบากนี้จะ
เป็นแค่เด็กนักเรียนมัธยม

เขาแค่เพียงจ้องไปที่หวังลิ่งทำให้เขาถึงกับเหงื่อไหล

นั่นก็แค่เด็กมัธยมธรรมดาทำไมถึงทำให้เขาตื่นกลัวเช่นนี้

ทันใดนั้นเอง ชิวหยิงเคลื่อนตัวเข้าประชิดและปล่อยหมัดไปยัง
หวังลิ่ง

การต่อสู้จริงก็ยังคงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการทดสอบพลังกำลังฝ่าย
ตรงข้าม!

บางทีไอเด็กคนนี้อาจจะแค่เกิดมาพร้อมความบกพร่องในการ
รับรู้แรงกดดันวิญญาน... แต่หมัดของเขานี้สิของจริง – ผู้ฝึก
ตนระดับแรกเริ่มลมปราณสามารถถูกฆ่าได้ด้วยเพียงหมดเดียว
ไม่ต้องพูดถึงนักเรียนชั้นมัธยมที่ยังไม่เคยฝึกการต่อสู้จริง
เพราะการต่อสู้จริงเป็นวิชาที่สอนสำหรับคนที่สำเร็จขั้นแก่นแท้
ปราณทองคำในระดับมหาวิทยาลัย

ชีวหยิงรู้สึกสงสารหวังลิ่ง เขายังเป็นแค่นักเรียนระดับมัธยม
ปลาย และเป็นอนาคตของชาติ เขายังไม่ได้ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าเลย
ยังไม่ได้เห็นภูเขาและแม่น้ำที่สวยงาม ยังไม่ได้ตกหลุมรักใคร...
เพียงเพราะเขาไปบังเอิญยุ่งเรื่องชาวบ้าน

“ซาโยนาระ...” นักฆ่าชีวหยิงถอนหายใจ เล็งหมัดไปที่หน้าอก
ของหวังลิ่ง

“ ... ”

หวังถึงไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรออกมาแม้แต่นิดเดียว เอาจริงๆ
เขาต่างหากที่ต้องรู้สึกเสียใจต่อชีวิตยิ่ง ผู้ฝึกตนที่ยังไม่ถึง
ระดับแก่นแท้วิญญูณ เขายังไม่ได้รับชื่นชมกับกับการฝึก
สำเร็จระดับวิญญูณก่อกำเนิด ยังไม่ได้รับรู้ประสบการณ์ที่เป็น
หนึ่งเดียวกับธรรมชาติอย่างแก่นแท้วิญญูณ ยังไม่ได้ค้นพบ
ความจริงของหยินหยางในระดับวิญญูณผันแปร และ
ความสุขที่ได้ก้าวผ่านสู่ความเป็นอมตะในระดับข้ามผ่าน
ขีดจำกัด... เพียงเพราะว่าเขาต่อยหวังถึง เขากำลังจะ
กลายเป็นคนพิการ”

เป้ง!

หมัดที่ต่อยเข้าไปที่หน้าอกของหวังถึงส่งเสียงเหมือนตีระฆัง
ขนาดยักษ์ สะเทือนไปถึงพื้นของดาตฟ้าจนทำให้เกิดรอยแตก
บนพื้น

แต่ถึงกระนั้นหวังถึงก็ยังคงยืนดั่งก้อนหินไร้อารมณ์ความรู้สึก

เมื่อสิ้นเสียงร่างชีวหยิงกระเด็นกลับไปเลือดไหลออกจากปาก
ดั่งน้ำพุ

เขามีเลือดออกจากทวารทั้ง7และล้นลงบนพื้น ใบหน้าบิดเบี้ยว
จากความเจ็บปวดทั้งภายในและภายนอกร่างกาย กระดูกทุก
ชิ้นของเขาแตกละเอียด

[มะ...มันเกิดอะไรขึ้น?]

ชีวหยิงรู้สึกเหมือนเขาต่อยโดนเหล็กพิเศษ เหมือนกับปาไซใส่
ก้อนหิน -ในตอนที่หมัดของเขากระทบหน้าอกหวังถึง กระดูก
ของหมัดเขาแตกละเอียดในทันที

[น้ำมันแค่เต็กมัธยม... ทำไมมันถึงมีร่างกายแข็งแกร่งขนาดนี้?!
นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันวะ!]

เป็นความคิดเหือกสุดท้ายของหัวหน้านักฆ่าคนนั้นก่อนที่จะ
สลบไป

.....

นักฆ่าระดับโบว์แดงขององค์กรเงาสายธารที่มีชื่อเสียง และ
เป็นหนึ่งในนักฆ่าที่มีชื่อเสียงในกลุ่ม 3พี่น้องไร้รัก

3พี่น้องไร้รัก พี่คนโตคือ ชิวหยิง คนกลางคือ ชิวเฟง และคน
เล็กคือ ชิวเหยียน

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ 3พี่น้องได้เข้าขวัณของคนทั้งโลกและวงการนัก
ฆ่า ไม่มีใครเลยที่จะไม่ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของพวกเขา

แต่ก็ไม่มีใครนึกถึง ว่าพี่ใหญ่ของ3พี่น้องไร้รักจะตายก่อนที่จะ
ทันได้เริ่มงานของเขา...

.....

ขณะนี้ในตอนกลางวัน เวลาพักผ่อนอาหารกลางวันของ
โรงเรียน ซึ่งปกติจะต้องเกิดสงครามความวุ่นวายย่อยมๆภายใน
โรงอาหาร

แต่เนื่องจากระบบรักษาความปลอดภัยเมื่อไม่กี่วันก่อน ทำให้ทุกคนต้องอยู่ภายในห้องเรียน โดยที่อาหารจะถูกส่งมาถึงหน้าห้องเรียนแทบที่จะไม่ต้องทำอะไร เป็นผลให้เหล่านักเรียนบ่นออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า “เปื้อนจะตายอยู่แล้ว”

อาจารย์ปานกำลังนั่งตรวจการบ้านของนักเรียนด้วยความรวดเร็วในวิชยันต์เต๋าของเธอ

เพราะจดหมายขู่ขององค์กรเงาสายธารจึงทำให้คลาสเรียนวิชาพละถูกยกเลิก ทำให้เธอสามารถสอนวิชยันต์เต๋าได้เยอะ

เซิ่นเฉานั่งหมุนปากกาเล่นด้วยความเบื่อ ก้าวหาวกำลังเล่นกับนกแก้วของเขา ทั้งคู่ดูราวกับว่ากำลังจะตาย – เพราะพวกเขาใช้เวลาทั้งช่วงเช้าในการเขียนยันต์! มันโคตรจะน่าเบื่อ! ทำไมพวกเขาจึงเขียนมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่หยุดไม่หย่อนสักที? มันจะช่วยทำให้พวกเขาได้เกรดSSSในการสอบวิชานี้หรือ?

ไม่ใช่เพียงแค่เซ็นเฉาที่คิดแบบนั้น นักเรียนชายต่างคิด
เหมือนกับเขา เพราะวิชาพลจะมีแค่ไม่กี่คาบในหนึ่งสัปดาห์ และ
มันก็หายไปเสียอย่างนั้น... ในมุมมองของเซ็นเขา เขาคิดว่ามัน
โคตรเสียเวลาชีวิต!

เมื่อเขามองไปรอบๆ เขาก็เห็นเหล่านักเรียนหัวกะทิประจำห้อง
รวมไปถึงพวกแปลกๆ ต่างก็อยู่ในอาการเงิบขริม

ดั่งเช่น หลินเสี่ยวหยู ผู้ซึ่งปกติจะไม่ค่อยสนใจอะไร แต่ตอนนี้
กำลังตั้งใจเรียน เธอแบบฝึกหัดวิชานต์เต๋าได้คะแนนเต็ม

ทางด้านลี่ฉวนจิงที่เป็นคนเงิบเสมอดันเสมอปลาย ก็กำลัง
ตั้งใจก้มหน้าก้มตาเขียนหนังสือ เซ็นเฉาคิดว่าการที่เขาเข้าห้อง
พิเศษได้ก็เพราะความขยันของเขาล้วนๆ

และคนที่3 หวังลิ้ง เขาเป็นคนที่ฉลาดไปเสียทุกเรื่อง จากการ
สอบสัมภาษณ์จนถึงหวังลิ้งสามารถอัญเชิญปีศาจระดับราชา
ปีศาจมาได้ รวมไปถึงที่เขาทำคะแนนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
ตลอดในทุกๆการสอบและการบ้าน นั้นทำให้เขารู้สึกว่าหวังลิ้ง
ไม่ธรรมดาอย่างที่เขากำลังแสดง

เซ็นฉาเชื่อในเรื่องบังเอิญแต่เมื่อเรื่องบังเอิญมันเกิดขึ้นซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่ากับคนเดิม มันก็ช่วยไม่ได้ที่จะทำให้เขาเริ่มสงสัยในตัว
หวังลิ้ง

เขาสงสัยว่าใครกันที่เป็นคนที่แข็งแกร่งคนนั้น ผู้ซึ่งได้กำจัดนัก
ฆ่าจากเงาสายธารทั้ง2คนและปกป้องชุมชนหรงเอาไว้ได้ เขาคิด
ว่าคงเป็นตัวหวังลิ้งเองนั่นแหละ แต่นี่ก็เป็นแค่เพียงข้อ
สันนิษฐานที่ยังไม่มีหลักฐานอะไรมารองรับ

อย่างไรก็ตามเขาคิดว่าใครก็ตามที่ทำให้ชุมชนหลงสนใจคนคนนั้น
คงไม่ธรรมดา...

เขาไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับตัวหวังลิ่งมากนักรวมไปถึงครอบครัว
ของเขา แต่เขาแค่มีความรู้สึกว่เบื้องหลังของหวังลิ่งอาจจะมี
อะไรซับซ้อนกว่านั้น

ตอนที่ 18 หัวหน้ารปภ.โรงเรียน

เมื่อหลังถึงโตขึ้น เขาเข้าใจความหมายของคำว่า “ความรู้คืออาวุธ” ที่พ่อแม่ของพราสอนมาตั้งแต่ยังเด็ก

นักฆ่าคนนี้ไม่รู้แม้กระทั่งกฎพื้นฐานของฟิสิกส์ ที่ว่าแรงกระทำเท่ากับแรงถูกกระทำ... หวังถึงคิดว่าองค์กรนักฆ่าควรจะให้ความรู้พื้นฐานพวกนี้แก่เหล่านักฆ่าด้วย แต่หวังถึงก็ไม่คิดว่าแรงสะท้อนจากตัวเขาจะรุนแรงขนาดนี้

ชีวหยิงขณะนี้เสียชีวิตแล้ว เขาเพิ่งสลบไปเมื่อไม่นานเพราะแรงสะท้อนของพลังตัวเองที่ทำให้แก่นพลังภายในร่างกายเกิดความเสียหาย

หวังถึงตรวจสอบร่างของชีวหยิงด้วยพลังวิญญาณ และพบว่าแก่นพลังของเขาจากที่เคยเป็นสีทองตอนนี้กลายเป็นสีดำสนิท ยิ่งกว่าช็อกโกแลต แตกละเอียดและเป็นโจ๊กอยู่ภายในร่างกาย...

บนดาดฟ้าโรงเรียนถูกปิดตายอย่างสมบูรณ์ ถ้าศพของชีวหิยัง
ถูกพบที่นี่อาจจะมีข่าวลือประหลาดอีกเรื่องเกิดขึ้นภายใน
โรงเรียน

ในการที่จะไม่ให้มันเป็นเรื่อง หวังถึงต้องขนย้ายศพไปยังที่ที่คน
สามารถพบเห็นได้

ใต้เงาต้นไม้ในสนามกีฬาดูเหมือนจะเป็นจุดที่ดี

การขนย้ายศพของนักฆ่าใช้เวลาน้อยกว่า5วินาที และหวังถึง
กำลังจะใช้วิชาเคลื่อยย้ายกลับ

ทันใดนั้นก็มียเสียงคนทักมาจากข้างหลัง “นั่นใครนะ?!”

“...” หวังถึงไม่ได้หันหน้ากลับ แต่เขารู้สึกว่ากำลังถูกจ้องจากข้างหลังและเขารู้สึกขนลุกตั้งแต่หัวจรดเท้า

แต่เขารู้สึกคุ้นๆกับเจ้าของเสียงนี้ มันเป็นของคนที่เคยร่วมงานกันมาก่อน และเสียงที่มีลักษณะเด่นแบบนี้เป็นของหัวหน้ารักษาความปลอดภัยตาแก่ลี

หวังถึงคิดในใจว่าแย่แล้ว – หัวหน้าลีคนนี้เป็นคนที่เขาพยายามอย่างหนักที่จะหลบหน้ามากกว่าหลบหน้าอาจารย์ ปานกับหลินเสี่ยวหยูเสียอีก

อย่างที่เขายกไปก่อนหน้านี้ว่ามีคนที่มีความสามารถแอบอยู่ในหมู่อาจารย์ของโรงเรียนแห่งนี้ นอกจากอาจารย์หวังซู่คังแล้วก็เป็นหัวหน้าลีคนนี้นี่แหละ

เมื่อหัวหน้าลีเห็นชุดนักเรียนที่หวังลิ่งสวมใส่ เขาก็ขมวดคิ้ว และถามด้วยความสงสัย “เธอเป็นนักเรียนของโรงเรียนนี้หรือ?” เขาได้กลายมาเป็นหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยของโรงเรียนแห่งนี้หลังจากเขาปลดเกษียณจากการเป็นหัวหน้าหน่วยรบพิเศษ7ดาว

เมื่อเขาเห็นหวังลิ่งยังคงไม่ตอบอะไร เขาเพิ่งไปที่ศพที่หวังลิ่งเพิ่งจะวางลง “เธอเป็นคนฆ่าเขา?”

หวังลิ่งไม่อยากจะยอมรับ หรือจะพูดตามหลัก...คนผู้นี้เขาฆ่าตัวเอง ใครจะรู้ว่าแค่นักฆ่าคนนี้ต่อร่างกายอันแข็งแกร่งของเขาแรงสะท้อนจะทำให้เขาตายได้? ไม่มีทางที่เขาจะยอมรับว่าเขาเป็นคนทำเด็ดขาด!

“...” เมื่อหัวหน้าลีมองจากสภาพเหตุการณ์และหลักฐานเขาคิดว่าคนคนนี้แหละที่เป็นคนทำ

“หันมาทางนี้!” เขาตะโกนไล่หวังลิ่ง

หวังลิ่งยังคงไม่ขยับเขยื้อน ในตอนนี้เขาอยากจะทำให้ตาแก่คน
นี้สลับ แต่เขาก็กลัวว่าเขาจะไม่สามารถคุมแรงของเขาและ
อาจจะทำให้ถึงตายได้

“หันมาทางนี้! เร็ว!” หัวหน้าที่ตะโกนเป็นครั้งที่2

ครั้งนี้หวังลิ่งหันหน้าไปอย่างช่วยไม่ได้ แต่แค่หันไปเพียงครึ่ง
เดียว

“หัน มา ทั้ง ตัว!” หัวหน้าที่ตะโกนเน้นย้ำทีละคำ

สุดท้ายหลัวลิ่งก็หันไปแต่เขาปิดหน้าต่างตัวเองด้วยมือของเขา
วิชาร่างจำแลงชั้นสูงใช้เวลายาวนานกว่าที่เขาคิด เขาหมด
หนทางแล้วจริงๆ

“...”

“เอามือลง!” บ้าจริง! อาชญากรตั้งกี่คนที่เขาสอบปากคำมา?
เขาไม่เคยที่จะตะคอกมากกว่า3ครั้ง

หวังลิ่งถอนหายใจในใจ และเขาเอามือลงเขายอมแพ้ไม่ขัดขืน
แล้ว

...

...

หรือมันจะเป็นโชคชะตา

เมื่อหัวหน้าลีเห็นหน้าจริงๆของหวังลิ่ง มันก็อดไม่ได้ที่เขาจะร้องออกมา “โเฮ่ลีซี...ที่ปรึกษาหวัง”

หวังลิ่งคิดว่าหน้ากากของเขาของปลิวไปแล้วเมื่อเขาเห็นท่าทางตกใจของคนแก่คนนี้

หัวหน้าลีขยี้ตา และมองหวังลิ่งอีกครั้งเพื่อยืนยันว่าเขาไม่ได้ตาฟาด... บุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาเป็นคนคนนั้นจริงๆ ผู้ให้คำปรึกษาด้านวิชาอาคม ผู้ซึ่งหน่วยรบพิเศษ7ดาว ได้จ้างเข้าเมื่อ3ปีก่อน - หวังลิ่ง

“...” หวังลิ่งยังคงเงิบ สิ่งที่พลาดที่สุดที่เขาเคยทำมาก็คือการ
ไปเป็นผู้ปรึกษาด้านวิชาอาคมชั่วคราวให้กับหน่วยรบพิเศษ7
ดาว เป็นเวลา2วันเมื่อ3ปีก่อน...

และตัวปัญหาก็คือตาแก่คนนี้ ผู้ซึ่งได้พบเจอเขาแค่เพียง
ช่วงเวลาสั้นๆในตอนนั้น ไม่ใช่แค่เพียงตาแก่ยังจำเขาได้ยังดัน
มาทำงานอยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้อีก

[คนที่มีระดับชั้นวิญญาณก่อกำเนิดมาเป็นยาม? เขาคิดอะไรอยู่
กันแน่?]

[คนที่มีพลังเหนือมนุษย์มาอยู่ในโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือ? เขา
คิดอะไรอยู่กันแน่?]

ในตอนนั้นคนที่ทั้ง2ผู้ซึ่งได้พบกันหลังจากไม่ได้เจอกันมานานกว่า3ปี ยืนจ้องหน้าจมดิ่งไปในห้วงความคิดของแต่ละคน

.....

หลังจากถูกความเจ็บบกลืนกิน หัวหน้าลีจ้องไปที่ศพนั้น เขาจำได้ว่านักฆ่าระดับโบว์แดงคนนั้นคือ1ในนักฆ่าของกลุ่ม3พี่น้องไร้รัก พี่ใหญ่ชีวหยิง

เมื่อเขาใช้พลังวิญญาณตรวจสอบ หัวหน้าลีถึงกับช็อค [สาเหตุการณ้ตายช่างน่ากลัว! ตั้งแต่หัวกระโหลกยันกระดูกนิ้วเท้า ไม่มีส่วนไหนที่ไม่ได้รับความเสียหาย ทุกส่วนภายในร่างกายแตกหักไม่มีชิ้นดี]

อาการบาดเจ็บเหล่านี้ไม่น่ากลัว สำหรับนักฝึกคนที่สำเร็จขั้น
แก่นแท้ปราณทองคำ ต่อให้กระดูกแตกทั้งร่างเขาก็สามารถฟื้น
ตัวได้ตราบใดที่แก่นพลังของเขายังปลอดภัย

แต่แก่นหลังของชีวหยิงไม่ใช่แค่เพียงได้รับความเสียหาย...แต่
มันกลับแตกและสูญสลายหายไปหมดแล้ว!

เมื่อมองศพของชีวหยิง และหวังลิ่งยืนเฉยๆราวกับไม่มีอะไร
เกิดขึ้นข้างหน้าเขาแล้วแหละก็ หัวหน้าที่ก็รู้ได้ทันทีว่าอะไร
เกิดขึ้น

มันต้องเป็นเพราะนักฆ่าคนโง่ที่หวังลิ่งก่อนเพราะความไม่รู้ –
เขากลายมาเป็นแบบนี้เพราะการสะท้อนของพลัง! เพราะ
หวังลิ่งนั้นแข็งแกร่งเกินไป

หัวหน้าลีจำภารกิจสุดท้ายเมื่อ3ปีก่อนได้ก่อนที่เขาจะปลดเกษียณ

ในตอนนั้น ผู้ก่อการร้ายข้ามชาติชื่อดาร์คไนท์ ได้พยายามจะปลดผนึกประตุมิติ และวางแผนที่จะโจมตีเมืองใหญ่พร้อมกันทั่วโลกในคืนนั้น หลังจากที่ได้การแจ้งเตือนทีมของหัวหน้าลีก็รีบออกไปยับยั้งแผนการของกลุ่มดาร์คไนท์ แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นว่าหน่วยรบพิเศษทั้ง7คนในทีมโดนลอบทำร้ายโดยกลุ่มดาร์คไนท์ พวกเขาโดนดูดเข้าไปในประตุมิติ

หัวหน้าลีไม่มีวันลืม3วันที่แสนเลวร้ายวันนั้นได้

ประตุมิติเต็มไปด้วยหมอกพิษจากซากศพ และพวกเขาไม่สามารถจะหาน้ำหรือยารักษาเพื่อเติมพลังวิญญาณพวกเขา แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือเหล่าปีศาจระดับราชาปีศาจเล็ดลอด

ออกมา ถ้าหากตัวใดตัวหนึ่งหลุดออกไปได้เกิดหายนะครั้งใหญ่
แน่ๆ

ช่วงเวลาทั้ง3วันที่พวกเขาติดอยู่ที่นั่นเขาพบกับความ
ยากลำบากอย่างมาก

ท้ายที่สุดมีเพียง7คนที่ยังมีชีวิตรอด

หัวหน้าลึคิดว่าเขาตั้งใจจะตายที่นั่น

เมื่อพวกเขาเข้าตาจน ทันใดนั้นหวังลิ่งก็โผล่ขึ้นมา และเขาได้
ฆ่าปีศาจไปกว่า100ตัว เหลือไว้เพียงสายธารเลือดของเหล่า
ปีศาจ เขาได้ค้นหาคนที่สูญหายจนครบทุกคนและพาพวกเขา
กลับมาอย่างปลอดภัย

หวังลิ่งจำได้ว่าตอนนั้นคนในทีมของหัวหน้าลีสลบไม่ได้สติอยู่
ในหมอกพิษ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ลบความทรงจำพวกเขา

หวังลิ่งไม่คิดว่าหัวหน้าลีจะยังรู้สึกตัวในขณะที่เดินทางกลับสู่
โลกมนุษย์... และเขายังได้เห็นหน้าของผู้ที่ไปช่วยพวกเขาอีก

เขาไม่เคยลืมสิ่งที่ได้พบเจอในวันนั้น...

หวังลิ่งได้รับการแนะนำให้ไปเป็นผู้ปรึกษาด้านวิชาอาคมของ
ทีมโดยทางเบื้องบน หัวหน้าลีและลูกทีมของเขาถูกรักษา
คนนี้ ในสายตาพวกเขา คนพวกนั้นก็แค่พวกบ้าหนังสือที่รู้
แค่ในหนังสือเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ไม่มีใครในทีมเลยที่ชอบหวังลิ่ง

หัวหน้าลีไม่เคยคิดว่าสุดท้าย คนที่มาช่วยพวกเขานั้นจะเป็น
หวังลิ่ง เขาสามารถพาทุกคนออกมาจากประตุมิติหลังจาก
สังหารเหล่าปีศาจไปกว่า100ตัว ความแข็งแกร่งระดับนี้มันเกิน
กว่าที่เขาจะคาดคิด

เมื่อเขาออกจากโรงพยาบาลหลังจากพักฟื้น หวังลิ่งก็หายตัว
ไปอย่างไร้ร่องรอย

.....

สำหรับหวังลิ่ง ความจริงที่เขาได้เข้าร่วมทีมเป็นเวลา2วันเมื่อ3
ปีก่อนมันเป็นอุบัติเหตุ การที่เขาเข้าไปในประตุมิติเปิดเผยพลัง
ของเขาและพาทุกคนกลับมามันเป็นเพราะความมีมนุษยธรรม
ของเขา

ในโลกนี้มีไม่กี่คนที่รู้พลังที่แท้จริงของเขา และหวังถึงรู้ว่าคน
เหล่านั้นเป็นใครบ้าง แต่กลับกลายเป็นว่าเขามองข้ามตาแก่
ไปคนนึง

แต่อย่างไรก็ตามตาแก่คนนี้ยังไม่ได้รู้ความจริงทั้งหมด

เขาคิดว่าหวังถึงนั้นแค่ดูเด็กแต่จริงๆแล้วเป็นสัตว์ประหลาด
อายุกว่าพันปี

แต่ความจริงก็คือ....

ปีนี้ หวังถึงเพิ่งจะอายุครบ16ปีบริบูรณ์.....

ตอนที่ 19 บรรยากาศที่น่ากลัวที่สุดก็คือความเงียบ

ตลอดเวลาหวังถึงกลัวการพบเจอหัวหน้าลิ

ถ้าเขาบอกตาแก่คนนี้ว่าถึงอายุจริงของเขา เขาคงได้รับการ
ดูแลเหมือนว่าเขาเป็นสัตว์ประหลาด

แต่ถ้าหากเขาอธิบายไม่ละเอียด และสร้างความเข้าใจผิด...ตา
แก่คนนี้คงคิดว่าเขาเป็นคนโกหก

จากประสบการณ์ของหัวหน้าลิ มันมีแค่เพียงเหตุผลเดียวที่คน
ซึ่งแข็งแกร่งขนาดนี้จะมาเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลาย
ธรรมดาแบบนี้

เหตุผลแรก “เพื่อหลบซ่อนตัว”

เหตุผลประการที่สอง “เพื่อไล่ตามความรัก...”

หวังถึงได้เข้าร่วมทีมหน่วยรบพิเศษ7ดาวเพียงไม่กี่วัน แต่เขาก็เป็นคนที่เจียบแม้แต่ตอนที่ทุกคนพยายามหยอกล้อ เขาไม่แม้แต่จะพูดหรือส่งเสียง ดังนั้นหัวหน้านี่จึงชี้ไปที่เหตุผลแรก

เขาได้ยินข่าวลือเมื่อไม่กี่วันก่อนเรื่องที่หวังถึงและซุนทรงพบเจอที่สวนตระกูลเสี่ยว

มันเหมือนกับว่าจากห้องที่อิมคริมก็พลันสว่างในทันที

ห้วนหน้าลืมองไปที่หวังลิ่งราวกับว่าเขาเข้าใจทุกอย่างแล้ว
“ฉันถามอะไรหน่อยได้ไหมที่ปรึกษาหวัง นักฆ่าจากเงาสายธาร
2 คนที่จะลักพาตัวซุนหรง เมื่อไม่กี่วันก่อน ก็เป็นมือขวาของ...”

“อืม...” หวังลิ่งตอบแทบจะในทันที สำหรับคนที่รู้พลังที่แท้จริง
ของเขา มันไม่ค่อยน่าตกใจเท่าไรสำหรับห้วนหน้าลี้ และ
หวังลิ่งก็ไม่ได้คิดจะปกปิดมัน

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอถามอะไรอีกนิด ความสัมพันธ์ระหว่างเธอ
และซุนหรง...”

“แค่เพื่อนร่วมห้อง”

หวังลิ่งตอบนิ่งๆแบบปกติของเขา

หัวหน้าลี้จ้องไปที่หวังลิ่ง ด้วยสีหน้าตกใจ [เขาไม่ได้มาเพื่อ
จุดประสงค์พิเศษบางอย่างหรือมาใช้ชีวิตแบบวัยรุ่น...บ้าจริง!
หรือที่ปรึกษาหวังจะไม่ชอบผู้หญิง?]

“...” ตอนนี้หวังลิ่งอยากจะบีบคอตตาแก่คนนี้จริงๆ

เขาอยากรู้จริงๆว่าทำไมคนที่เคยเป็นถึงหัวหน้าหน่วยรบพิเศษ
ถึงกลายมาเป็นหัวหน้ารักษาความปลอดภัยของโรงเรียนแห่ง
นี้?

หวังลิ่งสงสัยในเรื่องนี้จริงๆ จากประวัติการทำงานของหัวหน้า
ลี้ถึงแม้จะเกษียณ เขาก็สามารถไปเป็นผู้บังคับบัญชาทำงาน
เบื้องหลังได้ หวังลิ่งคิดว่าตำแหน่งนี้น่าจะเหมาะกับตาแก่ลี้
มากกว่า ที่ซึ่งเขาไม่จำเป็นต้องโผล่หน้าออกมาทั้งวัน แค่นั่ง
คอยสั่งการอยู่ข้างหลังจอภาพ มันน่าจะเหมาะกับเขามากกว่า

“หรือว่าคุณได้รับการบาดเจ็บภายใน?” หวังลิ่งรู้สึกถึงความผิดปกติของหัวหน้าลิ

ถึงแม้จะไม่ใช้พลังดาสวรรค์ ตาของหวังลิ่งก็มีความสามารถมองเห็นได้ดีกว่าเครื่องมือในยุคปัจจุบัน

หัวหน้าลิยิ้มเจื่อน “หลังจากกลับมาจากประตุมิติและในช่วงพักรักษาตัว เพราะอุบัติเหตุเล็กน้อยๆ ทำให้การบาดเจ็บภายในเลวร้ายกว่าเดิม และทำให้ฉันไม่สามารถเคลื่อนที่อย่างว่องไวได้อย่างเมื่อก่อน”

“มันเกิดอะไรขึ้น?” หวังลิ่งเลิกคิ้วขึ้นและพูดด้วยโทรจิตอย่างเคยชิน

“หลังจากฉันตื่น ฉันก็ร้อนใจที่จะตามหาที่ปรึกษาหวัง ฉัน
อยากจะขอบคุณเป็นการส่วนตัว ในครั้งแรกฉันยังไม่แม้แต่จะ
เดินไปถึงทางเดินพยาบาลที่นั่นเจอฉันและได้ใช้วิชาตรึงเงา
ลากฉันกลับไปเตียง”

“ ... ”

“ในครั้งที่สอง ฉันเดินออกจากโรงพยาบาลและโดนจับได้โดย
หัวหน้าของฉัน โดยที่เขาไม่พูดพรั้มทำเพลงเขาใช้วิชามังกร
ทะยานใส่ฉัน เกือบทำให้ฉันเป็นหมัน แต่สุดท้ายฉันก็โดนจับได้
และถูกส่งกลับไปห้องพักรักษา”

“...” มันอะไรกันวะเนี่ย ทำไมถึงต้องทำอะไรถึงขนาดนั้น?

“ครั้งที่สาม ฉันกำลังจะออกจากโรงพยาบาลด้วยกระบี่ปืนของ
ฉันผ่านทางหน้าต่าง แต่ฉันลืมทำลายผนึกพลังวิญญาณที่
โรงพยาบาลใช้งาน ฉันจึงไม่สามารถใช้พลังวิญญาณได้และฉัน
ตกตกลงมาจากชั้น30” หัวหน้าลีถอนหายใจด้วยสีหน้า
เจ็บปวดและขมขื่น “และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันไม่สามารถ
ฟื้นตัวได้อย่างสมบูรณ์”

“...”หวังลิ่งคิดว่าอาการบาดเจ็บภายในจริงๆคงเป็นภายใน
สมองของตาแก่คนนี้ น่าจะมาจากได้รับการกระทบกระเทือน
ทางจิตใจจากภายในประตุมิติ แม้ว่าจะได้รับการรักษาแล้วมัน
ก็ไม่สามารถรักษาสິงที่เขาพบเจอซ้ำแล้วซ้ำเล่าภายในประตุมิติ

เมื่อฟังสิ่งที่หัวหน้าลีเล่าจบ หวังลิ่งก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่
สำหรับอดีตหัวหน้าหน่วยรบพิเศษ ใครจะคิดว่าหลังจากเขา
กลับมาเขาจะได้รับผลกระทบทางจิตใจอย่างรุนแรงจากหมอก
พิษภายในประตุมิติ

ด้วยระดับความฉลาดของหัวหน้าลีในตอนนี ลืมเรื่องการต่อสู้
ไปได้เลย เขาน่าจะทำได้แค่เล่นเกมจับคู่

หวังถึงสูญหายใจเข้า และแสงสีขาวค่อยๆเรืองแสงขึ้นบนมือ
ของเขา

ในบรรดาวิชาชั้นสูง วิชาชำระล้างชั้นสูงสามารถชำระล้าง
ปีศาจได้ทั้งหมด ในขั้นแรกมันสามารถขจัดพิษ และในขั้นสูง
มันสามารถกำจัดจิตมาร

ด้วยความชำนาญในวิชาชำระล้างชั้นสูงนี้ หวังถึงเชื่อว่าเขา
สามารถเปลี่ยนพวกโรคจิตที่ชอบฉวยโอกาสผู้หญิงในที่
สาธารณะให้กลายเป็นพระวัดเส้าหลินได้

เมื่อหัวหน้าลีเห็นแสงในมือหวังลิ่งเขาแทบลืมหายใจ

มันเป็นวิชาที่เขาไม่เคยเห็นมันมาก่อน ด้วยแสงที่สว่างและความบริสุทธิ์ของพลังวิญญาณมันก็เพียงพอแล้วเพื่อพิสูจน์ว่าหวังลิ่งมีความชำนาญมากแค่ไหน

ตาของเขาจ้องไปที่แสงนั้นสมกับที่เขาชื่นชมในตัวหวังลิ่ง “นี่แหละที่ปรึกษาหวังที่ฉันรู้จัก เธอยังแข็งแกร่งไม่เปลี่ยน!” เขารู้สึกว่า วิชาที่เขาตามหามาตลอดหลายปีมันเป็นหนึ่งในวิชาลับของหวังลิ่ง

“แสงนี้จะช่วยรักษาอาการบาดเจ็บภายในทั้งหมด” หวังลิ่งไม่ได้พูดอะไรมาก่อนที่จะวางมือลงบนหน้าผากของหัวหน้าลี แสงค่อยๆถูกดูดซึมไป

หัวหน้ารู้สึกถึงอะไรบางอย่างเย็นๆไหลผ่านสมองเขา พืชที่อยู่ติดอยู่ในหัวของเขาค่อยๆถูกขจัดออก

ท้ายที่สุดพืชทั้งหมดก็ถูกขจัดออกไปจนหมด หวังถึงขั้นก่อน
หลังงานสีดำด้วยนิ้วของเขาและรวมมันเข้ากับแสงชำระล้าง
เพื่อกำจัดมันทิ้งไป

“สุดยอด!” หัวหน้ารู้สึกด้วยเสียงแหลมซึ่งมันน่ารำคาญ
สำหรับหวังถึง

หลังจากพืชทั้งหมดซึ่งเคยอยู่ภายในร่างกายเขามานานกว่า3ปี
ถูกขจัดออก เขารู้สึกว่าเขาหนุ่มขึ้นเป็น100ปี! ไม่ใช่แค่เพียง
ร่างกายเขาเบาขึ้น เขารู้สึกถึงพลังวิญญาณของเขาไหลเวียน
ภายในร่างกายอย่างสิ้นไหลราวกับสายน้ำไม่ติดขัด

“ที่ปรึกษาหวัง เธอนี้มันสุดยอดจริงๆ!” หัวหน้าลีชื่นชมในตัวหวังลิ่งเพิ่มขึ้นอีก ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาได้พบหมอดังๆ จำนวนนับไม่ถ้วน แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถรักษาพิษเหล่านี้ได้ แม้แต่เทคโนโลยีทันสมัยและยาบำรุงที่ดีที่สุดก็ไม่สามารถเทียบเท่ากับวิชาของหวังลิ่งได้เลยแม้แต่หน่อย

“ผมไม่ใช่ที่ปรึกษาแล้ว ตั้งแต่นี้ไปในโรงเรียนผมเป็นนักเรียนธรรมดา เรียกผมว่าหวังลิ่งเถอะ” หวังลิ่งแก้ให้ถูกต้อง

“ได้เลยนักเรียนหวังลิ่ง...” เรื่องอะไรที่เขาจะไม่เชื่อฟังปรมาจารย์? หัวหน้าลีมองไปที่ศพซึ่งกองอยู่บนพื้น “แล้วเราจะทำยังไงดีกับศพของชีวหยิง?”

หวังลิ่งไม่ได้พูดอะไรเขาแค่มองไปที่หลังของหัวหน้าลี

ตอนนี้พิษของเขาถูกขจัดจากสมองไปหมดแล้ว เขาเข้าใจสิ่งที่หวังลิ่งคิด

เขาเข้าใจว่า หวังลิ่งปล่อยให้เขาเป็นคนจัดการ

หรือในอีกแง่ ถ้าหากข่าวรั่วไหลออกไปว่าหวังลิ่งเป็นคนฆ่านักฆ่าจากเงาสายธารระดับโบว์แดง เขาคงไม่ผันกลายเป็นข่าวลงหน้าหนึ่งเป็นเดือนๆ ซึ่งขัดกับความตั้งใจของหวังลิ่ง

หวังลิ่งไม่ได้อยากจะลบความทรงจำของหัวหน้าสี่ในครั้งนี้ หลังจากเขาคิดมานาน เขาต้องการให้คนผู้นี้เป็นโล่ให้กับเขา เขาอาจจะช่วยเรื่องปกปิดพลังที่แท้จริงของเขาในขณะที่อยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ได้

นอกเหนือจากการเข้าใจผิดเรื่องอายุของเขาแล้ว หวังลิ่งรู้สึก
ว่ามันก็ผิดพลาดมาตั้งแต่ต้นแล้ว เขาก็จะไปให้สุดเลย...

สายลมเอื่อยๆกระทบหน้าพวกเขา และหูของหวังลิ่งก็ได้ยิน
เสียงก้าวเท้าเข้ามาใกล้ๆ มันถึงเวลาที่เขาต้องกลับไปแล้วเพื่อ
รับมือกับปัญหาอื่นต่อ

มันก็เป็นเวลานานมากแล้วตั้งแต่เขาทิ้งร่างปลอมไว้...หวังลิ่งไม่
รู้ว่าร่างปลอมนั้นจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน

พื๊พ! หวังลิ่งหายตัวไปท่ามกลางสายลม

การที่เห็นหวังลิ่งหายตัวไปดื้อๆ หัวหน้าลีถอนหายใจจากความ
ห่างชั้นของพลัง เขาบ่นพึมพำกับตัวเอง ยังอ่อนหัด... ยังอ่อน
หัด...

ไม่ว่าจะเป็นใครที่กล้าคิดร้ายกับโรงเรียนที่ซึ่งเขาดูแลอยู่
หัวหน้าลีจะไม่ยอมเสียโอกาส...ที่เขาจะทำหน้าที่ในฐานะ
อาจารย์!

ในขณะที่หัวหน้าลีถอนหายใจ ทีมรักษาความปลอดภัย
โรงเรียนก็มาถึงที่เกิดเหตุอย่างที่ไม่หวังสิ่งใด

เมื่อทีมรักษาความปลอดภัยเห็นเงาตะคุ่มๆของคนใต้ต้นไม้
พวกเขาก็ตะโกนออกไปด้วยความตกใจ “ใครนะ?”

หัวหน้าลีค่อยๆเดินออกมาจากใต้ต้นไม้ในขณะที่มีอย่างไฟล่หลัง
อยู่ ด้วยใบหน้าที่เข้มข้ม “ฉันเอง!”

“หัวหน้า!”

ทีมรักษาความปลอดภัยรีบเข้าแถวและทำความเคารพ

“อิม” หัวหน้าลีชี้ไปยังศพที่อยู่บนพื้น “ฉันเพิ่งกำจัดนักฆ่าจาก
เงาสายธาร ช่วยฉันเก็บศพมันหน่อย...”

หลังจากทีมอบหมายคำสั่งแล้ว หัวหน้าลีก็เดินออกไปโดยไม่
หันหลังกลับมามอง

ทีมรักษาความปลอดภัยเดินเข้าไปดูศพและสับถ่อออกมาอย่าง
ช่วยไม่ได้ สาเหตุการตายมันน่าสยดสยองเกินไป จากกระดูกที่
แตกไปหมดทั้งร่าง...ศพนี้เรียกง่ายๆว่าไม่มีความเป็นมนุษย์
เหลืออยู่เป็นแค่เพียงก้อนเนื้อ!

ตอนที่ 20 อาวุธลับอันดับหนึ่งของโรงเรียน

ซุนหรงจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่เธอได้รับการคุ้มกันแบบนี้ เมื่อตอนเธออยู่โรงเรียนมัธยมต้นสำหรับชั้นรับรู้ลมปราณ

ในตอนนั้นได้มีกลุ่มโจรเรียกค่าไถ่จะลักพาตัว

วันรุ่งขึ้นม่านน้ำฮวงโห้ก็ได้จ้างนักฝึกตนมีฝีมือจำนวนมากเป็นบอดีการ์ดมาคอยจับตามองคนน่าสงสัยที่อยู่รอบๆโรงเรียน แม้แต่คนแก่ที่แกล้งให้โดนรถชนเพื่อเรียกค่าเสียหายก็โดนเหล่าบอดีการ์ดห้ามไปทั้งนอกเมือง

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นพวกองค์กรใต้ดินก็จับซุนหรงไปใส่ไว้ในรายชื่อบุคคลที่ไม่ควรไปต่อแยะ นับแต่นั้นมาก็ไม่มีใครหน้าไหนกล้าส่งจดหมายขู่ลักพาตัวอีก

แต่ครั้งนี้มันต่างออกไป

องค์กรเงาสายธารเป็นองค์กรนักฆากระดับโลกเหนือชั้นกว่าพวกโจรเรียกค่าไถ่ตามท้องถนน นักฆาเหล่านี้ฆ่าคนอย่างเลือดเย็นที่สามารถลอบโจมตีซุนหรงได้ทุกเมื่อเมื่อเธออยู่นอกโรงเรียนไร้การคุ้มกัน ผู้อำนวยการโรงเรียนเซ็นได้ปฏิเสธข้อเสนอแนะและวิธีการของทางเป่ียงบน

นี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นการป้องกันที่เข้มงวดที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียนมา ทั้งในและนอกโรงเรียน อาจารย์หรือหน่วยรักษาความปลอดภัยถูกสั่งให้จับตามองสนาม ระเบียงทางเดินและแม้กระทั่งห้องน้ำ

ห้องพักอาจารย์ที่ซึ่งซุนหรงถูกย้ายมานั้นอยู่ข้างในสุดของชั้น1
ประตูทางออกถูกปิดตาย มีแค่เพียงเธอและอาจารย์คงอยู่
ภายในห้องนี้

“เธอดูเครียดนะ เอาขนมไปทานหน่อยไหมเพื่อจะรู้สึกดีขึ้น?”
ในขณะที่อาจารย์คงกำลังตรวจการบ้าน เขาก็เปิดที่เก็บของใต้
โต๊ะแล้วหยิบขนมออกมา

ซุนหรงเหลือบไปมองใต้โต๊ะอาจารย์แวบหนึ่งมันเต็มไปด้วยขนม
ซึ่งมากกว่าชั้นวางขนมในร้านสะดวกซื้อเสียอีก

ซุนหรงถอนถอนหายใจและส่ายหน้าสับัดความคิดไร้สาระ
ออกจากหัว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกสำหรับเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับ
เธอ แต่ครั้งนี้เธอรู้สึกไม่ค่อยสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นที่การเดทในสวนตระกูลเสี้ยว มันเป็นการ
เดทที่ค่อนข้างพิลึก ชุนหรงรู้สึกแปลกๆด้วยเหตุผลบางอย่าง
ราวกับว่าเธอลืมเรื่องสำคัญอะไรบางอย่างไป

ในตอนท้ายเธอถูกช่วยโดยชายนิรนาม แต่ชายนิรนามคนนี้เป็น
ใครกันแน่?

“หวังลิ่งคงเป็นคนโชคดีมากที่เธอเป็นห่วงเขาถึงขนาดนี้”

อาจารย์คังก็เคยผ่านวัยหนุ่มสาวมาก่อน เขาจึงรู้สิ่งที่ชุนหรง
กำลังคิด “ถ้าเธออยากจะลดระยะห่างระหว่างเธอและหวังลิ่ง
เธอควรจะเรียนรู้สิ่งที่เขาชอบนะ เข้าใจไหม?”

ชุนหรงปลี่ยนหน้าแดง “...แต่ว่าหนูไม่รู้ว่าเขาชอบอะไร”

“ถ้าเธอไม่รู้ เธอถามอาจารย์ได้นะ” ด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ
อาจารย์คังหยิบขนมออกมาห่อหนึ่งจากใต้โต๊ะ

“หือ...ขนมพะหมี่?”

อาจารย์คังพยักหน้า “ใช่แล้ว หวังถึงเข้ามาขอซื้อต่อจาก
อาจารย์อยู่บ่อยๆ”

ซุนทรงอยู่ในอาการอึ้ง “...อาจารย์คัง นี่อาจารย์ขายขนมจริงๆ
หรือคะ?”

อาจารย์หวังถอนหายใจ “การศึกษาในตอนนี้ห้ามอาจารย์สอน
พิเศษ ดังนั้นอาจารย์จึงทำได้แค่ขายขนมเพื่อเป็นรายได้เสริม

ลำพังแค่การสอนอย่างเดียวมันไม่พอจะเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง
อาจารย์”

“...” ชุนทรงหลุดเข้าสู่ห้วงความคิดในขณะที่กำลังจ้องมอง
ขนมบะหมี่บนโต๊ะ

.....

ในขณะที่ชุนทรงนั้นกำลังคิดอะไรต่อมิอะไรในหัว ปฏิบัติการ
ลอบสังหารก็เริ่มต้นขึ้น

ในห้องน้ำชายแห่งหนึ่งในโรงเรียน ยามรักษาความปลอดภัย
คนหนึ่งถูกทำให้สลบโดยลูกดอกยาสลบ

ชายคนนั้นบุกเข้าโรงเรียนผ่านทางช่องลมรั่วคอยามรักษา
ความปลอดภัยอย่างเข็มโหด เพื่อไม่ให้ยามคนนั้นออกไปแจ้ง
เตือนคนอื่นถ้าหากเขาตื่นขึ้นมาและขโมยชุดโดยไม่เหลือแม้แต่
กางเกงชั้นใน

มันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักฆ่าที่จะรู้วิธีปลอมตัวซึ่งมันจะทำให้
เขาสามารถเดินไปไหนมาไหนก็ได้ภายในโรงเรียน

เขาเป็นพี่คนกลางของ3พี่น้องไรรัก และเป็นถึงนักฆ่าอันดับที่
16ของโลก ชื่อเสียงของชีวเฟงก็ไม่ใช่เล่น

เขายืนเช็คสภาพชุดตัวเองและผูกเนคไทข้างหน้ากระจก และ
ใบหน้าของตัวเองให้กลายเป็นใบหน้าของยามเมื่อสักครู่ตาม
บัตรประจำตัว และเดินอย่างเนิบๆออกจากห้องน้ำ

เขาไม่รู้สถานการณ์ของพี่ใหญ่ชีวหิงและน้องเล็กชีวเหียน
แต่เขาเห็นสัญญาณของภารกิจยังคงทำงานอยู่

มันก็แปลว่าพวกเขาทั้ง2ยังไม่เจอกับปัญหา (หรือเปล่า)?

ชีวเฟงไม่ได้คิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาก เขาเดินตรงไปยังจุดที่ระบุ
ว่าเป้าหมายอยู่ที่นั่น

มีห้องพักอาจารย์3ห้องที่เป็นไปได้ 2ห้องปิดอยู่ มีเพียงห้อง
เดียวที่ยังคงมีแสงสว่าง

เป้าหมายอยู่ตรงนั้น!

การป้องกันค่อนข้างแน่นหนาข้างนอกนั้น แต่ทำไมตรงนี้ถึงไม่มี
แม้แต่หน่วยรักษาความปลอดภัยที่ทางเดินต่างๆที่เป้าหมายอยู่

ชีวเพงหลุดหัวเราะออกมา การที่แอบอยู่ในจุดที่ไม่มีการ
ป้องกันแผนนี้มันไม่ได้ผลกับนักฆ่าจากองค์กรเงาสายธารหรือ
ก่อนหน้านี้ที่จะส่งจดหมายขู่เงาสายธารได้แอบติดเครื่องส่ง
สัญญาณติดตามบนตัวซุนหรงแล้ว ไม่ว่าเป้าหมายจะไปอยู่ที่
ไหนก็โดนจับได้

ชีวเพงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงในขณะที่เขาเดินไปทาง
ประตูของห้องพักอาจารย์ที่เปิดไฟอยู่ และส่งคลื่นพลัง
สัญญาณเพื่อตรวจจับสัญญาณชีพ

นอกเหนือจากเป้าหมายแล้ว มีแค่อาจารย์คนหนึ่งที่อยู่คุ้มกัน
ซุนหรงและยิ่งไปกว่านั้นเป็นคนอ้วนที่ชอบกินแต่ขนม

ชีวเพงรู้สึกว่เหมือนองค์กรเงาสยธรรโดนดถูก

นี่หรือการป้องกันของโรงเรียนซึ่งได้รับจดหมายชู่จากองค์กร
นักฆ่าระดับโลก

ดี...

ชีวเพงกำลังยืนอยู่หน้าประตูห้องพักอาจารย์ เขาสุดทหายใจเข้า
เอือกใหญ่ ด้วยศักดิ์ศรีของนักฆ่าชั้นยอดระดับโบว์แดงของเงา
สยธรร เขาอยากรจะสั่งสอนคนพวกนี้ที่กล้าดุกองค์กรเงาสย
ธรร

เมื่อเขาคิดจบ เขาเปิดประตูเข้าไป

ภายในห้องอาจารย์คังกำลังสอนสุนทรพจน์เรื่องของการความรัก
ข้างหน้ากระดานดำ

เมื่อรู้สึกถึงรังสีแห่งการฆ่าฟันของชีวเฟ่ง อาจารย์คังก็เปลี่ยนสี
หน้าเป็นจริงจัง

ต่อมา มีแสงสะท้อนของใบมีดจากบุคคลที่สาม ที่ไม่แม้แต่จะ
ทักทายชีวเฟ่งได้ปามีดมาทางพวกเขา

“อาจารย์ ระวัง!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นไวมาก ใช้เวลาน้อยกว่าวินาทีสำหรับนักฆ่าที่
ดิ่งมีดออกมา ก่อนจะปาออกไป ซุนทร่งไม่สามารถตาม
ความเร็วของมีดได้ และเมื่อเธอรู้สึกตัว มีดเล่มนั้นก็โดนคืบโดย
2 นิ้วของอาจารย์คัง

“แก่นแท้ปราณทองคำชั้นสูงจึ้นหรือ เธอดูเหมือนจะเป็นนักฆ่า
ระดับโบว์แดงจากเงาสายธารสินะ เธอแข็งแกร่งจริงๆ”
อาจารย์คังยัมในขณะที่ค่อยๆวางมิตบินนั้นลงบนโต๊ะ

ชีวเฟงรู้สึกงุนงง – เขาได้ปามิตนั้นด้วยพลังทั้งหมดตรงไปยัง
จุดบอด และด้วยความเร็วขนาดนั้นเพียงแค่ข้าฟ้ากระสุนปืน
นิดหน่อย และยังไปกว่านั้นไบมิตได้ถูกเสริมแกร่งให้สามารถ
ทะลุร่างของนักฝึกตนระดับแก่นแท้ปราณทองคำง่าย ๆ

มันใช้เวลาไม่ถึง3วินาทีด้วยซ้ำที่เขาเข้ามาในห้องและปามิต
เล่มนั้นออกไป – ใครจะคิดว่าโรงเรียนธรรมดาเช่นนี้ ที่ไม่แม้แต่
จะได้รับการฝึกการต่อสู้ จะสามารถจับมิตบินของเขาได้อย่าง
แม่นยำ

“ไม่ทราบว่าคุณครูท่านนี้ เป็นใครหรือครับ” ชิวเฟ่งรู้สึกว้าว
วิชาที่อาจารย์อ้วนคนนี้ได้ใช้มันดูคูลๆ

“มันไม่สำคัญหรอกว่าฉันเป็นใคร” อาจารย์คงยิ้มให้

ทางด้านซุนหรง เธอเอามือปิดปากก็ไม่สามารถปิดบังอาการ
ตกใจในสายตาเธอ

อาจารย์คงข้างหน้าเธอก็ยังคงอัธยาศัยดีเหมือนเดิมเขายิ้มโชว์
ตาของเขาก็ต่ำลงเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวอาจารย์ แต่คลื่นพลัง
วิญญาณของเขานั้นต่างออกไปไม่เหมือนปกติอย่างภายใน
ห้องเรียน

สีหน้าของชิวเฟ่งดูจริงจังขึ้น ถ้าหากอาจารย์คนนี้สามารถสืบ
มิตบินของเขาได้ก็แปลว่าพลังกำลังของอาจารย์คนนี้อาจจะ

เทียบเท่าเขา ทำไมกัน มันไม่สมเหตุผลเลยสักนิดที่ยอดฝีมือ
จะมาเป็นอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบนี้?

แต่ตอนนี้มันไม่ใช่เวลาที่จะมาห่วงเรื่องนั้น

เขารู้ว่าเขาไม่ควรอยู่ที่นี้นานนัก เมื่อเขาฆ่าขุนหรงได้ภารกิจจะ
เสร็จสมบูรณ์

มือของเขาสั่นไหวทันใดนั้นปืนกระบอกสีดำพร้อมที่เก็บเสียงก็
โผล่ขึ้นมาในมือ แทบจะไม่ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า เขาเล็งไปที่
ขุนหรง และยิงออกไป กระสุนพลังวิญญาณถูกยิงออกไปพร้อม
กับคลื่นลมที่รุนแรง

“ตาย!”

ความเร็วของกระสุนพลังวิญญาณเร็วกว่ามีดบินเป็น10เท่า ชิวเฟงไม่เชื่อว่าอาจารย์อ้วนคนนั้นจะสามารถจับกระสุนด้วยมือเปล่าได้

อาจารย์คงเหลือบไปที่ชีวเฟงยังคงไม่ได้ขยับไปไหน เขานั่งนิ่งเหมือนภูเขาคิน และในเวลาเดียวกันใบหน้าของเขาก็ดูสงบนิ่ง ไม่มีความตื่นตกใจเลยแม้แต่หน่อย

หือ...

เขากางนิ้วของเขากออกอย่างเชื่องช้า การเคลื่อนไหวของอาจารย์ช้าถึงขนาดที่ขุนหรงสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

เขาคีบกระสุนด้วย2นิ้วของเขาอย่างน่าตกใจอีกครั้ง “ในโลกผู้
ฝึกตนมีแต่คนวัดกันเรื่องพลังกำลัง แต่ที่จริงแล้วความเร็วนี้
แหละคือที่สุดของพลังกำลัง”

สิ้นสุดคำพูดของอาจารย์คงไม่มีใครกล้าส่งเสียงอะไรออกมา

“...” ชุนหร่งนั้นอยู่ในอาการตกใจเกินกว่าที่จะส่งเสียง

ชีวเฟ่งนั้นได้แต่คิดในใจว่า [ไอฮ้วนคนนี้นั่นเป็นใคร?]

“หลายปีมานี้องค์กรเงาสายธารตกต่ำลงไปมาก พวกลูกน้องก็
นับวันยิ่งอ่อนลง” อาจารย์คงแสดงสีหน้าสลดและถอนหายใจ
เจิบๆ

คำพูดนั้นทำให้ชีวเฟงถึงกับหยุดนิ่ง [คำพูดเหล่านั้นและด้วยความแข็งแกร่งขนาดนี้...เขาคิดออกแค่เพียงคนเดียว!]

ชีวเฟงทำได้แค่เพียงหลังเหงื่อเย็นเฉียบออกมา
[... เขาไม่ควรจะยั่วโมโหชายคนนี้]

“รุ่นพี่ กระผมขอโทษที่ล่วงเกิน!”

ชีวเฟงก้มหัวขอโทษ เตรียมจะถอนตัว

“คิดจะไปก็ไปคิดจะมาก็มา...นี่มันไม่ดูถูกฉันมากไปหน่อยหรือ?” อาจารย์คังปากระสุนลงถึงขยະแล้วจึงหยิบชอล์กจากกระดานดำ

“ถ้าเธอต้องการจะทำร้ายนักเรียนของฉัน เธอต้องชดใช้...”

ชีวเฟ่งรู้สึกถึงอันตรายถึงชีวิต “รุ่นพี่คิดจะทำอะไร?”

“ก็ไม่มีอะไรหนิ”

อาจารย์คังยิ้มเล็กน้อย “ฉันกำลังคิดว่า ฉันจะสอนบทเรียนให้เธอสักหน่อย”

วิด!

เมื่ออาจารย์คังพูดจบก็เกิดแสงพุ่งออกไปจากปลายนิ้วของอาจารย์คัง เร็วเสียยิ่งกว่ากระสุนวิญญานทะลุผ่านอากาศไป

ชีวเฟ่งไม่แม้แต่จะได้หันตอบโต้เขาตาเบิกกว้างอย่างที่ไม่เคยกว้างมาก่อนในชีวิตเขา

“อีก...”

ด้วยความรวดเร็วจู่ๆเสียงของชีวเฟงก็หยุดลง

เขาก็้มลงไปมองที่ตัวของเขา

สิ่งที่เขาเห็นคือชอล์กเจาะทะลุหน้าอกเขา

ตอนที่ 21 สุนัข?

ซอลักเป็นอาวุธลับที่ทรงอำนาจที่สุดภายในโรงเรียนแห่งนี้

วันนี้ซุนทรงได้เปิดโลกทัศน์ใหม่... ไม่ว่าอาวุธจะทรงพลัง
หรือไม่สำคัญ สำคัญที่ใครต่างหากเป็นคนใช้งาน

มีดบินหรือกระสุนวิญญานสามารถเจาะทะลุร่างคนได้ แต่ชีว
เวงคาดไม่ถึงว่าแค่ซอลักแท่งเดียวจะนำกลัวได้ถึงขนาดนี้

อาจารย์คงใช้ขาสั้นๆของเขาพลิกร่างของชีวเวงเหมือนกำลัง
ทอดไก่และพยักหน้าอย่างพึงพอใจ [อืม...ซอลักแท่งนี้เจาะทะลุ
หัวใจเปลี่ยนว่านักฆ่าคนนี้ตายแล้ว แต่สิ่งที่ไม่เพอร์เฟคก็คือเลือด
ไหลออกมามากเกินไป]

เขาก้มลงไปและจับคางของชีวเฟ่งอ้าปากของเขา และดึงเอา
ฟันกรามออกมาซี่หนึ่ง

ซุนหรงเห็นว่าฟันซี่นั้นมันมีสีเขียวเข้ม!

อาจารย์คังหันมายิ้มให้ซุนหรงตามสไตล์ของเขา “เมื่อสักครู่นี้
ให้เธอตกใจไหม?”

[มันไม่ใช่แค่กลัวแต่หนูช็อคค่ะอาจารย์!]

ซุนหรงไม่เคยคิดมาก่อนว่าอาจารย์ที่สอนวิชาประวัติศาสตร์ซึ่ง
ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมออันเป็นที่รักของนักเรียน จะมี
ความสามารถขนาดนี้ ฆ่าศัตรูด้วยความไม่ปราณี แม้ว่าศัตรูจะ
เป็นถึงระดับโบว์แดงก็ไม่สามารถต่อกรกับอาจารย์ได้

“อาจารย์คง นั่นมันคืออะไร” ชุนหรงจึงไปที่ฟืนซี่ที่อยู่ในมือ
ของอาจารย์คง

“นี่เป็นตัวเลือกสุดท้ายของนักฆ่า มันมีพิษบรรจุอยู่ ถ้าพวกเขา
รู้สึกว่าพวกเขาจะทำภารกิจไม่สำเร็จ พวกเขาจะกัดฟืนซี่นี้”
อาจารย์คงอธิบาย

ชุนหรงก็เข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมา

เหตุผลที่ทำให้มองค์กรเงาสายธารถึงมีชื่อเสียงระดับโลก เพราะ
พวกเขาไม่เคยทรยศต่อผู้ว่าจ้าง หรือทิ้งเบาะแสไว้ แน่แน่นอนว่า
พวกเขาก็ทำภารกิจพลาด แต่ในทุกภารกิจที่พลาดศพของนัก
ฆ่าเหล่านั้นก็ไม่เคยถูกพบเลย

พิษช้างในฟืนกรามชิ้นนี้เป็นเสมือนกุญแจ มันไม่ใช่แค่พวกเขา
รู้ว่าจะไม่ทรยศผู้ว่าจ้าง แต่รวมไปถึงการทำลายเบาะแส
หรือหลักฐานที่จะสามารถโยงไปยังองค์กรเงาสายธาร

ในขณะที่ซุนหรงกำลังมองไปที่ฟืนในมือของอาจารย์ เธอก็ถูก
คิดอะไรได้บางอย่าง [นักฆ่าคนนั้นรู้สึกตัวว่าจะไม่รอดแล้ว แต่
เขาก็ไม่รู้ว่าความเร็วของซอลล์จะไวกว่าเขาเขาจึงไม่ทันได้กด
ฟืนชิ้นนั้น ศพของเขาจึงไม่โดนทำลาย

สำหรับองค์กรเงาสายธารความล้มเหลวที่แท้จริงก็คือการทิ้ง
เบาะแสที่สามารถตามสืบไปถึงองค์กรได้ ร่างทั้งร่างของนักฆ่า
จากเงาสายธารนับว่าเป็นประโยชน์ต่อประเทศในการต่อกรกับ
ผู้ก่อการร้ายเป็นอย่างดี

อาจารย์คงเป็นใครกันแน่?

ซุนหรงอ้าปากค้างทึ่งในความสามารถของอาจารย์อ้วน
ตรงหน้าของเธอ

ในที่สุดเธอก็เข้าใจว่าทำไมทางโรงเรียนถึงส่งอาจารย์คังมาเป็น
คนคุ้มกันเธอ... ด้วยพลังของเขา นักฆ่าคนไหนที่เข้ามาในห้องนี้
ก็ไม่ต่างกับการเดินเข้าสู่กับดัก

“อาจารย์ไม่ได้ลงมือเองมานานมาก วิชาของอาจารย์ถดถอย
มาก – ดูจากเลือดกระเซ็นออกมาเยอะขนาดนี้”

“จริงจั่ง...” ซุนหรงอุทานออกมาด้วยความตกใจ

อาจารย์คังหยิบยันต์เต๋าสี่เหลี่ยมออกมา ซึ่งซุนหรงแยกได้ว่า
มันเป็นยันต์ชนิดใช้งานทั่วไป มันมีผลของการชำระล้าง และ

ได้ผลดีกว่าผงซักฟอกโอโม่ มันสามารถล้างคราบทั้งหมด
ภายในพริบตาโดยไม่ทิ้งแม้แต่รอยขนแมว

หลังจากแสงสว่างหายไป คราบเลือดบนพื้นก็โดนทำความสะอาด
สะอาดหมดจด อาจารย์คงถอนหายใจอีกครั้ง “ยันต์เต๋านี้
ราคาแพงมาก อาจารย์คงจะต้องไปเก็บเงินกับผู้อำนวยความสะดวก”

“ ... ”

“อาจารย์หวังว่าเธอจะเก็บเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้เป็นความลับนะ”
อาจารย์คังยิ้มและดึงปีกก็หนึ่งกล่องวางลงบนมือของซุนทรง
“อาจารย์ก็ยังคงเป็นอาจารย์อ้วนที่แสนน่ารักเหมือนกับที่พวก
เธอรู้จักนั่นแหละ”

“ ... ”

นี่มันเป็นการติดสินบนที่หน้าด้านที่สุด

จากการที่ซุนหรงไม่ได้โต้ตอบอะไร อาจารย์คงจึงหยิบป๊อกกี้
ออกมาอีกกล่องอย่างไม่เต็มใจราวกับว่ากำลังโดนพรากของรัก
ไป “นี่ซุนหรง ป๊อกกี้พวกนี้เป็นป๊อกกี้รุ่นลิมิตเต็ด2กล่อง
สุดท้ายของอาจารย์นะ”

“...”

.....

วันนี้เหมือนจะมีเรื่องเครียดๆเกิดขึ้นในโรงเรียนอันดับที่ 60
แห่งนี้ จากการที่มีการคุ่มกันเหล่านักเรียน เจ้าสุนัขตัวสี่เขี้ยว

กำลังนอนอาบแดดอยู่ในสวนหย่อม ซึ่งภายในนั้นเคยเป็นอดีต
ราชาปีศาจที่บุกโลกเมื่อ6ปีก่อนรับรู้ถึงรังสีฆ่าฟันในอากาศ

ถึงแม้ว่าจะนอนอาบแดดอยู่แต่มันก็ยังคงรู้สึกตัว

สวนหย่อมแห่งนี้ตั้งอยู่หลังตึกเรียน และเป็นจุดบอดจุดเดียว
ของหน่วยรักษาความปลอดภัย หลายปีที่ผ่านมานักเรียนหลาย
คนแอบมาพลอดรักภายในสวนแห่งนี้ เจ้าสองสีไม่ได้รู้สึกอิจฉา
พวกมนุษย์ ธรรมชาติของคางคกแถมเป็นคางคกระดับราชา
ปีศาจมาก่อนไม่ได้สนใจพฤติกรรมของเหล่ามนุษย์เลยแม้แต่
น้อย

ดังนั้นจนถึงทุกวันนี้มันก็ยังคงซิงอยู่...

ต้องขอบคุณที่มันยังคงมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและมันก็ไม่
ชอบไปยุ่งวุ่นวายกับสุนัขตัวอื่นในหลายๆความหมาย สองสี่จึง
ไม่ถูกมาสเตอร์ดูปี้พาไปทำหมัน

สองสี่หาอย่างเกียจคร้านและเมื่อมันกำลังจะหันหลังมันก็ได้
ยินเสียงหัวเราะของใครบางคน ได้ยินเสียงการเสียดสีของ
เสื้อผ้าจากท่อระบายน้ำ

มันยืนค้ำอยู่ในท่าหันหลังกลับครึ่งตัว ตอนนี้โรงเรียนมีการคุ้ม
กันทั้งภายนอกและภายใน มันไม่น่าจะมีมารีโอดูดท่อออกมา มี
เพียงอย่างเดียวก็คือนักฆ่าลอบเข้ามาภายในโรงเรียนผ่านทาง
จุดบอดในสวน

แม้ว่าเจ้าแมลงหวี่ตัวนี้จะยังไม่ออกมา มันก็ไม่สามารถหลบ
การรับรู้จากคลื่นพลังวิญญาณของสองสี่ พลังวิญญาณที่
ไหลเวียนอยู่ภายในร่างของสุนัขตัวนี้ยังไ้ถึงถึงราชา

ปีศาจระดับ5 ซึ่งเหนือชั้นกว่าระดับแก่นแท้ปราณทองคำ ใน
คราวก่อนมันไม่มีโอกาสจะตอบโต้ก็เพราะหวังลิ่ง

แต่ตอนนี้ไม่...

สองสียัมกริมและหัวเราะในใจ

เมื่อสักครู่มันกำลังรู้สึกเบื่อ ซึ่งมันก็คิดไม่ถึงว่าจะมีใครบางคน
โผล่มาเพื่อให้ความบันเทิงแก่มัน มันไม่ได้ออกกำลังอย่าง
จริงจังมานานมาก – ล่าสุดที่มันได้ออกกำลังก็เมื่อตอนที่มันยัง
เป็นคางคก

มันยืนสั่นหางไปมาและซ้อมแยกเขี้ยวอย่างตื่นตัว

[ทันทีที่เราเข้ามายังโลกใบนี้ เราก็โดนฆ่าด้วยหมัดและแก่น
วิญญาณก็โดนจับได้ เราติดอยู่ในโลกมนุษย์ทั้งหมด6ปีกว่าจะ
หนีออกมาได้ แต่เพราะอะไรก็ไม่ได้รู้ดันถูกจับมารวมกับวิญญาณ
สุนัขกลายเป็นสุนัขสะงั้น ไอเจ้านกแก้วนั้นก็ทำเราอับอายทั้ง
วัน และเราก็ไม่สามารถขัดขึ้นเหล่านักเรียนที่มาหยิกแก้มของ
เราได้เลย อดีตที่เคยเป็นราชาปีศาจระดับ5มันไม่มีค่าอะไรเลย
ทุกวันนี้เรายังกลายมาเป็นแบบนี้ เป็นแค่สุนัขเฝ้ายาม...]

เรายังคงสามารถฆ่าไอนักฆ่าคนนี้ได้ใช่ไหม?

หลังจากนั้นไม่นานฝาโทก็ค่อยๆถูกเปิดออกและหัวของนักฆ่าก็
โผล่ออกมา (ยังกะมาริโอ้ ผู้แปล)

ชายคนนั้นเปิดฝาโทและมุดออกมาด้วยความยากลำบาก เขาก็
รู้สึกถึงคลื่นพลังวิญญาณแปลกประหลาด เขาจึงใช้คลื่นพลัง
วิญญาณเพื่อสำรวจสภาพโดยรอบ

พลังวิญญาณที่เขารับรู้ เป็นพลังวิญญาณไม่ค่อยเสถียร

มันทำให้เขาใช้เวลาอยู่ยาวนานในการตรวจจับว่าบุคคลหรือตัวที่
ปล่อยคลื่นพลังวิญญาณอันนี้อยู่ไหน

และไม่นานเขาประหลาดใจเมื่อเขาค้นพบว่า...

สุนัข...

...ยืนอยู่ท่ามกลางแสงพระอาทิตย์และกำลังจ้องหน้าเขาอยู่

ตอนที่ 22 สุนัขที่ไม่ธรรมดา

สุนัข?

ถ้าให้ละเอียดกว่านั้นเป็นพันธุ์กิตะขนสีเขียว

ชีวเหียนสามารถระบุสายพันธุ์ของมันได้จากการมอง
แวบแรก แต่ที่น่าแปลกสุนัขกิตะตัวนั้นมีพลังวิญญาน

สุนัขพันธุ์กิตะมันไม่ควรจะมีพลังวิญญาน

เขาจึงสรุปได้ว่า – สุนัขตัวนี้มันไม่ใช่สายพันธุ์ดั้งเดิม และมัน
ไม่ใช่สุนัขปกติทั่วไปเพราะมันมีขนสีเขียว!

เขาจึงไปที่สุนัขแปลกๆตัวนั้นแล้วจึงปิดผมไปด้านข้าง

ชีวเหียนเป็นน้องเล็กในกลุ่ม3พี่น้องไร้รัก และเป็นนักฆ่า
อันดับที่17ของโลก เขาจึงไม่รู้สีกกแล้วสุนัขวิญญาณพันธุ์ผสม
ตัวนี้

มันก็แค่สุนัขพันธุ์ทางที่มีพลังวิญญาณ มันจะเก่งสักแค่ไหน
เชียว?

ถ้าหากเขาขู่มันสักนิด มันก็คงขี้อวดแล้วหละมัง?

เขาปล่อยพลังกดดันวิญญาณของเขาออกไป

คลื่นพลังที่มองไม่เห็นตกลงมาจากฟากฟ้าเข้าไปเจ้าสองสี

แต่ทว่า มันกลับไม่เป็นอย่างที่นักฆ่าหนุ่มคิดไว้

เขาแน่ใจว่าถ้าหากเป็นสถานการณ์ปกติ พลังกดดันวิญญาณ
ของเขาสามารถที่จะบดเนื้อหมูให้กลายเป็นหมูปุดได้

แต่มันกลับไม่มีผลอะไรเลยต่อสุนัขตัวนี้

และยิ่งไปกว่านั้นแทนที่มันจะกลัว มันกลับปล่อยคลื่นพลังต้าน
กลับมา

เขาเปลี่ยนท่าที มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่สุนัขตัวนี้จะมาโผล่ที่นี่
มันคงจะเป็นสุนัขเฝ้ายามที่คนในโรงเรียนสั่งให้เฝ้าสวนหย่อม
แห่งนี้

นี่พวกเขาให้แค่สุนัขมาเฝ้า?

เขารู้สึกเหมือนองค์กรเงาสายธารของเขาโดนดูถูก

นี่หรือคือมาตรการที่โรงเรียนใช้รับมือพวกเขา ที่เป็นถึงองค์กร
นักฆ่าระดับโลกเนี่ยนะ?

ถ้าอย่างนั้นก็ดี...

เผชิญหน้ากับสุนัขตัวนี้ ชิวเหยียนถอนหายใจ ด้วยการที่เขา
เป็นถึงนักฆ่าระดับโบว์แดงแห่งเงาสายธาร เขาจะทำให้คน
พวกนี้สำนึกที่กล้าดูถูกองค์กรของเขาแบบนี้

เขาไม่มีอะไรจะพูดมาก แสงสะท้อนจากอะไรบางอย่างพุ่งผ่าน
อากาศมาทางสองสี

มันคือมิดบิน!

สำหรับคนปกติทั่วไปมันอาจจะเป็นมิดบินที่พุ่งไปด้วยความเร็วสูง แต่ในสายตาของสองสี มันเชื่องช้ามาก ก่อนที่มันจะกลายมาเป็นสุนัข แมลงวันที่มันจับกินตอนอยู่ในประตุมิติยังเร็วกว่ามิดบินเล่มนั้นเสียอีก ถึงแม้จะกลายเป็นสุนัขแต่มันก็ยังมีสายตาเฉียบแหลมดังตอนที่มันเป็นคางคก

คนคนนี้อะยากจะฆ่ามันด้วยมิดเล่มนี้? ตลกนะ!

สองสีเพียงแค่เอี้ยวคอหลบ มิดบินพุ่งผ่านขนของมันไปและไปปักลงบนเสาหินที่ตั้งอยู่ข้างหลังมัน แสดงให้เห็นถึงพลังกำลังที่ใส่ลงมาในการปามิดเล่มนั้น

ชีวเหียนไม่เคยคิดมาก่อนว่าสุนัขตัวนั้นจะมีการตอบสนองที่
ว่องไวขนาดนั้น ในขณะที่เขากำลังตกใจ สุนัขตัวนั้นก็พุ่งมา
ข้างหลังเขาอย่างรวดเร็วจนเขามองเห็นมันเป็นเพียงลำแสง
มันตะปบเขาด้วยอุ้งมืออย่างรวดเร็วและรุนแรง – มันเร็วมาก
ถึงขนาดว่าเขาตามการเคลื่อนไหวของมันไม่ทัน

“ ไปตายซะ!” เขาหยิบมีดออกมาและฟันไปที่ลำแสงนั้น

แคว้ง! มันเป็นเสียงของอะไรบางอย่างแตกหัก

ชีวเหียนจึงเห็นว่าสุนัขตัวนั้นได้กดลงบนมีดของเขาและหัก
มัน

ยิ่งไปกว่านั้นสุนัขตัวนั้นยังเคี้ยวเศษมีดที่หักเหมือนกำลังเคี้ยว
ขนม

ชีวเหียนทำได้แค่สบถ “...Holy shit” ฟันของสุนัขตัวนั้นคมกว่าสุนัขที่องค์กรของเขาฝึกสักหมื่นเท่าได้ [ฟันมันทำมาจากไทเทเนียมหรือยัง?]

สีหน้าของชีวเหียนเปลี่ยนเป็นจริงจังสุนัขตัวนี้ควรจะจัดการได้ง่ายๆ เขาก็ผ่านภารกิจอันยากลำบากมาตั้งมากมาย แต่เขาไม่เคยเจอคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งมาก่อนในชีวิต... คู่ต่อสู้แข็งแกร่งที่เขาเจอครั้งแรกในชีวิตเป็นสุนัขเนี่ยนะ?

ชีวเหียนประเมินระดับของสุนัขตัวนั้นและนั่นก็ทำให้เขาดกใจอีกครั้ง “...โรงเรียนแห่งนี้มีสุนัขวิญญาณเผ่ายามระดับแก่นแท้ปราณทองคำ?”

คำพูดเหล่านั้นชีวเหียนแค่บ่นออกมาเบาๆ แต่สองสีก็ยังคงได้
ยิน

...คนคนนี้ไม่ใช่แค่เพียงมีประสาทการรับรู้พลังวิญญาณที่เพี้ยน
แถมยังโง่มากอีกต่างหาก! เรานี้ทั้งหล่อ เท่ เก่ง มีเสน่ห์ มี
คุณธรรม ใช้ชีวิตไปวันๆในสวนหย่อมแห่งนี้ คนคนนี้ยังกล้ามา
ท้าทายข้าแล้วข้าเล่า สงสัยเขาคงไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อแล้วห
ละมัง?

“ชิงหลิว ออกมา!”

ชีวเหียนตะโกนออกไปเขารู้สึกว่าสุนัขตัวนี้คงจัดการลำบาก
ทันใดนั้นมีแสงสว่างออกมาจากมือของเขา ไม่นานกระบี่
วิญญาณสีแดงเข้มซึ่งมีตราประทับเป็นรูปตะขอก็กเผล่มาอยู่ใน
มือของเขา

เจ้าสองสีได้อาศัยอยู่ในโลกมนุษย์กว่า 6 ปี ดังนั้นมันจึงรู้จัก กระป๋องวิญญานหลายยี่ห้อตั้งแต่แรกเห็น – มันเป็นกระป๋องวิญญานชั้นยอดซึ่งถูกสร้างโดยบริษัทไนกี้ (Nike) และผู้ใช้ต้องอยู่ในระดับแก่นแท้ปราณทองคำ “ชิงหลิว” ที่ชีวเหยียนตะโกนออกไปนั่นคือชื่อของวิญญานภายในกระป๋องเล่มนั้น

กระป๋องชั้นยอดนั้นแข็งแกร่งเพียงไหน? มันมีพลังเพียงพอที่จะทำลายร่างของนักฝึกตนระดับแก่นแท้ปราณทองคำ มันสามารถแทงทะลุแก่นพลังและสามารถทำลายแก่นพลังได้

ถ้าหากสองสียังอยู่ในร่างเดิมของมัน ลืมไปได้เลยเรื่องกระป๋องเล่มนี้ ต่อให้เป็นอาวุธศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่สามารถทำอะไรมันได้ แต่ทว่ากับร่างกายตอนนี้แม้แต่มิดทำคร้าวก็สามารถตัดร่างของมันได้ ไม่ต้องพูดถึงกระป๋องวิญญาน

แต่...

นั่นก็ขึ้นอยู่กับว่ากระบี่เล่มนั้นจะสามารถเข้าใกล้มันได้มากแค่ไหน

“ชิงหลิว ไปฆ่ามัน!”

เมื่อสิ้นเสียงตะโกนของชีวเหียน สองสีเห็นลำแสงพุ่งออกมาจากกระบี่และเห็นเป็นเงาคนร่างๆ ในอากาศ

เงานั้นเป็นของเด็กผู้ชายอายุน้อยกว่า 10 ขวบ ซึ่งเป็นวิญญาณที่อยู่ในกระบี่เล่มนั้น

ฮีด! วิญญาณเด็กน้อยเปลี่ยนไปอยู่ในท่าเตรียมพร้อมสู้ ไม่ก็
วินาทีต่อมา กระป๋องเล่มนั้นก็ยิงลำแสงออกมาราวกับธนูนับพัน
ดอก

จงหวาดกลัวซะไอหมาโง่!

คุกเข่าและยอมแพ้ซะ!

ยังกับว่าชีวเหยียนเห็นสองสีนั้นตายอย่างน่าสยดสยอง

เป็นแค่สุนัขวิญญาณพันธุ์ทางคิดจะลองดีกับกระป๋องวิญญาณ
ของเขา? ฝันไปเถอะ!

แต่ทว่าในสายตาของอดีตราชาปีศาจ ทำไมเขาจะไม่เคยเห็น
กระป๋องแบบนี้?

สุดท้ายมันก็เป็นแค่กระบี่วิญญานสวยๆเล่มหนึ่ง และนักฆ่าคน
นี้ใช้กระบี่เล่มนี้จัดการกับมันเนียนะ? คนคนนี้ใช้อะไรคิด...

สองส้อมองไปที่กระบี่วิญญาน จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้น45องศา

และ...

เบา่วว!

“ ... ”

ชีวเหยียนคิดว่าสุนัขตัวนั้นกำลังจะใช้ท่าไม้ตาย แต่สุดท้ายมัน
ก็เป็นแค่การหลอกระดมดา

“มันทำอะไรของมัน?”

สำหรับชีวเหียนการหอนครั้งนี้มันไม่มีอะไรพิเศษ แต่สำหรับหู
ของกระปี่วิญญาณมันคนละเรื่อง

วิญญาณภายในกระปี่รับรู้พลังวิญญาณได้มากกว่านักฝึกตน
ธรรมดาถึง5เท่า แม้จะเป็นคลื่นพลังวิญญาณที่เบาบางก็
สามารถรับรู้ได้

การหอนเมื่อสักครู่สองสัปดาห์ผสมคลื่นพลังวิญญาณของราชา
ปีศาจเข้าไปด้วย ในที่สุดจึงทำให้กระปี่วิญญาณรู้ถึงตัวตนที่
แท้จริงของสุนัขตัวนี้... ข้างหลังมันเขาเป็นเงาราชาปีศาจอัน
ใหญ่ยักษ์

รูปลักษณะขนาดมโหฬารที่ซ่อนอยู่ส่งไปถึงชิงหลิว ทำให้เขานั้น
เหงื่อตก เขาสามารถรับรู้ได้ถึงพลังกดดันวิญญาณของราชา
ปีศาจ

ช่างหัวการต่อสู้มัน! มันไม่มีทางที่เขาสามารถชนะมันได้เลย!

ชิงหลิวโบกมือและยิ้มให้กับชีวเหยียน “ลาก่อน!”

จากนั้นวิญญาณเด็กน้อยก็ถอยกลับเข้ากระบี่ไป แสงจากกระบี่
ก็ค่อยๆจางหาย ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเร็วกว่าสัญญาณเตือนหมด
เวลาต่อสู้ของอุลตราแมนเสียอีก

มันเป็นฉากที่น่าอัศจรรย์

“...”

สัญญาตญาณเตือนเขาว่าสุนัขตัวนี้มันไม่ธรรมดาแล้ว

ตลอดเวลาที่สุนัขตัวนี้จ้องมองเขา ราวกับว่าเขา นั้นเป็นเหยื่อ

คิดได้ดังนั้นเขาจึงค่อยๆก้าวถอยหลังเพื่อเว้นระยะห่าง

“ซิส นี่เขายังคิดจะหนี? เขาจะหนีไปไหน?” สองสียิ้มเยาะเย้ย
เขาจะไม่ปล่อยให้ชายผู้นี้หนีไปไหน

ตั้งแต่เริ่มการต่อสู้มา มันค่อยๆรวบรวมพลังและหลังจากผ่านไปนานพอสมควร มันก็รู้สึกถึงพลังวิญญาณที่สะสมในตัวของมันถึงจุดที่มันต้องการแล้ว แสงสีฟ้าก็พุ่งออกมาพร้อมกับเสียงครางในลำคอ

“แย่แล้ว” ชิวเหียนรู้สึกไม่ดี แต่มันก็สายเกินไป

ในตอนนั้นเอง มีแรงกดดันพุ่งลงมาจากบนฟ้าแซ่แข็งเขา
ในทันทีและทำให้เขาขยับไปไหนไม่ได้

หลังจากนั้นเขาจึงเห็นเงาใหญ่ยักษ์จากบนฟ้า บังดวงอาทิตย์
ทำให้แสงจากดวงอาทิตย์ไม่สามารถเข้าถึงสวนแห่งนี้ได้

เขาจึงมองไปที่เงาขนาดใหญ่อันนั้นอย่างด้วยสมองอันว่าง
เปล่า เขารู้สึกคุ้นๆกับเงาอันนี้

เขาจึงเริ่มทบทวนความทรงจำ

ทันใดนั้นเขาก็นึกออกว่ามีราชาปีศาจตัวหนึ่งที่ออกมาจาก
ประตุมิติเมื่อ6ปีก่อน ซึ่งมีพลังสามารถดูดกลืนวิญญาณได้

เงาของราชาปีศาจค่อยๆยืดยาวออกและตวัดไปที่ดวงวิญญาณ
ของชีวเหยียนอย่างโหดเหี้ยม

หัวใจของชีวเหยียนเต็มไปด้วยความหวาดกลัวในขณะที่ดวง
วิญญาณของชีวเหยียนถูกราชาปีศาจกลืนกิน

ใครก็ได้บอกเขาที่.... ทำไมราชาปีศาจถึงได้กลายเป็นหมาตัวนี้?

.....

ทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา

ชีวเหยียนตายอย่างน่าเห็นใจ วิญญาณของเขากลายเป็น
อาหารว่างให้แก่เจ้าสองสี

ห้องฟ้าเปิดออกและเงาได้หายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็ได้กลับมา
สาดแสงลงบนสวนหย่อมอีกครั้ง

เจ้าสองสีเธอออกมาและมองหาที่ดีๆสำหรับการนอนกลางวัน
ของมันราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

สายลมที่รุนแรงได้พัดผ่านสวนหย่อมและพัดพาขนสีเขียวลอย
ออกไป...

ตอนที่ 23 ของเล่น

ภารกิจลอบสังหารครั้งนี้ขององค์กรเงาสายธารจบลงที่ไม่มี
ผู้เสียชีวิตมีเพียงนักฆ่าจากองค์กรที่โดนกำจัด

นักฆ่าที่ถูกส่งมามีทั้งหมด12คน 3คนกัดฟันพิษของตัวเองฆ่า
ตัวตายได้สำเร็จส่วนอีก9คนที่เหลือเสียชีวิตก่อนที่จะทันได้กัด
ฟันพิษขึ้น

เหตุการณ์ในครั้งนี้สร้างความตื่นตกใจให้แก่คนทั้งประเทศ
สำนักข่าวหลายสำนักได้แสดงความคิดเห็นและวิพากษ์วิจารณ์
การกระทำขององค์กรเงาสายธาร

ทุกคนคิดว่าทางสมาคม100โรงเรียนเป็นฝ่ายคิดแผนในการ
รับมือและส่งกองกำลังเข้ายับยั้งการก่อการร้ายครั้งนี้

.....

ในตอนรุ่งเช้าของวันต่อมา เหตุการณ์ที่โรงเรียนอันดับที่60เพิ่ง
ผ่านไปไม่ถึง12ชั่วโมง มีสายโทรเข้าจากผู้อำนวยการโรงเรียน
มัธยมปลายอื่นหลายโรงเรียน โทรมาแสดงความยินดีแก่รอง
ผู้อำนวยการนายพลโจวอี้ สำหรับความสำเร็จในการปกป้อง
โรงเรียนเก่าของเขา

ปฏิบัติการครั้งนี้ไม่เพียงแต่ทำลายชื่อเสียงขององค์กรเงาสาย
ธาร แต่รวมไปถึงการเพิ่มโอกาสให้โรงเรียนอันดับที่60ถูก
พิจารณาให้กลายเป็นโรงเรียนชื่อดังในปีหน้า ประสพการณ์ที่

โรงเรียนอันดับที่60เจอ กลายเป็นแบบอย่างให้แก่โรงเรียนอื่น
ในการวางแผนรับมือการโจมตีจากผู้ก่อการร้าย

แต่ที่จริงโจวยี้กลับรู้สึกหดหู่

นั่นก็เพราะเหตุการณ์ทั้งหมดเขาไม่ได้ทำอะไรเลย รายงานฉบับ
นี้มีไม่ตรงกับความเป็นจริงเขาไม่สามารถยอมรับได้

แม้ว่าโจวยี้จะได้รับคำสั่งให้ออกปฏิบัติการภายใต้นามสมาคม
100โรงเรียนเพื่อป้องกันโรงเรียนเก่าของเขา แต่พวกเขา
ทั้งหมดถูกกันอยู่นอกโรงเรียน ไม่สามารถเข้าไปในโรงเรียนได้

โจวยี้เข้าสู่ห้วงความคิดในขณะที่เขากำลังจะไปทำรายงานการ
ชั้นสูตรศพซึ่งมันวางอยู่บนโต๊ะของเขาเมื่อชั่วโมงที่แล้ว

นี่เป็นรายงานการชันสูตรศพของ3พี่น้องไรรัก

“ชีวหยิง เพศชาย : หัวหน้าที่ม นักฆ่าชั้นยอดระดับโบว์แดง
ชั้นแก่นแท้ปราณทองคำระดับสูง สาเหตุการตาย : แก่นพลัง
ชีวิตโดนทำลาย...”

“ชีวเฟง เพศชาย : นักฆ่าชั้นยอดระดับโบว์แดง ชั้นแก่นแท้
ปราณทองคำระดับสูง สาเหตุการตาย : ญกวัตถุไม่ทราบ
ประเภทเจาะทะลุหัวใจ (พบเศษชอล์กติดอยู่ภายใน
บาดแผล)...”

“ชีวเหยียน เพศชาย : นักฆ่าชั้นยอดระดับโบว์แดง ชั้นแก่นแท้
ปราณทองคำระดับสูง สาเหตุการตาย : ไม่พบบาดแผล สีหน้า
ซีดเผือด กลัวและและช็อคตาย...”

โจวอี้ถอนหายใจออกมาอย่างหมดหนทาง

3พี่น้องไร้รัก...เป็นนักฆ่าที่มีความสามารถในวงการพวกเขาจะ
ตายง่าย ๆ อย่างนั้นเชียวหรือ

และเขามีมุมมองต่อการตายของชีวเหยียนต่างออกไป

โจวอี้ได้นำคนไปปรับร่างของชีวเหยียนในสวนหย่อมเล็กๆ
ภายในโรงเรียนซึ่งเป็นจุดบอดของการป้องกัน จึงไม่มีใครทราบ
แน่ชัดว่ามันเกิดอะไรขึ้นตรงนี้ นักฆ่ามีความสามารถแบบนี้
ทำไมถึงกลัวและซื่อคตาย? เขาจำได้ว่าเขาใช้เวลาค้นหา
หลักฐานอยู่ครึ่งวัน แต่เมื่อเขามองไปข้างหลังเขารู้สึกว่าเจ้า
หมาพันธุ์อากิตะขนสีเขียวตัวนั้นดูน่าสงสัยที่สุด...

ใครครั้งนี้สมาคม100โรงเรียนได้เก็บกู้ศพได้9ศพ
นอกเหนือไปจาก3ศพแรกที่เหลือก็มีสาเหตุการตายที่แปลก
ประหลาด

คนหนึ่งได้แอบเข้าไปในห้องแล็บเคมีบังเอิญจุดไฟเผายันต์ทำ
ให้เกิดการระเบิดร่างกายแหลกเป็นชิ้นๆ

ส่วนอีกคนได้แอบเข้าไปในห้องสมุดซึ่งหัวของเขาถูกผ่าด้วย
การ์ดห้องสมุดโดยบรรณารักษ์

และอีกคนหนึ่งซึ่งโดนจับได้ในขณะกำลังลอบเข้าไปใน
ห้องอาหาร สาเหตุการตายคือโดนจวกน้ำซุ๊ปของคุณป้าแม่ครัว
ทุบหัวจนตาย

โดยดูจากรายงานชั้นสูตรโจวยี่ตัวแข็งทื่อ ในใจของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย เขาไม่สามารถสงบจิตสงบใจได้

การลอบสังหารคราวนี้ไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการลอบ
สังหาร – แต่มันกลับเป็นการฆาตรกรรมโหดร้ายซึ่งความปราณี

โรงเรียนอันดับที่60แห่งนี้เต็มไปด้วยเสื้อฮอนเล็บ...ใครจะไปรู้
ว่านักฆ่าเหล่านี้เจออะไรบ้างในโรงเรียนเก่าของเขา

โจวยี่รู้สึกว่าการที่พวกนักฆ่ามาที่โรงเรียนของเขาเพื่อจะกลาย
มาเป็นของเล่นให้แก่คนเหล่านั้น

.....

ขณะนี้เช้าวันจันทร์ของสัปดาห์ที่สาม 2วันหลังจากการ
ลอบสังหาร

หวังลิ้งเดินเอื่อยๆเข้าห้องเรียนอย่างปกติ

อย่างที่เขาคาดการณ์ไว้ภายในห้องเรียนคุยกันนรกแทบแตก

ทุกคนกำลังถกเถียงกันถึงเรื่องการลอบสังหารของเงาสายธาร

“นี่นายได้ยินเรื่องเกี่ยวกับนักฆ่าเงาสายธารที่น่าสงสารเมื่อวาน
ไหม?”

“ใช่ๆ ชายคนนั้นกำลังแอบเข้าโรงเรียนผ่านสนามกีฬาเขาמוד
ขึ้นมาจากท่อ แต่สุดท้ายหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัย
หัวหน้าลี ก็จับเขาได้ก่อนที่เขาจะเข้ามาในโรงเรียน”

“หัวหน้าลีใช้ท่าลูกเตะทำลายล้างส่งขึ้นฟ้า และเมื่อเขาลอยอยู่บนอากาศเขาก็โดนต่อยับครั้งไม่ถ้วนเป็นเวลากว่า30นาที เขาถูกส่งลงพื้นด้วยท่าฝ่ามือสายฟ้าฟาดจากกลางอากาศ”

เมื่อทุกคนได้ฟัง ต่างคนต่างตัวสั่นราวกับรู้สึกเจ็บแทนนักฆ่าคนนั้น

ซุนหรงถอนหายใจเธอก็เป็นหนึ่งในผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ “มันเป็นเกียรติแค่ไหนที่ได้เป็นพยานในศิลปะการต่อสู้ที่สุดยอดขนาดนั้นก่อนจะตาย”

“...” (เอ่อถ้าเป็นไปได้ขอผ่านดีกว่ายังไม่อยากตาย ผู้แปล)

หวังลิ่งกัมหน้าลง เขาไม่เคยคิดว่าเรื่องจะกลายมาเป็นแบบนี้

“หัวหน้าลีเขาเป็นคนยังไง ทำไมเขาถึงเก่งขนาดนั้น? คู่ต่อสู้
ของเขาก็เป็นถึงนักฆ่าระดับโบว์แดง” มีใครบางคนถามขึ้นมา

มาสเตอร์ดูปี้ตันแวนของเขาขึ้น “นายไม่รู้หรือ? ก่อนที่เขาจะ
เข้าทำงานในโรงเรียนของเรา หัวหน้าลีเคยเป็นหัวหน้าหน่วย
รบพิเศษ7ดาวมาก่อน”

เมื่อมาสเตอร์ดูปี้พูดจบทั้งห้องก็พูดคุยกันต่ออย่างกับผึ้งแตกรัง

หลายๆคนก็คิดเหมือนกับหวังลิง – ว่าทำไมคนที่เก่งขนาดนั้น
ถึงมาเป็นหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยของโรงเรียนมัธยม
ปลายธรรมดาแห่งนี้?

หน่วยรบพิเศษ7ดาว?

หน่วยรบพิเศษนั้นถูกก่อตั้งมาจากความร่วมมือของประเทศไทย
และมหาวิทยาลัยในเครือสำนัก7ดาว ทุกปีสำนัก7ดาวคัดเลือก
นักเรียนระดับแก่นแท้ปราณทองคำผู้ซึ่งมีศักยภาพที่จะพัฒนา
ตัวเองต่อ เข้าไปรับการฝึกพิเศษ ในระหว่างการเรียนพวกเขา
จะได้รับสิทธิพิเศษมากมายหลายอย่าง

ระดับโดยเฉลี่ยของผู้ฝึกตนที่เข้าร่วมกับหน่วยรบพิเศษดาวจะ
อยู่ที่ชั้นแก่นแท้ปราณทองคำระดับสูง

การที่จะสามารถเป็นหัวหน้าหน่วยได้นั้น... หัวหน้าจะต้องอยู่
ในระดับวิญญาณก่อนกำเนิด

นักเรียนในห้องก็ต่างไม่กล้าถามต่อ – สำหรับทุกคนในที่นี้
วิญญาณก่อกำเนิดเป็นชั้นที่อยู่ไกลเกินไป พวกเขาอาจจะไม่มี
โอกาสสำเร็จชั้นนั้นตลอดช่วงชีวิตของพวกเขา...

และคนที่แข็งแกร่งขนาดนั้นมาทำงานอยู่ในโรงเรียนชั้นแรกเริ่ม
ลมปราณในฐานะหน่วยรักษาความปลอดภัยโรงเรียนเนี่ยนะ?

มันต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลังอยู่แน่นอน!

“เอาหละ เป้าหมายของฉันทิ้งคือจะต้องเข้าสำนัก7ดาวให้ได้
ภายใน3ปี!” เซ็นเฉาพูดขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น

“ฉันจำได้ว่าสำนัก7ดาวปีที่แล้วจะตัดเกณฑ์คะแนนอยู่ที่2แสน
คะแนน...”

“ถึงแม้ว่าฉันจะทำมันไม่ได้ มันก็ยังคงเป็นความทรงจำที่ดี”
(ถอดใจง่ายจังเซ็นฉะ ผู้แปล)

มาสเตอร์ดูเปียกมือขึ้น “ถ้าฉันเป็นหัวหน้าลี ฉันคงไม่อยากจะ
มาเป็นยามโรงเรียน!”

หลินเสี่ยวหยูหัวเราะออกมา “นั่นก็จริง ถ้านายฝึกตนจนถึงชั้น
วิญญาณก่อกำเนิดได้นะ นายสามารถจับสัตว์วิญญาณที่เก่งๆ
มาขายเป็นสัตว์เลี้ยงได้ การเดินในเมืองกับปีเซียะ*น่าจะเป็นที่
นิยมนะ!”

*ปีเซียะ (Pixiu) เป็นสัตว์ประหลาดนำโชคของคนจีน

“เป็นที่นิยม? เธอรู้ไหมว่าไม่กี่ปีมานี้ ธุรกิจขายสัตว์วิญญาณ
กำลังตกต่ำ”

มาสเตอร์ดูปี่ส่ายหัวอย่างหดหู่ “ฉันคงเปลี่ยนไปขายอาหารทะเลดีกว่ามาขายสัตว์วิญญูณ ทุกวันนี้ก็ยังแพงกว่าสัตว์พันธุ์แท้ หรือหนูสายฟ้าระดับ2 ถ้าหากฉันฝึกตนถึงขั้นวิญญูณก่อกำเนิดและสามารถพลิกมหาสมุทรได้ ฉันก็สามารถจับกุ้งอย่างน้อย500กิโลกรัมในครั้งเดียว!”

หลินเสี่ยวหยูมองมาสเตอร์ดูปี่ด้วยสายตาที่ไม่ค่อยพอใจ เขาเป็นคนที่ไม่มีความทะเยอทะยานเอาเสียเลย!

.....

หวังลิ่งนั่งลงเงียบๆ เขาค่อยๆยกมือของเขาข้างหนึ่งขึ้นมาวางไว้บนหนังสือ

ใน3000วิชาชั้นสูง วิชานี้ชื่อว่า “ทำนายดวงชะตา” มันใช้งานง่ายมากเพียงแค่มีสมุดจดหรือหนังสือ หวังถึงสามารถใช้มันได้ด้วยมือเพียงข้างเดียวและแม่นยำถึง90เปอเซ็นต์

หวังถึงไม่ค่อยชอบวิชาประเภทนี้เท่าไร ตั้งแต่ที่เขาไม่สามารถดูดวงชะตาตัวเองได้ แต่ตอนนี้เขาอยากจะใช้มันเพื่อดูอนาคตของมาสเตอร์ดูปี

ไม่ถึง2นาที การทำนายก็เสร็จสิ้น

หวังถึงเปิดหน้าหนังสือขึ้นมา...

ในอีก600ปีข้างหน้า มาสเตอร์ดูปีจะสามารถสร้างตลาดอาหารทะเลที่ใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศนี้

ตอนที่ 24 มาสคอตหวังลิ่ง

อาจารย์ปานมาตรงเวลาเหมือนปกติสำหรับคาบเรียนเช้า เมื่อเธอปรากฏตัวบนเวทีหน้าชั้นเรียนทั้งห้องก็เจียบเตรียมพร้อมสำหรับการเรียน

“อาจารย์มีเรื่องจะประกาศทั้งหมด 3 เรื่อง”

เธอกวาดสายตาไปทั้งห้อง “เรื่องแรก มันเกี่ยวกับการลอบสังหารขององค์กรเงาสายธาร อย่างที่ทุกคนทราบครั้งนี้การลอบสังหารล้มเหลวไม่เป็นท่า และหัวหน้าของพวกมันตั้งเงินรางวัลร้อยล้านหยวนสำหรับนักฆ่าที่จะเข้าร่วมการก่อการร้ายเพื่อเป็นการแก้แค้น”

นักเรียนทั้งห้องแทบหยุดหายใจ

อาจารย์ปานยิ้ม “แต่พวกเธอก็ไม่ต้องกังวล ชาวจากแหล่งที่น่าเชื่อถือบอกว่าข้อเสนอ นั้นตกลงไปแทบจะในทันทีที่ประกาศ”

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ครับอาจารย์?” มีนักเรียนคนหนึ่งยกมือถาม

อาจารย์ปานส่ายหน้า “ก็องค์กรเงาสายธารเสนักฆ่าชั้นยอดของมันทั้งหมด และมีถึงสามคนที่ติดอันดับ20นักฆ่าโลก คงไม่มีใครกล้ามาลองของแล้ว”

“...”

“และขณะนี้ทางรัฐบาลก็ได้ศพทั้งหมด9ศพ ซึ่งมันอาจจะช่วยเราสืบหาตำแหน่งฐานที่ตั้งขององค์กรเงาสายธารได้ และเรื่องที่2ที่จะประกาศก็คือ...” อาจารย์ปานยิ้มอย่างมีเลศนัย

“เพราะว่าศพของนักศึกษาที่ชื่อชิวหยิงถูกพบในสนามกีฬา ทางตำรวจจึงต้องปิดสนามเพื่อเก็บรวบรวมหลักฐาน ในระหว่างนี้สนามกีฬาก็จะถูกปิด1สัปดาห์เป็นผลให้วิชาพลະถูกสับเปลี่ยนกับวิชายันต์เต๋า อาจารย์หวังว่าไม่มีใครมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ะ”

นักเรียนเกือบทุกคนในห้องรู้สึกเหมือนมีคนมาตบหน้าดังฉาด... ใครจะไปมีปัญหากันครับ/คะอาจารย์

เซินเฉาผู้ได้รับมอบหมายเป็นผู้ดูแลด้านกีฬา เป็นคนเดียวที่อารมณ์เสียกับเรื่องนี้มากที่สุดเพราะวิชาพลະโดนยกเลิกไปหลายคลาสแล้ว

หน้าที่ของเขาที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้ดูแลด้านกีฬามันคงเป็น
เพียงแค่ตำแหน่ง...

อาจารย์ปานผู้ซึ่งสอนนักเรียนมาหลายต่อหลายรุ่นเธอรู้ว่า
นักเรียนไม่พอใจเธอสังเกตได้จากท่าทีของนักเรียน “อาจารย์รู้
ว่านักเรียนบางคนไม่ชอบ แต่อาจารย์ก็หวังว่าพวกเธอเข้าใจ
และมีความสุขไปกับมัน ต้องชอบใจกับแผนการรับมือต่อ
เหตุการณ์ในครั้งใหม่ของโรงเรียน ทางโรงเรียนได้รับการเสนอให้
เลื่อนระดับโรงเรียนเป็นโรงเรียนประจำเมืองในปีหน้า
นอกจากนี้ยังได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากม่านน้ำฮวงโห
ภายในปีนี้โรงเรียนของเราจะมีแหล่งกำเนิดพลังวิญญาณและ
สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์การเรียนต่างๆ ก็จะถูกพัฒนา
ให้เป็นไปตามมาตรฐานโรงเรียนประจำเมือง”

เมื่อพูดถึงตรงนี้อาจารย์ปานก็กลั่นความดีใจไว้ไม่อยู่ “ขอให้
พวกเราปรบมือให้นักเรียนซุนหรงด้วย!”

แปะ แปะ แปะ แปะ...

ในตอนนั้นทั้งห้องเต็มไปด้วยเสียงปรบมือดีใจบางคนถึงกับร้องไห้

“โรงเรียนประจำเมือง! โรงเรียนของเรามีโอกาสเลื่อนเป็นโรงเรียนประจำเมือง?!!!”

“แม้แต่ติดตั้งเครื่องกำเนิดพลังวิญญาน?! แม่ของฉันจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงฉันเรื่องหลับในห้องเรียนอีกแล้ว!”

...

แน่นอนเรื่องนี้เป็นเรื่องเป็นเรื่องที่น่าดีใจ! เมื่อตอนที่พวกเขา
เลือกโรงเรียน พวกเขาต่างก็อยากเข้าโรงเรียนประจำเมือง แต่
โชคไม่ดีที่เกรดของพวกเขาต่ำกว่าเกณฑ์ พวกเขาจึงไม่มี
ทางเลือกที่ต้องเข้าโรงเรียนธรรมดา

แต่ตอนนี้โรงเรียนอันดับที่60มีโอกาที่จะเลื่อนชั้นเป็นโรงเรียน
ประจำเมือง ศิษย์เก่าเหล่านั้นก็สามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่า
พวกเขาจบมาจากโรงเรียนประจำเมือง! ไม่เพียงแค่นั้น เมื่อ
โรงเรียนได้กลายมาเป็นโรงเรียนประจำเมือง สิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวก ผลประโยชน์ และสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนก็จะ
ถูกอัพเกรดขึ้น... ทุกคนจะมีโอกาสได้รับประสบการณ์ของการ
เป็นนักเรียนโรงเรียนประจำเมือง

คุณหวังรู้สึกเขินที่ได้รับการปรบมือให้ “ตลอดช่วงระยะเวลาที่
ผ่านมานั้นคงสร้างความลำบากให้แก่พวกเธอทุกคน ฉันขอโทษ

ที่เป็นสาเหตุของปัญหาทั้งหมด ฉันหวังว่าพวกเราจะเรียนจบไปพร้อมกันนะ”

การที่มีเพื่อนร่วมห้องเป็นมหาเศรษฐีมันก็เป็นเรื่องที่ดี

ทุกคนในห้องต่างก็คิดเหมือนกันว่า – เจ๋งโคตร!

มีเพียงแค่หวังสิ่งที่ยังคงนิ่ง ทว่าตาขวาของเขากระตุกนิดๆ

อาจารย์หวังมองบรรยากาศภายในห้องด้วยความพึงพอใจ การเลื่อนชั้นเป็นโรงเรียนประจำเมืองยังหมายถึงเงินเดือนของอาจารย์ก็ต้องเพิ่มขึ้นด้วย

“อาทิตย์นี้ จะมีการแลกเปลี่ยนนักเรียนในแต่ละโรงเรียน นักเรียน5คนจากห้องพิเศษจะถูกส่งไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน

ทั้งหมด4วันที่โรงเรียนอันดับ59 ซึ่งทางโรงเรียนจะจัดการเรื่องอาหารและที่อยู่ให้”

หลังจากพูดจบอาจารย์ปานหยุดพูดไปครู่หนึ่งแล้วจึงเริ่มพูดต่อ
“และด้วยเหตุบังเอิญ ทางโรงเรียนให้โควตาทั้งหมดแก่ห้องเรา”

“โอ้วแม่เจ้า! 4วัน!”

“ฉันได้ยินมาว่าโรงเรียนอันดับที่59นั้นมีนักเรียนน่ารักๆเพียบ!”

“อาจารย์ปานเธอจะจัดการยังไงกับ5ที่นี่?”

มันต้องเป็นเพราะชุมชนอยู่ห้องนี้ทางโรงเรียนจึงให้โควตา
ทั้งหมด ม่านน้ำฮวงโหคงให้เงินบริจาคจำนวนมากเพื่อ
ปรับปรุงโรงเรียน พวกเขาจึงไม่ปล่อยโอกาสนี้ให้หลุดมือ

และแน่นอนว่าชุมชนที่เปรียบเสมือนเทพธิดาประจำโรงเรียน
คงเป็นหนึ่งในนั้น

ยังเหลือที่เพียง4ที่ ใครจะได้ไป?

ในขณะที่ทุกคนกำลังพูดถึงเรื่องนี้ อาจารย์ปานยิ้มมุมปากราว
กับว่าเธอตัดสินใจได้แล้ว

“นักเรียนชื่อดังต่อไปนี้ที่อาจารย์เรียกจะได้รับจดหมายแจ้งไป
ยังผู้ปกครอง กลับบ้านไปคืนนี้เตรียมข้าวของให้พร้อมตามที่

ระบุไว้ในจดหมาย และเข้ากลุ่มใน WeChat** โดย QR code มาเจอกันที่หน้าประตูโรงเรียนตอน8โมงเช้า!”

WeChat เป็นแอปพลิเคชันสำหรับแชทเป็นที่นิยมในประเทศจีน

ทุกคนตั้งใจฟังการเรียกชื่อของอาจารย์

“ซุนหรง” อาจารย์ปานเรียกชื่อแรก

ชื่อแรกไม่เป็นที่น่าแปลกใจสักเท่าไร เพราะทุกคนต่างคิดไว้หมดแล้ว นี่เป็นโอกาสที่โรงเรียนจะได้โชว์ศักยภาพผ่านทางเทพธิดาประจำโรงเรียน และน่าจะสร้างความน่าประทับใจได้มากกว่า

“เซ็นฉา”

และบางทีอาจจะมีการแข่งขันด้านพลังกำลัง เซ็นฉาจึงเป็น
ตัวเลือกที่ดีที่สุด

“คนที่สามกัวหวา”

คนที่สามก็ไม่ต่างออกไปจากที่คาดสักเท่าไรกับการถกเถียงต้อง
เกิดขึ้นอย่างแน่ในระหว่างการแลกเปลี่ยน และใน
สถานการณ์นั้นคนที่พูดคุยได้อย่างลื่นไหลก็เป็นคนที่จำเป็น กัว
หวาจึงเหมาะสมกับตำแหน่งนี้ที่สุด

คนต่อไป

“หลินเสี่ยวหยู”

ถ้าหากอยากได้งานที่ดีย่อมต้องการเครื่องมือที่ดี “รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้ง ชนะร้อยครั้ง” หลินเสี่ยวหยูเป็นคนที่เรียนเก่งที่สุดในห้องแถมยังเป็นสาววาย (นี้ใช้เป็นเกณฑ์ด้วยหรอ ผู้แต่ง) มันไม่มีใครดีไปกว่าหลินเสี่ยวหยูอีกแล้วที่จะทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลข่าวสารของอีกโรงเรียน

และที่สุดท้ายที่เหลือ

นักเรียนที่เหลือกุมมือภาวนาขอให้พวกเขา

“ ... ”

มีแค่เพียงหวังถึงที่ดูเหมือนจะรู้แล้วว่าใครจะเป็นที่สุดท้าย

และก็เป็นไปตามที่เขาคิดไว้ อาจารย์ปานเรียกชื่อสุดท้าย
“หวัง...ลิ่ง!!!!”

“หวังลิ่ง? อะไรกันเกรดของตานั่นก็อยู่ระดับกลาง และเขาก็
ไม่ได้มีจุดเด่นอะไรสักอย่าง” มีใครบางคนคัดค้าน

แน่นอนว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการคัดเลือก

แต่อาจารย์ปานซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนมาอย่างยาวนาน
เธอได้พูดแค่เพียงไม่กี่ประโยคเพื่อจบการโต้เถียงครั้งนี้
“นักเรียนหวังลิ่งได้รับเกรดSSSในการสอบสัมภาษณ์”

สิ้นเสียงอาจารย์ปานก็ไม่มีใครกล้าโต้เถียง

ผลการประเมินของหวังลิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถโต้แย้ง
ได้

ถ้าอาจารย์ใช้เหตุผลข้อนี้ก็ไม่มีใครจะคัดค้าน

“โชคดี ก็เป็นหนึ่งในปัจจัยของทางโรงเรียน”

อาจารย์ป่านยิ้ม “เพราะฉะนั้น หวังลิ่ง จะไปในนามของมาส
คอตโรงเรียนอันดับ60แห่งนี้” (mascot แปลว่าตัวนะโชคนะ
แต่ผู้แปลเลือกใช้คำทับศัพท์ ผู้แปล)

เออะ! – อย่างนี้ก็ได้หรออาจารย์!

ด้วยคำอธิบายนี้ ทำให้ทุกคนยอมรับอย่างเต็มใจ

“...” พวกนายจะเห็นแก่ตัวอีกนิดก็ได้นะเฮ้ย!!!

ตอนที่ 25 แหกที่ไม่ได้รับเชิญ

หลังจากหวังลิ่งได้รับจดหมายที่ระบุถึงสิ่งที่จะต้องเตรียมไปในระหว่างการแลกเปลี่ยน4วัน

นอกเหนือไปจากอุปกรณ์พื้นฐานของทางโรงเรียนและชุดนอน พวกเขาต้องนำกระบี่วิญญาณสำหรับวิชากระบี่บินไปด้วย และตัวหนังสือประโยคสุดท้ายนั้นใหญ่กว่าตัวหนังสือทั้งหมดในจดหมายซึ่งเขียนไว้ว่า “ต้องสวมใส่ชุดยูนิฟอร์มโรงเรียน”

หวังลิ่งไม่มีแรงพอที่จะไปวิจารณ์ชุดยูนิฟอร์มโรงเรียนแล้ว ตั้งแต่ที่ประเทศจีนได้ออกแบบชุดให้มีความคล้ายคลึงกัน เขาก็ไม่เชื่อว่าชุดของโรงเรียนอันดับที่59จะดีไปกว่าของโรงเรียนเขาสักเท่าไร

สิ่งที่เขาเป็นห่วงตอนนี้คือเขาจะทำให้ตัวเองไม่เป็นจุดสนใจได้
อย่างไรในตลอดระยะเวลา4วันนี้

ไม่ว่าจะอาจารย์คังที่เป็นคนนำทีมหรือคนที่เหลืออีก4คน พวก
เขาเหล่านั้นล้วนเป็นคนที่อยู่ในลิสต์ควรระวังของหวังลิ่ง

เขาจึงไปที่จดหมายและถอนหายใจ

ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตามล้วนแต่ไม่ง่ายเลยที่จะรับมือ และเขา
จำเป็นต้องรับมือกับมันอย่างระมัดระวัง แม้แต่การกระทำที่น่า
สงสัยเพียงเล็กน้อยก็สามารถถึงความสนใจจากคนเหล่านี้ได้

.....

จดหมายฉบับนี้จำเป็นต้องให้ผู้ปกครองเซ็นรับทราบ

เมื่อหวังลิ่งกลับถึงบ้านในตอนเย็น เขาก็รีบยื่นจดหมายฉบับนี้
ให้แก่พ่อของเขา

พ่อของหวังลิ่งหยิบปากกาขึ้นมาเซ็นทันทีโดยที่แทบจะไม่ต้อง
อ่านมันเลย

“พ่อไม่อ่านมันหน่อยหรือ?” หวังลิ่งรู้สึกแปลกใจ

พ่อของหวังลิ่งซึ่งปกติจะอ่านจดหมายจากทางโรงเรียนด้วยความ
จริงจังมากเสียกว่าการอ่านหนังสือพิมพ์ในตอนเช้า

“กิจกรรมนอกโรงเรียน มันปลอดภัยและจำเป็นต่อคะแนนของ
ลูกพ่อไม่จำเป็นต้องอ่านมันหรอก ลูกคิดว่าจะมีใครที่สามารถรู้
ลูกได้อีกหรือ?” พ่อของเขาพูด

“ ... ”

พ่อของเขาดันแว่นขึ้นและหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับตอนเย็นจาก
โต๊ะ “ช่วงนี้ข่าวเกี่ยวกับองค์กรเงาสายธารูกำจัดที่โรงเรียน
ลูกกำลังเป็นข่าวใหญ่ ชายคนหนึ่งมีการตายที่น่าสยดสยอง
ร่างกายของเขาแหลกละเอียดเป็นชิ้นๆ และแก่นพลังชีวิตของ
เขาถูกทำลาย อย่าบอกพ่อนะว่าเป็นฝีมือลูก?”

“ ... ”

จากการที่หวังลิ่งไม่ตอบกลับพ่อของเขาจึงถอนหายใจ “มันเป็นเหตุการณ์ไม่ปกติในคราวนี้ แต่คราวหน้าลูกต้องระมัดระวังตัวมากกว่านี้”

หวังลิ่งยกมือขึ้นทั้งสองข้างและพูดออกไปว่า “เขาโจมตีผมก่อน ผมไม่ได้ทำอะไรเลย”

พ่อของหวังลิ่งวางหนังสือพิมพ์ลงและถอนหายใจ จากนั้นจึงมองไปที่หวังลิ่งและพูดให้ขบคิด “แม้ว่าเขาจะรันทาที่ตายเอง ลูกก็ต้องควบคุมพลังให้ได้นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป อย่างน้อยให้เหลือศพไว้ ดูสิว่ามันเป็นปัญหาแก่ทีมสืบสวนแค่ไหน พวกเขาต้องประกอบชิ้นส่วนพวกนั้นที่ละชิ้นกลับไปให้เป็นเหมือนเดิม”

“...”

“ช่างมันเถอะคุณ นี่ยังดีนะที่เป็นเพราะยันต์ผีนึกนั่นช่วยผีนึก
พลังไว้ไม่อย่างนั้นแล้วแม้แต่ซากศพก็ไม่น่าจะเหลือ” แม่ของ
หวังลิ่งออกมาจากห้องครัวพร้อมกับชุปปลาถ้วยใหญ่วางลง
บนโต๊ะ และถอดผ้ากันเปื้อนออก “หนุ่มๆทั้งสอง กินอาหาร
เย็นได้แล้ว”

หวังลิ่งมองไปที่ชุปปลาเพื่อพิจารณาว่ามันเป็นปลาอะไร “ปลา
เก๋าประการัง?”

เขาจำได้ว่าปลาชนิดนี้ไม่ค่อยอร่อยแต่มันราคาแพงมาก แม่
ของเขาจะซื้อมันก็ต่อเมื่อเป็นเทศกาลสำคัญหรือมีแขกมาบ้าน

หวังลิ่งไม่ได้พูดอะไร แต่แม่ของเขาก็รู้ว่าหวังลิ่งคิดอะไรอยู่
“วันนี้หวังหมิงมาเยี่ยม แม่กำลังจะถามว่าเขาอยากจะทานข้าว
เย็นด้วยกันไหม แต่เหมือนว่ามีเหตุฉุกเฉินบางอย่างเขาต้อง

กลับไป ช่างน่าเสียดาย แม่ตุนซูปปลาเก่าไปนานกว่า8ชั่วโมง
ลูกกับพ่อคงต้องช่วยกันกินแล้วล่ะ”

“...” อย่างที่เขาคิดไว้ชายนารำคาญนั้นมาที่บ้านเขา!

หวังหมิงเป็นลูกพี่ลูกน้องของหวังลิ่งเขาอายุมากกว่า

แตกต่างจากหวังลิ่งหวังหมิงเขาเป็นอัจฉริยะในอีกด้าน เขา
และลูกพี่ลูกน้องคนนี้ถือว่าไม่มีใครเหนือไปกว่ากัน หวังหมิงจะ
เน้นไปทางด้านการค้นคว้าวิจัยวิทยาศาสตร์เสียมากกว่า เขาได้
เป็นสมาชิกที่อายุน้อยที่สุดในศูนย์ฝึกนักวิทยาศาสตร์ของผู้ฝึก
ตนด้วยอายุเพียง22ปี พวกเขาตัดสินใจรับเขาเข้าศูนย์ฝึกเป็น
กรณีพิเศษ

จนถึงปัจจุบันสถานะของเขายังคงไม่ประกาศให้ประชาชนรับรู้
สำหรับกองทัพสมองของหวังหมิงนั้นน่ากลัวเสียยิ่งกว่าอาวุธ
ศกดิ์สิทธิ์

หลักฐานที่สำคัญที่สุดก็คือยันต์ผนึกพลังที่แขนของหวังลิ่ง
แม้ว่าหวังลิ่งจะสร้างมันขึ้นมาตามบันทึกโบราณแต่มันก็ได้รับความ
ช่วยเหลือจากเทคโนโลยีขั้นสูงซึ่งหวังหมิงเป็นคนคิดค้น
ขึ้น ด้วยเครื่องมือที่ทันสมัยในห้องแล็บ มันทำให้ยันต์
ผนึกพลังนี้ผนึกพลังได้มากขึ้นจนสามารถผนึกพลังของหวังลิ่ง
ได้

และนี่ก็คือเหตุผลที่ทำให้เขาสามารถซ่อนตัวมาได้จนถึงทุก
วันนี้ก็เป็นเพราะความช่วยเหลือของหวังหมิงนั่นเอง

แต่ถึงอย่างนั้นหวังลิ่งก็ไม่ค่อยชอบลูกพี่ลูกน้องคนนี้ของเขาสัก
เท่าไร

หวังหมิงเป็นคนที่หัวแข็งเขาไม่ชอบความพ่ายแพ้

หวังลิ่งจำได้ว่าเมื่อตอนเขาอายุ6ขวบ เขาตบหวังหมิงในอายุ 12ปีส่งเขาขึ้นไปบนอากาศ หวังหมิงจำเรื่องในครั้งนั้นได้ขึ้นใจ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขามักจะทำสู้กับหวังลิ่งทุกครั้งที่เขามีโอกาส

แต่จนถึงตอนนี้เขายังไม่เคยชนะหวังลิ่งเลยสักครั้ง

ยิ่งไปกว่านั้นในขณะที่ทำสู้หลายครั้ง เขาก็อัปเกรดยันต์ผนึกพลังของหวังลิ่งเพื่อลดทอนพลังในตัวของหวังลิ่ง แต่ทว่าคนที่แพ้ก็ยังคงเป็นหวังหมิง

ด้วยเหตุนี้หวังลิ่งจึงสะดุ้งทุกครั้งที่ได้ยินชื่อหวังหมิง เมื่อไหร่
ชายคนนั้นจะเลิกทำสัญญากับเขาเสียที...

แต่พ่อและแม่เขาไม่ได้รังเกียจหวังหมิงและคิดว่าทั้งหวังลิ่งและ
หวังหมิงมีความสัมพันธ์ที่ดี หากไม่เป็นเช่นนั้นทำไมหวังหมิ
งถึงเป็นห่วงเรื่องยัณฑ์ผืนของหวังลิ่ง? หรือเขามีเวลาว่าง
มาก?

พ่อของหวังลิ่งตำหนิแม่ของเขา “มันไม่บ่อยนะที่หวังหมิงจะ
มาบ้านเรา ทำไมเธอไม่ชวนเขาให้อยู่ต่อ? เขาไม่ได้มาที่นี่นาน
แล้ว”

“หวังหมิงเขามองว่าเรื่องความมั่นคงของประเทศสำคัญ แล้ว
ฉันจะไปกล่าชวนเขาได้อย่างไร?” แม่ของหวังลิ่งพูดขึ้นด้วยความ
เสียดาย “คราวหน้าฉันจะต้องให้หวังหมิงค้างคืนที่นี่ให้ได้ เขา

นอนกับหลิงหลิงของเรา และทั้งสองคนจะได้แลกเปลี่ยน
ความรู้สึกกัน...” (นี่มันอะไรแว๊วะ ผู้แปล)

“...” หวังลิ่งแทบอยากจะตะโกนคำหยาบออกมา

แต่พ่อของเขาระหนักได้ถึงปัญหาอะไรบางอย่าง “ไม่ได้ พวก
เขานอนด้วยกันไม่ได้ พวกเราจะทำยังไงถ้าหากหวังลิ่งเปลอทำ
หัวหวังหมิงระเบิด?”

“...”

หลังจากการพูดคุยที่ดูเหมือนจะออกทะเลไปไกล พ่อของ
หวังลิ่งก็ได้กลับเข้าฝั่งได้สักเรื่อง “ว่าแต่ ทำไมหวังหมิงถึงมาหา
เราวันนี้?”

แม่ของหวังลิ่งลูบหัวตัวเอง เธอเกือบลืมเรื่องที่สำคัญไปแล้ว
“หลังหลัง ลูกคิดว่ายันต์ผนึกของลูกจะอยู่ได้อีกกี่วัน?”

หวังลิ่งจำได้ว่าล่าสุดยันต์ผนึกถูกเปลี่ยนไปเมื่อครึ่งปีก่อน เขา
เริ่มนับด้วยนิ้วมือของเขา... อืม อย่างน้อยที่สุดก็น่าจะ3วันหรือ
5วันอย่างมาก เมื่อยันต์ผนึกหมดฤทธิ์พลังวิญญาณของเขาก็
คงจะระเบิดออกมา

ถ้าเกิดถึงตอนนั้น หวังลิ่งก็ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง

“ลูกคิดว่า3-5วันใช่ไหม? หวังหมิงบอกว่ายันต์ที่อัฟเกรดเสร็จ
แล้วจะถูกส่งมาภายในอาทิตย์นี้” คราวก่อนพลังวิญญาณของ
หวังลิ่งระเบิดออกมา ทำให้ไฟดับกว่าครึ่งเมืองชิงยวี่เป็นเวลา
ถึง10วัน!

“มันคงไม่มีปัญหาอะไรในช่วงนี้”

พ่อของหวังลิ่งหยักหน้าแต่เมื่อเป็นใบหน้าที่เครียดของแม่เขา พ่อเขาจึงพูดขึ้น “ถ้าหากเธอกังวลถึงขนาดนั้น ให้ลูกพกจิงเกอไปด้วย”

จิงเกอเป็นกระป๋องที่2ที่พ่อของเขาซื้อให้หวังลิ่งหลังจากที่เขาทำกระป๋องแรกหักเมื่อตอนอายุ1ขวบ

กระป๋องนี้อยู่กับหวังลิ่งมาตั้งแต่เขายังเด็ก เป็นกระป๋องวิญญานเพียงเล่มเดียวที่สามารถสร้างพันธะกับเขาได้

วัสดุที่ใช้ทำกระป๋องนี้มีความพิเศษอยู่นิดหน่อย

มันเป็นกระบี่เล่มเล็กที่ไม่ได้สร้างมาจากทอง เงิน ทองแดง หรือ
เหล็กกล้า... แต่มันสร้างมาจากไม้

ตอนที่ 26 ชีวิตประจำวันของกั้ง

ประวัติความเป็นมาของกระบี่ไม้อันนี้ค่อนข้างจะแปลก
ประหลาดนิดหน่อย พ่อของเขาได้มันมาในราคา998หยวนจาก
ตลาดขายนกและดอกไม้ หวังถึงจำได้ว่าตอนที่เห็นมันครั้งแรก
เขาอายุ3ขวบ

เขาเติบโตมาพร้อมกับกระบี่ไม้เล่มนี้และเขารู้สึกว่ามันมีความ
พิเศษอะไรบางอย่าง

ตอนนี้เขาอายุ16ปี กระบี่ไม้เล่มนั้นอยู่กับเขามานานถึง13ปี

เขาพบมันที่ตลาดแผงลอยซึ่งพ่อของเขาเป็นเจ้าของ แต่สิ่งที่
แปลกประหลาดของมันคือมันเป็นกระบี่ที่ทำมาจากต้นพีชซึ่งดู

เหมือนจะมีสิ่งลึกลับอะไรบางอย่างอยู่ในตัวมัน ซึ่งแม้แต่
ห้วงลึกก็ไม่สามารถมองเห็น และจุดสำคัญที่สุดของกระบี่ไม้อัน
นี้คือมันสามารถจำกัดพลังของเขาได้ เมื่อเปรียบเทียบกับกระบี่
แบรนด์ดังอื่นซึ่งทำมาจากวัตถุดิบล้ำค่า กระบี่ไม้เล่มนี้ดูเหมือน
จะทนไม้ทนมือเขามากกว่า

และเมื่อ6ปีก่อนในเหตุการณ์ประตุมิติบังเอิญถูกเปิด วิญญาณ
กระบี่ก็ถือกำเนิดขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์

ชื่อของมันคือจิงเกอ

.....

ในคืนนั้นหวังลิ่งคั่นห้องของเขาทั้งห้องและสุดท้ายก็พบ...
สมาร์ทวอตช์*

*Smartwatch นาฬิกาอัจฉริยะ ขอใช้ทับศัพท์นะครับ

เมื่อก่อนหวังลิ่งไม่สามารถใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ แต่
เขาก็ไม่ได้รู้สึกอะไรกับมันมากนัก นั่นก็เพราะว่าถ้าเขาไม่
ควบคุมพลังตัวเองให้ดีเขาก็อาจจะเผลอทำลายมันโดยไม่ได้
ตั้งใจ

นาฬิกาเรือนนี้ถูกสร้างขึ้นโดยหวังหมิง

เปรียบเทียบกับเครื่องใช้อื่น สิ่งของที่หวังหมิงเป็นคนสร้างมัน
ทนพลังของเขาได้มากกว่า หวังลิ่งสามารถบอกได้ทันทีว่าที่
หวังหมิงให้นาฬิกาเรือนนี้แก่เขาเพราะอะไร

ชายคนนี้พยายามที่จะชนะเขาตั้งแต่เด็ก นาฬิกาเรือนนี้ถูก
ติดตั้งซอฟต์แวร์อะไรบางอย่างซึ่งสามารถส่งข้อมูลสิ่งที่เขาทำ
ในแต่ละวันไปหาหวังหมิง

มันไม่ใช่ข้อกล่าวหาลอยๆ แต่หวังลิ่งได้อ่านใจหวังหมิงตั้งแต่
ตอนที่ได้รับนาฬิกาเรือนนี้

เขาจ้องนาฬิกาข้อมืออยู่นาน สุดท้ายเขาก็ไถมันเข้าไปที่ข้อมือ
ด้วยความไม่เต็มใจ

ถ้าหากไม่ใช่เพราะว่าเขาจะต้องไปทำกิจกรรมนอกโรงเรียน
เขาคงไม่แกะมันออกมาจากกล่อง...

หวังถึงรู้วิธีใช้งานขั้นพื้นฐานของมัน มันใช้งานคล้ายๆกับ
สมาร์ทวอตช์รุ่นอื่นๆ แต่ที่ต่างออกไปก็คือค่อนข้างจะล้ำหน้า
เทคโนโลยีปัจจุบันนิดหน่อย

ซอฟต์แวร์ต่างๆถูกติดตั้งเรียบร้อยแล้ว หวังถึงมองไปที่
แอปพลิเคชันที่แสดงอยู่บนอากาศ และเขาก็พบสิ่งที่เขาตาม
หาแอปพลิเคชันสีเขียว “WeChat”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หวังถึงใช้งาน WeChat ถ้าไม่ใช่เพราะว่าเขา
ไม่ถูกรบกวนกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เขาคงจะใช้งานมันอยู่

เขาใช้ระบบกู้คืนข้อมูลเพื่อขอรหัสเก่าของเขา เมื่อเขาได้รับ
รหัสแล้วจึงเข้าสู่ระบบจากนั้นจึงเข้าร่วมกลุ่มตาม QR code
ที่ได้รับมา

ระบบแจ้งเตือนก็แจ้งเตือนมาว่า

(ผู้ใช้ ลিং ได้เข้าร่วมกลุ่ม “ชีวิตประจำวันของกิ้ง”)

(ผู้ใช้ท่านนี้ไม่ได้เป็นเพื่อนกับคนในกลุ่ม โปรดระมัดระวังอย่า
ให้ข้อมูลส่วนตัว)

หวังลิ่งดูรายชื่อคนที่เข้ากลุ่ม และเขาพบว่าทุกคนได้เข้ากลุ่ม
มาหมดแล้วและเขาเป็นคนสุดท้าย

ซุนหรง “!!!”

หลินเสี่ยวหยู “ลิ่ง? นี่เป็น WeChat ของหวังลิ่งใช่ไหม?”

เซ็นเนา “แค่ชื่อก็บ่งบอกว่าเป็นหวังลิ่งแล้ว มันเป็นสไตล์ของเขา พุดอะไรหน่อยดีหวังลิ่ง?”

หวังลิ่งอ่านข้อความที่แจ้งเตือนอย่างรวดเร็ว และเขาก็ตอบกลับไปตามนิสัยของเขา

ลิ่ง “...”

มาสเตอร์ดูปี้ส่งอีโมจิกลับมา “การตอบโต้แบบนี้นี้ไม่ต้องสงสัยแล้ว หวังลิ่งแน่นอน”

หวังลิ่งจึงตอบกลับไปแบบเดิมอีกครั้ง “...” หลังจากนั้นทั้งเซทก็ไม่มีใครตอบอะไรอีก

2อาทิตย์ที่ผ่านมาตั้งแต่รู้จักกัน นักเรียนทั้งห้องยอมรับนิสัย
เจ็บขริมของหวังลิ่งกันหมดแล้ว มีเพียงมาสเตอร์ดูปีที่ยังคง
รู้สึกว่ามันประหลาด เพราะปีศาจน้ำแข็งตนนี้นั่งร่วมโต๊ะกับเขา

ทั้งคู่ก็พบเจอและร่วมงานกันบ่อยๆ แต่ตั้งแต่เปิดเทอมมาพวก
เขายังพูดคุยกันไม่ถึง10ประโยค ตอนนี้พวกเขาก็มาสานต่อ
ความประหลาดในช่องแซท – มาทางเราให้ตายเลยดีกว่า
เพื่อน!

โชคดีที่อาจารย์คังเข้ามาทำลายความเจ็บ “นักเรียนทุกคน
มาเจอกันที่ประตูโรงเรียนเวลา 8 โมงเช้านะ”

ทุกคนส่งอีโมจิโอเคแทบจะพร้อมกัน

ซุนหรง “ทุกคนเตรียมกระบี่วิญญานกันหรือยัง?”

อาจารย์คงส่งอีโมจิคนก่ายหน้าผาก “ซุนทรงพูดถึงเรื่องสำคัญ
ขึ้นมาพอดี ในการแลกเปลี่ยนครั้งนี้กระป๋องวิญญานจะถูกนำไป
เป็นหัวข้อหลักสำหรับการแสดง เมื่อถึงตอนนั้นผู้นำของ
โรงเรียนและผู้ว่าประจำเมืองจะเข้ามารับชม อาจารย์หวังว่า
ทุกคนจะเตรียมกระป๋องวิญญานมาดีนะ”

นับตั้งแต่เปิดเทอมมาน้อยกว่า2อาทิตย์ พวกเขาได้เรียนวิชา
กระป๋องวิญญานแค่เพียง3คาบ แต่พวกเขาล้วนได้รับการศึกษา
มาตั้งแต่เด็กแล้ว

เมื่อกระป๋องได้สร้างพันธะกับเจ้าของมันใช้เวลาอย่างน้อย5ปีใน
การที่กระป๋องวิญญานจะปรับตัวเข้ากับระดับของผู้ใช้ ในการที่
วิญญานจะเกิดในกระป๋องวิญญานนั้นถือว่ายาก ต้องใช้ความ
อดทนรวมไปถึงความเอาใจใส่

กระบี่วิญญูณที่วางขายตามท้องตลาดเป็นกระบี่วิญญูณ
เทียม พลังของพวกมันไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าของแท้ แต่
ความสัมพันธ์ระหว่างกระบี่วิญญูณกับเจ้านายจะด้อยกว่า

เซ็นฉาส่งรูปลงในกลุ่มลงมา

มันเป็นกระบี่วิญญูณที่เขากำลังใช้งานอยู่ ณ ตอนนี้ ฝักกระบี่
สีแดงเข้มอธิบายถึงคุณลักษณะนิสัยเลือดร้อนของผู้ใช้ คำว่า
“ฉะ” ซึ่งสลักไว้ที่ด้ามจับก็เริ่มจะจางแล้ว

เซ็นฉา “กระบี่เล่มนี้ชื่อว่าสีฉะ มันเป็นของขวัญวันเกิดของ
ผมเมื่อผมอายุเข้า10ขวบ พวกเราทำพันธะสัญญากัน และ
ปรับตัวเป็นเวลากว่า6ปี...”

อาจารย์คังส่งอีโมจิกนี้วโป่ง “ลี้เฉา? นั่นดูเข้ากับบุคลิกของ เธอดีนะ ดูจากความเงางามของฝักกระปี้ อาจารย์บอกได้เลย ว่าเธอต้องดูแลเอาใจใส่กระปี้เล่มนี้เป็นอย่างดี”

“อาจารย์ ชมผมเกินไปแล้ว...” เซ็นเฉาส่งอีโมจิถอนหายใจ “มันช่างน่าอายที่ลี้เฉายังไม่มีวิญญาณกระปี้”

“วิญญาณกระปี้ไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาได้ภายในวันเดียว ถ้าหาก นักเรียนเซ็นเฉามีความอดทน อาจารย์เชื่อว่าวันนั้นคงอยู่อีกไม่ ไกล!”

หลังจากให้กำลังใจแก่เซ็นเฉา อาจารย์คังก็เริ่มให้ความรู้ “ทุกคนต้องอดทนในการกำเนิดวิญญาณกระปี้ อย่ายอมแพ้ง่ายๆ จนกว่าจะถึงตอนนั้น เมื่อวิญญาณกระปี้ถือกำเนิด ตัวกระปี้จะมีจิตวิญญาณและกระปี้ที่มีวิญญาณสถิตจะสามารถพัฒนา ตัวเองเหมือนผู้ฝึกตนทั่วไป! แน่นอนนี้เป็นข้อจำกัดของกระปี้

วิญญาณเทียมมันไม่สามารถพัฒนาตัวเองได้ไม่เหมือนกับกระบี่
วิญญาณแท้”

“หือ? เรื่องจริงหรืออาจารย์? ได้โปรดบอกพวกเรามากกว่านี้!”
นักเรียนในกลุ่มแสดงความสนใจ

อาจารย์คงจึงส่งข้อความเสียงลงไปซึ่งเขาได้อธิบายอย่างใจ
เย็น “วิชากระบี่วิญญาณที่พวกเธอกำลังเรียนอยู่นี้ครอบคลุม
ถึงพื้นฐานการดูแลรักษากระบี่วิญญาณและรวมไปถึงวิญญาณ
กระบี่ ในวิชาขั้นสูงจะเกี่ยวกับการขี่กระบี่และการฝึกวิญญาณ
กระบี่ เมื่อพวกเธอเข้าสู่มหาวิทยาลัย พวกเธอจะเข้าใจเรื่อง
พวกนี้ทั้งหมด หน้าที่ของพวกเธอในตอนนี้ก็คือดูแลรักษาและ
สร้างความสัมพันธ์กับกระบี่วิญญาณ และทำให้วิญญาณกระบี่
กำเนิดก่อนที่จะจบการศึกษา”

อาจารย์คงส่งข้อความเสียงมาอีกหนึ่งข้อความ “นักเรียนชั้น
ฉะได้ส่งรูปกระบี่ของเขามาแล้ว แล้วของคนอื่นล่ะถ่ายรูป
กระบี่วิญญานของตัวเองให้เพื่อนๆ ได้ดูไหม”

*****หมายเหตุนิดหน่อยนะคะ*****

วิญญานกระบี่ : วิญญานที่สถิตอยู่ในกระบี่

กระบี่วิญญาน : ชื่อเรียกประเภทกระบี่

ตอนที่ 27 ความเจ้าเล่ห์ของผู้อำนวยความสะดวก

ในระหว่างช่วงของการเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนหรืออีกชื่อหนึ่งของงานนี้คืองานประลองกระบี่วิญญูณ นักเรียนในแต่ละโรงเรียนต้องแสดงสายสัมพันธ์ระหว่างกระบี่วิญญูณและตัวผู้ใช้ ผ่านทางการแข่งขันหลายรูปแบบ

ไม่เพียงแต่แสดงถึงศักยภาพของตัวนักเรียนแต่ยังรวมไปถึงการอบรมสั่งสอนของโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นทั้งภายในและภายนอกงานประลองกระบี่วิญญูณดูเหมือนจะตอบโจทย์ทั้งหมดและกลายมาเป็นประเพณีประจำปีของโรงเรียน

เพราะการลอบสังหารขององค์กรเงาสายธารทำให้โรงเรียน
อันดับที่60ได้รับเลือกเป็นโรงเรียนประจำเมือง และได้เข้า
ร่วมงานประลองกระบี่วิญญานเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งงานนี้จะเป็น
งานประลองระหว่างนักเรียนของโรงเรียนประจำเมืองในเขตไป
หยวนเพื่อเป็นการแสดงความสามารถของนักเรียนให้เหล่าผู้ว่า
ประจำเมืองและผู้นำจากหลายฝ่ายที่เข้ามารับชม

โรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้ได้รับเลือกให้เป็นผู้จัดงานในปีนี้ ซึ่ง
ทางโรงเรียนอันดับที่59ถือว่ามีความโดดเด่นในวิชากระบี่
วิญญานพอสมควร การได้เห็นรายชื่อผู้คumnoนักเรียนในครั้ง
นี้ของโรงเรียนอันดับที่60 ก็ทำให้พวกเขานั้นเกิดความชะงักใจ

โรงเรียนอันดับที่60นั้นคิดอะไรของเขาถึงได้ส่งอาจารย์หนอน
หนังสือมาเป็นผู้คุม?

ผู้อำนวยการของโรงเรียนอันดับที่59คิดว่าโรงเรียนอันดับที่60
คงถอดใจจากการแข่งขันคราวนี้ไปแล้ว

หวังลิ่งและซุนหรงอาจจะเป็นเพียงสองคนที่เข้าใจความ
แข็งแกร่งของอาจารย์ประวัติศาสตร์คนนี้

เพราะอาจารย์อ้วนคนนี้เป็นคนขำขันขององค์กรเงาสายธาร
ด้วยซอล์กเมื่อไม่กี่วันก่อน...

เขาสามารถบอกได้เลยว่าอาจารย์คนนี้ต้องมีเบื้องหลังที่
ซับซ้อน เพราะเขาเป็นคนที่รู้เรื่องราวเกือบทุกเรื่องบนโลก
แสดงว่าเขาต้องผ่านอะไรมามาก

แม้ว่าหวังลิ่งจะไม่รู้ว่าทำไมอาจารย์คังถึงมาเป็นอาจารย์ใน
โรงเรียนแห่งนี้ แต่สิ่งที่เขารู้แน่ชัดคือ...

การที่ผู้อำนวยการเซ็นส่งอาจารย์คังมาเป็นผู้คุมพวกเขา ผล
ของการทดลองก็ถูกตัดสินไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หวังลิ้มมองภาพรวมในตอนนี้ เขาคิดว่าผู้อำนวยการเซ็นเป็น
คนที่เจ้าเล่ห์อยู่พอสมควร

นี่ก็ใกล้จะ4ทุ่มแล้ว แต่ในกลุ่มแชทยังคงคึกคัก หลังจากเซ็น
แจกส่งรูปกระป๋องวิญญานของตัวเองลงมา คนอื่นก็ทยอยส่งรูป
กระป๋องวิญญานลงมาในกลุ่ม

ของกัวฮาวหรือมาสเตอร์ดูปี้นั้นเป็นกระป๋องวิญญานชื่อว่าก้วย
เหยี่ยวหรือเขี้ยววิญญาน

กระบี่เล่มนี้คุณปู่ของเขาเป็นคนสร้างมันขึ้น มันทำมาจากเขี้ยว
ของเลิอราตรีเป็นสัตว์วิญญาณระดับ3 ตัวกระบี่สีขาวราวกับ
หยกขาว คมกระบี่มีลายสีดำสลับเป็นฟันปลา ราวกับว่าเป็น
เขี้ยวของสัตว์ร้าย นั่นทำให้กระบี่เล่มนี้ได้ชื่อว่าเขี้ยววิญญาณ

มาสเตอร์ดูปี้ได้ทำวีดีโอคลิปที่แสดงถึงความรักที่มอบให้กระบี่
เล่มนั้น และมีนกแก้วเกาะอยู่บนไหล่ของเขา

หลังจากเขาแชร์วีดีโอคลิป มาสเตอร์ดูปี้ก็ส่งข้อความ “พ่อของ
ฉันให้กระบี่เล่มนี้เมื่อตอนฉันอายุ8ขวบและพวกเราก็ทำพันธะ
สัญญา มันอยู่กับฉันมา8ปีแต่ก็ยังไม่กำเนิดวิญญาณ”

เซ็นฉาส่งอีโมจิ “bad” ลงมา3ครั้ง “...ยังไม่มีวิญญาณกระบี่
หลังจากผ่านไป8ปีเนี่ยนะ?”

“8ปี? 8ปียังไม่มีวิญญาณกระป๋อง...”

หลินเสี่ยวหยูส่งอีโมจิใจสลายและได้ส่งรูปภาพกระป๋องของเธอลง
ไปในกลุ่ม

กระป๋องของหลินเสี่ยวหยูเป็นกระป๋อง

เซินเฉา “กระป๋อง?”

หลินเสี่ยวหยู “พวกเขาเป็นกระป๋องแม่ลูก! ฉันตั้งชื่อให้พวกเขา
ว่า หวังมอง และ หวังจี พวกเขาอยู่กับฉัน9ปี! 9ปีที่ผ่านมาก็
ยังไม่กำเนิดวิญญาณกระป๋อง!”

“...” 9ปี?! เซินเฉารู้สึกสิ้นหวัง

เมื่ออาจารย์คังเห็นสิ่งที่หลินเสี่ยวหยูพิมพ์ เขาก็เริ่มต้นอธิบาย “กระบี่แม่ลูกจะกำเนิดวิญญาณแฝด และการให้กำเนิดนั้นย่อมใช้เวลามากกว่ากระบี่วิญญาณทั่วไป แต่ถึงอย่างนั้น 9ปีมันก็เป็นระยะเวลาที่นานไปหน่อย นักเรียนหลินเสี่ยวหยูยังมีความขยันไม่เพียงพอ”

ขยันไม่พอหรือ? มันจะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไรคะอาจารย์!

หลินเสี่ยวหยูส่งอีโมจิโกรธลงไป “อาจารย์คัง อาจารย์เข้าใจผิดแล้ว หนู หวังมองและหวังจีคุยกันทุกวัน และหนูก็ดูแลเอาใจใส่พวกเขามาก จนหนูสามารถบอกได้ว่าใครเป็นรักใครเป็นรับ...หนูยังเอาใจใส่ไม่พออีกหรือคะ?!”

มาสเตอร์ดูปี้ทนดูไม่ได้จึงพิมพ์ข้อความลงไป “พี่สาว... พี่แน่ใจแค่ไหนว่ากระบี่คู่พวกนี้เป็นเพศชาย? กระบี่แม่กับลูกมันน่าจะ

เป็นผู้หญิงกับผู้ชายก็ได้นะ ถ้าอ้างอิงจากชื่อพวกเขาไม่สามารถเป็นเกย์ได้หรือเปล่า?”

อาจารย์คงส่งอีโมจิเหงื่อตก “ถ้าเธอเข้าใจวิญญาณในกระป๋องเสียเอง นั่นก็อาจจะเป็นเหตุผลที่ทำให้การกำเนิดวิญญาณ กระป๋องล่าช้า”

“...” หลังจากที่ได้อ่านข้อความของอาจารย์ หลินเสี่ยวหยูก็พิมพ์ตัดบทสนทนาแล้วจึงเปลี่ยนเรื่อง “แล้วกระป๋องวิญญาณของซุนหรงและหวังลิ่งหละ?”

เฉินเฉา “ฉันอยากเห็นกระป๋องของซุนหรง มันต้องโคตรเจ๋งแน่เลย!”

ไม่ต้องพูดถึงจำนวนเงินมหาศาลที่มาน้ำฮวงโหใช้จ่ายไปกับ
กระป๋องวิญญาณของคุณหนูซุนหรงแห่งมาน้ำฮวงโห

เปรียบเทียบกับลูกหลานรุ่นก่อนหน้าซุนหรงซึ่งชอบอวดแบ่ง
ชีวิตของซุนหรงแทบที่จะไม่มีข่าวอื้อฉาว เธอไม่ได้มีนิสัยชอบ
แสดงความรวย เพราะเธอรู้ดีกว่าการกระทำนั้นมันแย่และ
ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของเธอ

และเพราะเหตุนี้เองเธอถึงไม่ได้เป็นคนส่งรูปภาพลงไปจนกว่า
จะมีใครขอให้เธอทำ

หลังจากนั้นทุกคนในกลุ่มก็ได้เห็นภาพที่ซุนหรงส่งลงไป

ซุนหรง “กระป๋องของฉันชื่อว่าแฮ่ห่ายหรือทะเลคราม”

ทะเลครามเป็นกระป๋องสีน้ำเงินเข้มไม่มีตำหนิ ตัวดาบโปร่งแสง สะท้อนแสงมีสีน้ำเงิน ทุกคนสามารถรู้สึกได้ถึงพลังของมัน ราวกับมหาสมุทรไร้พรมแดนแม้แต่มองผ่านรูปภาพ

มาสเตอร์ดูปี้ชื่นชม “ทะเลคราม? เป็นชื่อที่เท่มาก มันอยู่กับเธอมานานแค่ไหนแล้วหรือซุนหรง?”

ซุนหรงหยุดคิดไปสักครู่แล้วจึงตอบกลับ “ฉันทำพันธะกับกระป๋องเล่มนี้ตั้งแต่ฉันเกิด ดังนั้นก็ประมาณ16ปี”

เจิ่นเฉา “...”

หลินเสี่ยวหยู “...”

มาสเตอร์ดูปี้ “...”

16ปี... นั่นก็นานพอสมควร

แม้แต่อาจารย์คังยังชื่นชมสุนทร “กระบี่สีน้ำเงินเล่มนี้มีพลังของวิญญาณกระบี่ ดูเหมือนว่าสุนทรจะได้รับวิญญาณกระบี่แล้ว เรื่องของครอบครัวก็ส่วนหนึ่ง แต่กระบี่วิญญาณของนักเรียนสุนทรมีสีน้ำเงินสดใส ตัวกระบี่ก็มีคลื่นพลังส่องแสง ออกมารอบตัวกระบี่ เธอคงต้องเอาใจใส่ดูแลรักษากระบี่ของเธอเป็นอย่างดี นี่สิถึงกับสมเป็นนักเรียนสุนทร!”

สุนทรส่งอิโมจิขอบคุณลงไป “อาจารย์คังชมหนูเกินไปแล้ว!”

ในกลุ่มก็พูดคุยถึงเรื่องกระบี่กันต่อ และในตอนนั้นเองก็มีใครบางคนนึกขึ้นได้ว่าหวังลิ่งยังไม่ได้แชร์ภาพกระบี่วิญญาณของเขา

“???” เซ็นเฉาพิมพ์เครื่องหมายอะไรเอ่ยลงไป3คำ “เฮ้หวังลิ่ง?
แล้วกระป๋องวิญญานของนายหล่ะ? นายจะไม่โชว์ให้พวกเราดู
หน่อยหรือไง?”

หวังลิ่ง “...”

เขาตั้งใจจะให้ทุกคนลืมโดยเขาไม่พิมพ์อะไรลงไป แต่เมื่อ
เขาเห็นทุกคนได้แชร์รูปกระป๋องกันมาหมดแล้ว ถ้าหากเขาไม่แชร์
ลงไปด้วย เขาคงจะถูกตำว่าชอบทำตัวแปลกแยก ซึ่งผลที่
ตามมาจะทำให้เขากลายเป็นจุดสนใจมากขึ้น
เขาไม่อยากให้เรื่องนั้นมันเกิดขึ้น

หลังจากคิดไตร่ตรองดีแล้ว เขาจึงแชร์รูปกระป๋องของเขา

จากนั้น

กระป๋องไม้ความยาวไม่ถึงเมตรก็ได้เข้าสู่สายตาประชาชนภายใน
กลุ่มแชทนี้...

ตอนที่ 28 กระป๋องไม้ของหวังลิ่ง

ณ ขณะนี้ ความสามารถติดตัวของหวังลิ่งก็ได้ส่งผ่านเข้าไปในกลุ่มแชททำให้ทุกคนตกอยู่ในความเงียบ (ทั้งในความแท้ของกระป๋องไม้สินะ ผู้แปล)

แม้แต่อาจารย์คังก็ไม่สามารถเอ่ยคำพูดใดออกมา เพราะรูปนี้ดาเมจช่างรุนแรงยิ่งนัก

ด้วยการที่เป็นเพื่อนร่วมโต๊ะของหวังลิ่ง มาสเตอร์ดูปู้รู้ดีกว่า
ความสามารถที่ทำให้เกิดความเจ็บของหวังลิ่งไม่ต่างไปจาก
อาวุธนิวเคลียร์ พลั้งทำลายล้างช่างน่ากลัว

.....

ในท้ายที่สุดอาจารย์คังผู้กร้านโลก ซึ่งก่อนหน้านี้อยู่ในอาการ
อ้าปากค้างกว่า5นาทีก็สายหัวและเริ่มพิมพ์เพียงไม่กี่คำ
“นักเรียนหวังลิ่ง... นี่เอาจริงหรือ?”

หวังลิ่ง “อืม”

อาจารย์คัง “...” แม้แต่อาจารย์คังก็ไม่มีคำพูดใดๆต่อการตอบ
ของหวังลิ่ง

คนอื่นในช่องแชทต่างมีความคิดหลากหลายเกี่ยวกับตัวหวังลิ่ง

เซิ่นเฉา : ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าครอบครัวหวังลิ่งจะ
ยากจนขนาดนี้... ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเขาถึงไม่ค่อยเป็นที่
น่าสนใจ และซุนหรงเป็นห่วงเป็นใยเขาขนาดนั้น กลับ
กลายเป็นว่าฉันนี่สิที่คิดมากไป หวังลิ่งนั้นกำลังต้องการ
กำลังใจ!”

มาสเตอร์ดูปี้ : ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยภายใต้ความเงิบขริ่ม
และความเหินห่างของนายมันช่างน่าทรมาน... กว่านายจะมี
ชีวิตมาถึงจุดนี้ได้นายคงผ่านอะไรต่อมิอะไรมาอย่าง
ยากลำบาก! ฉันจะคอยให้กำลังใจนายนับแต่นี้เป็นต้นไป!

หลินเสี่ยวหยู : มันถึงเวลาที่ต้องหาแฟน(ผู้ชาย)ให้กับเขาแล้ว!

ซุนทรงยกมือขึ้นจับปลายกางอย่างครุ่นคิด เธอคิดว่าเธอควร
จะจัดมูลนิธิด้วยรักและหวังใยในนามของม่านน้ำสวางโห เพื่อ
เก็บเงินนำไปซื้อกระบี่วิญญานสี่ชมพูซึ่งแสดงถึงความรักที่เธอ
มีให้ต่อเขา!

หวังลิ่ง : พวกนาย/พวกเธอพอได้แล้ว!

.....

กระบี่วิญญานซึ่งทำมาจากไม้พีชอาจจะเคยเป็นที่นิยมเมื่อนาน
มาแล้ว แต่ ณ ปัจจุบันมันตกยุค วัตถุดิบที่แข็งแกร่งก็จะ
สามารถสร้างกระบี่ที่แข็งแกร่งได้ กระบี่ซึ่งทำมาจากไม้พีชจึง
กลายมาเป็นสินค้าราคาถูก และในปัจจุบันมีเพียงไม่กี่โรงงานที่

ยังคงผลิตกระบี่ไม้ ซึ่งกระบี่ไม้พวกนี้ถูกใช้สำหรับการเรียนการสอนของเด็กอนุบาลในวิชาการใช้กระบี่วิญญานเบื้องต้น

อาจารย์คงคิดว่าหวังลิ่งนั้นอาจจะมีวัยเด็กที่ไม่ค่อยดีเท่าไรจากการที่เขาได้กระบี่ไม้อันเล็กอันนั้น

พ่อแม่ปกติจะจริงจังกับเรื่องกระบี่วิญญานเล่มแรกของลูกตนเอง ดังเช่นเฉินเฉา ชุนหรงและคนอื่นๆ

ไม่ว่าพ่อแม่จะลำบากเพียงใด พวกเขาก็ไม่ควรให้เด็กลำบากไปกับพวกเขาด้วย และถึงแม้พวกเขาจะยากจนเพียงใด พวกเขาก็ควรที่จะให้การศึกษาที่ดีแก่เด็ก

ในยุคนี้ที่แม้แต่วิญญาณร้ายยังมีการพัฒนา ใครจะยังใช้กระบี่
ไม้พีชอยู่อีก? ถ้าหากคุณนำมันไปแขวนไว้ที่หัวเตียง มันก็ไม่สามารถ
จับไล่วิญญาณร้ายได้!

อาจารย์คงถอนหายใจในขณะที่มองไปยังรูปภาพบนจอภาพซึ่ง
ฉายอยู่บนอากาศ – เห็นทีว่าเขาต้องคุยเรื่องนี้กับอาจารย์ปาน
เรื่องไปเยี่ยมบ้านผู้ปกครองของนักเรียนหวังลิ่ง!

หวังลิ่ง “...”

.....

เวลา 8 โมงเช้า วันอังคารสัปดาห์ที่ 3 ของการเรียน

ทุกคนคนมาถึงหน้าประตูโรงเรียนตรงเวลารอเพื่อที่จะขึ้นรถบัส
ไปยังโรงเรียนอันดับที่ 59 สำหรับการไปเป็นนักเรียน
แลกเปลี่ยน 4 วัน

พวกเขามาด้วยตัวเปล่า เพราะว่าสิ่งของจำเป็นทุกอย่างได้ถูก
เก็บไว้ในกระเป๋าใบเรียบร้อยแล้ว

หวังถึงขึ้นรถและได้เลือกที่นั่งหลังสุด

มาสเตอร์คูปีและเซ็นเนาขึ้นรถมาและมองมาทางเขาด้วย
ท่าทางเครียดๆ พวกเขามองหน้ากันสักพักแล้วจึงเดินมานั่ง
ชนาบข้างหวังถึง

“ ... ”

หลังจากที่เขาได้แชร์รูปภาพกระบี่ไม้ของเขาในกลุ่มแชทเมื่อวาน เซ็นฉะและทุกคนต่างรู้สึกสงสารในตัวหวังลิ่งและอยากจะแสดงความห่วงใยเล็กน้อยๆ

ซึ่งมันทำให้เขากลับ

ชีวิตเรียบง่ายในรั้วโรงเรียนไม่ได้เป็นไปตามแผนของเขา และดูเหมือนจะคลาดเคลื่อนไปจากแผนของเขาเยอะ คนทั้งหมดที่อยู่บนรถบัสคันนี้ล้วนแต่อยู่ในลิสต์บุคคลควรระวังของเขาทั้งสิ้น

พระเจ้า...โชคชะตาจะเล่นตลกอะไรกับเขาอีก...

หวังลิ่งคิดว่ามันคงเป็นเพราะปีนี้ปีขงของเขา

หางตาของหวังลิ่งเหลือบไปเห็นซุนหรงและหลินเสี่ยวหยูซึ่งนั่งอยู่ข้างกัน เขาไม่จำเป็นต้องใช้วิชาอ่านใจกับสาววายหลินเสี่ยวหยู ซึ่งน่าจะกำลังคิดอะไรแปลกๆต่อพวกเขาทั้ง3คน

รถบัสนี้มีที่นั่งถึง50ที่นั่ง แต่พวกเขาทั้ง5ก็ไปกระจุกกันอยู่ที่เบาะหลัง ทิ้งให้อาจารย์คังนั่งอยู่เบาะหน้าข้างคนขับรถ โชคดีที่อาจารย์ไม่ได้คิดอะไรมากตราบใดที่เขาแน่ใจว่านักเรียนทั้งหมดของเขาปลอดภัย แม้ว่าเขาจะรู้สึกเหงานิดหน่อย แต่ด้วยพลังขมที่เขาหอบมาด้วยก็ทำให้เขานั้นลืมความเหงาเหล่านั้นไปเสียจนหมด

.....

นี่เป็นครั้งแรกที่หวังลิ่งอยู่ใกล้ชิดกับคนเยอะขนาดนี้ เขาได้แค่
ทำตัวเงิบๆและฟังเพื่อนของเขาพูดคุยกัน

เพราะว่าเขาไม่ถูกรบกวนกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เขารู้ข่าว
ความเป็นไปของโลกก็เป็นผลมาจากวิชาอ่านใจของเขา เขา
แน่ใจว่าเขานั้นไม่ได้อยู่หลังเขาเกินไปที่จะไม่รู้ว่าอะไรกำลัง
เกิดขึ้นในสังคม

มาสเตอร์ดูปี้และเซ็นเนากำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน

มาสเตอร์ดูปี้ต้นแวนของเขาขึ้น “นายเคยได้ยินเรื่อง สุสาน
โบราณที่เพิ่งถูกค้นพบบ้างไหม ตามคำของนักวิเคราะห์เขาว่า
เป็นสุสานปลอมของหนึ่งในสองตำนานผู้ฝึกตน

2ตำนานผู้ฝึกตน

เมื่อหวังลิ่งได้ยินเรื่องนี้ เขาก็เข้าใจทันทีว่าพวกเขา กำลังพูดถึง
หานลี่ และ หวังหลิน* สองตำนานแห่งโลกผู้ฝึกตน

*หานลี่ แห่ง A Record of a Mortal's Journey to
Immortality และ หวังหลิน แห่ง Renegade Immortal

ก่อนที่จะสถาปนาเป็นประเทศจีน มีสองบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ถูกบันทึก
อยู่ในตำราโบราณก่อนยุคสงครามพลังชี และพวกเขาได้ถูก
ขนานนามว่าเป็นบิดาของเหล่าผู้ฝึกตน แต่ก็ไม่มีใครทราบ
ประวัติที่แท้จริงของพวกเขาจนถึงทุกวันนี้ พวกเขา มักจะเป็น
หนึ่งในหัวข้อที่น่าสนใจในวิชาประวัติศาสตร์ ในชื่อว่า ทฤษฎี
ของหานลี่ และ การประเมินพลังของหวังหลิน ซึ่งกลายมา
เป็นข้อสอบในวิชาคณิตศาสตร์ขั้นสูงที่นักเรียนหลายคนทั้ง
ชอบและเกลียดในเวลาเดียวกัน

มันมักจะมีข่าวลือที่ว่าหานลีและหวังหลินนั้นยังไม่ตาย เพราะ
ทุกวันนี้สุสานโบราณที่ค้นพบซึ่งคาดว่าจะเป็นอย่างทั้งสองล้วน
เป็นสุสานปลอมทั้งสิ้น และยิ่งไปกว่านั้นดูเหมือนว่าสองตำนาน
ที่มีชีวิตนี้ทั้งสุสานปลอมไว้เป็นแผนเพื่อที่จะเบี่ยงเบนความ
สนใจ

แต่ก็ไม่มีหลักฐานอะไรมารองรับข่าวลือพวกนั้น เพราะตาม
บันทึกประวัติศาสตร์ทั้งสองคนนั้นพบกับความล้มเหลวก่อนที่
จะได้รับความเป็นอมตะ

เฉินเฉาพยักหน้า “ดูเหมือนเรื่องนี้จะสร้างความวุ่นวายไปทั่ว”
มันเป็นข่าวใหญ่เขาเคยได้ยินมาบ้าง

“แน่นอนมันสร้างความวุ่นวาย! เพราะว่ามีข้อสงสัยอยู่หลาย
อย่าง”

มาสเตอร์ดูปีพูดด้วยน้ำเสียงชวนสงสัย “ตามบันทึกของ
นักวิเคราะห์ มันเป็นสุสานของหวังหลินแต่น่าแปลกก็คือกลับ
พบเศษชิ้นส่วนของขวณภา**ของหานลี่ภายในสุสาน นายรู้
ใช้ไหมว่าขวณภามันคืออะไร? ตามประวัติศาสตร์ หานลี่ใช้
ขวณภานั้นในการทำยาวิเศษภายในระยะเวลาอันสั้น”

ขวณภา จากเรื่อง A Record of a Mortal's Journey to
Immortality มีสรรพคุณในการเร่งปฏิกิริยาทางเคมี

“แล้วทำไมมันถึงไปโผล่ในสุสานของหวังหลินได้?” ชุนทรงอด
สงสัยไม่ได้จึงถามออกไป

“นั่นสิทำไม...มันแปลกๆ”

มาสเตอร์ดูปี้จึงพูดขึ้นมาว่า “ตอนนี้ พวกคลังไคล์หานลี กองทัพของหานลีพูดว่าสุสานปลอมอันนั้นเป็นของหานลี แต่ พวกคลังไคล์หวังหลิน กองทัพของหวังหลินไม่เห็นด้วยและคิดว่าหวังหลินคงสร้างเศษชิ้นส่วนนั้นขึ้นเพื่อให้ทุกคนเข้าใจผิด”

“แต่ถ้ามันเป็นสุสานปลอม ทำไมพวกเขาถึงโต้เถียงกันอยู่อีก?” หลินเสียวหยูซึ่งไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร

“เธอไม่เข้าใจมันจริงๆหรอ...”

ถึงจุดนี้มาสเตอร์ดูปี้ยกไหล่ “มันก็เหมือนสงครามคำถาม ระหว่างไก่อกับไข่อะไรเกิดก่อนกัน คนพวกนั้นเขาทะเลาะกัน กว่าพันปีก็ยังไม่เป็นเอกฉันท์ใช่ไหม? มันก็เป็นเรื่องเดียวกัน กองทัพหานลี้กับกองทัพหวังหลิน พวกเขารู้ว่ามันไม่มีข้อสรุป แต่พวกเขาก็ยังคงสร้างกระแสต่อไปเพื่อให้มันยังคงอยู่บน

Weibo*** ขอแค่ชื่อของบุคคลที่เขาชื่นชอบขึ้นอยู่บนหน้า
แรกพวกเขาก็พอใจแล้ว”

***Weibo เป็นเว็บ Social Media ที่คล้ายๆกับ Facebook

ทุกคน “...”

ตอนที่ 29 สายลมฤดูใบไม้ผลิ

สังคมนั้นโหดร้าย แม้แต่หวังลิ่งเองยังรู้สึกว่าคุณสองกลุ่มนั้นเขา
ไม่ควรเข้าไปยุ่ง กองทัพห่านลี่และกองทัพหวังหลิน

พวกคลังไคล้2กลุ่มนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่าพวกคลังไคล้ดารา

แต่ละฝ่ายต่างมีสมาชิกไม่ต่ำกว่า10ล้านคนและเกือบทุกคนเป็น
ผู้ฝึกตน ยิ่งไปกว่านั้นมีข่าวลือว่าแกนนำเป็นถึงผู้ฝึกตนระดับ
ต้นๆ

ประเทศจีนนั้นพยายามที่จะทำลาย2ชั่วอำนาจนี้เป็นเวลา
หลายปี และยังขอความร่วมมือไปยังสถานศึกษาให้ออก
กฎระเบียบเพื่อป้องกันไม่ให้เหล่านักเรียนและอาจารย์เข้า

ร่วมกับกลุ่มนั้น ทั้งสองกลุ่มอาจจะกลายมาเป็นภัยคุกคามต่อ
ประเทศสักวันใดวันหนึ่ง

แต่เรื่องนี้มันก็ไม่เกี่ยวกับหวังลิ่ง

หรือจะให้พูดว่า...

“จะทำอะไรก็ทำ เรื่องของคุณ”

ตราบใดที่มันไม่มากระทบกับแผนของเขา เขาก็จะยอมปิดตา
ข้างนี้ เพราะเพียงแค่เขากระดิกปลายนิ้วเขาสามารถทำให้คน
กว่า10ล้านคนหายไปในพริบตา...

.....

เวลาผ่านไป1ชั่วโมงตั้งแต่รถบัสออกเดินทาง แต่มาสเตอร์ดูปี้ก็
ไม่มีท่าทีว่าจะหยุดพูด เขามีหัวข้อมากมายที่จะพูดคุย จาก
หัวข้อข่าวหน้าหนึ่งจนถึงความเคลื่อนไหวของประเทศ เขา
ถอยหายใจในชีวิตของคนยากจนและเริ่มพูดถึงการศึกษาคนใน
ปัจจุบันเรื่องความรักชาติ

ประเทศหนานหนานประกาศให้มีการปรับใช้ “ระบบการ
ป้องกัน” ที่บริเวณชายแดน จึงเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรงจาก
ประเทศจีน

คนทั่วไปมักจะไม่ค่อยพูดถึงเรื่องการเมือง หวังลิ่งก็เช่นกันเขา
ไม่ค่อยสนใจเรื่องพวกนี้ แต่เขาก็เคยได้ยินเรื่องปัญหาพวกนี้มา
บ้าง

ประเทศจีนได้ทำการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจประเทศหนานหนาน ผลก็คือการปิดตัวลงของร้านสะดวกซื้อของหนานหนานในประเทศ และปฏิเสธการนำเข้าอาหารและถอดผลิตภัณฑ์ออกจากร้านสะดวกซื้อ ทั้งนี้ยังรวมไปถึงขนมบะหมี่รสไก่สไปซี่ที่หวังลิ้งชอบก็เป็นสินค้านำเข้าจากหนานหนาน

แต่ขนมบะหมี่ก็เป็นเพียงปัญหาเล็กน้อยเทียบกับสิ่งที่ประเทศต้องเผชิญ

รสชาติแค่หายไปหนึ่งรส หวังลิ้งยังรับได้ ขนมบะหมี่ที่ผลิตในประเทศของเขาแม้จะมีรสชาติไม่มากนัก แต่ก็ไม่มีอะไรสามารถเอาชนะรสดั้งเดิมได้หรอก

รถบัสออกวิ่งด้วยความเร็วระดับหนึ่งเพราะเป็นช่วงเช้าชั่วโมงเร่งด่วนรถจึงค่อนข้างติด

2ชั่วโมงต่อมา อาจารย์คังผู้ซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้ากำลังเคี้ยวปีกก็
ได้พูดขึ้นมาว่า “นักเรียน พวกเราถึงที่หมายแล้วเตรียมตัวลง
จากรถ”

“อาจารย์ครับ ก็โมงแล้วครับ?”

“ตอนนี้ 10โมง4นาที พวกเราจะไปลงทะเลเบียนที่โรงเรียน
อันดับ59ก่อน จากนั้นไปเข้าร่วมการประชุมตอนบ่าย2โมงเพื่อ
รับตารางของวันถัดไป” อาจารย์ตอบกลับ

.....

หลังจากพวกเขาลงจากรถ คนขับรถก็เหยียบคันเร่งออกตัวไปอย่างรวดเร็ว วันนี้ขนมมันฝรั่งทอดกรอบที่ร้านสะดวกซื้อในเมืองกำลังลดราคา ใครจะรู้ว่าเขาสามารถไปถึงทันเวลาและหยิบห่อสุดท้ายได้สำเร็จ

พวกเขาลงรถมายังอีกฝั่งของถนนซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับโรงเรียนอันดับที่59

“ในที่สุดก็ถึงสักที”

พวกเขามองไปยังพื้นโรงเรียนที่เพิ่งผ่านการสร้างใหม่ด้วยความ
อัจฉา

ณ ตอนนี้โรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้เพิ่งจะได้เลื่อนชั้นเป็น
โรงเรียนประจำเมือง แต่สภาพแวดล้อมและสิ่งก่อสร้างรวมไป

ถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ได้ปรับเปลี่ยนผ่านเกณฑ์
มาตรฐานของโรงเรียนประจำเมืองหมดแล้ว

ในระยะสายตาเต็มไปด้วยสีเขียว ต้นไม้เขียวชอุ่มราวกับว่ามี
ใครย้ายป่ามาไว้ในลานโรงเรียนและตามทางเดินจากประตู
จนถึงตึกเรียนทั้ง8ตึก

ทำให้พวกเขานึกถึงต้นปาล์มแก่ที่โรงเรียนของพวกเขา พวกเขา
เขาแอบรู้สึกเสียใจนิดหน่อย

“นี่หรือโรงเรียนอันดับที่59?” หลินเสี่ยวหยูอยู่ในอาการตกใจ
“ฉันจำได้ว่าเคยผ่านมาทางนี้เมื่อปีที่แล้ว มันยังแย่กว่า
โรงเรียนของพวกเขาเสียอีก! พวกเขาถูกรางวัลที่หนึ่งหรือไง?”

“พวกเขาได้อะไรทำนองนั้นเมื่อปีที่แล้ว” เซ็นเฉาพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “ในปีนั้นโรงเรียนอันดับที่59 ได้ผลิตผู้ฝึกตนระดับแก่นแท้ปราณทองคำได้ทั้งหมด6คน ซึ่งเป็นสถิติที่มากที่สุดในรอบ 200ปี... พวกเขาได้รับเงินทุนหวังผลตอบแทน*จากโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง และพวกเขายื่นขอเลื่อนชั้นเป็นโรงเรียนประจำเมืองได้สำเร็จ”

*เงินทุนหวังผลตอบแทน Angel Investment คือเงินทุนที่ได้มาจากผู้ลงทุน Angel Investor ซึ่งพวกเขานั้นให้เงินทุนโดยแลกกับการที่ได้รับผลตอบแทน อาทิเช่น หุ้นบริษัท

อาจารย์คังพยักหน้าเบาๆ เซ็นเฉาได้พูดสิ่งที่เขากำลังจะพูดออกไปหมดแล้ว เด็กคนนี้รู้อะไรเยอะกว่าเด็กคนอื่น แต่ก็ไม่แปลกใจเท่าไร เขาได้เข้าร่วมการแข่งขันหลายประเภทตั้งแต่วัยเด็ก เขามีโอกาสได้ไปเยี่ยมชมโรงเรียนมาหลายโรงเรียนซึ่งมันก็ไม่แปลกถ้าเขาจะรู้อะไรเยอะกว่านักเรียนคนอื่น

หลินเสี่ยวหยู “เงินทุนหวังผลตอบแทนจากโรงพยาบาล?
ทำไมถึงเป็นโรงพยาบาล?”

“นอกจากนั้นยังเป็นโรงพยาบาลชายล้วน เธอเคยได้ยินชื่อ
โรงพยาบาลชายล้วนเก่าพระอาทิตย์ไหม? มันถูกก่อตั้งขึ้นโดย
หัวหน้าลัทธิเก่าพระอาทิตย์!”

เมื่อพูดถึงข่าวพวกนี้มาสเตอร์ดูปี้จึงเข้าร่วมบทสนทนาด้วย
“มันเรียกว่า ‘สายลมฤดูใบไม้ผลิม้าวิ่งเร็ว’** คนที่ทำคะแนน
ได้สูงสุดหลายคนในการสอบของในระดับมหาวิทยาลัยเป็นคน
ที่ทำการขลิบอวัยวะเพศ”

**มาจากสำนวน 春风得意马蹄疾 หมายถึงคนซึ่งอยู่
ในภาวะอารมณ์ดีซึ่งแปลรวมๆจากบทสนทนานี้ การที่ขลิบ
อวัยวะเพศส่งผลให้อารมณ์ดีและจึงทำข้อสอบได้ดี

“...” ทุกคนอิงกับคำตอบของมาสเตอร์ดูปี โรงพยาบาลพยายามโฆษณาว่าการขลิบนั้นมันทำให้เรียนเก่งโดยยกตัวอย่างนักศึกษาที่เรียนจบ

“ฉันได้ยินมาว่านักเรียนชายที่เรียนจบจากโรงเรียนแห่งนี้ จะได้รับใบรับรองสามารถใช้ยื่นเพื่อขอบริการขลิบฟรีที่โรงพยาบาล ฉันไม่แน่ใจว่าฉันจะยืมใบรับรองจากคนแถวนี้ได้หรือเปล่า ถ้าหากได้จะมีใครไปกับฉันไหม?” มาสเตอร์ดูปีถาม

“...” หวังลิ่งรู้สึกละอายใจของมาสเตอร์ดูปีมักจะมีความคิดแปลกประหลาด

ทั้งซุนหรงและหลินเสี่ยวหยูหน้าแดงเพราะขามเขินอายหลังจากได้ยินบทสนทนา

“ถ้าหากนักเรียนกั้วหาสามารถขอยืมใบรับรองได้ พาอาจารย์
ไปด้วยคนสิ!” อาจารย์คังพูดขึ้นมา “อาจารย์ก็แก่มากแล้วแต่
อาจารย์ยังไม่มีโอกาสที่จะไปขลิบมันเลย”

“ ... ”

หวังถึงไม่อยากจะแสดงความคิดเห็นอะไรทั้งนั้น

เขารู้ว่ามีอาจารย์นั้นไวแคไหน (จากตอนปาชอล์ก)

ถ้าจะให้พูดตรงๆ เขาว่าอาจารย์ไม่จำเป็นต้องไปโรงพยาบาล
หรอก – อาจารย์สามารถทำมันได้ด้วยตัวเอง...ใช้มืออาจารย์
นั้นแหละตัดมัน

.....

แม้ว่าพวกเขาจะรู้สึกอิจฉาสภาพแวดล้อมของโรงเรียนอันดับที่ 59 แห่งนี้ แต่ก็ไม่ถึงกับขนาดนั้นเพราะเมื่อเงินทุนของม่านน้ำฮวงโหมาถึงโรงเรียนของพวกเขาสภาพแวดล้อมก็คงจะดีกว่าที่นี่

อาจารย์คังนำนักเรียนมาถึงหน้าประตูและหยุดอยู่หน้ายามหน้าโรงเรียน ซึ่งกำลังวุ่นวายกับชุดสีน้ำเงินชุดใหม่ของพวกเขา

“มาหาใครครับ?”

หลังจากนั้นอาจารย์คังก็ส่งกระดาษให้แผ่นหนึ่ง ชายคนนั้นก็ก้มหัวทำความเคารพ

“ถ้าอย่างนั้นพวกคุณก็คือคณะจากโรงเรียนอันดับที่60
ผู้อำนวยการโรงเรียนของพวกเราให้บอกแล้วว่าพวกคุณจะ
มาถึงวันนี้ โปรดไปที่ห้อง1001 ตึกเรียนชั้น1 สำหรับการ
ลงทะเบียนนะครับ”

“โอเค ขอขอบคุณมาก” อาจารย์คังรับกระดาษของเขากลับด้วย
รอยยิ้มตามสไตล์ของเขา

ขณะนี้กลุ่มของพวกเขาดำเนินผ่านประตูเข้ามาโดยไม่มีปัญหาใด

ถ้าจะให้พูดกันตามตรง ความสัมพันธ์ของโรงเรียนอันดับที่59
และ60มันก็ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร อาจารย์คังเห็นว่ายามหน้า
โรงเรียนค่อนข้างจะให้เกียรติพวกเขาซึ่งต่างจากที่เขาคิดเอาไว้

แน่นอนว่า คนช่างสังเกตอย่างอาจารย์คงรับรู้ถึงปัญหาอื่นนั่นก็คือตอนที่พวกเขาเข้ามาในโรงเรียน

เขากล้าพนันได้เลยว่าโรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้คงไม่ประกาศว่าพวกเขาจะมา

ไม่เช่นนั้นชื่อเสียงของซุนหรงคงทำให้2ข้างทางเต็มไปด้วยกลุ่มนักเรียนมาต้อนรับแล้ว

.....

โดยปกติแล้วเครื่องบล็อกคลื่นพลังวิญญาณที่ห้องหน่วยรักษาความปลอดภัย จะทำหน้าที่บล็อกการใช้พลังวิญญาณในการสอดแนม แต่อุปกรณ์พวกนั้นไม่มีผลกับหวังลิ่ง ทันทีที่พวกเขา

เดินเข้าโรงเรียนมาหวังลิ่งก็ใช้คลื่นพลังวิญญาณสำรวจ
โรงเรียนนี้ทั้งโรงเรียนเป็นที่เรียบร้อย ยามหน้าโรงเรียนซึ่งก่อน
หน้านี้ยังยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับพวกเขา ขณะนี้กลับเปลี่ยนสี
หน้าเป็นเคร่งขรึมและหยิบโทรศัพท์ออกมาเพื่อรายงาน
“ผู้อำนวยการซี คนจากโรงเรียนอันดับที่60มาถึงแล้ว
เด็กผู้ชาย3 เด็กผู้หญิง2 และ...นกแก้ว1ตัว? อาจารย์ที่นำ
นักเรียนมาเป็นอาจารย์อ้วน เขาดูเหมือนจะไม่ค่อยฉลาดและ
ไม่น่ามีพิษภัย”

“อืม... ฉันได้รับข้อมูลมาแล้วว่าเขาเป็นอาจารย์สอนวิชาประวั
ติศาสตร์ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีทักษะทางด้านร่างกายมากนัก”
นำเสียงเย็นชาตอบกลับมาจากโทรศัพท์

เมื่อพูดจบ ผู้อำนวยการซีก็วางสายและต่อสายไปยังห้อง
รับรองสำหรับการลงทะเลเบียนของนักเรียนแลกเปลี่ยน เธอพูด

ด้วยเสียงเย็นชา “เลี้ยวถึงพวกเขามาถึงแล้ว ทำตามแผนและ
ดูแลต้อนรับพวกเขาให้ดี”

ตอนที่ 30 สงครามของผู้หญิง

ถ้าหากใครไปค้นประวัติของผู้ดูแลและผู้อำนวยการชี้*แล้วละก็ จะทราบว่าทั้งสองคนเคยเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาก่อน พวกเธอจบการศึกษามากจากมหาวิทยาลัยอันดับ2ซึ่งอยู่ในโครงการ211มหาวิทยาลัย

*ผู้ดูแลและผู้อำนวยการชี้ ทำงานตำแหน่งเดียวกันคือ รับผิดชอบด้านแผนการศึกษาและฐานะของโรงเรียน

หลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย พวกเธอก็ได้ทำงานร่วมกันที่โรงเรียนอันดับที่60 หลังจากนั้นอาจารย์ชีได้รับเลือกให้เป็นผู้ดูแลด้านการศึกษาของโรงเรียน ในขณะที่อาจารย์ชีได้มีคำสั่งย้ายโรงเรียนให้ไปอยู่โรงเรียนอันดับที่59

ภายในระยะเวลาไม่กี่ปีโรงเรียนอันดับที่59ได้เติบโตอย่างรวดเร็วด้วยการบริหารของผู้อำนวยการชี้ มันยากจะเชื่อว่าเธอจะไม่อยากแก้แค้นต่อโรงเรียนอันดับที่60ที่ส่งย้ายเธอ

ด้วยเหตุนี้ความขัดแย้งของทั้งสองโรงเรียนเป็นจึงผลมาจากความขัดแย้งของทั้งสองคน มิตรภาพของผู้หญิงนั้นเกิดขึ้นง่ายแต่เมื่อเกิดทะเลาะกันเมื่อไรไม่คนใดก็คนหนึ่งต้องตาย...

ความสัมพันธ์ของนักเรียนทั้งสองโรงเรียนก็ดูเหมือนจะได้รับอิทธิพลมาจากทั้งสองคน ที่พวกเขาเป็นคู่แข่งกันทุกวันนี้ เพราะผู้ใหญ่สองคนเป็นตัวอย่างให้พวกเขา

หวังลิ่งรู้สึกว่ในบรรดาสามโรงเรียนมัธยมปลายในเขตไปหยวน โรงเรียนอันดับที่60นั้นมีสังคมและกฎระเบียบที่ดีที่สุด

ก่อนที่พวกเขาจะเดินถึงทางเข้าตึกเรียน หวังถึงเห็นเด็กผู้ชาย
อายุประมาณเขาใส่ชุดสีน้ำตาลเข้มเดินอย่างเชื่องช้าออกมา
จากตึกและมีเด็กอีก4คนเดินตามหลัง

พวกเขาเป็นเด็กผู้ชายทั้งหมด5คน คนที่นำหน้านั้นดูสุขุมชื่อว่า
ถังจิงเสอ ประธานนักเรียนของโรงเรียนอันดับที่59และเขานั้น
ย้ายโรงเรียนมาหลายโรงเรียนแล้ว หรือสามารถพูดได้ว่าเขา
นั้นรู้เรื่องราวของโรงเรียนในเขตไปหยวนทั้งหมดเหมือนมัน
เขียนอยู่บนหลังมือของเขา เด็กผู้ชายผมสั้นที่ยืนข้างประธาน
นักเรียนชื่อว่า เฟิงหัวจิง เป็นรองประธานนักเรียน และ3คนที่
ยืนอยู่ข้างหลังพวกเขาคือสามพี่น้องตระกูลเหลียง เหลียงเว่ย
เหลียงเจิ้ง และเหลียงเฟย

ก่อนที่พวกเขาจะมาเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน อาจารย์คงได้ค้น
ประวัติคนเหล่านี้และบอกนักเรียนของเขาทราบ แม้ว่าพวกเขา
จะฟังเคยเจอกันแต่พวกเขาก็รู้เรื่องของทางนั้นหมดแล้ว

ประธานนักเรียนถึงก้มหัวทำความเคารพอาจารย์คัง “คุณคงเป็นอาจารย์คัง? อาจารย์คังและนักเรียนทุกท่าน ขอต้อนรับสู่โรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้ ผมจะเป็นคนดูแลพวกคุณตลอดระยะเวลา4วันจากนี้ไปนะครับ พวกเราขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย ถ้าหากพวกเราทำให้พวกคุณไม่สะดวก”

การต้อนรับที่แสนจะอบอุ่นแปลกๆแบบนี้ ทำให้เหล่านักเรียนจากโรงเรียนอันดับที่60เริ่มระมัดระวังตัว

ทุกคนรู้ดีว่าความสัมพันธ์ของโรงเรียนพวกเขานั้นเป็นเช่นไร – บางอย่างมันแปลกๆ!

นอกจากนี้ ก่อนหน้าที่พวกเขาจะมาถึง โรงเรียนอันดับที่58ได้มาถึงก่อนหน้าพวกเขา ตามข่าวของอาจารย์คังที่ได้รับ

นักเรียนทั้งหมดจากโรงเรียนอันดับ58 พ่ายแพ้อย่างราบคาบ
ตั้งแต่การพบกันครั้งแรก

สายตาของประธานนักเรียนถึงกวาดมองทุกคนอย่างดูถูก เขา
ได้ค้นข้อมูลเกี่ยวกับคนพวกนี้มาหมดแล้ว

ซุนหรงแห่งม่านน้ำฮวงโห... อาจจะเป็นเพียงคนเดียวจากทั้ง
ทีมที่เขาต้องระมัดระวังตัว...

คนต่อมา อาจารย์อ้วนหวังซู่คังผู้นำทีม เป็นอาจารย์สอนวิชา
ประวัติศาสตร์...

นักเรียนที่เรียนดีที่สุดในห้อง หลินเสี่ยวหยู...

ผู้ดูแลด้านกีฬาของห้อง เซินเฉา...

นักรัฐศาสตร์ ก้าวหาว...

และ...

เดี๋ยวก่อน! คนสุดท้าย... เขาชื่ออะไร?

“ ... ”

ประธานนักเรียนถึงกับเหงื่อตก... สมองเขาจู่ๆก็นึกอะไรไม่
ออก และไม่ว่าเขาจะพยายามนึกเพียงใด เขาก็ไม่สามารถจำได้
ว่าเด็กชายผมสั้นคนนี้เป็นใคร

ความรู้สึกที่เหตุการณ์ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาทำให้เขา
รู้สึกไม่สบายใจ

หรือเขาจะคำนวณผิดพลาด?

ไม่... เขาศึกษาค้นคว้ามาหมดทุกอย่างแล้วจริงๆ

แต่ทำไมเขาถึงจำอะไรเกี่ยวกับเด็กหนุ่มผมสั้นตรงหน้าเขาไม่ได้
เลย

มันเกิดบ้าอะไรขึ้นวะเนี่ย?

ความจริงก็คือมันเป็นผลมาจากวิชาเกราะป้องกันชั้นสูงของ
หวังลิ่ง ซึ่งเป็นเหมือนสเกลิตตัวของเขาดังเช่นตัวละครในเกม
ตั้งแต่ที่เขาเรียนรู้มันตอนอายุ5ขวบ เขาก็ไม่เคยปิดการทำงาน
ของมันเลย

ตราบไคที่มันยังทำงานอยู่ ข้อมูลอะไรก็ตามซึ่งได้รับมา
เกี่ยวข้องกับตัวหวังลิ่งก่อนที่จะเจอตัวจริง จะถูกทำให้ลึ้ม

เขานั้นเป็นรุ่นพี่2ปีและย้ายโรงเรียนบ่อยตั้งแต่ประถมไม่มีทาง
ที่เขาจะไม่เคยเห็นหน้าคนคนนี้ ประธานนักเรียนถึงคิดว่าเขา
คงเป็นอัลไซเมอร์ชั่วคราว

เขาปรบมือด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และก็มีใครบางคนนำชาออกมา
เสิร์ฟซึ่งได้ถูกเตรียมไว้ให้พวกเขาอยู่แล้ว “ขณะนี้พวกคุณอยู่
ในโรงเรียนอันดับที่59 เป็นแขกของพวกเรา เมื่ออยู่ในกรุงโรม
ก็จงทำตามคนโรมันทำ ถ้าไม่รังเกียจจะขอเรียนเชิญพวกคุณ
จิบชาเพื่อแสดงถึงมิตรภาพของพวกเราด้วย”

อาจารย์คังเหลือบมองไปที่ชาถ้วยนั้น สีของชาทำให้เปลือกตา
ของเขากระตุก

มีบางอย่างลอยอยู่บนชาสีน้ำตาลแกมเขียวมันดูเหมือนจะมี
สารเคมีบางอย่างปนเปื้อนซึ่งส่งกลิ่นไม่ค่อยดีออกมา ถ้าจะให้
อาจารย์คงอธิบายถึงกลิ่น ก็คงเหมือนถุงเท้าที่ไม่ได้ซักมา300
วันผสมกับปลาเค็มที่ตากแดดมาแล้วกว่า49วันบวกกับน้ำปลา
เฮร์ริง**ที่ราดอยู่ข้างบน

**ปลาเฮร์ริง Herring ปลาหลังเขียว

เอเจนท์ชายขนมแห่งโรงเรียนอันดับที่60ซึ่งผ่านประสบการณ์
กินอาหารรสชาติไม่น่ารับประทานมามาก
ยังยอมแพ้ให้กับชาถ้วยนี้

ชาถ้วยนี้มีพิษ...

มันต้องเป็นกับดักแน่นอน

เมื่อประธานนักเรียนถึงเห็นท่าทีของพวกเขาหวังถึงเขาก็เสียะยิ้ม
“ชาถั่วนี้ทำมาจากน้ำผักและผลไม้เข้มข้น200เท่า และมี
สรรพคุณเสริมสร้างกล้ามเนื้อ พวกเราไม่ได้มอบให้ใครง่ายๆ
แน่นอนว่ากลิ่นของมันแปลกนิดหน่อย แต่นี้เป็นประเพณีของ
ทางโรงเรียนซึ่งแสดงออกถึงมิตรภาพ มีใครกล้าหาญพอที่จะ
ดื่มชาถั่วนี้ไหม?”

สรุปว่ามันคือน้ำผักและผลไม้...

ทีมจากโรงเรียนอันดับที่60ตระหนักได้ทันทีว่า นี่มันคือการ
วางยาพิษกันซึ่งๆหน้าในรั้วโรงเรียน!

จริงๆแล้วชาพวกนี้ก็ทำมาจากผงน้ำผักและผลไม้ซึ่งเป็นสินค้า
ในเครือม่านน้ำฮวงโห

แต่ทว่าน้ำผักผลไม้เข้มข้นที่มาน้ำฮวงโหขายนั้นได้ถูกคำนวณ
มาเป็นอย่างดี เธอไม่ปฏิเสธว่ารสชาติมันค่อนข้างแย่ แต่มันก็
ไม่ได้แย่ถึงขนาดกลืนไม่ลง

สรรพคุณของมันก็คือการบำรุงเสริมสร้างกล้ามเนื้อและกระดูก
อย่างที่ประธานนักเรียนดังได้พูดไว้

เงื่อนไขมีเพียงอย่างเดียวคือต้องกินให้หมดโดยไม่ให้เหลือสัก
หยด

ซุนหรงไม่คาดคิดมาก่อนว่าคนพวกนี้จะกล้าท้าทายพวกเขา
ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบหน้า

พวกเขาจะดูถูกพวกเธอมากไปแล้ว!

แต่ถ้าจะให้พูดกันตามตรง ใอน้ำผักและผลไม้สูตรโคตรเข้มข้น
ถ้วยนี้มันก็ทำใจกลืนไม่ลง...

สูตรเข้มข้น20เท่าเหมือนตกรกทั้งเป็น

สูตรเข้มข้น200เท่าเหมือนกับเป็นการขอให้ไปตาย!

ข้างหลังประธานนักเรียน เฟิงหัวจิง เหลียงเว่ยและอีกสองคนที่
เหลืยยืนหัวเราะเยาะกันอย่างเจี๊ยบๆ ก่อนหน้านี้ก็มีพวกบ้าจาก
โรงเรียนอันดับที่58 ยอมรับคำท้าของพวกเขาและดื่มชากันทุก
คน หลังจากนั้นพวกเขาก็ยืนอาเจียนอยู่หน้าทางเข้าตึก

พวกคุณจะทำยังงัยกัน พวกคนจากโรงเรียนอันดับที่60?

ภายใต้สถานการณ์ที่น่าตึงเครียด ประธานนักเรียนถึงก็เห็นเด็ก
หนุ่มผมสั้นซึ่งเขาไม่ทราบชื่อ เดินออกมาจากแถวซึ่งอยู่หลังสุด
ของกลุ่ม

จากนั้น

เขาหยิบถ้วยชาขึ้น

และดื่มชาหมดทั้งถ้วยในอีกเดียว...

ตอนที่ 31 แขนพลังข้ามชุง

หวังลิ่งยกถ้วยชาพิษและดื่มมันท่ามกลางสายตาตื่นตกใจของ
ทุกคน

เขากินไม่เหลือสักหยดและไม่อาเจียนออกมาด้วยกลับกันเขายัง
เรอออกมาเสียอีก กลิ่นเหม็นนั้นทำให้พวกประธานนักเรียน
และคนอื่นเกือบอาเจียนออกมา

อย่าเข้าใจผิด... หวังลิ่งไม่ได้อยากทำตัวเป็นฮีโร่ เขาคิดว่าการ
ที่มาเยือนเฉยๆมันเสียเวลา

เสียเวลาให้กับเรื่องไร้สาระมันน่าหงุดหงิด

สู้เอาเวลาไปใช้ในการเล่าเรียนเสียยังดีกว่า

และอีกเหตุผลหนึ่งคือหวังลิ่งเหน็ดเหนื่อยจากการนั่งรถอันแสนยาวนาน ถ้าเขาวิ่งมาคงใช้เวลาไม่กี่วินาที

และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมเขาถึงไม่เคยใช้บริการขนส่งสาธารณะเลย

“นักเรียนหวัง... เธอโอเคไหม?” อาจารย์คังที่ยังคงซื่อคจาก กระป๋องไม้อันเล็กเมื่อคืนก่อนอยู่ เขาไม่คิดว่าหวังลิ่งจะทำ เขาซื่อคอีกครั้งเร็วขนาดนี้

เซ็นฉาและมาสเตอร์ดูปี้ก็อยู่ในอาการตกใจ แม้แต่ชนสีขาของนกแก้วดูปี้ยังร่วง... มนุษย์คนไหนมันจะไปทนน้ำผักผลไม้สูตรเข้มข้น200เท่าได้กัน?

“อืม ชื่นชินแล้ว...” หวังลิ่งเซ็ดปากและตอบกลับด้วยเพียงไม่กี่คำราวกับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กสำหรับเขา

หวังลิ่งจำได้ว่าตอนที่เขาทำยาบำรุงตามตำราโบราณ ยาพวกนั้นยังน่าแหวะกว่าน้ำผักผลไม้เป็นล้านเท่า คนในอดีตจับเอาของประหลาดมาบดแล้วผสมปนกันเพื่อทำยาบำรุงพลังลมปราณ แคน้ำผักผลไม้ถ้วยนี้เทียบไม่ติดกับยาบำรุงนั้น

มันยังหวานไปเสียด้วยซ้ำสำหรับหวังลิ่ง! (เข้าใจแล้วว่านายมันไม่ใช่คน ผู้แปล)

...ชื่นแล้ว?...

หวังลิ้งตอบกลับมาด้วยคำเพียง4คำ ได้เกิดความสงสัยขึ้นใน
จิตใจของหลายคน

น้ำผักผลไม้มีราคาถูกมีสรรพคุณช่วยเสริมสร้างกำลังแก่ผู้ฝึก
ตน มันถูกคิดค้นโดยมาน้ำฮวงโหสำหรับชนชั้นล่าง โดย
สำหรับพวกเขานั้นน้ำผักผลไม้ถือเป็นตัวช่วยเพียงอย่างเดียว
ของพวกเขาที่สามารถเอื้อมาถึง

ถ้าหากว่ามีคนในครอบครัวสามารถฝึกตนจนถึงระดับแรกเริ่ม
ลมปราณสำเร็จ ครอบครัวที่ยากจะได้รับการสนับสนุนทั้งด้าน
อุปโภคและบริโภคจากรัฐบาล มันสามารถช่วยพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตขอพวกเขาได้

ซุนหงเคยไปที่บ้านของหวังลิ้งมาแล้ว เธอรู้ว่าบ้านของเขา
ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ชนบทซึ่งอยู่ติดขอบเมืองชิงยวี่ เธอไม่เคยคิด
มาก่อนเลยว่าครอบครัวของเขาจะยากจนขนาดนั้น จนกระทั่ง

เธอได้เห็นกระบี่ไม้อันจิ๋วของเขา รวมไปถึงจากการตีหมาพิชใน
อีกเดียวอย่างกล้าหาญของเขา...

ด้วยความที่เธอเป็นคนรวยและมีคุณธรรม ชุนหรงรู้ดีว่าเธอ
จะต้องดูแลเอาใจใส่ชีวิตของหวังลิ่งให้มากกว่านี้

เขาโตมาได้ยังไง? เขาทนกับรสชาติของน้ำผักผลไม้ตั้งแต่เด็ก
จนโต พัฒนab่มเพาะพลังภายในทีละขั้นจนถึงระดับแรกเริ่ม
ลมปราณด้วยตัวของเขาเอง และเข้าเรียนโรงเรียนในเมืองซึ่ง
บ้านของเขาอยู่สุดขอบเมือง เขาทำได้ยังไงกัน?

ทีมจากโรงเรียนอันดับที่60 ทุกคนอยู่ในอาการงุนงงปนสงสัย
ในตัวหวังลิ่ง...

ด้วยเรื่องน้ำผักผลไม้ถ้วยนี้และชีวิตวัยเด็กอันยากลำบากของ
หวังลิ่ง ซุนหรงและหลินเสี่ยวหยูก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

แม้แต่เซินเฉาและกัวหาวเป็นชายอกสามศอกยังห้วนไหว

“...” ถ้าหากเรื่องนี้ยังคงดำเนินต่อไปหวังลิ่งรู้สึกว่าเขาอาจจะ
ต้องย้ายโรงเรียนจริงๆ

.....

น้ำผักผลไม้ที่ถูกเรียกว่าน้ำแห่งมิตรภาพก็เป็นหนึ่งในอุบายของ
ประธานนักเรียนถึง

ต้องขอบคุณมัน ชุนหรงและคนอื่นจึงสามารถมองเห็น
เบื้องหลังของการแลกเปลี่ยนครั้งนี้

ด้วยชื่องานที่สวยงามหรืออย่างการแลกเปลี่ยนจริงๆแล้วมันก็แค่เวที
ที่โรงเรียนอันดับที่59จะโชว์ออฟ

พวกเขาพึงพอใจจากการที่เห็นโรงเรียนอื่นอับอาย

“โชคดีของเราที่หวังลิ่งอยู่ด้วย ไม่เช่นนั้นเราคงไม่สามารถผ่าน
อุปสรรคนั้นมาได้” ชุนหรงถอนหายใจเบาๆ

ถึงมันจะเป็นเวทีการต่อสู้ที่ยากลำบากแต่ถึงยังไงพวกเขาก็ต้อง
ชนะมันให้ได้!

พวกเขาเป็นตัวแทนของโรงเรียนอันดับที่60 ความท้าทายแบบ
ไหนที่พวกเขาต้องเผชิญ พวกเขาจะไม่มีวันพ่ายแพ้!

ท่าทางเดือดดาลของทีมโรงเรียนอันดับ60 ทำให้ประธานถึง
และลูกน้องของเขาารู้สึกกลัว หลินเสี่ยวหยูพูดขึ้นด้วยอารมณ์
โกรธ “เพื่อนของพวกเรานายหวังลิ่งได้ดื่ม น้ำผักผลไม้แห่ง
มิตรภาพแล้วจะให้พวกเราเข้าไปได้รึยัง?” ทีมจากโรงเรียน
อันดับที่60 เข้าใจแจ่มแจ้งว่าไอ้แห่งมิตรภาพนั้นมันไม่มี
อะไรไปมากกว่าคำหลอกลวงตั้งแต่ต้น คำว่ามิตรภาพมันไม่มี
มาตั้งแต่แรกแล้วต่างหาก!

“เขาชื่อหวังลิ่ง...” ประธานนักเรียนถึงยืนนิ่งเพื่อท่องจำชื่อของ
หวังลิ่งอยู่ครู่ใหญ่ เขาจะต้องระวังคนคนนี้ให้มากขึ้นใน
แผนการหลังจากนี้

ไม่กี่วินาที ประธานนักเรียนถึงก็คิดแผนการ(ชั่วๆ)ของเขาได้
และเตรียมใช้งานมันใน “การดูแลอย่างพิเศษ” สำหรับแขก
ของเขา

น้ำผักผลไม้อันนี้เป็นเพียงแค่หนึ่งในแผนของเขาเท่านั้นเอง

“แขกพิเศษจากโรงเรียนอันดับที่60คงจะเหนื่อยจากการ
เดินทางมากสินะครับ โปรดถามผมมา ผมจะพาไปลงทะเลเบียน”
ประธานถึงยังคงป้อนน้ำยี้มนำทางพวกเขา

หวังถึงเดินตามเป็นคนหลังสุดอย่างเช่นเคย ทันทีที่พวกเขาก้าว
ขึ้นบันไดพวกเขาก็ต้องฟังเรื่องไม่เกี่ยวกับเครื่องผลิตพลัง
วิญญาณ “อย่างที่ทุกคนทราบการปรับปรุงตึกเรียนได้เสร็จ
สมบูรณ์เมื่อปีที่แล้วทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียน
คนใหม่จากบอร์ดผู้บริหาร...”

“ผู้อำนวยการโรงเรียนคนใหม่?”

มาสเตอร์ดูปี้แซว “หรือจะเป็นเจ้าของโรงพยาบาลที่ชื่นชอบ
การขลิบ?”

“ฮ่าๆ”

ซุนหรงและหลินเสี่ยวหยูก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาทันทีที่มา
สเตอร์ดูปี้พูดจบ

เสียงหัวเราะทำให้ประธานนักเรียนหนุ่มถึงอึ้ง

มันไม่ใช่สิ่งที่เขาคิดเอาไว้! ไม่ใช่ที่คนพวกนี้ต้องอิจฉาพวกเขา
หรือ? ทำไมมันรู้สึกเหมือนโดนยิงด้วยลูกธนูและปักลงบนเขา
ทั้งสองข้างอย่างนี้?

“นักเรียนก๊วหาว คิดให้ดีกว่าก่อนจะพูด!” อาจารย์คังแสรังทำเป็น
ว่าดูเรื่องมารยาทแก่นักเรียนของเขา แต่ในใจกลับหัวเราะ
อย่างชอบใจ ทุกคนในที่นี้ยังเด็กการมองดูเด็กๆทะเลาะกันด้วย
คำพูดมันเป็นอะไรที่สนุกที่สุด! แต่จริงๆแล้วเขาชอบการที่เห็น
เด็กผู้หญิงทะเลาะแล้วจิกผมกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้นมากกว่า
(อาจารย์คัง..... ผู้แปล)

“จริงด้วยอาจารย์ ผมต้องขอโทษด้วย” มาสเตอร์ดูปี้ไหวพริบ
ดีสมคำล่ำลือ – เขาเป็นคนที่ทุกคนรู้ดีว่ากล่าวพูดโดยไม่เกรงใจ
ใคร เขายอมรับผิดชอบ...แต่เขาดูเหมือนจะ 모르สึกผิดเลยแม้แต่น้อย

“อืม ยอมรับความผิดและแก้ไขมัน คราวหน้าเวลาไม่มีใครพูดอยู่
อย่าไปขัดเขา เข้าใจไหม?” อาจารย์คังพูดจบจึงหันไปทาง
ประธานนักเรียน “เมื่อไหร่ที่นักเรียนพูดถึงไหนแล้ว? เชิญต่อได้
เลย”

“...” คำพูดของอาจารย์คังราวกับมีมิดอีกเล่มมาแทงเขา –
แม้แต่อาจารย์ผู้คุมก็ยังไม่ฟังอะไรที่เค้าพูดเลย!

เขาเขายังสามารถอดทนต่อการเสียน้ำครั้งนี้ได้และจึงเริ่ม
อธิบายต่อ...

“อย่างที่ทุกคนทราบการปรับปรุงตึกเรียนได้เสร็จสมบูรณ์เมื่อปี
ที่แล้วทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนคนใหม่จาก
บอร์ดผู้บริหาร ตึกเรียนทั้ง 8 ของพวกเราติดตั้งเครื่องผลิตพลัง
วิญญาณเรียบร้อยแล้วในทุกชั้น หลังจากเข้าตึกมาทุกคนรู้สึกถึง

คลื่นพลังรอบๆตัวไหม รวมไปถึงอากาศมันสะอาดกว่าและรู้สึกสดชื่นกว่าไหม?”

“จริงรึ?” เซ็นเฉาพยายามรวบรวมพลังวิญญาณและปล่อยมันไหลผ่านร่างกายเขา หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ขมวดคิ้ว “แปลกทำไมฉันไม่รู้สึกอะไรเลย”

ประธานนักเรียนถึงคิดว่าพวกเขาคงอัจฉาจึงได้พูดแบบนั้น แม้แต่ซุนหรงก็ยังส่ายหัว “มันไม่มีอะไรจริงๆนะ ฉันว่ามันไม่มีอะไรต่างไปจากข้างนอกเลย”

มีบางอย่างผิดพลาด? มันจะเป็นไปได้ยังไง เครื่องผลิตพลังวิญญาณถูกเช็คทุกวัน พวกมันคงไม่น่าจะเสียง่าย ๆ

“พวกเขาปิดเครื่องหรือเปล่า? ไปตรวจสอบ!”

ประธานนักเรียนถึงเกือบล้มตัวเมื่อเขาตะคอกใส่เหลียงเว่ยและ
อีกสองคนข้างหลังเขา

ผ่านไปสักครู่ เหลียงเว่ยก็รีบวิ่งกลับมาด้วยอาการเหนื่อยหอบ
“ประธาน...”

“มันเกิดอะไรขึ้น?”

“อาจารย์จากหน่วยวิศวกรรมบอกว่า แกนพลังงานสำหรับ
เครื่องผลิตพลังวิญญาณเกิดระเบิดโดยไม่ทราบสาเหตุ แม้แต่
แกนพลังงานสำรองก็ด้วย...”

“...” ทันทีที่เขาได้ทราบข่าว เหมือนโดนก้อนหินปาใส่หัวเขา

นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาขายหน้าในระหว่างการโอดอวดของเขา

ตอนนี้เขารู้สึกสะท้านไปทั้งหัวเขา

กัวหวาหัวเราะจนตัวสั่น “ฮ่าๆ แกนพลังมันจะระเบิดได้ยังไง? (เพื่อนแก่นั่นแหละทำ ผู้แปล) นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยิน ดูเหมือนว่าคุณภาพของแกนพลังจะไม่ดีสักเท่าไร อย่าบอกนะว่ามันผลิตโดยซัมซุง?”

ความเจ็บปวดที่สุดไม่ใช่อาการบาดเจ็บแต่ต่อเมื่อรู้ว่ากำลังบาดเจ็บและมีคนคนมาซ้ำเติมตั้งเช่นมาสเตอร์ดูปีในขณะนี้ซึ่งได้ลงมือไปที่เขาของเขาเรียบร้อยแล้ว

แคร์ก!

ราวกับว่าทุกคนได้ยินเสียงหัวเราะของประธานนักเรียนถูกหักลง
ตรงหน้าและล้มลงทั้งยืน

.....

มีเด็กคนหนึ่งยืนทำหน้าที่ไต่เตี้ยสาข่างหลังฝูงคน หวังลืงรู้สึก
เสียใจแก่โรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้

ดูเหมือนว่าพลังยัณฑ์ฉนิคของเขาจะอ่อนลงไปมาก เมื่อก่อน
พลังวิญญาณของเขาแค่ไปรบกวนสนามพลังแต่ก็ไม่ถึงขั้น
ทำลายแกนพลังงาน ตอนนี้ความเสถียรของยันต์เริ่มถดถอยลง
มันกลายเป็นว่าการควบคุมพลังของเขาเริ่มยากขึ้น

หวังถึงควบคุมพลังของเขาอย่างสุดความสามารถแล้ว

แต่เขาไม่สามารถควบคุมมันได้ทั้งหมดยิ่งพลังผนึกของยันต์
ผนึกอ่อนแอลงอีก

คนที่น่าสงสารที่สุดคงเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนผู้ชอบการขลิบ
คนนั้น ติดตั้งเครื่องผลิตวิญญาณคงใช้เงินทุนมหาศาล

และตอนนี้มันระเบิดไปหมดแล้ว... แม้แต่หวังถึงก็ไม่ว่าเขาจะ
หาเงินจากไหนมาโปะความสูญเสียในครั้งนี้

ในบทสนทนาของประธานนักเรียนเรื่องบาดเจ็บที่หัวเข่า ผม
เข้าใจว่าอาจจะหมายถึงศักดิ์ศรีเหมือนกับว่าแค่เสียหน้าจาก
แผน

แรกไปแล้วแผนที่สองที่ต้องการจะโอ้อวดเรื่องเครื่องกำเนิด
พลังวิญญูณก็ยังล้มเหลวอีกแล้วยิ่งโดนกัวฮาวมาซ้ำเติม
ว่าแกนพลังงานเป็นของไม่มีคุณภาพก็เลย รู้สึกเหมือนไม่
สามารถยืนสู้หน้าพวกหวังลิ้งไหว

หากผิดพลาดประการใดขออภัยไว้ด้วยนะครับ

*****หมายเหตุ*****

ในตอนที 30 ที่พูดถึงนักเรียนโรงเรียนอันดับที่58มาถึงก่อนนั้น จากต้นฉบับเขียนไว้ไม่เคลียร์ว่าพวกเขามาถึงเมื่อไร เพียงแต่ เขียนไว้ว่ามาถึงก่อนกลุ่มของหวังลิ่ง ผู้แปลจึงเข้าใจว่าอาจจะ มาถึงก่อนหน้าสักประเดี๋ยว แต่พอผู้แปลอ่านมาถึงบทนี้ สรุปว่าคณะจากโรงเรียนอันดับที่58มาถึงก่อนหน้าพวกเขา ประมาณ1สัปดาห์ ดังนั้นผู้แปลจึงกลับไปแก้ไขในตอนที30แล้ว ขออภัยไว้ณที่นี้ด้วยนะครับ

ตอนที่ 32 อาจจะมีพลังงานบางอย่างก็เป็นได้...

หอพักนักเรียนตั้งอยู่หลังตึกเรียนซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นใหม่เป็น
ตึก4ชั้น นักเรียนสามารถอยู่ได้ห้องละ4คน แต่ละชั้นมี1ห้องน้ำ
10ห้องนอน หอพักแห่งนี้จึงสามารถจุนักเรียนได้ถึง160คน

ประธานนักเรียนเดินนำหน้ากลุ่มหวังลงเข้าไปยังข้างในตึก

เพราะเครื่องผลิตพลังวิญญาณในตึกเรียนไม่ทำงาน ไม่ว่ายังไง
ก็ตามเครื่องผลิตพลังวิญญาณในตึกนี้เป็นเครื่องใหม่ล่าสุด
เครื่องผลิตพลังวิญญาณ4แกนติดตั้งไว้ชั้นละตัวด้วยเครื่องผลิต
พลังวิญญาณชั้นนี้จะทำให้ชั้นที่อยู่สูงกว่ามีความหนาแน่นของ
พลังวิญญาณมากขึ้น

ไม่ว่ายังไงเขาก็ต้องให้เจ้าพวกโรงเรียนอันดับที่60รับรู้ถึงพลัง
ของเครื่องผลิตพลังวิญญาณ4แกนให้ได้!

เมื่อเขาเดินผ่านประตูเข้ามาเขาก็รีบควบคุมพลังวิญญาณของเขาให้ไหลเวียนทั่วร่างกายเพื่อที่จะรับรู้พลังวิญญาณภายในตัว

ไม่นานนักเขาก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

เขารู้สึกถึงพลังวิญญาณโดยรอบอย่างชัดเจน ซึ่งหมายความว่าเครื่องผลิตพลังวิญญาณนั้นทำงานอย่างปกติ

ประธานนักเรียนถึงรู้สึกดีขึ้น จึงโบกมือเรียกทีมจากโรงเรียนอันดับที่60เข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

และในขณะนั้นเองที่หวังลิ่งซึ่งเดินตามเข้ามาหลังสุดก้าวเท้าผ่านธรณีประตู...

ก็เกิดเสียงเหมือนเครื่องใช้ไฟฟ้าลัดวงจรดังขึ้นมา

หลังจากนั้น...

เครื่องผลิตพลังวิญญาณภายในหอพัก...

ก็ระเบิดขึ้นมาเสียอย่างนั้น...

“...”

ประธานนักเรียนถึงจิงเสอกก็ไม่สามารถปิดกั้นความโกรธของเขาเอาไว้ได้อีกต่อไป

.....

เมื่อกลุ่มของประธานนักเรียนถึงได้กลับไปยังห้องที่ใช้สำหรับ
ประชุมแผนการของพวกเขา

“ท่านประธาน...” ไม่เคยมีใครเคยเห็นประธานนักเรียนถึง
แสดงอาการแบบนี้มาก่อน

พวกเขาได้ใช้แผนการเดียวกันกับที่ใช้เล่นงานทีมจากโรงเรียน
อันดับที่58เมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่แล้ว ถึงจึงเสนอได้วางกลอุบายไว้
นิดหน่อยซึ่งพวกเขาไม่สามารถแก้ไขได้

แต่สถานการณ์ในตอนนี้กลับตรงกันข้าม ประธานนักเรียนถึง
ทนไม่ได้จึงทุบโต๊ะด้วยความโกรธ “พวกช่างที่มาติดตั้งเครื่อง
ผลิตพลังวิญญาณบอกว่า พวกมันจะอยู่ได้อีกเป็นสิบสิบปี นี่

มันยังไม่ถึงปีเลย พวกมันเกิดระเบิดหมดภายในวันเดียวได้
ยังไง?

“...” รองประธานนักเรียนเฟิงหัวจิงและคนอื่นต่างก็คิดว่ามัน
แปลก

“มันมีบางอย่างไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับทีมโรงเรียนอันดับที่
60... ประธาน เราจะปล่อยมันไปได้ไหม?” เหลียงเว่ยออก
ความเห็น

“ปล่อยมันไป?” ประธานนักเรียนเสยยะยิ้ม เรื่องอะไรที่เขาจะ
ปล่อยมันไป? เขารู้สึกเหมือนโดนตบหน้ามา3ครั้งแล้วภายใน
วันนี้! ครั้งแรกหน้าทางเข้าตึก ครั้งที่สองในตึกเรียน ครั้งที่สาม
ในหอพัก!

ตลอดชีวิตของเขาเขายังไม่เคยรู้สึกโดนหยามขนาดนี้มาก่อน
ตั้งแต่ประถมเขาก็ได้เป็นหัวหน้าห้องและประธานนักเรียนมา
ตลอด เขาซึ่งอยู่ในจุดสูงสุดทั้งในและนอกโรงเรียนมาตลอด –
พวกมันก็แค่พวกอวดดี เขาจะต้องหาจากแก้แค้นให้ได้!

เขาย้ำคำพูดเหล่านี้ในหัวตัวเองเพื่อที่จะไม่ลืมเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นในวันนี้

.....

หอพักนักเรียนแห่งนี้จะเปิดให้บริการจริงในปีหน้า และ
ในตอนนี้มีเพียงคน 6 คนที่ใช้งานอยู่ในขณะนี้ซึ่งนับรวมเขาด้วย

ซุนหรงและหลินเสี่ยวหยุนนอนด้วยกันที่ห้องสุดปลายทางเดิน
ส่วนหวังลิ่งและคนที่เหลือ(รวมไปถึงนกแก้ว) นอนห้องถัดมา

นี่เป็นครั้งแรกที่หวังลิ่งนอนร่วมกับคนอื่นในตอนกลางคืน และ
มันจะเป็นแบบนี้ไปอีก3คืน...

แค่คิดถึงเรื่องพวกนั้นหวังลิ่งก็กุมขมับ ก่อนหน้านี้เรื่องราว
แปลกๆเกิดขึ้น หวังลิ่งพยายามที่จะหลีกเลี่ยงเหตุการณ์
เหล่านั้นมากที่สุด

“วันนี้มันเกิดอะไรขึ้นมันแปลกๆพวกนายว่าไหม รวากับว่า
ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ?” เตียงนอนประกอบไปด้วยเตียงอยู่ข้างบน
และโต๊ะเรียนอยู่ข้างล่าง เซ็นเฉากระโดดขึ้นไปบนเตียงและยื่น
ขาแกว่งไปมาขณะถามคำถาม

“มันยากที่จะอธิบาย” อาจารย์คงสายหัว

แม้ว่าจะเป็นยุควิทยาศาสตร์ แต่ก็มีบางสิ่งบางอย่างที่
วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้

ดังเช่นสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้... ใครจะคาดคิดว่าเครื่องผลิต
พลังงานอันใหม่เอี่ยมทั้ง12เครื่องจะระเบิด?

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องผลิตพลังวิญญาณเขาไม่คิดว่ามันจะ
ผลิตออกมาไม่ดี เพราะทางรัฐบาลได้ออกกฎหมายควบคุม
มาตรฐานสินค้าเมื่อไม่กี่ปีก่อน

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อไม่นานมานี้แบรนด์ที่ทุกคนรู้จักกันดีในชื่อ
ไนกี้ ได้เปิดตัวกระเป๋abinรุ่นลิมิตเต็ด และมีคนตำหนิว่ามันไม่ได้
ถูกติดตั้งถุงลมนิรภัยอย่างที่โฆษณาไว้

ผลสรุปก็คือ ไนก็ถูกปรับกว่าพันล้านหยวนโดยหน่วยงาน
คุ้มครองผู้บริโภค

มีแค่เพียงไม่กี่โรงงานที่ผลิตเจ้าเครื่องนี้ เปรียบเทียบกับกระบี่
บินไนก็แล้วถือว่ามูลค่าสูงกว่ามาก ถ้าหากถูกฟ้องร้องคงไม่มี
โรงงานไหนสามารถรับความเสียหายเหล่านั้นได้

ใครจะกล้าท้าทายรัฐบาลในยุคนี้?

“นักเรียนหวังลิ้งมีความเห็นกับเรื่องนี้ไหม?” อาจารย์คังหันมา
ถามหวังลิ้ง

“...” หวังลิ้งไม่คิดว่าอาจารย์คังจะหันมาถามเขา

เขารู้สึกผิดนิดหน่อยต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ในสถานการณ์นี้
ถ้าหากเขาไม่พูดอะไรออกไปมันคงจะทำให้ดูน่าสงสัย...

หลังจากคิดทบทวนถึงสิ่งที่จะพูดออกไปหวังสิ่งก็พูดประโยคซึ่ง
ดูเหมือนจะยาวที่สุดตั้งแต่เขาเคยพูดออกมา “มันอาจจะมี
พลังงานบางอย่างก็เป็นได้...”

หลังจากนั้นทุกคนต่างเงิบและคิดถึงพลังงานที่น่าจะเป็นไปได้
เหล่านั้น...

.....

ขณะนี้เป็นเวลาบ่ายโมงตรงของวันอังคาร

ซุนหรงเคาะประตูอย่างสุภาพ เธอจะเข้ามาบอกพวกเขาว่าจะ
มีกิจกรรมตอนบ่าย2โมง

อาจารย์คังซึ่งได้รับหน้าที่ดูแลรับผิดชอบความปลอดภัยของ
นักเรียนและงานประลองกระบี่วิญญาน หน้าทีที่เหลื่อจึงตก
เป็นของซุนหรงในฐานะหัวหน้าห้อง

“ทุกคนหลับอยู่หรือคะ?” ซุนหรงกระซิบถามอาจารย์

อาจารย์คังซึ่งปกติจะทำตัวขี้เกียจภายในเวลาการสอน เขา
ตัดสินใจว่าจะไม่พักผ่อนแต่จะเตรียมแผนสำหรับงานประลอง
กระบี่แทน

เขาขึ้นไปทางเหล่านักเรียนชายที่หลับอยู่และส่งสัญญาณว่าให้
ส่งเสียงเบาๆ “มีอะไรหรือนักเรียนซุนหรง?”

“กิจกรรมแรกจะจัดที่ห้อง2002ตอนเวลาบ่าย2โมงตรงค่ะ
อาจารย์” ชุณหกรกระซิบ

“โอเค เดี่ยวอาจารย์จะปลุกพวกเขาเอง” อาจารย์คุงพยักหน้า
รับ

“ค่ะ” เธอชำเลืองตาไปยังเหล่าเพื่อนชายของเธอที่กำลังนอน
หลับอยู่ เที่ยงที่อยู่ใกล้ประตูที่สุดเป็นของหวังลิ่ง

หวังลิ่งนอนหงายอยู่ในท่ามือพาดอยู่หลังศีรษะ ขนตาอนยาว
ของเขาและริมฝีปากที่เผยอขึ้นเล็กน้อย ดูเหมือนว่าเขากำลัง
ฝันดี

นี่เป็นครั้งแรกที่สุนทรงเห็นหน้าตาหวังลิ่งตอนหลับ และมัน
แตกต่างไปจากหน้าตาเครื่องขрімของเขาตอนปกติอย่างสิ้นเชิง

“หวังลิ่งน่ารักอะ!”

แก้ไขชื่อตอนกับชื่อเรียก อาณาจักรขุนหรง เป็น อาณาเขตขุน
หรง

ตอนที่ 33 อาณาเขตขุนหรง

หลังจากขุนหรงออกไปไม่นานหวังลิ่งก็ตื่น

เขาสาบานว่าเขาแค่อยากจะพักสายตานิดหน่อย เขาไม่นึกว่า
จะหลับจริงๆ – เขาพลาดไปได้อย่างไร!

แต่ในขณะเดียวกันเขาก็คิดว่า นานแค่ไหนแล้วนะที่เขาไม่ได้
หลับลึกแบบนี้?

เขาคิดว่าน่าจะประมาณตอนเขาอายุ5ขวบอย่าง6ขวบ

ระดับของเขาในตอนนี้อาจจำเป็นต้องนอนเลย แค่เขาทำสมาธิ
พลังงานของเขาก็กลับมาเต็มที่แล้ว

สำหรับหวังถึงไม่มีที่ไหนที่เขารู้สึกอบอุ่นเท่าบ้านหลังเล็กของ
เขาอีกแล้วซึ่งเขาอาศัยอยู่ที่นั่นมา16ปี แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็
ไม่ได้หลับลึกขนาดนี้

เขาคิดว่าเขานั้นก็ระมัดระวังตัวอยู่พอสมควร

แล้วเขาหลับลึกในสถานที่ไม่คุ้นเคยนี้ได้อย่างไร?

มีผลการวิจัยทางวิทยาศาสตร์อันหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวของเขา
ที่ว่า “ถ้าหากคุณสามารถหลับได้อย่างรวดเร็วในสถานที่ซึ่งไม่
คุ้นเคย นั่นก็หมายความว่ามีความบางสิ่งทำให้คุณรู้สึกอบอุ่นและ
ปลอดภัย”

เขาคิดว่าผลวิจัยนั้นมันอาจจะมั่ว...

อย่ามาตลก!

ก็รอบตัวเขาตอนนี้มีแต่คนที่อยู่ในลิสต์ควรระวังของเขาทั้งสิ้น!

โชคดีที่เขาหลับไม่ลึกขนาดนั้น เพราะถ้าเขาหลับลึกจริงๆ
อาจจะเกิดหายนะไม่มากก็น้อย...

เพราะหวังลึ๑งรู้ว่าเขาจะกร๑นถ้าหากหล๑บหล๑ก

การกร๑นของเขานั้นมีพล๑งทำลายล๑งเทียบเท่าจรว๑ดมิสไซ๑โทว
มาฮ๑ค*

*Tomahawk cruise missile เป็นขี๑ปนาวุ๑ซึ่งยิงออกมาจาก
เรือดำน้ำเพื่อจ๑มตีเป๑าหมายที่อยู่บนบก

นั่นก็ทำให้เขานึกถึงเพลงสมัยเด็กเพลงหนึ่งของเขา

โรงเรียนของเราอยู่	คุณครูน่ารักจะตาย
ฉ๑นตันทำระเบิดหาย	สุดท้ายหายทั้งโรงเรียน
บ๑ายบายบ๑ายบายโรงเรียน	

(เพลงแปลงของต้นฉ๑บ๑อังกฤษและจีน ผมไม่รู้ว๑าเขาเอา
ทำนองมาจากเพลงอะไร ผู้แปลเลยเขียนเพลงแปลงขึ้นมาเอง

จากเพลงโรงเรียนของเราที่น่าอยู่ หากไม่สนุกขออภัยไว้ด้วยนะ
ครับ (-/|\-)

จุดไฮไลท์อยู่ตรงที่ประโยคสุดท้าย สุดท้ายหายทั้งโรงเรียน

สำหรับคนอื่นเพลงแปลงเพลงนี้อาจจะดูตลก

แต่สำหรับหวังลิ่งมันไม่ตลกเลยสักนิด...

.....

อาจารย์คงเดินตามหลังหวังลิ่งและอีก2คนไปยังตึกเรียน
สำหรับกิจกรรมในตอนบ่าย เขาไม่ควรอยู่ห่างจากเด็กนักเรียน
เพราะว่าเขามีหน้าดูแลความปลอดภัยแก่นักเรียนของเขา

ตามชื่อการแลกเปลี่ยนของเด็กนักเรียน มันเป็นกิจกรรมของเด็กนักเรียน นอกจากเขาแล้วก็ไม่มีอาจารย์ท่านอื่นเข้าร่วมเลย เหล่านักเรียนเข้าร่วมเพื่อพูดคุยถกเถียงด้วยตัวของตัวเอง ให้พวกเขาแสดงศักยภาพของตัวเองและสนุกไปกับการแลกเปลี่ยนครั้งนี้

ซุนหรงและหลินเสี่ยวหยูมาถึงห้องที่นัดกันไว้เร็วกว่ากำหนด เมื่อหวังลิ่งและคนอื่นเข้าห้องมา พวกเขาก็พบกับบุคคลที่คุ้นหน้าคุ้นตาจากเมื่อตอนเช้า

ที่แต่แปลกไปก็คือสีหน้าของทุกคนดูเศร้าเครียด

แต่ทว่าตั้งแต่ช่วงเช้าหลังจากที่เครื่องผลิตพลังวิญญาณเกิด
ระเบิดขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ เขาก็ไม่เห็นว่าจะมีใครมีใบหน้า
ยิ้มแย้มอีกเลยนับตั้งแต่ตอนนั้น

แต่ที่จริงแล้ว ก่อนหน้านี้ผู้อำนวยการชี้ได้เรียกประธาน
นักเรียนถึงเข้าพบที่ห้องทำงานของเธอ และตำหนิเขาเป็น
ชั่วโมง และเมื่อเขาออกมาจากห้องเขาก็รีบมุงหน้ามาเข้าร่วม
กิจกรรมรอบบ่ายต่อ หวังลืงรู้สึกถึงความยากลำบากที่ประธาน
นักเรียนต้องเผชิญ...

ห้องที่ใช้ทำกิจกรรมรอบบ่ายนี้ เป็นห้องเรียนอเนกประสงค์ซึ่ง
สามารถจุคนได้ถึง200คน ประธานนักเรียนถึงนั่งอยู่บนเวที
ข้างหน้าห้องด้านข้างมีรองประธานเฟิง

แถวแรกของห้องเรียนนี้เป็นที่นั่งพิเศษที่เตรียมไว้ให้แขกจาก
โรงเรียนอันดับที่60

และตั้งแต่แถวที่2เป็นต้นไปเป็นของนักเรียนของโรงเรียนอันดับ
ที่59ซึ่งอาสามาเป็นแขกรับชม

กลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนอันดับที่60 นั่งลงเงียบๆและรอการ
เริ่มกิจกรรมอย่างเป็นทางการ

แต่ในระหว่างนั้นนักเรียนอาสาสมัครก็ยังคงทยอยเข้ามายังห้อง
แห่งนี้ จนตอนนี้ไม่มีที่นั่งเหลือแล้วแต่พวกเขาก็ยังไม่หยุดเข้า
มา... ยิ่งไปกว่านั้นจำนวนก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงเลย

หวังถึงเห็นว่ามีบางคนหยิบเก้าอี้ส่วนตัวมาด้วยและบางคนก็
นั่งบนพรหมลอยได้

การที่ห้องเรียนแห่งนี้เต็มไปด้วยเหล่านักเรียนซึ่งเกินกว่า
ห้องเรียนจะจุได้ ทำให้สีหน้าของประธานนักเรียนถึงดูตึงตัง
ขึ้นไปอีก และหันไปหารองประธานเฟิง “ฉันบอกให้เหลียงเว่ย
หาคนมาเข้าร่วมแค่เป็นฉากหลัง แต่ไม่ใช่มากมายขนาดนี้! นี่
พวกเราทำกิจกรรมพบปะไม่ใช่เปิดคอนเสิร์ต!”

“พวกเราไม่ได้เชิญหรือรับสมัครอะไรเลย พวกเขาสามา
เอง” เฟิงหัวจิ้งกระชิบบอก

“อาสา? เพื่ออะไร?” ประธานนักเรียนถึงรู้สึกประหลาดใจ

เมื่อคราวนักเรียนจากโรงเรียนอันดับที่58มาสัปดาห์ก่อน มัน
แทบจะเหมือนพื้นสนามหญ้าโล่งเตียน ผู้อำนวยการชี้ทวนดู
ไม่ได้จึงบังคับเหล่านักเรียนให้มาเป็นผู้ชมฉากหลัง

เฟิงหัวจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วจึงมองไปทางซุนหรงซึ่งนั่ง
อยู่แถวแรก...จะอะไรเสียอีก? แน่นอนพวกเขามาเพื่อแอบมอง
ซุนหรง คุณหนูแห่งม่านน้ำฮวงโหกรูป เทพธิดาประจำ
โรงเรียน! ก่อนหน้านี้โรงเรียนแห่งนี้ก็วุ่นวายไปกับข่าวการจะ
มาเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนของเธอ...

และนี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้โรงเรียนถึงไม่ประกาศว่าคณะ
จากโรงเรียนอันดับที่60จะมาถึงเมื่อไร ไม่เช่นนั้นประธาน
นักเรียนถึงคงไม่มีโอกาสใช้อุบายน้ำแห่งมิตรภาพนั้นได้

ตอนนี้นักเรียนทั้งโรงเรียนทราบข่าวการมาถึงของคณะจาก
โรงเรียนอันดับที่60หมดแล้ว

นักเรียนชายจากเกรด1ถึงเกรด3 เกือบทั้งโรงเรียนกำลังเกิด
จลาจล

ตั้งเช่นฉากเบื้องหน้าพวกเขาณ ขณะนี้...

“ซุนหรง ฉันอยากแต่งงานกับเธอ!”

“ซุนหรง ฉันอยากจะทำเพลงให้เธอฟัง!”

“ซุนหรงไปดื่มกับฉันไหม!”

“ฉันอยากอยู่กับเธอไปจนตาย ซุนหรง!”

ซุนหรง “...”

ประธานเรียนกัดฟัน “ใครก็ได้เอามันออกไปที!”

เฟิงหัวจิง “...”

หวังลิ่ง “...”

หวังลิ่งและคนอื่นไม่เคยคิดมาก่อนว่าชื่อเสียงของซุนหรง
ภายนอกโรงเรียนจะถึงขนาดนี้

แม้ว่าภายในโรงเรียนเธอเป็นคนที่อยู่บนจุดสูงสุดของความ
สวยซึ่งไม่มีใครเทียบเคียงได้ ทุกครั้งที่เธอเดินผ่านลานโรงเรียน
ก็มักจะเกิดจลาจลขนาดย่อม

มาสเตอร์ดูปี้ตั้งชื่อให้กับปรากฏการณ์ครั้งนี้ว่า “อาณาเขตซุน
หรง”

หวังลึกคิดว่าอิทธิพลของสุนทรงไม่ได้ผลกับทุกคนแต่ถึงอย่าง
นั้นมันก็ยังถือว่าเยอะอยู่ดี

“นี่สิถึงจะสมเป็นสุนทรง พลังแห่งอาณาเขตสุนทรงจะนำชัย
ชนะมาให้แก่พวกเรา!”

การที่เป็นเพื่อนของเธอทำให้ชื่นเฉา หลินเสี่ยวหยูและ
มาสเตอร์ดูปู้รู้สึกภูมิใจ

“ทุกคน โปรดอยู่ในความสงบ...” มันเป็นฉากที่แสนวุ่นวาย
ประธานนักเรียนถึงทนไม่ไหวถึงขั้นตะโกนออกไมค์

และอีกครั้งที่คำพูดของเขาไม่มีผลอะไรเลย แคมเสียงภายใน
ห้องยังดูเหมือนจะดังขึ้นอีก

“ ... ”

“ทุกคน... ถ้าไม่ยอมเจ็บจะมีบทลงโทษ!” ประธานนักเรียนพูดขึ้นอีกเป็นครั้งที่3 เขาพูดด้วยเสียงนิ่งๆ

ภายใต้แรงกดดันของประธานนักเรียน เสียงภายในห้องเงียบลงครู่หนึ่ง... ก่อนที่จะดังขึ้นมามากกว่าเก่า!

“ ... ”

“ทุกคน ฉันขอร้อง... โปรดอยู่ในความสงบ!”

นี่เป็นครั้งที่4ที่ประธานนักเรียนตะโกนบอกให้พวกเขาเงียบ

ดูจากความสิ้นหวังและการร้องไห้ของถั่งจิงเสอ...

คนคนนี้จะใกล้จะเสียชีวิตแล้ว...

.....

อีกฝั่งหนึ่ง เซ็นเฉาสายหัว “น่าสงสารจริงจริง!”

กั๋วหาวก็ถอนหายใจออกมาเช่นกัน “ประเทศนี้ได้ล่มสลายเสียแล้วพวกเขาไม่มีอำนาจเหนือประชาชน... ประธานนักเรียนเป็นแค่เพียงชื่อตำแหน่งเท่านั้น ช่างน่าสงสาร...”

หลินเสี่ยวหยูส่งเสียง ‘จู้จู้จู้’ “นายรู้ไหมว่าจนปัญญามันเป็นยังไง? เป็นแบบนี้!”

“...” ชุนทรงได้แต่กระพริบตาปริบๆต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
แห่งนี้

ตอนที่ 34 ความรุนแรงของอาณาเขตชุมชน

ตามตารางเวลาที่โรงเรียนจัดไว้ หลังจากการสุนทรพจน์ของประธานนักเรียนแล้ว ตัวแทนจากโรงเรียนที่ได้รับเชิญจะต้องขึ้นมาพูดสุนทรพจน์เช่นกันเพื่อปิดกิจกรรมในรอบบ่าย

แต่พูดกันตามตรงพวกหวังลิ่งก็ไม่ว่าประธานนักเรียนเขาได้พูดเรื่องอะไรบ้าง...

เพราะประมาณ 50 นาทีที่แล้วเกิดความวุ่นวายนิดหน่อยจึงเหลือเวลาให้ประธานนักเรียนพูดแค่ประมาณ 5 นาที แต่ก็ยังเป็น 5 นาทีที่ยังคงมีเสียงพูดคุยของเหล่านักเรียนชายภายในห้องคอยรบกวนอยู่

ถ้าหากนี่เป็นกิจกรรมปกติของโรงเรียน เขาคงระเบิดไปนานแล้ว แต่ต่อหน้านักเรียนจากโรงเรียนอื่น เขาต้องอดทนเก็บความโกรธของเขาไว้ เพื่อรักษาภาพลักษณ์ของประธานนักเรียนแห่งโรงเรียนอันดับที่59

ด้วยเวลาเพียง5นาที ประธานนักเรียนถึงพูดได้เพียงแค่30% ของสิ่งที่เขาเตรียมมา

เขากัดฟันกล้ำกลืนอารมณ์โกรธไว้ แล้วจึงหันไปทางซุนหรง “ต่อไป ขอเรียนเชิญตัวแทนจากโรงเรียนอันดับที่60 นักเรียนซุนหรงขึ้นมาพูดอะไรสักหน่อยครับ”

เสียงปรบมือดังสนั่นทั่วทั้งห้องเรียนราวกับเสียงฟ้าผ่า

เมื่อทุกคนรู้ว่าเป็นตาของซุนทรงขึ้นไปพูด เหล่านักเรียนชาย
จากโรงเรียนอันดับที่59 ก็พร้อมใจกันเจียบหลังจากปรบมือ
ให้แก่เธอ

มันเจียบขนาดถ้าหากมีใครทำปากกาตกสามารถระบุได้เลยว่า
มันตกที่จุดไหนของห้อง

ประธานนักเรียนถึงแทบจะกำลั้งน้ำ...เขาใช้เวลากว่า50นาที
เพื่อให้เจ้าพวกนี้เจียบเขารู้สึกพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงต่อซุนทรง

เขายืนขึ้นและเดินไปยังด้านข้างของเวที กดสวิตช์กระจายเสียง
ของซุนทรงไปทั่วทั้งโรงเรียน เพื่อถ้าหากเธอพูดอะไรผิดพลาด
แม้แต่นิดเดียวมันก็จะถูกบันทึกไว้และเขาจะใช้มันในการเล่น
งานเธอ

หึ...มีเวลาเหลือเพียงแค่5นาที ดูซิว่าเธอจะพูดอะไรออกมาบ้าง!

ซุนทรงเดินอย่างเยือกเย็นขึ้นไปบนเวทีและสับัดผมของเธอไปด้านหลัง ซึ่งแม้แต่หวังลิ่งที่อยู่ห่างจากเวทียังได้กลิ่นน้ำหอมของซุนทรง

เธอก็มหัวทำความเคารพแก่เหล่านักเรียนที่อยู่เบื้องหน้าด้วยความมั่นใจ จากนั้นจึงนั่งลงด้วยความสง่างามที่นิ่งซึ่งประธานนักเรียนถึงเคยนั่ง เธอวอร์มเสียงก่อนแล้วจึงพูดด้วยเสียงอันนุ่มนวล “สวัสดีค่ะทุกคน ฉันในนามของรองประธานนักเรียนแห่งโรงเรียนอันดับที่60 และเป็นหัวหน้าห้องของนักเรียนเกรด1ห้อง3 ซุนทรงค่ะ”

น้ำเสียงที่เธอใช้ไม่เหมือนกับน้ำเสียงปกติของเธอ เห็นได้ชัดเลยว่าเธอผ่านการฝึกซ้อมมานับครั้งไม่ถ้วน! เสียงที่กังสุภาพ

และนุ่มนวลในเวลาเดียวกัน การขยับตัวของริมฝีปาก การยิ้ม และการขมวดคิ้ว... มันเป็นแค่ประโยคเปิดตัวแต่ผู้ฟังทุกคนก็ตกอยู่ในอาการเคลิบเคลิ้มต่อเสียงของเธอหมดแล้ว

ไม่ใช่แค่เพียงนักเรียนของโรงเรียนอันดับที่59 แม้แต่หวังลิ่งและคนอื่นก็ตัวแข็งทื่อไปหลายวินาทีเหมือนกัน

“ฉันไม่คิดว่าเสียงของซุนหรงจะเพราะขนาดนี้”

“เธอสมควรแล้วกับฉายาเทพธิดา นี่มันเหมือนกับเสียงของนักร้องเลย”

ข้างล่างเวทีเหล่านักเรียนเริ่มกระซิบพูดคุยกัน

ซุนหรงยิ้มและจึงเริ่มพูดต่อ “มันเป็นเกียรติสำหรับพวกเรา
โรงเรียนอันดับที่60มาก ที่ได้รับเชิญมาเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน
ที่โรงเรียนแห่งนี้ เมื่อ50นาทิตีที่แล้ว ประธานนักเรียนก็ได้แสดง
ให้เห็นถึงตัวอย่างที่ดีของการเป็นประธานนักเรียนโรงเรียน
อันดับที่59แห่งนี้...”

มุมปากของถังจิงเสอและเฟิงหัวจิงกระตุกพวกเขารู้สึกเหมือน
โดนพูดเสียดสี

เฉินเฉา ก้าวหาและหลินเสี่ยวหยูอดไม่ได้ที่จะหัวเราะให้กับ
คำพูดเสียดสีของซุนหรง

หวังลิ่งยังคงทำหน้าที่โปกเกอร์เฟส แต่เขายอมรับว่าเสียงของ
ซุนหรงในตอนนี้น่าฟังเลยทีเดียว (ฮั่นแน่หวังลิ่งนายเริ่มจะหลง
เสน่ห์ซุนหรงแล้วละสิ ผู้แปล)

ซุนหรงไม่ได้รีบร้อนเธอพูดเนิบๆด้วยน้ำเสียงไพเราะและน่าฟัง
“พวกเราพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นนี้จะทำให้พวกเราเข้าใจกันมากขึ้น คำพูดของทั้ง
ฉันและของประธานถึงมีล้นประโยชน์ ฉันและเพื่อนของฉันจะ
ทำให้โรงเรียนอันดับที่60ของพวกเราภูมิใจ ในทำนองเดียวกัน
พวกเราก็ก็นำความคิดเห็นของประธานนักเรียนถึงซึ่งเอาใจ
ใส่กับสภาพแวดล้อมในการเรียนของโรงเรียนแห่งนี้”

ข้างนอกตึกเรียน อาจารย์คังอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเช่นกันเมื่อ
เขาได้ยินสุนทรพจน์ของซุนหรง

เพราะว่าเธอได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดีจากมาน้ำฮวงโห การ
พูดด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์และการเสียดสีอ่อนๆต่อโรงเรียน
อันดับที่59 เธอพูดมันออกมาอย่างชาญฉลาดและลื่นไหล

ซุนหรงได้รับการฝึกการพูดออกอากาศ ซึ่งมันเป็นสิ่งจำเป็น
สำหรับธุรกิจของครอบครัวเธอ เธอได้เรียนเกี่ยวกับเทคนิค
ธุรกิจและการตลาดมาตั้งแต่เด็ก

เธอได้รับใบรับรองด้านการใช้ภาษาจากกระทรวงศึกษาธิการ
การสื่อสารมวลชน ไม่เพียงแต่เสียงอันอ่อนหวานไพเราะของ
เธอ เธอยังสามารถปรับตัวเข้ากับทุกสถานการณ์ได้อีกด้วย
ประธานนักเรียนถึงอยากจะทำให้ซุนหรงลำบาก แต่ดูเหมือน
เขากับเธอนั้นอยู่กันคนละระดับ

ผู้ประกาศข่าวที่มีความสามารถสามารถหยุดเวลาของผู้ฟังได้
และยังสามารถเพิ่มหรือลดการเดินทางของมันได้ด้วยการคำนวณ
เวลาอย่างแม่นยำ

แน่นอนว่าซุนหรงก็เป็นหนึ่งในผู้มีความสามารถนั้น

เธอเหลือเวลาน้อยกว่า30วินาทีโดยประมาณ ชุนหรงยิ้มน้อยๆ และเริ่มพูดจบสุนทรพจน์นี้ “และในทำนองเดียวกัน พวกเรา แสดงความเสียใจต่อโรงเรียนอันดับที่59 ในการสูญเสียเครื่อง ผลิตภัณฑ์วิญญาณทั้ง12เครื่องภายในวันนี้...”

“ฉันหวังว่าในอนาคต จะมีกิจกรรมโรงเรียนของพวกเราอีก เพื่อเสริมสร้างมิตรภาพและพัฒนาความสัมพันธ์ ความสามัคคี ระหว่างโรงเรียนของพวกเรา”

ดังต้อง! เสียงออกดังเป็นสัญญาณว่าหมดเวลาของคาบบ่าย

ชุนหรงพูดครบ5นาทีเป๊ะไม่ขาดไม่เกิน

“ขอบคุณค่ะ ทุกคน!” เธอถอนหายใจ และยืดหลังตรงก้มหัว
เคารพอีกครั้ง ในการกระทำของเธอนั้นมันช่างสมบูรณ์แบบ ไม่
มีใครหาข้อบกพร่องของเธอได้เลย

ประธานนักเรียนถึงได้ยินเสียงปรบมือที่ดังสนั่นทะลุไปยังนอก
ห้องเรียน แม้แต่อาจารย์ที่ฟังอยู่ในห้องพักอาจารย์ซึ่งได้ฟัง
ผ่านการกระจายเสียงก็ยังปรบมือให้ พวกเขาไม่รู้อะไรเกิดขึ้น
ภายในห้องแห่งนั้นแต่ทุกคนที่ได้ยินสุนทรพจน์ของสุนทรงนั้นก็
คิดว่ากิจกรรมนี้น่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

ภายในห้องเรียนที่จัดกิจกรรม เหล่านักเรียนชายลุกขึ้นยืน
ปรบมือให้กำลังใจแก่สุนทรง

“แม้ว่าฉันจะไม่เข้าใจว่าสุนทรงพูดเรื่องอะไรก็ตาม แต่มันก็
ยอดเยี่ยม!”

“คุณพระ! เปรียบเทียบกับประธานนักเรียนของเราแล้วมัน
ช่าง.....!”

“เทพธิดาซุนทรงมีเสียงที่น่ารักมาก! ทำไมพวกเขาถึงใช้เวลา
แก่งจิงเสมอมากขนาดนั้นมันโคตรเสียเวลาชีวิตเลยหะ! ฉัน
อยากให้เทพธิดาซุนทรงกลับมาโรงเรียนนี้อีก!”

และนี่ก็คือความรุนแรงของอาณาเขตซุนทรง...

เมื่อมันทำงาน มันสามารถควบคุมจิตใจคนจำนวน95%ภายใน
ระยะ

แม้ว่าพลังนี้จะไม่ได้ผลกับคนทุกคน หวังลิ่งรู้สึกว่าพลังที่
สามารถครอบงำได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมันช่างน่ากลัว

ฝั่งหนึ่งซึ่งมีชุมชนเป็นจุดศูนย์กลางสว่างและสดใส

ฝั่งหนึ่งซึ่งมีประธานนักเรียนถึงและเหล่าลูกสมุนของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยเมฆหมอกดำ...

หวังถึงรู้สึกว่ในตอนนีัพวกประธานนักเรียนคงไม่รู้ว่ควรจะ
ทำสีหน้าอย่างไรดี

ยังงิ่เสียมันก็เป็นโรงเรียนของพวกเขาแถมยังเป็นประธาน
นักเรียนอีก แต่ประธานนักเรียนดันพ่ายแพ้ในพื้นที่ปกครอง
ของตนเองให้แก่ศัตรู

เขากัดฟันด้วยความเคียดแค้น – ไม่ว่ายังงิ่เขาก็จะต้องเอาคืน
โรงเรียนอันดับที่60ให้ได้ วันนี้พวกเขายอมรับความพ่ายแพ้

ยังงีะวันนี้มันก็แค่วันแรก!

พวกเรายังเหลืออีกตั้ง 3 วันให้แก้แค้น...

คนอย่างถึงจึงเสมอไม่มีทางยอมรับความพ่ายแพ้แบบนี้!

*****หมายเหตุ 07/09/18*****

ผมตัดสินใจเปลี่ยนไปใช้คำว่าเพ็งสื่อนะครับ

ตอนที่ 35 หน่วยทำลายล้าง และ แก๊งเพ็งสือ

ในช่วงพลบค่ำ ถังจึงเสอกำลังเขียนรายงานด้วยใบหน้าอันขม
ขื่น “ความผิดพลาดและความประมาทในวันแรกของการ
แลกเปลี่ยนโรงเรียนอันดับที่60”

มันเป็นรายงานเกี่ยวกับรายละเอียดกิจกรรม3000คำ และ
ความประมาทของเขา5000คำ ซึ่งเขาไม่สามารถพิมพ์ได้ แต่
เขาต้องเขียนด้วยมือเท่านั้น! เขาไม่สามารถกลับบ้านได้จนกว่า

เขาจะเขียนมันเสร็จ – นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้น เขาไม่เคยกลับบ้าน
หลังอาจารย์มาก่อนในชีวิต!

ถึงจึงเสนอเพลงหักปากกาด้วยความโมโห นำหมึกกระเซ็นเต็ม
หน้ารองประธานนักเรียนเฟิงหัวจิง

รองประธานนักเรียนเฟิงแสดงสีหน้าอณาใจเขาหยิบทิชชู
เปียกเช็ดใบหน้าของเขา “บอส...นั่นเป็นด้ามที่32แล้วนะ ไม่
เห็นจะต้องเอาความโกรธไปลงที่มันเลย... อีกอย่างมันก็เป็น
ทรัพย์สินของโรงเรียนด้วย”

“มันมีอะไรบางอย่างแปลกๆเกี่ยวกับโรงเรียนอันดับที่60นั่น!”

“...”

เมื่อได้ยินเสียงสบดต่ำของประธานนักเรียนถึง เฟิงหัวจึงยกมือ
ขึ้นกุมขมับอย่างปวดหัว

จากรายงานของแผนกซ่อมบำรุง นอกเหนือไปจากเครื่องผลิต
พลังวิญญาณ12เครื่องที่ระเบิด เครื่องมืออื่นๆภายในโรงเรียนก็
ได้รับความเสียหายหลายระดับ

เล็กที่สุดคือเครื่องมือกระจายเสียง...

ใหญ่ที่สุดคือเครื่องฉายภาพสามมิติในห้องคอมพิวเตอร์

แม้พวกจะไม่ถึงขั้นระเบิดเหมือนอย่างเครื่องผลิตพลังวิญญาณ
แต่ก็มีปัญหาจอดับหรือเปิดเครื่องไม่ติดโดยไม่ทราบสาเหตุ

เป็นเวลาหนึ่งวันเต็มที่โรงเรียนอันดับที่60มาถึง ที่โรงเรียนแห่งนี้ก็ต้องเผชิญกับการความเสียหายในหลายจุด

คิดเป็นประมาณ40เปอเซ็นต์ของสิ่งอำนวยความสะดวกภายในโรงเรียน

เมื่อประธานนักเรียนถึงพลิกกระดาษาอ่านทวนสิ่งที่เขียน เขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา “พวกมันไม่ได้มาเพื่อการแลกเปลี่ยนแล้ว พวกมันมาเพื่อทำลายพวกเรา!”

เขาสงสัยว่ากลุ่มคนพวกนี้อาจจะเคยทำงานอยู่ในบริษัทรับทุบตีมาก่อน

ทางด้านเหลียงเว่ยขมวดคิ้ว “ผมได้ยินมาว่าพวกมันอาจจะไป
เดินเล่นแถวถนนคนเดินสำหรับนักเรียน ผมควรจะส่งคนไป
จัดการแก้แค้นพวกมันไหม?”

แก้แค้น? ยังไง? ประธานนักเรียนกลอกตา

จัดการกับซุนหรงภายในโรงเรียนเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด แต่ถ้า
หากเป็นเวลาหลังเลิกเรียนเขาคิดว่าแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

คุณหนูซุนหรงแห่งม่านน้ำฮวงโห้ได้รับการคุ้มกันจากบอดีการ์ด
ซึ่งหลบซ่อนตัวอยู่ตลอดเวลา หลังจากอุบัติเหตุที่สวนตระกูล
เสี่ยวและการลอบสังหารที่โรงเรียน บอดีการ์ดดูเหมือนจะเพิ่ม
เยอะขึ้นพอสมควร บอดีการ์ดรอบๆตัวซุนหรงราวกับว่าเป็น
Kingsoft Antivirus *! แม้แต่แมลงวันสักตัวก็ไม่มีโอกาสเล็ด
ลอดเข้าไป

* Kingsoft Antivirus : Antivirus แปรพันธ์หนึ่งผลิตโดย
ประเทศจีน

“นั่นเป็นเป้าหมายที่ยากเกินไป แต่พวกเราไม่จำเป็นต้องลงเิกไป
ที่เธอ”

เหลียงเว่ยหยุดคิดไปครู่หนึ่งก่อนที่จะพูดต่อ “อ้างอิงจากข้อมูล
ที่เราได้รับ เซินเฉาก็เป็นหนึ่งในครอบครัวที่ร่ำรวย ก้าวหา
ที่บ้านเปิดร้านขายสัตว์เลี้ยงแต่พวกเขาดูเหมือนจะมีอิทธิพลทาง
การเมือง และหลินเสี่ยวหยูสนิทสนมกับซุนหรงเป็นพิเศษ
ดังนั้นเป้าหมายที่พวกเราต้องจัดการก็คือ...”

เมื่อประธานนักเรียนถึงฟังมาถึงจุดนี้เขาก็พูดขึ้นด้วยความ
โกรธ “คนสุดท้ายที่เหลือก็คือไอ้เจ้าเด็กนั่นผู้ซึ่งกินน้ำแห่ง
มิตรภาพของเรา!”

“ใช่แล้ว คนคนนั้นไม่มีประวัติมาก ครอบครัวเขาอาศัยอยู่ที่
ขอบเมือง และดูเหมือนจะยากจนมาก เขานำแค่กระป๋
วิญญานไม้ฉันทน์มาจัดงานครั้งนี้...”

ในบรรดา5คน คนคนนี้จะแตกต่างไปจากพวกที่สุด! ใครก็รู้ว่า
ควรต้องกำจัดจุดอ่อนก่อนเสมอ

และในเวลาเดียวกัน หวังลิ่งก็จามโดยไม่ทราบสาเหตุ

.....

ตอนนี้กลุ่มของหวังลิ่งว่างพวกเขาสามารถไปเที่ยวที่ไหนก็ได้
ในตอนกลางคืน หลังจากรับประทานอาหารเย็นในห้องอาหาร

เสร็จ ทุกคนวางแผนว่าจะไปเดินถนนคนเดินของนักเรียนซึ่งอยู่
ไม่ไกลจากโรงเรียนแห่งนี้มากนัก เนื่องจากหอพักยังไม่เปิด
อย่างเป็นทางการ ผู้ดูแลก็ส่งบัตรผ่านประตูให้แก่ชุมชนตรงก่อนที่
เธอจะรีบร้อนกลับบ้านไปดูแลลูก

หวังลิ่งเริ่มแรกเขาคิดว่าจะปฏิเสธการออกไปเที่ยว แต่เมื่อเขา
กำลังจะพูด เปลือกตาของเขาก็ด้้นเริ่มกระตุกอย่างบ้าคลั่งไม่
ยอมหยุดจนเมื่อเขายอมล้มเลิกความตั้งใจนั้นก็หยุดกระตุกไป
เสียอย่างนั้น

ดูเหมือนมันไม่ยากให้เขาปฏิเสธครั้งนี้

เมื่อเขาเผชิญกับการตัดสินใจที่ยากลำบาก หวังลิ่งมักจะ
ตัดสินใจจากการกระตุกของเปลือกตาเขา

แต่มันก็มีความเสี่ยงอยู่นิดหน่อย สกิลติดตัวของเขา

“สัญญาณเตือนจากเปลือกตา” สามารถใช้เป็นตัวช่วยในการเลือกของเขา แต่มันไม่สามารถบอกได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาเดินทางถนนคนเดินนั้น – ถ้าหากมีสิ่งไม่คาดคิดเกิดขึ้นหวังสิ่งไม่สามารถมองเห็นอนาคตนั้นได้

อาจารย์คังผู้แสนเกียจคร้านบอกว่าเขาไม่อยากไป เมื่อเขาเดินมาส่งนักเรียนของเขาที่หน้าประตูแล้วเขาจึงส่งยันต์ให้ใบหนึ่ง “นักเรียน นี่คือนันต์อัญเชิญ ถ้าหากพวกเธอกำลังเจอปัญหา พวกเธอสามารถใช้มันเรียกอาจารย์ได้ตลอดเวลา ชุนทรงจะเป็นคนนำทีม พยายามอยู่ด้วยกันไว้และอย่ากลับตีกันล่ะ”

“ค่ะ ขอขอบคุณค่ะอาจารย์ พวกเราแค่ไปเดินเล่นนิดหน่อยแล้วจะกลับมาให้ไวที่สุดนะคะ” พวกเขาได้รับยันต์อัญเชิญและพยักหน้ากันอย่างพร้อมเพรียง

อาจารย์คงเห็นนักเรียนของเขารับปากแล้วจึงไม่มีอะไรจะพูดเสริมอีก

ก่อนที่พวกเขาจะเดินออกไปไกลจนพ้นระยะสายตา อาจารย์คงก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้จึงตะโกนตามหลังพวกเขาไป
“โอ้ว เหมือนอาจารย์จะได้ยินว่ามีแก๊งเฟิ่งลือ**ป่วนเปี้ยนอยู่แถวถนนคนเดินนั่นนะ ทุกคนระวังตัวด้วยล่ะ!”

**碰瓷 Pèngcí หรือ touching porcelain เป็นพวกนักต้มตุ๋นโดยส่วนมากจะเป็นผู้สูงอายุ พวกเขาจะใช้วิธีวางเครื่องปั้นดินเผาไว้ในจุดที่สามารถโดนทำให้ตกแตกได้ง่าย และเมื่อมันตกแตกพวกเขาก็จะเรียกค่าเสียหายจากคนทำ และในอีกกรณีคือพวกเขามักจะไปแกล้งว่าโดนรถชนหรือเดินชนเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายพบเห็นได้มากในประเทศจีน

...แก๊งเฟิ่งลือ? ทุกคนยินชะงักไปแปบหนึ่ง

แต่ไม่ว่ามันจะเป็นยังไงมันก็เปรียบเสมือนสัญญาณเตือนต่อ
หวังลิ่ง?

และมันก็เป็นอย่างที่ว่าหวังลิ่งคิดไว้เมื่อสิ้นเสียงเตือนของ
อาจารย์คงเปลือกตาของหวังลิ่งก็เริ่มกระตุกเป็นจังหวะ!

...หายนาระดับ2

.....

การที่เป็นคนปกติว่ายากแล้วการเป็นคนไม่เด่นยากยิ่งกว่า

หวังสิ่งไม่เคยอยากจะทำตัวเป็นฮีโร่ เหมือนกับบางคนซึ่งชอบ
เผชิญหน้ากับความท้าทายและหาชัยชนะ แต่สิ่งเหล่านั้นจะทำให้
การใช้ชีวิตแบบนักเรียนของเขาเต็มไปด้วยอุปสรรค

ถนนคนเดินของนักเรียนอยู่ค่อนข้างอยู่ใกล้กับโรงเรียนอันดับที่
59 สำหรับพวกเขามันใช้เวลาเพียง20นาทีโดยการเดิน

เพื่อความปลอดภัยในทรัพย์สินและชีวิตของตนเอง ไม่มีใคร
กล้าขี่จักรยานสาธารณะซึ่งวางเรียงอยู่เต็มสองข้างถนน

ในขณะที่ทุกคนกำลังเดินเล่นอยู่นั้นกัหวาก็พูดขึ้นมาว่า
“จริงๆแล้วฉันก็เคยได้ยินประวัติความเป็นมาของคนกลุ่มนั้น
มาบ้าง”

เมื่อหวังลิ่งได้ยินกัวหวาพูดขึ้น เขาก็แน่นปากแต่ไม่ได้แสดง
อะไรออกมามากไปกว่านั้น – มันมีอะไรที่นายจะไม่รู้บ้างไหม
มาสเตอร์ดูปี้?

“สมาชิกของแก๊งเฟิงสือนี้ส่วนใหญ่เป็นพวกคนแก่ที่ไม่มีงานทำ
ช่วงอายุประมาณ 70-80 ปี หลังจากประเทศประกาศห้ามจับ
กลุ่มเต๋นกันกลางเมือง เพราะเหตุนี้เองคนแก่พวกนั้นจึง
ต่อต้านโดยการตั้งแก๊งนี้ขึ้นมา

“ ... ”

“ฉันยังจำได้ว่าเมื่อตอนที่แก๊งนี้ก่อตั้งขึ้นทางตำรวจไม่ได้ให้
ความสนใจอะไร เพราะพวกเขาเป็นแค่กลุ่มคนแก่และส่วน
ใหญ่ก็เป็นแค่คนที่ชอบแสวงหาความตื่นเต้น”

“คนที่ชอบแสวงหาความตื่นเต้น?” เมื่อฟังถึงจุดนี้ทุกคนต่าง
สงสัย

ทุกวันนี้มีคนประเภทนี้อยู่เยอะ ทั้งพวกเด็กที่ชอบกีฬาเอ็กซ์ต
ริม ใครจะคิดว่าคนแก่พวกนี้ซึ่งควรจะอยู่บ้านกลับมาเข้าร่วม
แก๊งเพื่อแสวงหาความตื่นเต้น

เด็กเกเรในอดีตโตขึ้นเป็นคนแก่จอมซี้โกงในอนาคต....

หลังจากที่คิดทบทวนดีแล้วหวังลืงรู้สีกว่ามันก็สมเหตุสมผลดี

ก๊วหาวจิงพูดต่อ “จริงๆแล้ว พวกเขาไม่ได้สนใจในตัวเองเงินมาก
เท่าไร ถ้าหากพวกเขาขู่เรียกเงินได้พวกเขาก็เอา แต่ถ้าหากไม่
พวกเขาก็ไม่เอา อย่างมากพวกเขาก็แค่โดนขังเป็นบทเรียนวัน
สองวันจากนั้นก็โดนปล่อยตัวออกมา มันเป็นแบบนี้มากกว่าสอง

ปีแล้ว แก๊งเพิงสือพวกนี้เติบโตอย่างรวดเร็ว เกือบจะเทียบเท่า
กองกำลังทหารลี้ภัยกับกองกำลังหวังหลินแล้วเสียด้วยซ้ำ! และดู
เหมือนที่ถนนคนเดินแห่งนี้ก็พึงจะถูกตั้งสาขาเมื่อไม่นานมานี้”

“...” แน่นอนเลยว่าต้นตอของปัญหาเกิดมาจากการห้ามเต้น
กลางเมือง

ในที่สุดพวกเขาก็เดินมาถึงต้นทางของถนนคนเดินแห่งนี้

แสงไฟหลากหลายสีส่องแสงแสดงถึงความคึกคักอยู่เบื้องหน้า
ของพวกเขา มันมีของทุกอย่างที่เหล่านักเรียนต้องการ ตั้งแต่
ขนมที่วางเรียงรายบนชั้น และเกมเซ็นเตอร์ซึ่งมีโปรโมชั่น
พิเศษสำหรับนักเรียน

บนถนนเส้นนี้ ขนมห้างขายไม่มีราคาแพงเลยคุณสามารถกิน
จนอิ่มโดยที่เสียเงินเพียงเล็กน้อย และยิ่งกว่านั้นเพียงแค่คุณ
พกบัตรนักเรียนมาด้วย คุณสามารถใช้มันลดราคาได้ถึงครึ่งนึง

โรงเรียนทั้งสามแห่งในเขตไปหยวนล้วนมีถนนคนเดินของ
นักเรียน แต่ถนนคนเดินที่อยู่ใกล้โรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้ใหญ่
ที่สุดในบรรดาสามแห่ง

“นี่มันสวรรค์ชัดๆ!” เซ็นเฉาไม่สามารถปิดกั้นความตื่นเต้น
ของเขาไว้ได้

เขาเห็นร่องเท้ารุ่นลิมิตเต็ดหลายคู่จากบนเว็บไซต์ก่อนหน้านี้
ซึ่งวางขายเฉพาะที่ถนนคนเดินนักเรียนเท่านั้น เขาหวังว่าจะ
เจอสักคู่ที่เขาถูกใจ

ชุมชนแห่งนี้คงอยากจะได้มาเดินเล่นเฉยๆ

หลินเสี่ยวหยูกำลังคิดถึงมังงะเรื่อง “ชีวิตประจำวันที่น่าอายของเหล่าหนุ่มๆ” ว่าออกตอนใหม่แล้วหรือยัง

ทุกคนมองไปยังถนนด้วยความระมัดระวัง มาสเตอร์ดูปี๊บ
หน้าอกตัวเองและพูดด้วยความมั่นใจ “ไม่ต้องเป็นห่วงไป
หรอกทุกคน ตราบใดที่พวกเราไม่ใช่ยานพาหนะ พวกเราก็จะ
ไม่มีปัญหา”

“...”

หวังถึงรู้สึกไม่ดีตึงๆ... ทำไมเขาถึงรู้สึกไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร
เลย?

เกือบจะตันที่ที่กัวหวาพูดจบ หวังลิ่งก็สามารถสัมผัสได้ถึงคลื่น
พลังอันตรายของผู้หญิงแก่คนหนึ่ง...

*****หมายเหตุ*****

แก๊งนักต้มตุ๋น เปลี่ยนเป็น แก๊งเพ็งสื่อ

คิดว่าเรียกทับศัพท์น่าจะดีกว่าเพราะเป็นเหมือนศัพท์เฉพาะ
ของประเทศจีน

ตอนที่ 36 แก๊งเพ็งสื่อสาขาไปหยวน

หลังจากได้รับคำสั่งจากเหลียงเว่ย หญิงแก่จากแก๊งเพ็งสื่อจึง
ไปดักรออยู่หลังต้นไม้ เมื่อกลุ่มคนซึ่งเป็นเป้าหมายของเธอโผล่
เข้ามาในระยะสายตา เธอก็ลือคเป้าไปที่หวังลิ่งซึ่งอยู่ตาม
กลางคนกลุ่มนั้น

เธอเป็นเพียงหญิงแก่ธรรมดาไม่มีพลังปราณหรือพลังวิญญาน
เลย เพราะว่าอายุของเธอผิวหนังเลยหย่อนยานตามวัย หนังตา
ที่หนาของเธอย่อกลงมาจนเกือบจะมิดดวงตา

แต่อย่างไรก็ตามการบดบังทัศนียภาพเพียงเล็กน้อยก็ไม่อาจ
หยุดเธอจากการก่อเหตุได้

หวังลิ่งเป็นเป้าหมายในครั้งนี่ซึ่งเธอได้รับคำสั่งมาจากผู้ว่าจ้าง
อีกที และมาตามดงผู้ฆ่าของเธอได้ใช้เวลาฝึกฝนการเพ่งลือมา
หลายปี

มาตามดงเป็นหนึ่งในสี่ผู้เฒ่าของแก๊งเพ่งลือสาขาไปหยวน เธอ
ไม่ใช่ผู้ฝึกตน เธอใช้เวลาอยู่หลายปีกว่าจะได้ตำแหน่งผู้เฒ่ามา
โดยได้รับการยอมรับจากบรรดาผู้เฒ่าท่านอื่น เพราะฉะนั้นเธอ
จึงมีความสามารถที่โดดเด่นอยู่หลายประการ

ประการแรกมาตามดงมีสายตาที่เฉียบคม

ถึงเธอจะอายุมากกว่า70ปี แต่สายตาของเธอยังดีเหมือน
เหยี่ยว มันเป็นความสามารถที่หลายๆคนอิจฉา! ท่ามกลางฝูง
ชน เธอสามารถลือคเป้าเป้าหมายได้อย่างแม่นยำและพร้อม
ดำเนินการ

ประการที่สองเมื่อตอนเธอยังสาว มาตามดงเคยเป็นถึงนักเรียน
ดีเด่น เธอคิดว่ามันไม่ใช่อะไรที่ควรเอามาโอ้อวด แต่ก็เพราะ
สมองอันชาญฉลาดของเธอนี้แหละจึงทำให้เธอได้ตำแหน่งผู้
เฒ่ามา

จังหวะที่หวังลิ่งเข้าสู่ระยะการมองเห็นของเธอ มาตามดงก็เริ่ม
คำนวณความเร็วและระยะห่างระหว่างเธอและหวังลิ่ง

เธอประมาณคร่าวๆว่าระยะห่าง20เมตร และณ ตอนนี้หวังลิ่ง
เดินด้วยความเร็ว 6เมตรต่อวินาที... ดังนั้นเธอต้องกระโดดออก
จากหลังต้นไม้ด้วยความเร็ว4เมตรต่อวินาที... (เข้าไปเป็น
อาจารย์เถอะคุณยาย ผู้แปล)

.....

หลังจากนั้น2วินาที...

ทุกคนเห็นหญิงแก่เดินโซเซมาทางหวังลิ่ง หญิงแก่ปาไม้ค้ำของ
เธอทิ้งและจับกางเกงของหวังลิ่งไว้ ลำตัวบิดและใบหน้าของ
หญิงแก่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด

หวังลิ่งไม่คิดว่าเขาจะพบเจอแก๊งเพิงสือเข้าจริงๆ เขาจำได้ว่า
ในตอนที่เขาเข้าไปช่วยหัวหน้าลีในประตุมิติ - มีปีศาจเข้ามา
จับตัวเขาและปีศาจเหล่านั้นก็สลายกลายเป็นฝุ่น พลังของเขา
ถูกจำกัดไปมากโดยยันต์ผนึกที่แขนของเขาบวกกับหญิงแก่คน
นี้ไม่มีพลังกำลังมาก ไม่เช่นนั้นหากเรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากนี้อีก
สัก2วันตอนที่ยันต์ผนึกของเขาหมดอายุแล้ว...

ในใจของหวังลิ่งคิดว่า - หญิงแก่คนนี้อาจจะสลายกลายเป็น
ฝุ่นไปในทันที...

แน่นอนว่าหวังลิ่งไม่มีความตั้งใจจะช่วยเธอให้ลุกขึ้น เพราะว่า
เขาไม่สามารถควบคุมพลังของเขาได้ และอีกอย่างหญิงแก่คน
นี้ไม่มีพลังลมปราณหรือพลังวิญญาณเลย มันจะแย่ไปกว่านี้ถ้า
หากเขาทำอะไรไปโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง

“คุณยาย เป็นยังไงบ้างคะ?” ชุนหรงกัมลงไปถามหญิงแก่คน
นั้นด้วยความเป็นห่วง

แม้ว่าทุกคนจะรู้ว่าหญิงแก่คนนี้กำลังทำการเพ่งสืออยู่... แต่
ด้วยกฎของสังคมยอมให้ผู้อ่อนแอกว่าเป็นฝ่ายถูกเสมอ

ในยุคพลังวิญญาณ ผู้ฝึกต้นสามารถเข้าถึงการศึกษาได้ – ใคร
จะกล้าทำการเพ่งสือต่อผู้ฝึกตน?

หญิงแก่ผู้นี้ควรจะสำนึกตัวเองว่าโชคดีแค่ไหนที่ไม่โดนฆ่าด้วย
กระบี่!

เธอแสดงท่าทางได้อย่างสมจริง เธอบิดตัวไปมาบนพื้นโดยไม่
พูดสักคำราวกับว่าเธอกำลังเป็นลมชักอยู่

หลังจากซุนหรงและหลินเสี่ยวหยูถามไปไม่ต่ำกว่า10ครั้งว่าเธอ
โอเคไหม หญิงแก่คนนั้นก็หันมาพร้อมกับชี้นิ้วมาทางหวังลิ่งพุด
ด้วยเสียงสั่นเครือ “เขา! เขา...”

“???” ก้าวหาและเฉินเฉาอยู่ในอาการงุนงงมึนงงลอยอยู่เต็ม
หัว

ทุกวันนี้การแสดงของแก๊งเฟิงสื่อถือว่าเข้าขั้นดีมาก แต่ว่ามา
แสดงอะไรกันตรงนี้ แก๊งเฟิงสื่อมักจะโยนตัวเองเข้าไปใต้ท้อง
รถ แต่ตรงนี้นั้นไม่มีรถยนต์หรือแม้แต่จักรยานสักคันก็ยังไม่
มี เธอใช้ละครของเธอกล่าวหาหวังลิ่งว่าหวังลิ่งทำเธอล้ม
ท่ามกลางแสงจันทร์เนียนะ?

ก้าวหาเบิกปาก “คุณยายท่านนี้ ได้โปรดมีเหตุผลหน่อย พวกเรา
ไม่ได้ใช้ยานพาหนะเสียหน่อย แล้วเพื่อนของผมจะไปทำคุณ
ยายล้มได้อย่างไร?”

ถ้าหากคนที่ทำการเฟิงสื่อคนนี้เป็นคนธรรมดา พวกเขาจะคง
หงอเพราะการสอบสวนของก๊วหา

แต่ระดับผู้เฒ่าแห่งสาขาไปหยวน มาตามดงไม่ใช่มีดีแค่เพียง
ชื่อ เป็นเพราะสไตล์การเฟิงสื่อที่โดดเด่นของเธอจึงทำให้เธอ
เหนือกว่าคนในแก๊ง ดูจากความใจเย็นของหญิงแก่คนนี้ พวกเขา
เขาก็เข้าใจทันที...

...หญิงแก่คนนี้เป็นผู้มีประสบการณ์

ต่อหน้าคำถามของของก๊วหา มาตามดงยังคงนั่งเฉยๆบนพื้น
ก่อนจะค่อยๆชี้นิ้วเล็กของเธอมาทางหวังลิ่ง “มันเป็นเขา...
เขาทำร้ายฉันด้วยพลังกดดันวิญญาณ!” (Wat!!! ผู้แปล)

“...”

ปลั่งกอดตันวิญญาณ...

ความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวของทุกคน – นี่มันทริค
ใหม่ของแก๊งเฟิ่งสื่อหรือหะ!

กั้วหาจนถึงกับกายหน้าผาก เขาเข้าใจถึงคำที่ว่า ชิงแก่ยิ่งแก่ยิ่ง
เผ็ด! ใครจะไปคิดว่าหญิงแก่คนนี้จะใช้แผนนี้?

“แจ้จ้งตำรวจดีไหม?” หลินเสี่ยวหยูแนะนำ

“แจ้จ้งตำรวจ?” มาตามดงพื้มพำ “พวกเธอรู้หรือป่าวว่าพวก
เรามีกันเท่าไร? ถ้าหากพวกเธอยอมจ่ายค่าชดเชยให้ฉัน ฉัน
ถึงจะปล่อยเธอไป”

“คุณต้องการเท่าไร?” ชุนทรงถอนหายใจ ถ้าหากเรื่องนี้มัน
จะแก้ได้ด้วยเงินมันก็ไม่ใช่อุปสรรคใหญ่สำหรับเธอ

หญิงแก่กางมือออก “ฉันไม่ต้องการมาก แค่5ล้านหยวน...”

5ล้าน...

แม้ว่ามันจะไม่ใช่อำนาจที่เยอะสำหรับชุนทรง แต่มันก็ไม่ใช่อะไร
จะเสกมันออกมาได้เลยในทันที

เธอสามารถบอกได้เลยว่า... นี่ไม่ใช่แค่การเพิ่งสี่ธรรมดา –
หญิงแก่คนนี้พยายามจะสร้างปัญหาให้กับพวกเขา

“ทำไมคุณยายถึงไม่ไปปล้นคนอื่น?!” เซ็นเงาไม่สามารถจะ
อดทนได้อีกต่อไป

และเมื่อเขาพูดออกไปเขาก็คิดได้...

นี่เธอก็กำลังทำมันกับพวกเขาอยู่นี่หว่า!

ในขณะที่ทุกคนยังอยู่ในอาการสับสน หญิงแก่ก็ชี้ิ้วมาที่
หวังลิ่ง “ฉันจะรับค่าเสียหายจากนักเรียนคนนี้เท่านั้น พวกเรา
แก๊งเฟิงสื่อมีความเป็นมืออาชีพ!” (เดี๋ยวนะนี่เป็นอาชีพเลย
หรือ ผู้แปล)

“ ... ”

ทุกวันนี้แม้แต่แก๊งเฟิ่งสือยังเอาจริงเอาจังกับการเป็นมืออาชีพขนาดนี้...เห็นทีว่าประเทศนี้กำลังจะล่มสลาย!

“โทรเรียกดตำรวจเถอะ ให้เธอถูกขังไป” ก้าวหางพูดอย่างหมดหนทาง

“นี่เธอยังอยากจะส่งฉันเข้าคุกอะ? ใจกล้าดีนี่พ่อหนุ่ม”

หญิงแก่ยิ้มให้แก่พวกเขาด้วยท่าทางเยาะเย้ย “พวกเธอจะแจ้งจับฉันในข้อหาอะไรไหนอธิบายให้ฉันฟังหน่อยซิ?”

ก้าวหางลอกตา “คุณไผ่ล่อออกมาจากไหนก็ 모르และจับขาของหวังลิ่งไว้ ผู้หญิงและผู้ชายไม่ควรถูกเนื้อต้องตัวกัน คุณเป็นผู้หญิงแก่ แต่ก็ยังถือว่าเป็นผู้หญิงใช่ไหม? ถ้าฉันผมจะต้อง

ขอหาให้คุณเป็นพวกล่องละเมิดทางเพศเด็ก? มันคงมีโทษ
สถานหนักอยู่สำหรับคนแบบนี้!”

หวังถึง “...”

“...”

มาดามดงเสยะยิ้ม

ล่องละเมิดทางเพศเด็ก? เด็กที่สูง180เซนติเมตร? เด็กยักษ์รีง?

มาดามดงไม่หลงกล “แม้ว่าพวกเธอจะส่งฉันไปสถานีตำรวจ
ฉันก็จะได้ออกมาภายในสองวัน แต่จากนั้นพวกเธอทุกคนระวัง
ตัวให้ดี เพราะพวกเราแก๊งเพิ่งสือมีอยู่ทั่วประเทศ... ถ้าหาก
นักเรียนคนนี้จ่ายค่าเสียหายให้แก่ฉัน ฉันจะปล่อยเรื่องนี้ไป

ไม่เช่นนั้น พวกเราเหล่าผู้เฒ่าจะทำให้แน่ใจว่าหนี้แค่นครั้งนี้จะ
ได้ชำระ”

“นี่คุณกล้าขู่พวกเราหรือ?”

ซุนหรงจึงมาตามดงอย่างโมโห นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเผชิญหน้า
กับการเพ่งสื่อที่แบบไม่มีเหตุผล “คุณรู้หรือไม่ว่าหนู...”

ก่อนที่ซุนหรงจะพูดจนจบประโยค หวังลิ่งเดินออกมาข้างหน้า
ขวางระหว่างเธอและหญิงแก่คนนั้นด้วยร่างของเขา

เพราะตอนนี้เขาได้เข้าไปอ่านความทรงจำของมาตามดงเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ถูกจัดฉากโดยเหลียงเว่ยและพรรคพวกโดย
เล็งเป้าหมายที่ตัวเขาหวังสิ่งไม่ยากคนอื่นเข้ามามีเอี่ยวด้วย

และเขาก็มีแผนเป็น100ในการรับมือกับกับโจรแก๊งนี้...

ตอนที่ 37 วิชาอักษรมายา

พวกคนไม่ดีในสังคมมักจะชอบทำตัวน่าสงสารเรียกร้อง
ความเห็นอกเห็นใจจากคนอื่นเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

อย่างที่กำลังเห็นอยู่ณ ตอนนี้

หวังลิ่งมีแผนหลายแผนในหัวที่จะใช้จัดการหญิงแก่คนนี้

ด้วยพลังของหวังลิ่ง เขาสามารถเตะส่งหญิงแก่คนนี้ขึ้นไปใน
อวกาศเพียงชั่วพริบตา!

ผ่านมวลหมู่ดาว!

ให้ลอยไปอยู่เคียงข้างกับพระอาทิตย์ตลอดชีวิต!

หรือง่ายกว่านั้นเขาแค่จุดไฟเผาร่างกายจากภายในเผากระดูก
ให้กลายเป็นขี้เถ้า

แต่หวังถึงไม่อยากจะก่อเรื่องไปมากกว่านี้แล้ว

เมื่อตอนการลอบสังหารของเงาสายธารหวังถึงทำนักฆ่าคนนี้
งกลายเป็นเศษเนื้อ ทำให้เขารู้สึกผิดและไม่อยากฆ่าใครอีกแล้ว
พ่อแม่ของเขาสอนไว้ว่าเป็นนักเรียนก็ควรจะต้องตั้งใจเรียนไม่ต้อง
ไปสนใจเรื่องอื่น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือยึดมั่นในการฝึกตน

นี่เป็นยุคพลังวิญญาณหรือยุควิทยาศาสตร์ผู้ฝึกตนการฆ่าฟัน
ไม่สามารถใช้แก้ไขปัญหได้ทุกเรื่อง

.....

มาตามดงลูกขึ้นยืนปิดฝุ่นจากแขนเสื้อของเธอ เธอไม่ได้เอา
อะไรไปด้วยเลยเว้นแต่กระเป๋าใบหนึ่ง ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วย
ด้วยความพึงพอใจในขณะที่เธอเดินจากไป

“เด็กสมัยนี้ช่างฟุ่มเฟือยเสียจริง!” เธออุทานในใจด้วยความสุข
เงินจำนวน5ล้านหยวน! เธอทำการเพ็งสี้อมากว่า10ปียังไม่เคย
ได้กำไรดีขนาดนี้มาก่อน

หวังลิ่งมองหญิงแก่เดินจากไปด้วยความรู้สึกเฉยเมย พวก
เพ็งสี้อาจจะรับมือนายแต่ท้ายที่สุดมันก็ไม่มีอะไรที่แก้ไขไม่ได้
ด้วยวิสาภาพมายาขั้นสูงของเขา

มาตามดงคิดว่าเธอกำลังถือกระเป๋าซึ่งเต็มไปด้วยเงินสดแต่ข้าง
ในนั้นไม่ได้บรรจุอะไรเลยและถือเศษก้อนหินหนึ่งก้อน

อย่าทำตัวเด่นรับมือกับแก้ไขปัญหาคด้วยความฉลาด...

เพราะว่าปัญหาในครั้งนี้เขาสามารถรับมือได้ด้วยพลังของเขา

กฎของหวังลิ่งมีอยู่ว่าเขาจะพยายามหลีกเลี่ยงการต่อสู้ให้มาก
ที่สุดเท่าที่ทำได้

ถ้าหากเขาลงมือขึ้นมาจริงๆ น้อยที่สุดอาจจะทำให้ตีกล่ม
อย่างมากที่สุดโลกอาจจะแตก... เขาไม่อยากให้รูปแบบนั้น
เกิดขึ้น

เขาใช้ประโยชน์จาก2วิชาชั้นสูง

หนึ่งคือ”วิชาภาพมายาชั้นสูง”ซึ่งใช้ใส่มาตามดงโดยตรง

วิชาที่สองใช้ใส่ก้อนหินที่เธอถือไป

วิชานั้นชื่อว่า”อักษรมายาชั้นสูง” ซึ่งใช้ได้ดีในการล้างสมอง
คน

มาตามนำก้อนหินซึ่งเธอคิดว่าเป็นแก่นพลังผู้ฝึกตน หวังจะได้
สลักคำทั้งหมด24คำลงไปบนก้อนหิน

ความเจริญ ความสามัคคี อิสระ ความยุติธรรม ความเท่าเทียม
ความเสียสละ มิตรภาพ...(24หลักการของคอมมิวนิสต์) เมื่อถึง

เวลาที่วิชาแสดงผล ทุกคนในแก๊งเฟิ่งลือจะถูกล้างสมองด้วย
วิชาอักษรมายาของเขา

มองดูมาตามดงเดินหายไปจากระยะสายตา หวังลิ่งอดไม่ได้ที่
จะบ่นภายในใจของตัวเอง – การที่ทำให้ทุกคนไม่เดือดร้อนมัน
ไม่ง่ายเลย

.....

“เอ๋? ทำไมหญิงแก่นั่นเดินออกไปพร้อมกับถือก้อนหิน?”

ทุกคนในกลุ่มหวังลิ่งรู้สึกสงสัยกับเหตุการณ์ตรงหน้า

“หรืออาจจะมึนงานเต็มกลางเมืองบวกกับเรื่องราวหลายๆอย่าง
ในชีวิตของเธอทำให้เธอเป็นโรคจิตอ่อนๆ” หลินเสี่ยวหยู
วิเคราะห์จากสถานการณ์ปัจจุบันอย่างจริงจัง

“ถ้าหากพวกเขาป่วยเป็นโรคจิตทำไมพวกเขายังคงทำการ
เฟื่องสื่ออยู่อีกหล่ะ?” ซุนหรงสายหัว

หลังจากถกเถียงกันอยู่นานพวกเขาก็ได้ข้อสรุปว่า – น่าจะเกิด
มาจากโรคจิตเภท

.....

ในเวลา 8 โมงเช้าของวันรุ่งขึ้น

เหลียงเว่ยกลับเข้าสู่ห้องประชุมของสถานักเรียนด้วยใบหน้า
บวมซ้ำ

รอยปูดบนหัวของเขาเหมือนลูกมะนาวลูกใหญ่แปะอยู่บนหัว

แม้แต่ประธานนักเรียนก็ยังจำหน้าเขาไม่ได้

“สวัสดีนักเรียน ไม่ทราบว่ามิธุระอะไร?”

เหลียงเว่ย “...”

รองประธานนักเรียนเฟิงตันกรอบแว่นของเขาขึ้น จากสภาพ
ของเหลียงเว่ยในตอนนี้เขายังพอจำริมฝีปากใหญ่ของเหลียง
เว่ยได้ “มันเกิดอะไรขึ้นหือ?”

เหลียงเว่ยเอามือปิดหน้าเขาอยากจะร้องให้แต่น้ำตาไม่ไหลและ
ร้องครวญคราง “ผมพ่ายแพ้”

เหลียงเว่ยหยิบหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นรายวันขึ้นมาและโยนไปบน
โต๊ะ ประธานนักเรียนถึงเหลือบไปเห็นข่าวหน้าหนึ่งบนหนังสือ
พิมพ์ – หัวหน้าแก๊งเฟิงสื่อสาขาไปหยวนก่อเหตุจลาจลเมื่อคืน
ได้นำเงินและหลักฐานเข้ามอบตัวที่สถานีตำรวจในขณะที่ในมือ
ถือก้อนหินก้อนหนึ่ง...

“...”

ไม่มีใครรู้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นภายในแก๊งเฟิงสื่อ... เหล่า
สมาชิกภายใต้การนำของมาตามดงพวกเขาก็ทยอยกันล้มเลิก
อุดมการณ์ดั้งเดิม

แก๊งเพ็งสี่สาขาไปหยวนขอถอนตัวจากแก๊งเพ็งสี่สาขาหลัก
และเปลี่ยนชื่อแก๊งของพวกเขาเป็นสมาคมเสริมสร้างความ
สามัคคี...

เมื่อเช้านี้เขาไปพบมาตามดงเพื่อที่จะรับทราบผลการ
ดำเนินงาน

แต่เขาก็ไม่คาดคิดว่าเมื่อตอนที่เขาไปถึงจุดนัดพบมาตามดงจะ
พาลูกน้องมาด้วย

ในตอนนั้นเองอารมณ์ของมาตามดงได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง
จากเมื่อคืนก่อน เธอสวมใส่ปลอกแขนที่เขียนว่า "ความ
สามัคคี" อยู่ เธอมองมาทางเหลียงเว่ยอย่างหาเรื่อง

เหลียงเว่ยจำไม่ได้ว่าเธอพูดถึงเรื่องอะไรบ้าง

เธอหยิบสมุดเล่มสีแดงเล่มหนึ่งออกมา และอ่านออกเสียงให้เหลียงเว่ยได้ยิน “นักเรียนเหลียงเว่ยผู้ว่าจ้างแก๊งเพิงสื่อเพื่อกระทำการชั่วร้าย เป็นสิ่งที่ขัดขวางความสงบสุขของบ้านเมือง และนี่คือคำตัดสิน!” มาตามดงโบกมือ “ความชั่วร้ายจะต้องถูกลงโทษ!”

ทันใดนั้นเหล่าลูกสมุนของมาตามดงก็เดินมาล้อมเขาไว้...

แม้ว่ามาตามดงจะเป็นเพียงแค่คนธรรมดาแต่เหล่าลูกน้องของเธอนั้นเป็นผู้ฝึกตน

ถ้าหากลำพังแค่มาตามดงเหลียงเว่ยยังสามารถจัดการได้ แต่เหล่าลูกสมุนของเธอนั้นทุกคนล้วนอยู่ในขั้นแรกเริ่มลมปราณ

หลังจากนั้นไม่นาน...

เหลียงเว่ยไม่มีเวลาที่แม้แต่จะร้อง “ช่วยด้วย!” เหล่าลูกสมุน
ของมาตามดงก็รุมทำร้ายเขาอย่างทารุณ ก่อนที่จะปล่อยเขา
มาโรงเรียน

ประธานนักเรียนถึง “...”

รองประธานนักเรียนเฟิง “...”

ถึงจิงเสอและเฟิงหัวจิงรู้สึกลัวขึ้นมาจริงๆ

ตั้งแต่ที่โรงเรียนอันดับที่60มาถึงเมื่อวาน ก็มีแต่เรื่องวุ่นวาย

และแม้กระทั่งพวกคนแก่แก๊งเฟิงลือกี้ถูกจัดการภายในคืนเดียว

นี่พวกเขา กำลังฝันอยู่หรือยัง?

ความรู้สึกของประธานนักเรียนแห่งโรงเรียนอันดับที่59อยู่ใน
สถานะไม่รู้จะอธิบายสถานการณ์ว่ายังไงดี

แผนของพวกเขาคือการทำให้ศัตรูของพวกเขาอับอายขายหน้า
นั้นถูกโต้กลับมาเกือบจะทุกขั้นตอน... โรงเรียนแห่งนี้
เปรียบเสมือนสนามเด็กเล่นในสวนหลังบ้านของเขา แต่กลับ
รู้สึกวุ่นวายโดยที่มาจากโรงเรียนอันดับที่60ไปเสีย
หมดแล้ว

เขาไม่สามารถทนรับแรงกดดันนี้ได้อีกต่อไป!

ประธานนักเรียนถ่มมองไปยังนอกหน้าต่างและพูดด้วยน้ำเสียง
เย็นชา “ถ้าเกิดมันเป็นแบบนี้ เห็นทีว่าเราจะต้องเชิญรุ่นพี่คน
นั้น...”

“...เขาหรือ?”

เมื่อพูดถึง “รุ่นพี่คนนั้น” รองประธานนักเรียนเฟิงและเหลียง
เว่ยก็เข้าใจขึ้นมาทันที

ในสถานการณ์นี้พวกเขามีเพียงทางเลือกเดียว และนี่อาจจะ
เป็นโอกาสชนะเพียงโอกาสเดียวของโรงเรียนอันดับที่59

.....

ในทุกโรงเรียนมักจะมีพวกนักเรียนอันธพาลอยู่ โรงเรียนอันดับที่60ยังมี และแน่นอนโรงเรียนอันดับที่59ก็มีเช่นกัน

เหลือเวลาเพียงแค่สองวันของงานแลกเปลี่ยนครั้งนี้ แผนการของถังจึงเสวยยังไม่ประสบความสำเร็จเลยสักครึ่งแถมยังส่งผลในทางตรงกันข้าม พวกเขากลับพ่ายแพ้เสียเอง

ไม่ว่าจะเพราะอะไร มันยังคงเหลือเวลาอีกสองวัน และพวกเขาจำเป็นต้องกู้ศักดิ์ศรีคืนมาให้ได้

ในตอนเช้า สภานักเรียนแห่งโรงเรียนอันดับที่59 นำโดยประธานนักเรียนถังได้ไปพบรุ่นพี่อันธพาลคนหนึ่ง ชื่อของเขา คือ เหนอบู่ฟง

สายลมพัดผ่านพื้นโรงเรียนแม้ว่าจะไม่มีเมฆพายุ... ตั้ง
ความหมายของชื่อรุ่นพี่คนนี้

หิ...

สมญานามของเขาก็เหมาะสมกับรุ่นพี่คนนี้ดี แค่ว่าชื่อของเขาก็
บ่งบอกแล้วว่าเขาเป็นคนยังไง คนซึ่งชอบก่อเรื่องวุ่นวายและ
เป็นคนอารมณ์แปรปรวนตั้งลมพายุ

ถึงจริงเสอไม่ค่อยรู้ประวัติของรุ่นพี่คนนี้มาก เขารู้แค่เพียง
โค้ดเนมที่ใช้เรียกรุ่นพี่คนนี้ “8823”

เลขพวกนั้นไม่ใช่รหัสนักเรียน และก็ไม่ได้มีความหมายพิเศษ
อะไร แต่มันหมายถึงคะแนนที่รุ่นพี่เหอคนนี้ทำได้ตั้งแต่เข้า

โรงเรียนนี้มา3ปี - 8823 เป็นคะแนนที่ต่ำที่สุดใน
ประวัติศาสตร์ของโรงเรียนแห่งนี้ ซึ่งยังไม่มีใครทำลายสถิติได้

การสอบในแต่ละครั้งสูงสุดอยู่ที่1000คะแนน โรงเรียนมีทั้งการ
สอบประจำสัปดาห์ การสอบประจำเดือนและการสอบอีกหลาย
ครั้ง การที่จะทำคะแนนให้ได้มากกว่าหนึ่งหมื่นคะแนนมันก็
ไม่ใช่อะไรที่เหนือไปกว่าแรง

ปีนี้เป็นปีที่3ของรุ่นพี่เหอบู่ฟงที่เข้าชั้นเกรด3 (หรือชั้นปีที่3)...

มันเป็นปัญหาที่ทำให้ผู้อำนวยการชี้ถึงกับปวดหัว ถ้าไม่ใช่
เพราะประธานนักเรียนถ่มมรดกทางจริงๆ เขาคงไม่มีทางที่
จะขอให้รุ่นพี่คนนี้มาช่วยงานที่สถานักเรียน

เขาค้นประวัตินักเรียนและพบเบอร์ติดต่อของรุ่นพี่เหอบู่ฟงคน
นี้ เขาจึงโทรนัดเวลาที่จะไปพบ

ห้องน้ำชายชั้นสองของตึกเรียนเป็นเหมือนฐานทัพของรุ่นพี่
เหอ และเหล่านักเรียนที่รู้เรื่องก็จะมีไม่มีใครเข้าห้องน้ำแห่งนี้
ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะโดนรุ่นพี่ใช้กำลังบังคับให้ล้างหน้ากับซัก
โครก

ด้วยตำแหน่งประธานนักเรียนถึงจึงเสอรับทราบเรื่องร้องเรียน
นี้ แต่ดูเหมือนอาจารย์หลายท่านจะทำเป็นมองไม่เห็นเรื่องพวก
นี้

นั่นเป็นสาเหตุมาจากครอบครัวของรุ่นพี่เหอคนนี้ คุณปู่ของเขา
ตอนนี้ถือหุ้นมากที่สุดอยู่ในบอร์ดผู้บริหารของโรงเรียนแห่งนี้
หรือก็คือเป็นผู้อำนวยการผู้ขึ้นชอบการขลิบคนนั้นนั่นเอง

และเพราะเหตุนี้ทางโรงเรียนจึงไม่สามารถไล่นักเรียนอันธพาล
คนนี้ออกได้

“พวกนายหรือที่อยากจะพบลูกพี่เหอของเรา?” เมื่อถึงจึงเสอ
และลูกน้องของเขาเดินมาถึงชั้น2 พวกเขาก็ถูกหยุดไว้โดย
เด็กผู้ชายสวมเสื้อหลากสี

ถึงจึงเสอกวาดสายตามองการแต่งตัวของเด็กผู้ชายคนนั้น เขา
สูงประมาณ170เซนติเมตร และไม่ได้ใส่เสื้อคลุมยูนิฟอร์ม
โรงเรียนให้เรียบร้อยแต่ดันเอาไปพันไว้รอบเอว สิ่งที่สะดุดตา
เขามากที่สุดคือทรงผมของเขา มันเป็นทรงผมตรงแหลมยาว
หลายแฉกสูงถึง10เซนติเมตรทำให้ความสูงเท่ากับความสูงของ
ถึงจึงเสออย่างพอดีบพอดี

“...” ถังจึงเสอและคนอื่นๆคิดในใจอย่างพร้อมเพียงกันว่า –
รับไม่ได้กับทรงผมนี้จริงๆ

“รุ่นพี่ว่างหรือยัง?” ประธานนักเรียนถามอย่างสุภาพถึงแม้ว่า
เขาจะรังเกียจคนอื่นมานับไม่ถ้วนเหมือนกัน แต่ต่อหน้าคนคนนี้เขา
จำเป็นต้องสุภาพไว้ก่อน

เด็กหนุ่มผมตั้งคนนั้น ชี้ไปทางห้องน้ำชายที่อยู่ใกล้ๆ “รุ่นพี่รอ
พวกนายอยู่ข้างในมาสักพักแล้ว เชิญ”

พวกเขามองเข้าไปในห้องน้ำชาย รวากับว่าพวกเขาได้หลุดเข้า
มายังโลกอีกมิติที่พวกเขาไม่เคยไปมาก่อนผ่านประตูมิติหรือมัน
ก็คือประตูห้องน้ำธรรมดา นั่นเอง

ตอนที่ 38 เสน่ห์ของอาจารย์คัง

ในงานแลกเปลี่ยนระหว่างโรงเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนเป็นหัวใจหลักของงาน แต่การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างอาจารย์ก็สำคัญไม่แพ้กัน

ก่อน8โมงเช้า อาจารย์คังถูกลากไปยังที่ประชุม

อาจารย์คังมองไปรอบๆห้องประชุม ไม่มีอาจารย์คนไหนที่เขารู้จักเลย เขาได้ยินแว่วๆว่าอาจารย์คนอื่นกำลังพูดถึงเขา พวกเขา กำลังพูดว่าอาจารย์คังเป็นแค่หนอนหนังสือสอนวิชาประวัติศาสตร์ ผู้ซึ่งไม่มีอะไรโดดเด่นเลย

ความจริงไม่ว่าตอนที่เขาเป็นอาจารย์หรือตอนเป็นนักเรียนนั้น
เหล่านักเรียนที่มีความสามารถด้านกระบี่ป็นหรือยันต์เต๋ามักจะ
ดูถูกนักเรียนผู้เรียนวิชาประวัติศาสตร์

แม้แต่ตอนนี้ที่เขาเป็นอาจารย์ อาจารย์ผู้ซึ่งสอนวิชากระบี่ป็น
และวิชายันต์เต๋าก็ยังคงดูถูกอาจารย์ซึ่งสอนวิชาประวัติศาสตร์
ยังคงว่าคนกลุ่มนั้นโง่เขลาไม่มีความสามารถพอที่จะสอนวิชา
อื่น

เขาเรียกการดูถูกเหยียดหยามแบบนี้ว่าการเหมารวม

ทำให้เขานึกถึงตอนที่เขาเป็นนักเรียน

ไม่ใช่เขาไม่เคยโดนนินทาในวัยนั้น แต่ถึงแม้เขาจะได้ยินมันอีกครั้งมันก็ไม่สามารถทำอะไรเขาได้ เขาแค่ถอนหายใจให้กับเวลาที่ล่วงเลยไป

หัวข้อที่พูดกันในการแลกเปลี่ยนช่วงเช้าสำหรับเหล่าอาจารย์ก็คือการสลายตัวของแก๊งเฟิ่งสื่อในข่าวหนังสือพิมพ์เมื่อเช้านี้

เพราะว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาใหญ่ในเขตไปหยวน พวกเขาสร้าง
ปัญหาให้แก่เหล่าตำรวจหลายอย่าง แต่ตอนนี้แก๊งนั้นกลับล่ม
สลายภายในคืนเดียว

“อาจารย์ทุกคนได้โปรดอยู่ในความสงบ พวกเราจะเริ่มการ
ประชุมอย่างเป็นทางการแล้ว”

ประธานในการจัดประชุมในครั้งนี่คือผู้อำนวยการชี้ “ฟังจาก
การถกเถียงอย่างร้อนระอุของทุกคน ฉันเชื่อว่าทุกคนคงได้ยิน

ข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น แม้ว่าตอนนี้ยังคงมีกลุ่ม
เฟิงสื่ออยู่และพวกเขายังคงก่อเหตุอยู่บ้าง แต่มันก็ทำให้พวก
เราก็อไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงเหล่านักเรียนจะออกไปเจอแก๊ง
เฟิงสื่อมากนัก และจุดมุ่งหมายในการประชุมครั้งนี้ เรื่องแรกที่
ทางสมาคม100โรงเรียนได้บอกฉันมา ให้ฉันสำรวจข้อคิดเห็น
ของทุกคนเรื่องมาตามดงปฎิรูปแก๊งเฟิงสื่อสาขาไปหยวนไป
เป็นสมาคมเสริมสร้างความสามัคคี”

คำพูดของผู้อำนวยการชี้ทำให้ประเด็นที่ทุกคนคุยกันเพื่อเข้า
ระอุขึ้นมาอีกครั้ง

ผู้อำนวยการชี้สังเกตเห็นอาจารย์คัง เขาดูใจเย็นและนั่งรับฟัง
ความเห็นของอาจารย์ท่านอื่นอย่างเจียบๆ พยักหน้าเห็นด้วย
และยิ้มอย่างสุขุม... มันทำให้ผู้อำนวยการที่รู้สึกไม่ค่อยพอใจ
อย่างไม่ทราบสาเหตุ

บางคนก็ยอมรับว่าการมีสมาคมเสริมสร้างความสามัคคีก็เป็น
ประโยชน์ มีอาจารย์ชายท่านหนึ่งออกความเห็น “แก๊งเฟิ่งสื่อ
แน่นอนว่าก่อคดีมากมายในอดีต ทั้งก่อความวุ่นวายให้แก่
นักเรียนและอาจารย์รวมถึงประชาชนทั่วไป ทำให้เกิดการ

สูญเสียทั้งทรัพย์สินและเวลา แต่ตอนนี้พวกเขากลับใจ
เปลี่ยนไปเป็นสมาคมเสริมสร้างความสามัคคีซึ่งคอยรับมือกับ
แก๊งเฟิ่งสื่อแก๊งอื่น ซึ่งฉันคิดว่ามันก็ดีนะ!”

มีอาจารย์หญิงอีกท่านทำเสียงพ่นลมหายใจออกมาขอคำนั้น
“มันดียังไง! มันก็ยังเป็นการสร้างความรำคาญให้ประชาชนอยู่
ดี ตอนที่ฉันเดินทางมาโรงเรียนเมื่อตอนเช้า มีหญิงแก่คนหนึ่ง
บอกฉันว่าฉันฝ่าไฟเหลืองและสั่งให้ฉันหยุด และสั่งสอนฉัน
นานหลายนาทีก่อนจะปล่อยฉันไป ฉันแทบหมดสติทำให้ฉันเกือบ
มาทำงานสาย!”

อาจารย์หญิงซึ่งนั่งข้างเธอสงสัยเรื่องกระป๋องวิญญาณ “กระป๋อง
ของอาจารย์หลินแบตหมด?”

“ใช่แล้ว! ช่วงที่ผ่านมานั่นนอนตึกทุกคืนเพื่อตรวจการบ้าน
ดังนั้นฉันจึงไม่มีพลังงานเหลือ กระป๋องวิญญาณพลังงานไฟฟ้า
เป็นอะไรที่ดีมาก มันช่วยฉันให้ถนอมพลังวิญญาณ ดังนั้นฉัน
จึงสามารถมาทำงานด้วยพลังงานเต็มเปี่ยมทุกวัน!”

อาจารย์หญิงคนนั้นพูดด้วยความภูมิใจ และยื่นฝ่ามือออกมา
“สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือมันใช้เวลาจากแค่เพียง5นาที แบบ
สามารถอยู่ได้ถึง2ชั่วโมง! ฉันแนะนำว่าทุกคนควรจะซื้อติด
บ้านไว้ล่ะ!”

“จริงหรือ? มันเจ๋งมากเลยนะ! อาจารย์หลินซื้อที่ไหน?”

“นายสามารถสั่งซื้อได้จาก TMALL*!”

*TMALL เป็นเว็บไซต์ขายของออนไลน์แบบเดียวกับ
Shopee

“มันแพงไหม?”

“ใน TMALL เธอสามารถใช้บัตรเครดิตได้และยังสามารถผ่อน
จ่ายได้ด้วย”

“...” สีหน้าของผู้อำนวยการซีเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด

เจ้าพวกนี้... พวกเขาแสดงถึงความไม่มีระเบียบต่อหน้าคนนอก
ในการประชุมเนี่ยนะ! นี่มันอะไรกัน?

ผู้อำนวยการชี้ห่วยจนชำเลื่องมออาจารย์คัง ผู้ซึ่งดูเหมือนจะ
คุ้นเคยกับการพบเจอเรื่องแบบนี้มา ทำให้มุมปากของเธอ
กระตุก

โชคดีที่อาจารย์ซึ่งมาจากต่างโรงเรียนคนนี้ยังไม่ได้พูดอะไร
ออกมา ไม่เช่นนั้นคงน่าอับอายมากกว่านี้

ผู้อำนวยการชี้พยายามควบคุมอารมณ์ของเธอ และพูดเตือน
เหล่าอาจารย์ด้วยเสียงโทนต่ำ “...ตั้งใจหน่อยอาจารย์ทุกคน

อย่างนอกเรื่อง... นี่เป็นคำสั่งตรงจากสมาคม100โรงเรียน ฉัน
อยากให้ทุกคนจริงจังกับเรื่องนี้หน่อย”

ดูเหมือนว่าผู้อำนวยการซึ่งยังคงมีอำนาจเหนือคนพวกนี้อยู่ ลั่น
เสียงของผู้อำนวยการเหล่าอาจารย์ก็เงียบลง พวกเขาหันมา
ขอบคุณอาจารย์คัง

นั่นก็เพราะเมื่อมีอาจารย์จากโรงเรียนอื่นมาผู้อำนวยการซึ่งจะ
พูดอย่างสุภาพเพื่อรักษาภาพลักษณ์ของโรงเรียน ถ้าหากเป็น

การประชุมตามปกติเธอคงปล่อยพลังลึกลับร้ายไปนานแล้ว รังสี
สังหารคงส่งไปทั่วทั้งห้องประชุม

ก่อนที่หวังลิ่งจะก้าวเท้าเข้าเหยียบโรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้
สิ่งของที่ได้รับคามเสียหายบ่อยที่สุดก็คือโต๊ะภายในห้อง
ประชุมแห่งนี้ ทุกครั้งที่ผู้อำนวยการซื้ออารมณ์เสีย เธอจะไม่
สามารถควบคุมพลังกดดันวิญญาณและเปลือยทำลายขาโต๊ะ
บ่อยครั้ง

โต๊ะซึ่งอยู่ข้างหน้าอาจารย์คงเพิ่งจะถูกเปลี่ยนไปเมื่อ2วันก่อน

เมื่อสถานการณ์ทุกอย่างสงบลง ผู้อำนวยการซึกิก็ถอนหายใจ
อย่างเจียบๆ

เธอรู้สึกหวั่นๆ เมื่อเธอคิดถึงความโกลาหลของกิจกรรมการ
แลกเปลี่ยนที่ถังจิงเสอเป็นคนจัดเมื่อวาน

อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคนจะมีสนามพลังแม่เหล็กเหมือนอย่าง
ซุนหรง

อาจารย์คังคนนี้ไม่สามารถเลียนแบบพลังแรงดึงดูดเหมือนของ
ซุนหรงได้

แต่กลับกันหวังสิ่งที่ดีกว่าอาจารย์คงคนนี้มีเสน่ห์ดึงดูดในแบบ
ของเขาเอง

ก่อนที่อาจารย์คงจะมายังโรงเรียนแห่งนี้ ผู้อำนวยการชี้ได้สืบ
ประวัติอาจารย์อ้วนมาก่อน – เขาสอนอยู่ที่โรงเรียนอันดับที่60
มากกว่า10ปี และเป็นอาจารย์ที่ได้รับโหวดเป็นอาจารย์ดีเด่นทุก
ปี นอกจากความความสุภาพอย่างเสมอต้นเสมอปลายทุกที่ทุก
เวลาทั้งต่อหน้าและลับหลัง... เธอแค่ไม่เข้าใจว่าทำไมนักเรียน
ถึงถูกดึงดูดเข้าหาเขา

อันที่จริง เหตุผลมันอยู่ตรงความสามารถในการสลับบุคลิก
อย่างชำนาญของเขา

ปกติเขาจะเริ่มด้วย “โหมดซุบซิบ” ต่อหน้าเหล่านักเรียน เพื่อ
รักษาภาพลักษณ์ ใจดี ขี้เล่น แต่อย่างไรก็ตามนั้นไม่ได้
หมายความว่านั่นเป็นนิสัยที่แท้จริงของเขา ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อมีการประชุมระหว่างอาจารย์เขาจะเปลี่ยนไปใช้ “โหมด
วรรณกรรม”

อะไรคือโหมตวรรณกรรม?

อาจารย์คงมักจะพูดบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ หรือทำบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ ไม่สนใจคนรอบข้างและพูดออกไปเป็นประโยคสั้นๆ... ในที่แรกมันอาจจะดูเหมือนไม่มีอะไร แต่เมื่อได้คิดได้ไตร่ตรองเรื่องนั้นแล้วมันอาจทำให้ทุกคนขนลุกเกรียว!

พูดตามตรงหวังถึงขอบโหมดที่สองของอาจารย์คังมาก เพราะ
เขาเรียนรู้ประโยคหรือคำศัพท์แปลกๆได้จากอาจารย์คังเสมอๆ

แต่ถึงกระนั้นสองโหมดที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้วนี้ก็ไม่ได้โผล่
ออกมาให้เห็นบ่อยๆ

เมื่อตอนที่อาจารย์คังตื่นและออกไปจากห้องพักในตอนเช้า
หวังถึงได้แอบใช้วิชาดาสวรรค์ใส่อาจารย์...

.....

เมื่อสภาพของห้องประชุมเข้าสู่ภาวะปกติ ความสนใจทุกคนดู
เหมือนจะถูกดึงดูดไปหาอาจารย์ที่มาจากต่างโรงเรียนคนนั้น

ห้องประชุมเข้าสู่ความเงียบและไม่มีใครกล้าพูดออกมาเลย
แม้แต่คำเดียว

สายลมอ่อนในยามเช้าพัดผ่านหน้าต่างเข้ามาอย่างแผ่วเบาผ่าน
หัวกลมๆและปรอยผมบนหน้าผากของอาจารย์คัง

ผู้อำนวยการชี้เผลอใจลอยไปชั่วครู่ อย่างไม่คาดคิดเธอรู้สึกว่
อาจารย์อ้วนคนนั้นมีเสน่ห์อย่างแปลกๆ...

อาจารย์คงจะไปทีโตะซึ่งกำลังสะท้อนภาพของผู้อำนวยการซึ่ง
อยู่ในนั้น

ในสถานการณ์แบบนี้ ผู้อำนวยการซื่อคิดไม่ได้ว่า “ทำไมเขา
จึงที่ภาพสะท้อนของฉัน? อย่าบอกนะว่า... เขาสนใจในตัว
ฉัน? ชอบฉัน? ไม่เช่นนั้นทำไมเขาถึงจ้องฉัน?”

“ ... ”

อาจารย์คงมองไปยังโຕ้ะอย่างเหม่อลอย หวังลืงไม่ได้ตั้งใจจะ
พูดให้ทุกคนเข้าใจผิด แต่นี่มันเป็นการแสดงความเคารพ! ใคร
จะบ้าไปจ้องหน้าคนอื่นตลอดทั้งการประชุม?

สีหน้าของผู้อำนวยการชี้คนนั้นตอนนี้มันยากจะอธิบาย เพราะ
หลักฐานที่ปรากฏอยู่ในความทรงจำของอาจารย์คังคือมีคุณป้า
คนหนึ่งกำลังมโนเรื่องความรักอยู่...

อาจารย์คังมีบุคลิกที่ดูอบอุ่นและเขาเป็นคนประเภทที่เมื่อยิ่ง
มองก็ยิ่งดูดีในทุกครั้งที่มอง และนี่เป็นสิ่งที่หวังลิ่งอยากจะ
อธิบายเกี่ยวกับเสน่ห์และพลังดึงดูดของอาจารย์

พลังแรงดึงดูดของเขาเป็นอะไรที่สุนทรงไม่สามารถ

ลอกเลียนแบบได้ – พลังแรงดึงดูดของสุนทรงและของ

อาจารย์คังนั้นมีความแตกต่าง เป้าหมายของสุนทรงคือดึงดูด

คนที่เดินผ่าน แต่เป้าหมายของอาจารย์คังคือดึงดูด...คุณป้า

5นาที่หลังจากนั้น...

.....

ผู้อำนวยการชี้ไม่ได้ถามอะไรออกมา เธอรู้ดีกว่าหน้าเธอร้อน
ผ่าวเมื่อเธอมองไปยังอาจารย์คัง (ชื่อของผู้อำนวยการชี้แปลว่า
หญิงบริสุทธิ์ผู้ตามหารักแท้)

อาจารย์คังจึงมองไปยังโต๊ะที่สะท้อนภาพของเธอค่อนข้าง
นานซึ่งทำให้เธอรู้สึกอาย... นี่เป็นครั้งแรกที่เธอถูกจ้องโดย
ผู้ชายขนาดนี้

และเพราะเหตุนี้ทุกคนจึงต้องอาจารย์คั่งตามผู้อำนวยการซึ่ง
สายตาของอาจารย์บางคนสังเกตว่าหน้าของผู้อำนวยการเริ่ม
แดงระเรื่อ...

...

10 นาทีผ่านไป....

ก็ยังคงไม่มีใครพูดออกมา

...

20 นาทีผ่านไป

...

หวังถึง “...”

สายลมพัดผ่านปรอยผมของอาจารย์คัง อาจารย์คังมองไปยัง
ผู้อำนวยการชี้ด้วยตาสวຍคຸ່ນນັ້ນ (ในความคิดของผู้อำนวยการ)
“ผู้อำนวยการชี้ มีอะไรที่คุณอยากจะถามผมหรือ?”

เธอตะลึงกับน้ำเสียงน่าดึงดูดนั้น และนั่นก็ทำให้เธอนึกขึ้นได้...
เธอยังไม่ได้ถามคำถามอาจารย์คังสักคำถามเลย!

ผู้อำนวยการชี้หน้าแดงอย่างเขินอาย “เอ้~ อาจารย์คัง ฉันขอ
โทษจริงๆนะ...”

อาจารย์ทุกคนที่อยู่ในห้องถึงกับช็อค...

อะไรกันที่พวกเขาเห็น?

อะไรกันที่พวกเขาได้ยิน?

แล้วไอเสียง “เอ” นั้นมันอะไรกัน?

หญิงโสดวัยกลางคนซึ่งทำงานเป็นผู้อำนวยการมาอย่าง
ยาวนาน ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เผชิญหน้าต่อเหตุการณ์ด้วยความ
สุขุมเยือกเย็น พูดขอโทษ?และเซ็นอายเนี่ยนะ?!

และยิ่งไปกว่านั้น เธอแสดงออกว่าหลงเสน่ห์อาจารย์
ประวัติศาสตร์อ่านคนนี้อย่างชัดเจน... หรือนี้จะเร็วกว่ารักตั้งแต่
แรกพบ? พล็อตเรื่องแบบนี้มันไม่ค่อยสมเหตุสมผลเลย!

หวังลิ่งอยู่ในอาการพูดไม่ออก “...”

เขาสามารถบอกได้แค่ว่า อาจารย์คงสมกับเป็นอาจารย์คง...
อาจารย์สามารถพิชิตคนที่แข็งแกร่งที่สุดในโรงเรียนอันดับที่59
นี้ได้...

อาจารย์คงพักหน้าอย่างสุขภาพ เขายังคงรักษาภาพลักษณ์อัน
สุขุมเยือกเย็นของเขาไว้

สถานการณ์ในตอนนี้นั้นค่อนข้างจะน่าอึดอัด มันถึงเวลา
สำหรับโหมดวรรณกรรมของอาจารย์คงจะเข้ามาแก้ไข
สถานการณ์นี้...

อาจารย์คงหันหน้าและมองไปยังนอกหน้าต่าง

สายลมเย็นพัดอ่อนๆ และคำพูดของอาจารย์ได้ตราตรึงเข้าสู่
หัวใจของอาจารย์ทุกคนภายในห้อง

“วันนี้สายลมช่างรุนแรงเหลือเกิน...”

อาจารย์ทุกคนภายในห้องประชุมชนลก

นอกเหนือไปจากอาจารย์คังและผู้อำนวยความสะดวก อาจารย์ท่าน
อื่นรู้สึกว่าคุณหมูกำลังอยู่ในห้องค่อยๆลดต่ำลงอย่างไม่ทราบ
สาเหตุ...

ตอนที่ 39 อันตรายของการตื่นออกกำลังกาย

สถานะที่แท้จริงของอาจารย์คังยังคงเป็นที่น่าสงสัย หลังจาก
วันที่เขาเปิดเผยพลังที่แท้จริงต่อหน้าซุนทรง เธอให้คนแอบสืบ
ประวัติของอาจารย์แต่ที่น่าแปลกก็คือพวกเขาไม่พบอะไรเลย

ถ้าหากชุมชนยังไม่ค้นหาอะไรเจอ มันคงยากสำหรับคนอื่นที่
อยากจะรู้สถานะที่แท้จริงของเขา

แน่นอนว่าหวังถึงนั้นอยากจะสืบประวัติของอาจารย์คัง
เหมือนกัน และมีหลายวิธีที่เขาสามารถใช้ได้ด้วย ในบรรดา
วิชาชั้นสูงของเขา วิชาแก้ไขความทรงจำชั้นสูง ซึ่งมี
ความสามารถในการ แทนที่ความทรงจำ ลบความทรงจำ กู้คืน
ความทรงจำ

เขาได้ลองกู้ความทรงจำของอาจารย์ และพบว่ามีความทรงจำ
หนึ่งที่ถูกผนึกไว้ ถ้าหากฝืนกู้มันอาจจะส่งผลเสียต่อสมองของ
อาจารย์

แม้ว่าหวังถึงจะรู้สึกสงสัยแต่ท้ายที่สุดเขาก็ปล่อยมันไป

แน่นอนว่ามันยังคงมีแหล่งอื่นที่เขาสามารถสืบได้ ดังเช่น
ผู้อำนวยการโรงเรียนเซ็นและผู้ดูแลชิ พวกเขาน่าจะรู้ประวัติ
ของอาจารย์สอนประวัติศาสตร์คนนี้ แต่ถ้าหากอาจารย์คง

เลือกที่จะซ่อนสถานะที่แท้จริงของเขาเอง หวังลึกๆก็รู้ดีกว่ามัน
จะเป็นการเสียมารยาทในการขุดคุ้ยประวัติของอาจารย์

สำหรับเขาอาจารย์ประวัติศาสตร์ผู้นำสงฆ์คนนี้ เป็นคนที่
บางครั้งก็ตลก บางครั้งก็ทำตัวเป็นเด็กชอบกินขนมและ
บางครั้งก็ดูเอาจริงเอาจัง ภาพลักษณ์เหล่านี้ล้วนเป็น
ภาพลักษณ์ของอาจารย์ที่ดีผู้ซึ่งสอนนักเรียนมาหลายต่อหลาย
รุ่นแล้ว

หวังถึงนับถือในความสามารถของอาจารย์ที่สามารถปกปิด
สถานะที่แท้จริงของตัวเองได้มาอย่างยาวนาน

.....

หลังจากงานประชุมของเหล่าอาจารย์ในรอบเช้า หวังลิ่งก็รับรู้
ความสามารถติดตัวพิเศษของโหมดวรรณกรรมซึ่งสามารถ
พิชิตใจคุณป้าได้... หลังจากเขาอ่านความทรงจำของอาจารย์
คัง เขาคิดว่าเขานำนำพล็อตเรื่องไปแต่งนิยายชื่อว่า “ความรัก
ของหนอนหนังสือ” ได้เลย

ถ้าหากอาจารย์ใช้โหมดวรรณกรรมตลอดเวลา หวังลิ่งคิดว่า
อาจารย์คงพิชิตใจหญิงโสเภณีกลางคนได้เกือบทั้งโลก

ถ้าหากมันเป็นเรื่องของความรักขอเพียงแค่คนสองคนชอบกัน
แค่นั้นมันก็พอแล้ว

แต่ความรักระหว่างนอนหนังสือแปลกประหลาดสองคนนี้...
หวังถึงก็ไม่สามารถอธิบายได้เหมือนกัน

ผู้หญิงที่ขี้มโนนั้นล้วนน่ากลัว! ไม่ว่าจะเป็นเด็กสาวหรือคุณป้า
ก็ตามที... (นี่นายกำลังพาดพิงหลินเสี่ยวหยูอยู่ใช่ปะหวังถึง ผู้
แปล)

นั่นเป็นสิ่งที่หวังลึกคิด

เขามัวแต่คิดถึงเรื่องของอาจารย์คัง โดยลืมไปว่าสิ่งที่เขาควร
จะระวังมากที่สุดก็คือการออกกำลังกายตามคลื่นวิทยุกำลังจะ
เริ่มต้นขึ้น

.....

ในต้นฤดูใบไม้ผลิ เมืองซ่งไห่ยังคงมีอากาศหนาวอยู่นิดหน่อย
นั้นก็เพราะมันตั้งอยู่ใกล้กับทะเลน้ำแข็ง นอกจากจะเข้าสู่ฤดู
หนาวก่อนหน้าเมืองอื่นแล้วพวกเขายังเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิช้ากว่า
ด้วย นักวิจัยบางคนเชื่อว่าอากาศหนาวเย็นจากทะเลน้ำแข็งทำ
ให้ส่งผลเสียต่อผู้ฝึกตนชั้นแรกเริ่มลมปราณ

หลังจากเปิดเทอมโรงเรียนได้พักกิจกรรมนี้ไว้ก่อน และเพราะ
เหตุนี้เองหวังถึงจึงสามารถหลบเลี่ยงการออกกำลังกายนั้นได้

แต่น่าเสียดาย วันนี้เมืองสงไห่จู่ๆอากาศก็อุ่นขึ้น

หลังจากการประชุมของเหล่าอาจารย์จบลง วิทยุโรงเรียนก็
ประกาศให้นักเรียนทุกคนไปเข้าแถวที่สนามกีฬา

สำหรับพวกเขาซึ่งเป็นนักเรียนจากโรงเรียนอันดับที่60 ก็ได้ไป
ตั้งแถวใหม่แยกต่างหากจากโรงเรียนอันดับที่59

หวังถึงเลือกที่จะไปยืนอยู่หางแถวเหมือนอย่างเคย

การออกกำลังกายตามคลื่นวิทยุได้วิวัฒนาการไปมากกว่า1000
ปีหลังจากก่อตั้งประเทศมา และชื่อเพลงแต่ละเพลงของมันก็ดู
ดีอย่างน่าเหลือเชื่อ ตั้งแต่อวกาศจนถึงโลก

ท่าแรกจาก “พระอาทิตย์ดวงใหม่” จนถึง “ลูกหลานของดวง
อาทิตย์

จาก “เหยี่ยวออกบิน” จนถึง “คุณเผิง*สยายปีก”

*鲲鹏 เป็นสัตว์ในตำนานมีรูปร่างเป็นปลาที่มีปีก

จาก “พลังกำลังของคนหนุ่มสาว” จนถึง “ความสำเร็จขั้น
แรกเริ่มลมปราณ”

จาก “การเต้นของหนุ่มสาว” จนถึง “จักรวาลผู้ฝึกตน”

การออกกำลังกายตามคลื่นวิทยุถูกตั้งชื่อขึ้นมาจากการออก
กำลังกายกลางแจ้งในสมัยก่อน แต่มันก็พัฒนาไปมาก ไม่ใช่
เพียงแค่เนื้อเพลงเกี่ยวกับการสรรเสริญการก่อตั้งประเทศ แต่
มันยังพูดถึงพลังกำลังของผู้ฝึกตนวัยหนุ่มสาว

เซ็ตเพลงที่ได้รับความนิยมทั้ง250เพลงนั้น เรียกว่า “เพอร์เฟ็ค
เวิลด์ หรือ โลกอันสมบูรณ์แบบ”

จากชื่อเซตเพลงแสดงถึงความหวังและอนาคตที่ยิ่งใหญ่ของ
ประเทศนี้

ก่อนหน้านี้หวังได้ใช้พลังกดดันวิญญาณของเขาทำลาย
ลำโพงทิ้งเพราะเขาไม่อยากเด่น แต่เขาก็คิดไม่ถึงว่าโรงเรียน
แห่งนี้ยังมีวงดนตรีคอยรับมือกับสถานการณ์นี้

อาจารย์จากภาควิชาดนตรีขนย้ายเครื่องดนตรีหลากหลายชนิด
มาติดตั้งบนเวที

“...” นี่พระเจ้าอยากจะแก้งเขาใช่ไหม

ภาพที่แสดงอยู่เบื้องหน้าเขาทำให้หวังล้มหายใจไม่สะดวก

วงดนตรีของเหล่าอาจารย์ทดลองเล่นเซ็ตเพลงทั้ง250เพลง
ตั้งแต่ต้นจนจบ

อาจารย์จากภาควิชาพลคนหนึ่งเดินขึ้นไปบนเวที และเขาใช้
วิทยาราชสีห์คำรามเพื่อเพิ่มความดังในเสียงของเขา

“ทุกคนเต้นตามจังหวะของอาจารย์ นี่เป็นแค่การวอร์มอัพ ฮีบ
เริ่มได้! 1 2 3 4 5 6 7 8... 2 2 3 4 เอาใหม่...”

ในขณะที่เพลงออกกำลังกายเปลี่ยนไปหลายต่อหลายเพลง แต่
สิ่งที่เขาก็ค่อนข้างจะเหมือนเดิมนั่นคือการยืดเส้นยืดสาย...
หวังถึงสามารถทำได้แค่นี้ เมื่อพวกเขาเริ่มที่จะเคลื่อนที่เยอะ
ขึ้นหวังถึงไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ไปมากกว่านี้

ท่าเตะและกระโดดนั้นทำให้เขานั้นลำบากมาก

ที่แย่ไปกว่านั้นพลังผนึกของยันต์ดูเหมือนจะอ่อนกำลังลงอีก...
ท่าเตะและกระโดดถ้าหากหวังพึ่งไม่ควบคุมพลังของเขา มัน
อาจจะเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ขึ้น

แผ่นดินไหว แผ่นเปลือกโลกเคลื่อนและน้ำท่วมใหญ่... สิ่ง
เหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้

ในการหลีกเลี่ยงหายนะเหล่านั้น เขาจะขยับตัวให้น้อยที่สุดในระหว่างการเต้นออกกำลังกายนี้ ซึ่งมันทำให้เขานั้นดูเหมือนคนอ่อนแอไม่มีเรี่ยวแรง... ในสายตาของอาจารย์วิชาพลศึกษา เขามักจะมองหวังลึกๆว่าเป็นคนปวกเปียกหรือเป็นแต่่ว

เพราะเรื่องนี้ อาจารย์วิชาพลศึกษาในโรงเรียนของเขาชอบหยิบเขาขึ้นมาเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีไม่ควรทำตาม และเขาก็มักจะโดนดูถูกเสมอๆในคาบวิชาพลศึกษา...

แน่นอนว่าหวังลิ้งก็เข้าใจหัวอกอาจารย์ โดยเฉพาะอาจารย์
วิชาพละ พวกเขายากเห็นเหล่านักเรียนของพวกเขาเดินเหิน
ด้วยความภาคภูมิใจอกผายไหล่ผึ่งและเต็มไปด้วยพลังกำลัง
แต่ถึงอย่างนั้นถ้าหากเขาเอาจริงเอาจังมันจะมีบางสิ่งบางอย่าง
ที่ไม่ปกติเกิดขึ้น แล้วใครเล่าจะรับผิดชอบผลเหล่านั้น?

ท่ามกลางสายตาและความกดดันของเหล่าอาจารย์ ในที่สุด
หวังลิ้งก็สามารถเต้นได้จนครบเซตเพลง

เยี่ยม... ไม่มีอะไรแปลกๆเกิดขึ้นและไม่มีผู้เสียชีวิต

หวังลิ่งอาจจะเป็นแค่เพียงคนเดียวที่รู้สึกกระวนกระวายใจทุก
ครั้งที่ตื่นออกกำลังกายตามคลื่นวิทยุ

ในตอนเป็นเด็กเขายังคงอ่อนแออยู่ เขาสามารถควบคุมพลัง
เหล่านั้นได้ แต่เมื่อเขาโตขึ้นพลังของเขาดันเพิ่มขึ้นเยอะเกินไป
และมันทำให้ชีวิตเขาลำบากขึ้นทุกวันทุกวัน แม้แต่แค่เขาตื่น
ออกกำลังกายเขายังลำบากขนาดนี้

ถ้าหากมันทำให้เขาลำบากไปมากกว่านี้เห็นทีว่าเขาจะต้อง
เปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง...

ยกตัวอย่างเช่น ในคืนพระจันทร์เต็มดวงครั้งหน้า เขาจะใช้
“วิชาอ่านจันทราร” เพื่อล้างสมองคนทั้งประเทศเกี่ยวกับไถการ
เด่นออกกำลังกายบ้างนี่ ด้วยอย่างอื่นที่เขาสามารถทำได้!

อย่างการเต้นฟอรัญคุกก็ หรือ PPAP ก็ดูเหมือนจะเป็น
ทางเลือกที่ไม่เลวเหมือนกัน...

ตอนที่ 40 ดูปั่นกว้าวผู้เยือกเย็น

หลังจากการออกกำลังกายตอนเช้าเสร็จสิ้น อาจารย์คังเรียก
หวังลิ่งเข้าไปพบเพื่อพูดคุยนิดหน่อย

มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไรเกี่ยวกับการตื่นออกกำลังกายของเขา
เมื่อเช้านั้นเอง

หวังถึงเข้าใจว่าตอนนี้เขามาเป็นตัวแทนของโรงเรียน พวกเขา
ต้องควรระวังในเรื่องภาพลักษณ์ด้วย โดยอาจารย์หลายคนเชื่อ
ว่าความเก่งกาจในการใช้กระบี่วิญญานหรือความชำนาญใน
การเขียนยันต์เท่านั้น การออกกำลังกายตามคลื่นวิทยุก็มีส่วน
ช่วยนิดหน่อย

นี่เป็นเหตุผลที่จนถึงทุกวันนี้การออกกำลังกายตามคลื่นวิทยุยัง
ไม่ถูกแบน

โชคดีที่อาจารย์คังเป็นอาจารย์ใจดีและหล่อนมากบวกับที่
อาจารย์ได้เข้าร่วมการประชุมในตอนเช้า... ทำให้อาจารย์พบ
เจอใครบางคนที่ทำให้อาจารย์ได้กลับไปเหมือน14อีกครั้ง
ดังนั้นอาจารย์จึงค่อนข้างอารมณ์ดี เขาแค่ตกเตือนหวังลิ่งว่า
ควรจะตั้งใจและควรระวังเรื่องภาพลักษณ์ของโรงเรียน
หลังจากว่ากล่าวตักเตือนเสร็จอาจารย์ก็เดินจากไป

มองดูอาจารย์คังเดินตัวลอยจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแบบนี้
หวังลิ่งก็นึกถึงประโยคหนึ่งในหัว

มันน่าสนใจที่นอนหนังสือมีความรัก เห็นได้ชัดว่าเมื่อคนมีความรักสมองมักจะมีปัญหา!

นี่เป็นครั้งแรกที่หวังถึงรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับอาจารย์คังของพวกเขา

.....

หลังจากคุยส่วนตัวกับอาจารย์คงเสร็จหวังลิ่งก็คิดในทาง
กลับกัน

ถ้าหากเป็นอาจารย์ปานเรียกเขาเข้าไปพบหวังลืงคิดว่าด้วย
อารมณ์และนิสัยของเธอเขาอาจจะโดนจับทุ่มซ้ายทุ่มขวาฟาด
เข้ากับกำแพง... แค่ว่าจินตนาการเขาก็รู้สึกร้อนๆ

คนสุดท้ายที่โจมตีใส่เขานั้นคือนักฆ่าชีวหยิง ถ้าหากอาจารย์
ปานโดนแบบเดียวกัน สงสัยเขาคงต้องลบความทรงจำของคน
ทั้งประเทศในคืนพระจันทร์เต็มดวงครั้งหน้า!

.....

ในช่วงบ่าย อาจารย์คงส่งข้อความหาทุกคนในWeChatว่าให้
ไปรวมตัวกันที่โรงยิม

พวกเขาเหลือเวลาอีกแค่2วันก่อนที่จะเข้าร่วมงานทดลอง
กระป๋องวิญญานอย่างเป็นทางการ อาจารย์คงผู้ซึ่งเป็น

ผู้รับผิดชอบในครั้งนี้ เขารู้สึกว่ามันถึงเวลาที่จะต้องฝึกฝน
อย่างจริงจังกันเสียที

โรงยิมของโรงเรียนอันดับที่59นั้นค่อนข้างใหญ่เมื่อเปรียบเทียบกับ
กับโรงเรียนอื่น ดูจากภายนอกนั้นมันไม่ได้ดูใหญ่อะไรเลย แต่
พื้นที่ภายในโรงยิมถูกขยายโดยวิชาขยายมิติ

การขยายมิตินั้นเป็นอะไรที่ธรรมดามากในยุคปัจจุบัน
ยกตัวอย่างเช่น กระเป๋ามิติในชุดยูนิฟอร์มโรงเรียนและลิ้นชักที่

โต๊ะของอาจารย์คังซึ่งเทียบเท่ากับร้านขายขนมเคลื่อนที่... วิชา
ขยายมิตินี้ก็กลายมาเป็นวิชาที่ทุกคนสามารถฝึกฝนและใช้งาน
มันราวกับว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันไปแล้ว

โดยที่ประโยชน์หลักๆอยู่ที่ช่วยประหยัดค่าที่ดิน

สร้างความน่ารำคาญให้แก่พวกนายหน้าขายที่ดินซึ่งทำให้พวก
เขาไม่สามารถโก่งราคาที่ดินได้

“แปลก อาจารย์คงหายไปไหน?” หลินเลี้ยวหยุดถามขึ้น พวก
เขามาถึงโรงยิมแห่งนี้สักพักใหญ่แล้ว

ทุกคนรู้ว่าอาจารย์คังนั้นเป็นคนที่ตรงต่อเวลามาก

“รออีกหน่อยก็แล้วกัน” ชุนหรงขมวดคิ้วและคิดในทำนองเดียวกัน อาจารย์คงปกติเขาจะมาก่อนเวลาเขาไม่น่าจะสายขนาดนี้

“อาจารย์คงไม่ได้กำลังเจอปัญหาใช่ไหม?” หลินเสี่ยวหยูถามอีกคำถาม

“...” ชุนหรงไม่ได้ตอบอะไร

เธอรู้ว่าอาจารย์คังนั้นเก่งขนาดไหน ยิ่งไปกว่านั้นประวัติของ
อาจารย์ก็ยังคงเป็นความลับ แม้แต่ใช้พลังอำนาจของม่านน้ำฮ
วงโห เธอก็ยังไม่สามารถสืบประวัติได้ ดูจากหลักฐานเหล่านั้น
แล้ว คงจะพูดในมุมกลับกันว่าอาจารย์คงจะไม่ไปสร้างปัญหา
ให้คนอื่นหรอกนะ

“...” หวังลิ่งก็นิ่งเงียบเหมือนกัน

เขารู้สึกว่าที่หลินเสี่ยวหยูพูดก็อาจจะมีเค้า อาจารย์คงอาจจะ
กำลังเจอกับปัญหา... ถ้าการพบรักสามารถเรียกว่าเป็นปัญหา
ได้ละกันนะ

ในขณะที่ทุกคนกำลังพูดถึงอาจารย์คงอยู่นั้น เมื่อพูดถึงผีเสื้อก็
โผล่ออกมา...

จากข้างนอกโรงยิม มีเงาตะคุ่มๆของชายร่างอ้วนอยู่ท่ามกลาง
แสงอาทิตย์ และฉายเงาลงมายังพื้นเบื้องล่าง

แม้ว่าทุกคนจะไม่สามารถมองเห็นหน้าตาของคนผู้นั้นได้ แต่
จากเงาที่ฉายอยู่บนพื้นพวกเขาก็พอจะเดาออก

ครู่ต่อมาเงาก็กระโจนเข้ามาหาพวกเขารวกับวิญญาณร้ายทำ
ให้ทุกคนตกใจ

พวกเขามองอาจารย์อย่างตกใจและไม่มีใครกล้าพูดอะไร
ออกมา เพราะอาจารย์ร่างอ้วนกระโดดจากท้องฟ้าลงมาหา
พวกเขา...

“ ... ”

ตอนนี้ไม่ใช่แค่เพียงหวังถึงแล้ว คนอื่นๆก็สามารถบอกได้ว่า มี
บางอย่างแปลกไปเกี่ยวกับอาจารย์ของพวกเขา!

.....

ใบหน้าอ้วนๆของอาจารย์คังแดงระเรื่อราวกับลูกพีช ราวกับว่า
มีแสงพระอาทิตย์แลบออกมาจากปากอาจารย์ทุกครั้ง
ที่อาจารย์หัวเราะ – มันช่างจำเสียเหลือเกิน!

“อาจารย์ถูกรางวัลที่1มาหรือ? หรืออาจารย์ได้Pentakills?”
มุมปากของเซ็นฉากระตุกเขาไม่สามารถอธิบายสีหน้าของ
อาจารย์ได้ เขารู้ว่าเขานั้นไม่ใช่คนฉลาด แต่เขาก็สามารถบอก
ได้ว่ามีบางอย่างแปลกไปกับอาจารย์ของเขา... และนั่นไม่ใช่
ปัญหาเล็กแน่ๆ!

หวังถึงอาจจะเป็นเพียงคนเดียวในกลุ่มที่รู้เรื่องว่าทำไมอาจารย์ถึงอารมณ์ดีขนาดนี้ น่าเสียดายที่หวังถึงไม่ใช่คนที่ชอบซุบซิบ นินทาคนอื่น เขาจึงไม่ได้ปริปากออกมา

สถานการณ์นี้ทำให้กั้วหาความรู้สึกเหมือนโดนตบหน้า...

ด้วยการที่เป็นเจ้าพ่อหน่วยข่าวกรองแห่งโรงเรียนอันดับที่60 นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่าชื่อเสียงของเขากำลังสั่นคลอน

“ดูเหมือนว่านายก็ไม่ได้รู้ไปหมดเสียทุกเรื่องนะกั้วหาว” เซ็น
เฉาหันไปล้อเลียนกั้วหาว

“นี่ทำหฺรออ?” กั้วหาวเลิกคิ้วของเขาขึ้นอย่างหาเรื่อง

มันจะมีสิ่งที่เขาไม่รู้หรือ?

ไม่มีทาง!

กั้วหาวยกแขนเขาขึ้นตั้งฉากกับพื้นและนกแก้วดูปี่กระโดดออก
จากไหล่ของเขา นกแก้วทั่วไปจะพูดเลียนแบบคำพูดที่มันได้
ยิน แต่ดูปี่เป็นนกแก้วที่ฉลาดกว่านั้น มันจะพูดก็ต่อเมื่อกั้วหา
วสั่งเท่านั้น

นั่นจึงทำให้กั้วหาได้รับฉายาว่ามาสเตอร์ดูปี้ ดูปี้เป็นนกแก้ว
ตัวเดียวที่เขาฝึกฝนมันนับตั้งแต่เขาช่วยกิจการร้านขายสัตว์
วิญญานที่บ้านเขา

“แม้แต่นายยังไม่รู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับอาจารย์คัง นายจะให้ดูปี้
บอกนายรีไง?” เซ็นเฉาหัวเราะให้กับสิ่งที่กั้วหา กำลังทำ

“ดูปี้ แสดงความสามารถให้ไอคนหัวสมองมีแต่ขี้เลื่อยคนนี้ดู
หน่อยซิ! อย่าให้เสียหน้าร้านโซลเซอร์แวนท์ (Soul Servant)
ของเรา!” ก้าวหาขึ้นัวไปที่ดูปี้และถุยน้าลายใส่

ตั้งแต่เปิดเทอม หวังลิ่งพบว่าเจ้านกแก้วดูปี้มันไม่ธรรมดา เขา
ตั้งฉายาให้มันอย่างลึบๆว่า “รูปปั้นน้ำแข็ง” เพราะมันไม่ค่อย
ชอบพูดมันไม่แสดงสีหน้าดีใจหรือเสียใจเลย และดูเหมือนจะไม่
สนใจสังคมของมนุษย์เลยเสียด้วยซ้ำ

ตลอดเวลาที่หวังจะใช้วิชาอ่านใจ เขาไม่เคยได้ยินความคิดของ
เจ้าตูปี่เลย นั่นก็เป็นข้อพิสูจน์แล้วว่านกแก้วตูปี่เหมาะสมกับ
ฉายารูปปั้นน้ำแข็ง

เมื่อก๊วหาวย่นน้ำลายใส่ชนสีขาวยของมันทำให้นกแก้วตูปี่
ไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

มันถลึงตาใส่ก๊วหาว และเป็นครั้งแรกที่หวังจะได้ยินเสียงของ
มัน : โอแวนไม่รู้รีงว่าตูรักความสะอาด ลีส!

หวังถึงรู้สึกตกใจ เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า นกแก้วดูปีผู้ซึ่งไม่
ค่อยชอบพูดจะพูดออกมาจะมีนิสัยรักความสะอาด... ดูเหมือน
ไม่ใช่แค่มันเป็นนกแก้วที่รักสันโดษละ มันยังเป็นนกแก้วนิสัย
ก้าวร้าวด้วย

จากนิสัยก้าวร้าวและหยิ่งของมัน หวังถึงรู้สึกว่บางทีตลอด
ระยะเวลาที่ผ่านมา...

...ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้เข้าใจจิตใจของเจ้านกแก้วของเขา
เลยแม้แต่คนเดียว...

ตอนที่ 41 ขนนกทำนาย

“วิชาสืบสายเลือดชั้นสูง” เป็นหนึ่งใน3000วิชาชั้นสูงซึ่งหวังสิ่งมีความชำนาญ มันมีความสามารถย่อยเรียกว่า “การสืบหาต้นตระกูล” ซึ่งสามารถใช้ในการระบุเชื้อสาย หรือจะพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็เหมือนกับการตรวจสอบDNA

ในยุคพลังวิญญาณ มันมีหลายวิธีที่จะทำให้คนสืบทอดพลังพิเศษจากสายเลือด วิชาสืบสายเลือดชั้นสูง ก็เป็นวิชาซึ่งได้รับ

ความนิยมในช่วงเวลานั้น ผู้ฝึกตนผู้ซึ่งไม่กลัวในความเสี่ยงได้
ใช้วิชานี้เพื่อเพิ่มพลังของพวกเขาในระยะเวลาอันสั้น

แต่อย่างไรก็ตามปัจจุบันทางรัฐบาลได้แบนวิธีเหล่านั้น เพราะ
มันเป็นสาเหตุของการติดเชื้อในกระแสเลือด ในตอนนั้นผู้นำ
ของประเทศรุ่นแรกได้จับกุมคนเหล่านั้นและเรียกวิธีเหล่านั้นว่า
“การฝึกตนที่ฉวยโอกาส”

ผู้นำรุ่นก่อนเชื่อว่าไม่ว่าคนจะเก่งหรืออ่อนแอล้วนเกิดมาจาก
ความตั้งใจจริงของตนเอง ไม่ใช่การใช้วิธีการชี้โกงแบบนั้น

เพราะเหตุนี้จำนวนผู้ใช้วิชาสืบสายเลือดชั้นสูงก็ลดลงและ
กลายมาเป็นวิชาต้องห้าม คนที่ยังคงสามารถใช้วิชานี้ได้อยู่มี
เพียงหยิบมือเดียวซึ่งถึงรวมหวังลิ่งด้วย

หวังลิ่งใช้วิชานี้ในการตรวจสอบความสามารถซึ่งสืบทอดมา
จากสายเลือดเป็นบางครั้งต่อคนที่อยู่รอบตัวเขา

เมื่อเขาเป็นเด็กเขาคิดเสมอว่ามันต้องมีคนที่แปลกประหลาด
เหมือนเขา คนซึ่งเกิดมาพร้อมกับทุกอย่างทั้งเงินทองและพลัง

แต่นับตั้งแต่เขาค้นหา มาจนถึงตอนนี้... เขายังไม่เจอเลยแม้สัก
คนเดียว

เขาใช้ได้วิชานั้นใส่เจ้านกดูปีตั้งแต่ที่เขาเข้าเรียนแล้ว

ดูปีไม่ใช่นกแก้วธรรมดา แม้ว่ามันจะปกปิดอย่างมิดชิดแล้วก็
ตาม

ถ้าจะให้พูดอย่างเจาะจง มันเป็นนกแก้วสายพันธุ์ผสมที่ผสม
นกในตำนานหลากหลายสายพันธุ์

จากที่เขาระบุเชื้อสายได้มีดังต่อไปนี้ คุณเผิง นกเก้าหัว นกสีตา
หงส์ไฟ กระเรียนไฟ และยังมีพีเจียน*

***九头鸟** นกเก้าหัว

重明鸟 นกสีตา

朱雀 หงส์ไฟ

毕方 นกกระเรียนไฟ

Pidgey โปเกมอนประเภทนกในการ์ตูนโปเกมอน

ใครจะไปรู้ว่านี่คือบรรดาต้นตระกูลของเจ้าดูปี้? แต่แน่นอนว่า
นั่นไม่ใช่สิ่งที่หวังลิ่งอยากจะรู้... แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขามั่นใจนั่นก็คือ
สายเลือดต้นตระกูลของดูปี้มันทำให้มันพิเศษกว่านกแก้วตัว
อื่นๆ

ในสถานการณ์ปกติกั้วหาบไม่ยากให้ดูปีเปิดเผยความสามารถ
ของมันให้ทุกคนรับรู้ ไม่งั้นทุกคนจะรู้ว่าเขาใช้วิธีการบางอย่าง

แต่เมื่อเซ็นเนากำลังหลบหลู่ชื่อเสียงของเขา มันจึงทำให้เขาไม่มี
ทางเลือกที่จะต้องเปิดเผยเคล็ดลับ

กั้วหาบขยิบตาให้ดูปี... จริงๆแล้ว เด็กผู้ชายคนนี้และนกแก้ว
ตัวนี้มีข้อตกลงอะไรบางอย่าง ท่ามกลางสายตาของประชาชน
ดูปีจะช่วยเหลือกั้วหาบเท่าที่จำเป็น แต่เมื่อพวกเขากลับถึง

บ้านกัวหวาจะต้องทิ้งคราบมาสเตอร์ดูปี้กลายเป็นทาสรับใช้
ของมัน

ความสัมพันธ์อันซับซ้อนของมนุษย์และนกคู่นี้ ทำให้หวังลิ่ง
รู้สึกเศร้า บางสิ่งทำให้เขานึกสงสัยว่า...บางทีดูปี้มันอาจจะ
เป็นตัวเมีย หวังลิ่งได้แค่คิดในใจไม่อยากพูดออกไป

“นักเรียนทุกคน อาจารย์ขอโทษนะที่ทำให้ทุกคนรอ”

อาจารย์คังพูดขอโทษด้วยสีหน้ายิ้มแย้มต่อพวกเขา เขาฟังพูด

ได้แค่เพียงไม่กี่คำก่อนที่นาฬิกาโทรศัพท์ของเขาจะดังขึ้น เมื่อ
อาจารย์มองไปยังหน้าจอว่าใครโทรมา เขาก็รีบโบกมือลาเด็กๆ
“ขอโทษนะนักเรียน อาจารย์อาจจะต้องให้พวกเธอรอนานกว่า
นี้อีกสักนิด!” ทันทีที่อาจารย์ร่างอ้วนพูดจบ เขาก็รีบวิ่งไปอีก
มุมหนึ่งของโรงยิมเพื่อรับสายโทรศัพท์นั้น

ความมีชีวิตชีวาของอาจารย์คงมันอยู่เหนือเกินกว่าจินตนาการ
ของพวกเขา...

เยี่ยม ในขณะที่อาจารย์คงคุยโทรศัพท์ นี่เป็นโอกาสที่ดีในการที่จะหาความจริงว่าอะไรเกิดขึ้นกับเขากันแน่!

“ไม่มีอะไรในโลกที่ฉันคนนี้จะไม่รู้!” ทันทีที่พูดจบก็หวาดถึงขนของดูปี่ออกมา1เส้น ขนสีขาวบริสุทธิ์ของมันทำให้ทุกคนไม่อาจละสายตา

“เอามันออกมาทำไมอะ?” หลินเสี่ยวหยูถามด้วยความสงสัย

“มันชื่อว่าชื่อแห่งโชคชะตา ตราบใดที่ฉันถือขนนกนี้ ถ้าฉัน
มองไปที่บุคคลผู้นั้นแล้วพูดชื่อของเขา3ครั้ง ฉันจะทำนายเรื่อง
ของพวกเขาได้จากสีของขนนกที่เปลี่ยนไป” ก้าวหาพูดขึ้น

ดูปี่ชำเลื่องตาไปมองก้าวหน้า : ก่อนหน้านี้แกทำร้ายบอสคนนี้
ด้วยน้ำลาย แล้วยังจะให้ร่วมมือด้วยจั้นหรอ... ได้...ไว้พวกเรา
กลับถึงบ้านก่อน แล้วจะได้เห็นดีกัน!

ชื่อแห่งโชคชะตา... ก้าวหาที่ตั้งชื่อให้มันดูยิ่งใหญ่ แต่ถ้าจะให้
พูดกันตรงๆ มันก็เป็นแค่วิชาทำนายทั่วไป

ประเด็นสำคัญคือมันไม่ใช่พลังของเขา แต่เป็นพลังพิเศษของ
นกแก้วดูปีต่างหาก

ในความคิดของหวังถึงความสามารถแค่นี้มันยังอ่อนไปนิดนึง
ถ้าดูจากสายเลือดต้นตระกูลของดูปีแล้วล่ะก็

แต่อย่างไรก็ตามการทำนายนี้ก็ควรจะมีความแม่นยำ
ไม่เช่นนั้นมันก็คงไม่ต่างอะไรไปจากพวกหมอดูข้างถนนผู้ซึ่ง
คอยแต่พูดประโยคซ้ำๆว่า “นี่พ่อหนุ่ม ฉันเห็นเงาดำปกคลุม
อยู่รอบๆตัวเธอ เธอจะต้องพบเจอกับเรื่องราวร้ายๆ”

ก้วหาญขนนกในมือและพูดชื่ออาจารย์คัง3ครั้ง และทุกคนก็
เห็นว่าขนนกสีขาวเปลี่ยนเป็นสีชมพูอย่างรวดเร็ว

“ชนนกลีชมพู?” ก้าวหาวจ้องไปที่ชนนกในมืออย่างตกใจ

ซุนทรงมองไปยังชนนกลีชมพูอย่างสงสัย “ลีชมพู... มัน
หมายความว่ายังไงหรือ?”

กั้วหาว่านั่นรู้ความหมายของสีขนนก แต่สีนี้มันไปเกี่ยวข้องกับ
อาจารย์ได้ยังไง... มันไม่ได้เป็นสีที่เขาคาดการณ์เอาไว้

พอนึกย้อนไปถึงท่าทางกระตือรือร้นของอาจารย์ร่างอ้วนเมื่อ
สักครู่ บวกกับขนนกสีชมพู คำตอบมันก็น่าจะแน่ชัดแล้ว “สี
ชมพูหมายถึงโชคเรื่องความรัก อาจารย์คง... กำลังมีความรัก!”

“อืม เพราะอาจารย์กำลังมีความรักนี่เอง...” ทุกคนต่างพยัก
หน้าอย่างเข้าใจในทีแรก

แต่เมื่อผ่านไปสักครู่ ทุกคนต่างระเบิดเสียงออกมาด้วยความ
ตกใจ

ห๊ะ?!

มีความรัก?!

อาจารย์คงผู้รู้แค่วิธีกินป๊อกก็เนียนะมีความรัก?!

“ ... ”

เซ็นฉา ชุนทรงและหลินเสี่ยวหยูรู้สึกประหลาดใจ

“...ชนนิกของนายมันน่าเชื่อถือแค่ไหน?” เซ็นฉาถามกั้วหา
ซ้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“เฮ้! นายยังไม่เชื่อฉันรึไง?”

“ฉันแค่คิดว่ามันค่อนข้างจะเพคะนิดๆ! ทำนายจากชนนกเนียนะ
คิดในมุมมองของทางวิทยาศาสตร์มันดูไม่ค่อยสมเหตุสมผล”

“...” หวังลิ่งคิดในใจ – แล้วนายคิดว่าชนนกเปลี่ยนสีนี้มัน
สมเหตุสมผลหรือยัง?

เซินเฉาเป็นคนขี้สงสัยเมื่อมันเกี่ยวข้องกับพวกความเชื่อเก่าๆ

เพื่อที่จะย้าว่าชนนกนี้เป็นของจริงเช่นเฉาถึวิสาสะดิงชนนก
ของดูป้อออกมาอีกเส้น

ครั้งนี้มันเจ็บมากและหันไปหาก้าวหาด้วยความโมโห

ตอนนี้มันไม่สนว่าใครจะเป็นคนดึงขนของมัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในวันนี้มันจะเอาไปชำระที่กัวหวาคนเดียว...

“นายต้องการอะไร?” กัวหวาถาม

“ไม่เอาน่ามาสเตอร์ดูปี้! ลองทำนายอะไรบางอย่างกับคนอื่นหน่อย” เซ็นเฉาวางขนนกลงบนมือกัวหวา

กั้วหาบแบ้ปาก เขามองไปที่หลินเลี้ยวหฺยและพูดชื่อของเธอ3
ครั้ง ขนนกเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม

“สีนี้มันหมายความว่าอะไร?” หลินเลี้ยวหฺยเห็นสีขนนกที่
เปลี่ยนไปซึ่งมันเกี่ยวข้องกับโชคชะตาของเธอเธอจึงรู้สึก
หวาดกลัวหน่อยๆ

กั้วหาพยายามนึกถึงความหมายของสีนี้และตอบไปว่า “สีแดงของขนนกหมายถึงไฟบนร่างกาย เพราะฉะนั้นหมายความว่า เมื่อไม่นานมานี้เธอต้องระวังกับไฟ และอยู่ให้ห่างจากพื้นที่ที่มีมัน”

หลินเสียวหยุดตกใจ “...มันแม่นยำมาก!”

เมื่อ2อาทิตย์ก่อน นิยายเกย์ซึ่งเธอแอบสะสมไว้หลายปีถูกพ่อเธอพบ และเผามันไปจนหมด

เซ็นฉาก็ยังไม่เชื่อถือวิสาสะดึงขนนกออกมาอีกเส้นจากดู่ปี

“มาทำนายให้ฉัน”

“...” ขนนกเส้นนั้นมาจากบริเวณท้องของดู่ปี เป็นส่วนที่บอบ
บางที่สุด มันเจ็บถึงขั้นทำให้สะท้านไปทั้งร่าง

หวังถึงแอบเห็นน้ำตาไหลออกมาจากตาของมัน... (ไอเซ็นฉะ
มุงกล้าทำร้ายนกเทพได้ไงวะะ ผู้แปล)

กั้วหาว่าทำนายให้เซ็นฉะอย่างช่วยไม่ได้ ขนนกเปลี่ยนเป็นสีฟ้า
เขาถอนหายใจและพูดขึ้นว่า “นายต้องอยู่ให้ห่างจากน้ำเมื่อ
เดือนที่แล้ว”

เซ็นเฉาแสดงความประหลาดใจ “...มันโคตรจะแม่นเลยวะ
เพื่อน!” เขาจำได้ว่าตอนนั้นเขากำลังว่ายน้ำอยู่ในสระ และเกิด
ตะคริวกิน ถ้าหากไม่มีไลฟ์การ์ดผู้ซึ่งทำการแยกน้ำด้วยฝ่ามือ
ในวันนั้น... เขาอาจจะตายไปแล้วก็ได้

“ทีนี้เชื่อนฉันได้ยัง?” กัวหาารู้สึกเหนื่อย

ไม่นานนักอาจารย์คังก็กลับมาหลังจากคุยโทรศัพท์ด้วยสีหน้า
เปร่งปรั่งกว่าก่อนหน้านี้

“นักเรียน อาจารย์มีข่าวดีอยากจะบอก”

อาจารย์คงยืนอยู่ต่อหน้าทุกคนโดยที่ไม่ปกปิดอาการดีใจได้เลย
สักนิดเดียว “อาจารย์คิดว่าอาจารย์พบรักแท้แล้วล่ะ!”

ทุกคน “...”

หวังลิ้ง “...” แล้วไอชนนงที่พวกเขาตั้งมาก่อนหน้านี้ล่ะ?

ดูปั๊ “...” ไปให้พ้นเลยนะพวกมรีง

ตอนที่ 42 การสอนของอาจารย์คัง

หวังถึงไม่คิดว่าอาจารย์คังจะประกาศข่าวของเขาเร็วขนาดนี้
แม้ปัจจุบันจะมีคู่รักหลายคู่ประกาศแต่งงานสายฟ้าแลบ แต่
ใครจะรู้ความรักสายฟ้าแลบแบบนี้ก็มีด้วย

เขาคิดว่าอาจจะเป็นเพราะว่าอาจารย์คังเป็นโสดมานาน เมื่อ
เขาพบธารน้ำแห่งความรักเขาจึงไม่สามารถถอนตัวออกมาได้

สำหรับอาจารย์คงตอนนี้เปรียบเสมือนกำลังเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ

แต่ในทางกลับกันสำหรับก๊วหาาเปรียบเสมือนกำลังเข้าสู่ฤดู
หนาวอันหนาวเหน็บ

ดูปีไม่ใช่นกแก้วธรรมดา ไม่ใช่แค่เพียงความสามารถพิเศษและ
สายเลือดของมัน แต่เจ้านกแก้วดูปีสามารถจำแลงกายเป็น

มนุษย์ได้ ถึงแม้จะคงร่างมนุษย์ไว้ได้ไม่นานแต่แค่นั้นก็เพียงพอ
สำหรับการสั่งสอนกัwahlแล้ว

โดยเฉพาะตอนที่มันมองไปยังจุดแห่งบนตัวของมันชนนกัน
แสนภาคภูมิใจของมัน – ไอการทํานายเฮงซวย...

หวังลิ่งสามารถรับรู้ถึงแรงกดดันจากไหล่ของกัwahl ยิ่งไปกว่า
นั้นเขายังได้ยืมสิ่งที่ดูปึ๋นคิดอยู่ในหัว : โซ่ แล่ กุญแจมือ เทียน
ไข... (นกแก้วสายMนี้หว่า ผู้แปล)

เออะ! – เป็นเพียงคำพูดแค่4คำ แต่นั่นก็พอให้หวังถึง
จินตนาการสิ่งที่จะเกิดขึ้นออก

เขาไม่เคยคิดว่าแม้แต่นกแก้วในทุกวันนี้ก็สามารถใช้งานของ
เล่นพวกนั้นได้... (หวังถึงน้ำมันของเล่นหรรษา ผู้แปล)

อาจารย์คงในโหมดอินเลิฟดูเหมือนจะใจดีกว่าปกติ มันอาจจะช่วยลดความตึงเครียดในการฝึกกระบี่วิญญานได้ดี แต่อย่างไรสักก็ตามสำหรับก๊วหาบแรงกดดันวิญญานเย็นๆก็ยังคงส่งออกมาจากตัวของดูปีทำให้ก๊วหาบดูหงอยๆ

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถ้าหากคุณอยากอวดเก่ง คุณต้องจ่ายราคาแพง ถ้าคุณอยากโชว์ออฟต่อหน้าผู้คน คุณก็ต้องโดนลงโทษด้วยน้ำตาเทียนจากนกของคุณ... หวังลิ่งรู้สึกว่าการณ์นี้เป็นตัวอย่างที่ดีของคำว่า “อย่าทำตัวเด่น” ซึ่งพ่อและแม่ของหวังลิ่งพร่ำสอนตั้งแต่เด็ก

สำหรับหวังถึงการฝึกกระบี่วิญญานเป็นอะไรที่น่าเบื่อ สิ่งที่
อาจารย์คงสอนเป็นแค่เพียงพื้นฐานของพื้นฐานในการใช้กระบี่
วิญญาน

ตามทฤษฎี ผู้ฝึกตนในขั้นแรกเริ่มลมปราณมีความสามารถ
เพียงพอแล้วในการใช้กระบี่บิน แต่ทว่ากระทรวงศึกษาได้
กำหนดให้กระบี่บินเป็นวิชาที่อยู่ในระดับมหาวิทยาลัย

นักเรียนชั้นแรกเริ่มลมปราณสามารถเรียนได้แค่วิชาการ
บำรุงรักษากระบี่วิญญาณ และพื้นฐานกระบี่บินเท่านั้น

แน่นอนว่านักเรียนห้องพิเศษอย่างพวกเขาสามารถเรียนได้ลึก
กว่านิดหน่อยๆอย่างเช่น วิชาการใช้กระบี่ขั้นสูง และวิธีปลุก
พลังวิญญาณให้แก่กระบี่ แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังไม่น่าตื่นเต้น
สำหรับหวังลิ่ง

ด้วยระดับของเขาในตอนนี้อันแม้แต่ไม่ใช้กระป๋องจริงๆ เพียงแค่ใช้
จิตกระป๋อง เขาสามารถใช้ใบหญ้าผ่าดวงดาวได้ – นี่เป็นวิชาที่
เหล่านักกระป๋องต่างเฝ้ามองถึงและหลายคนคิดว่ามันเป็นแค่เรื่อง
เพ้อฝัน แต่ถึงอย่างนั้นหวังลิ่งคิดว่าถ้าหากพลังของเขาไม่ถูก
ยัณต์ผนึก มันก็ไม่ยากเย็นสำหรับเขาเลยที่จะใช้จิตกระป๋องผ่า
ดวงดาวด้วยใบหญ้า

ท้ายที่สุดตามเกณฑ์การให้คะแนนของอาจารย์คัง หวังลิ่งอยู่ใน
อันดับที่4

จาก5คนเขาได้อันดับที่4สำหรับเขาถือว่าน่าพึงพอใจ

คนที่ได้อันดับสุดท้ายคือหลินเสี่ยวหยู การใช้งานกระบี่แม่ลูกนั้นไม่ง่ายเลยที่จะควบคุมมันแถมยังต้องใช้ความสามารถของนักกระบี่ถึง2เท่า ที่แย่ไปกว่านั้นเธอยังทายเพศของกระบี่เธอผิดเป็นเวลาหลายปี... เพราะเหตุนี้เธอกับกระบี่คู่ถึงแม้จะอยู่ด้วยกันมานานแต่ก็ยังไม่สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“ถ้าพวกเธอทำได้แค่นี้ พวกเธอจะไม่มีทางชนะงานประลอง
ได้” อาจารย์คังเอามือเท้าสะเอวและถอนหายใจ

ถึงแม้อาจารย์จะอยู่ในอาการไม่ปกติ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า
ว่าเขาจะละเลยในการหาข้อมูลของงานประลอง

ดูเผินๆทุกโรงเรียนอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน

ทางโรงเรียนอันดับที่60ดูเหมือนจะเหนือกว่านิดหน่อยเพราะ
กระบี่ทะเลครามของขุนทรงซึ่งกำเนิดวิญญาณกระบี่เรียบง่าย
แล้ว หรือจะพูดให้ถูกว่าในบรรดา100โรงเรียน นักเรียนที่
ครอบครองวิญญาณกระบี่นั้นหาได้ยากมากหรือแทบจะไม่มี
เลย...

แต่อย่างไรก็ตามงานประลองกระบี่วิญญานเป็นการแข่งขัน
แบบทีม ถ้าหากโรงเรียนอันดับที่60อยากชนะเลิศ นอกจากซุน
หรงและเซินเฉา คนอื่นๆต้องทำให้ได้ดีในระดับหนึ่ง

แต่สิ่งที่ทำให้อาจารย์คังสนใจก็คือ หวังลิ่งซึ่งอยู่ในอันดับที่4
คะแนนก็อยู่ในระดับกลางๆแต่อาจารย์คังกลับรู้สึกสงสัยอย่าง
บอกไม่ถูก เขารู้สึกว่าคนที่ทำคะแนนได้60เป๊ะยังมี
ความสามารถเยอะกว่าคนที่ทำคะแนนได้เต็มเสียอีก

ในขณะนี้ ดูเหมือนว่าหลินเลียวหยูจะถ่วงพวงเขาอยู่ คะแนน
ของเธอไม่ค่อยดีเท่าไร คะแนนเฉลี่ยของกระป๋องอยู่ที่65 แต่
หลินเลียวหยูยังไม่ถึงแม้กระทั่งครึ่งนึง

แต่อย่างไรก็ตามอาจารย์คังก็เป็นอาจารย์ที่ผู้อำนวยการชื่นส่ง
มาเป็นครูฝึก ถ้าไม่นับเรื่องการกินขนมหรือการมาพบรักที่นี่
อาจารย์คังก็เป็นคนที่แข็งแกร่งคนหนึ่งโดยปราศจากข้อกังขา

หลังจากนั้น นักเรียนที่เหลือนั้นอยู่ในโรงยิมมีเพียงหลินเสี่ยวหยู
เพราะเธอต้องฝึกพิเศษเพิ่ม ส่วนคนอื่นนั้นไปพักผ่อนตาม
อัธยาศัย

“อาจารย์คะ หนูไม่มีพรสวรรค์เลยหรือคะ?” เด็กสาวก้มหน้า
ลงอย่างท้อแท้ เธอรู้สึกว่การปะปีบินกลายมาเป็นเรื่องที่ลำบาก
ที่สุดในชีวิตอันดับที่2 หลังจากทีพ่อของเธอจุดไฟเผาบ้านยายเกย์
ของเธอ

เด็กผู้หญิงส่วนใหญ่นั้นอ่อนไหวง่าย ดังนั้นอาจารย์คงจึง
อยากจะสอนอะไรบางอย่างให้แก่พวกเขา ถ้าหากเป็นอาจารย์
ปาน เธอคงดูดำไปนานแล้ว แสดงความไม่พอใจกับนักเรียนซึ่ง
ทำไม่ได้ตามความคาดหวังของเธอ และจะใช้คำพูดรุนแรงเป็น
แรงกระตุ้น

อย่างไรก็ตามอาจารย์ทุกคนมีวิธีสอนเป็นของตนเอง

วิธีดูค่าใช้จ่ายค่าธรรมเนียมเพื่อกระตุ้นนักเรียนนั้นไม่ใช่วิธีของ
อาจารย์คัง และยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้เขากำลังอยู่ในภวังค์แห่งรัก
เขาไม่กล้าที่จะดูค่าเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆที่กำลังเผชิญหน้ากับ
ความท้อแท้ได้หรอก

เขาชอบใช้การพูดให้กำลังใจมากกว่า

และเขาก็เป็นคนที่มักจะเลือกแก้ปัญหาได้ถูกจุด

กระป๋องนั้นควบคุมยากกว่ากระป๋องเดียวในการฝึกกระป๋องบิน แต่
หลักการหรือพื้นฐานเหมือนกัน เพียงแค่ต้องจำพื้นฐาน
เหล่านั้นให้แม่นยำ สำหรับนักเรียนห้องพิเศษความจำนั้นไม่
น่าจะเป็นปัญหาและยิ่งสำหรับหลินเสี่ยวหยูผู้ซึ่งเป็นนักเรียนที่
เก่งที่สุดในห้องด้วยแล้วยังไม่น่าจะมีปัญหา

อาจารย์คงรู้สึกว่ ไม่ใช่ว่าหลินเสี่ยวหยูไม่สามารถเรียนได้ แต่
เธอนั้นไม่มีสมาธิเสียมากกว่า เขารู้ได้จากความรู้สึกไม่สบาย
ใจของเธอ

อาจจะเป็นเพราะนิยายเกย์ที่ถูกเผาไปเมื่อหลายวันก่อน แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะแก้ไขปัญหานี้ยังไง เขาทำได้แค่ประเมิณสถานการณ์คร่าวๆจากประสบการณ์ของเขา

ถึงอย่างนั้นการสืบประวัติส่วนตัวของลูกศิษย์ถือเป็นอะไรที่ไม่ควรทำและแอบโรคจิตนิดๆ...

แต่เขาก็มีวิธีหลายวิธีที่อาจจะแก้ปัญหานี้ได้

ในกรณีนี้เขาจำเป็นต้องให้กำลังใจอย่างเหมาะสมและถูกจุด
สำหรับนักเรียนคนนี้

มีแสงเรืองออกมาจากมือของอาจารย์คัง เขาเสกหนังสือ
ออกมาเล่มหนึ่งซึ่งเขาเตรียมเอาไว้ออกมา และมอบมันให้แก่

หลินเสี่ยวหยู “อาจารย์หวังว่านักเรียนหลินจะชอบมันนะ ชื่อ
ของผู้แต่งคล้ายกับชื่อของกระป๋องของเธอมาก”

หลินเสี่ยวหยูมองหนังสือด้วยความสงสัย หน้าปกหนังสือหรู
มาก และเขียนว่า “เจ้านายจอมปีศาจ”

.....

จริงๆแล้วก่อนจะเริ่มการสอนกระบี่วิญญาณเขาได้เตรียม
ของขวัญ(สินบน)ไว้รับมือกับสถานการณ์เหล่านี้แล้ว

สำหรับขุนทรง เขาเตรียมลิสต์รายชื่อชนมที่หวังถึงชอบ

สำหรับเซ็นฉา เขาเตรียมดัมเบลพลังแรงโน้มถ่วงซึ่งสามารถ
ควบคุมน้ำหนักได้ดั่งใจนึก

สำหรับก๊วหวา เขาเตรียมสมุดซึ่งรวบรวมข่าวซุบซิบของเหล่า
นักเรียนไว้

สำหรับหวังลิ่ง เขาเตรียมขนมบะหมี่รสปลาไหลผัดเผ็ดที่เพิ่งออก
ใหม่ล่าสุด...

ตอนที่ 43 การแก้แค้นของรุ่นพี่เหอ

สายลมพัดผ่านโรงเรียนอย่างเกรี้ยวกราดแต่กลับปราศจากเมฆ
หมอกของสายฝน...

ดั่งเช่นชื่อของรุ่นพี่เหอบู่ฟงผู้มีคะแนนสอบรวมเพียง8823คน
นี้...

ไม่มีใครทราบว่าฉายาของเหอบู๊ฟงและตำนานของเขาเริ่มต้น
เมื่อใด

แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่ทราบว่าตั้งแต่ตอนไหนที่ทุกคนมองเขา
ว่าเป็นคนไม่ดี

...น่าจะเป็นเมื่อราวๆ 3 ปีที่แล้วหลังจากการเลิกกับรักแรกของ
เขาหละมัง?

เหอบูฟงเลิกสนใจสายตาของคนรอบข้างมานานแล้ว ถ้าหากมี
ใครมองเขาว่าเป็นพวกอันธพาลเขาก็จะเป็นอันธพาลตามที่คน
นั้นคิด เขามองว่ามันเป็นหนทางที่ทำให้เขาสงบจิตสงบใจได้

ตั้งแต่กลายมาเป็นอันธพาล เขาพบว่าเขาสามารถเข้าห้องน้ำที่
ไหนก็ได้ในโรงเรียน และไม่มีใครกล้ามาใช้ต่อจากเขาด้วย คุณ

ป่าที่โรงอาหารก็ให้น้ำเย็นชื่น และทุกคนต่างเกรงกลัวเขา
แม้กระทั่งเหล่าอาจารย์... ยกเว้นเพียงแต่ผู้อำนวยการซึ่งถ้าหาก
เขาเจอหน้าเขาจะรีบหนีโดยทันที

พูดตามตรง ตอนแรกเขาเกลียดมากที่ทุกคนคอยหลบคอยหนี
เขาราวกับว่าเขาเป็นโรคติดต่อ

แต่ถึงกระนั้นเขาก็เริ่มที่เรียนรู้วิธีสนุกไปกับมัน

เขารู้สึกแปลกใจเมื่อประธานนักเรียนถึงเข้ามาพบเขาเมื่อตอน
เช้า เมื่อคราวที่โรงเรียนอันดับที่58มา พวกเขาไม่แม้แต่จะ
สนใจนักเรียนหรืออาจารย์เอาไปใช้ในแผนการของพวกเขา แต่
คราวนี้กลับมาพูดจาอย่างนอบน้อมขอความช่วยเหลือในการ
สั่งสอน “คนนอก” เหล่านั้น

.....

“มีทั้งหมด4คน?” ในห้องน้ำชายชั้นสองที่ซึ่งพวกเขานัดเจอ
เหอบู่ฟงทิ้งก้นบุหรีและใช้เท้าขยี้เพื่อดับไฟ มองไปยังรูปถ่าย
และข้อมูลที่ประธานนักเรียนถั่งเตรียมไว้

“ใช่ทั้งหมดนั่นคือเป้าหมาย...” ประธานนักเรียนถั่งตอบเสียง
อ่อนโดยมีรองประธานนักเรียนเฟิงและเหลียงเว่ยยืนชิดอยู่ข้าง
หลัง ไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่คนเดียว... รุ่่นพีเหอคนนี้่น่ากลัวสม
คำล่ำลือจริงๆ

“ฉันจำได้ว่า โรงเรียนนั้นส่งนักเรียนมา5คนไม่ใช่รีเง หรือนาย
ฆ่าชื่อซุนทรงออกจากรายชื่อ? นี่นายดูถูกฉันใช่ไหม? คิดว่าฉัน
ไม่สามารถรับมือกับเธอได้?” เหนอบู่ฟังอ่านข้อมูลต่างๆด้วย
รอยยิ้ม

“ ... ”

มันเป็นเพียงคำถามง่ายๆ แต่ทำให้ประธานนักเรียนถึงถึงกับ
ตอบไม่ถูก

“ฮ่าๆ ไม่ต้องกลัว” เหนือบู่ฟงวางมือบนไหล่ประธานนักเรียน
“เธอเป็นถึงคุณหนูของมาน้ำฮวงโหกรูป ไม่มีคนสติดีที่ไหน
กล้าไปยุ่งกับคนระดับนั้นหรอก”

“ที่รุ่นพี่พูดก็ถูกนะครับ...”

“และฉันไม่มีเวลาว่างมากขนาดนั้น ฉันคงทำได้แค่ช่วยพวก
นายสั่งสอนเพียงแค່คนเดียว”

อันทาลหนุ่มขี่ไปี่รูปแรก “ในบรรดาคนทั้ง4คน ฉันไม่มีงาน
อดิเรกชอบรังแกผู้หญิง ดังนั้นตัดชื่อหลินเสี่ยวหยูออก”

“อืม รุนพี่ช่างใจดียิ่งนัก!” เหลียงเว่ยชม

จากนั้นเขาจึงชี้ไปที่รูปของเฉินเฉา “คนที่สองผู้ชายที่มีกลิ่น
เยอะคนนั้น ดูเหมือนเขาจะดูรับมือยาก และฉันไม่อยากจะเล่น
มวยปล้ำกับเขารวมไปถึงเขามีประวัติทางครอบครัวที่ดี ฉะนั้น
คนนี้ผ่าน”

“...”

และเขาก็เริ่มซื้อรูปใบที่สามนั่นก็คือกั้วหาว “คนนี้ดูเหมือนจะ
โง่ๆ แต่ที่บ้านเปิดร้านขายสัตว์วิญญูณ ฉันทูู้สึกว่าเจ้านกแก้ว
ตัวนั้นมันจะทำให้ฉันลำบาก”

“ ... ”

สุดท้ายเหอบู่ฟงมองไปที่รูปของหวังลิ่ง “จากข้อมูลทั้งหมด ไอ
คนนี้ดูเหมือนจะง่ายที่สุด งั้นฉันเลือกเจ้านี้!”

“...”

รุ่นพี่ครับ รุ่นพี่ไม่เปลี่ยนใจแน่นอน?

.....

หวังถึงมีเวลาว่างหลังจากจบการฝึกที่โรงยิม อาจารย์คงให้
หลินเสี่ยวหยูกลับไปอ่านหนังสือเรื่องเจ้านายจอมปีศาจ ชุน
ทรงขึ้นไปบนดาดฟ้าของโรงเรียนเพื่อฝึกซ้อมกับกระบี่
วิญญาณของเธอ เซ็นเฉาและกั้วหาหลังจากการฝึกก็รีบ
กลับไปยังหอพักเพื่อเล่นเกม

หวังถึงไม่จำเป็นต้องฝึกและเขาก็ไม่ค่อยชอบเล่นเกม เพราะ
เขาอาจจะเปลืองทำลายมันคามือ แน่نونว่าในนาฬิกาข้อมือ
ของเขาก็มีเกมเหล่านั้น

แต่อย่างไรก็ตามที่หวังถึงไม่ได้เล่นเกมเหล่านั้นบนนาฬิกาของ
ตัวเอง นั่นก็เพราะมันจะแสดงผลคะแนนซึ่งอ้างอิงมาจากขีด
พลังความสามารถ การตอบสนอง และอื่นๆ... เขาไม่อยากให้มี
ไอพวกบ้าเกมมาคอยตามหาว่าเขาเป็นใคร...

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาคิดว่าเขาเป็นคนน่าเบื่อและชอบเก็บตัว
ตั้งแต่เด็ก

แน่นอนว่านั่นเป็นสิ่งที่พ่อแม่ของเขาสอน บางครั้งเขาก็คิดว่า
ถ้าหากเขาไม่มีพลังพวกนี้เขาก็คงจะใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาได้

พระเจ้าให้โอกาสแต่ละคนไม่เท่ากัน แต่สร้างให้ทุกคนเท่าเทียมกัน หวังลืงครอบครองพลังอันมหาศาล แต่ราคาของพลังนั้นก็ทำให้เขาต้องใช้ชีวิตอย่างขมขื่น

เขาไม่สามารถสนุกกับการเล่นเกม ไม่สามารถมีเพื่อนสนิท ไม่สามารถไฮไฟว์กับเพื่อนได้ แม้แต่เวลาจามหรือตอนหลับเขาก็ต้องระมัดระวัง... เขาต้องคอยควบคุมพลังเพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้คนอื่นได้รับบาดเจ็บ ไม่ใช่รับผิดชอบเพียงแค่ตนเอง แต่ยังต้องรับผิดชอบชีวิตของผู้อื่นด้วย

เมื่อหวังสิ่งยังเด็กความโดดเดี่ยวเปรียบเสมือนเงาร้าย แต่เมื่อ
เขาโตขึ้นเขาก็เริ่มจะทำใจให้ชินกับเรื่องพวกนั้นได้แล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม ชีวิตของเขาดูเหมือนจะมีชีวิตชีวาขึ้น
หลังจากที่ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนอันดับที่60... โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ยังการได้ออกมาทำกิจกรรมนอกโรงเรียนเพียงไม่กี่วันเป็นครั้งแรก
ในชีวิต เขาได้เรียนรู้ประสบการณ์การอาศัยเป็นกลุ่มที่ทำให้
เขาารู้สึกทั้งไม่สบายและน่าอึดอัด

ช่วงเวลาว่างนี้เป็นเหมือนโอกาสทองที่จะให้เขาได้ดื่มด่ำกับ
ความเจียบสงบภายในโรงเรียนแห่งนี้

.....

เพลงน้ำมันร้องยังงั้นนะ?

เดินไปกับฉันทบนถนนโรงเรียน โอ้ออ... โอ้ออ...

ไม่ว่าที่โรงเรียนไหนๆ พวกเขาก็จะมีสวนหย่อมเล็กๆไว้ให้เหล่า
นักเรียนพักผ่อนหย่อนใจ

หลังจากพื้นที่โรงเรียนได้ถูกขยายจากเงินทุนของผู้สนับสนุน
นอกเหนือไปจากต้นไม้ที่ขนานข้างทางเดินและหอพักนักเรียน
แห่งใหม่ พื้นที่ข้างหลังหอพักก็ถูกขยายด้วยเช่นกัน

นั่นเป็นป่าที่เต็มไปด้วยต้นซากุระ

ตอนนี้เป็นฤดูซากุระ ดอกซากุระบานสะพรั่งทำให้ทั่วทั้งป่าปกคลุมไปด้วยสีชมพู การยืนท่ามกลางมวลหมู่ดอกซากุระราวกับว่าได้อยู่ภายในอ้อมกอดของคนรัก

หลังจากหมดชั่วโมงเรียน จะสามารถเห็นเหล่าคู่รักมาแสดงความรักใต้ต้นซากุระแห่งนี้

และเมื่อสายลมพัดผ่านกลีบดอกซากุระจากยอดต้นไม้ปลิวลงบนพื้นราวกับการเต้นระบำของหมู่ดอกไม้ กลีบดอกไม้เหล่านั้น

กระทบเส้นผมและไหล่กว้างของหวังลิ่ง... ความสวยงามของ
ซากุระและเด็กหนุ่มผู้เจียบขริ้ม... เป็นฉากที่สวยงามเกินกว่า
ใครจะคาดคิด

ตอนที่ 44 การเผชิญหน้าระหว่างแมวเหมียวและมนุษย์

หวังลิ่งหยิบกลีบดอกซากุระสีชมพูขึ้นมากลิบหนึ่ง เขาปิดตา
และดมกลิ่นหอมของมัน

เขาคิดว่ากลิ่นของดอกซากุระช่างเข้ากับฤดูใบไม้ผลิ

ต้นซากุระเหล่านี้เป็นเพียงแค่ต้นไม้ธรรมดา เปรียบเทียบกับ
ต้นไม้วิญญานที่วางขายในตลาด สำหรับเขาต้นซากุระพวกนี้ดู
ดีเสียกว่า

นี่เป็นช่วงเวลาที่เขาต้องการมาตลอด...

หวังลิ่งยืนอยู่ท่ามกลางเหล่าต้นซากุระที่มด้าบรยากาศอัน
เจียบสงบปราศจากสิ่งรบกวน เมื่อเขาหลับตาราวกับว่ามีเขา
เพียงผู้เดียวในโลก

ทันใดนั้นเองเขาก็รู้กล้ำเนื้อกระดูกและหนาวขึ้นมา

มันไม่ใช่อาการหนาวซึ่งเกิดมาจากลม กล้ำเนื้อของเขา
กระดูกมาจากสาเหตุอื่น เพราะเขาไม่เคยเป็นหวัดมาก่อน เขา
มีภูมิคุ้มกันพิษทุกอย่าง และก่อนที่ไวรัสจะเข้าสู่ร่างกายเขามัน
จะถูกกำจัดโดยพลังวิญญาณของเขา เพราะเหตุนี้จึงทำให้เขา
ไม่เคยป่วยเลย – เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาการเป็นหวัดมันเป็นยังไง

กล้ามเนื้อกระดูกของเขามักจะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว มักจะเป็นตอนที่เขาอยู่ในอารมณ์โดดเดี่ยว มันไม่ได้เกิดจากร่างกายของเขาแต่มันเกิดขึ้นจากระบบประสาท หวังถึงอาจจะเป็นคนที่ยืนอยู่ในจุดสูงสุดของเหล่าผู้ฝึกตน แต่ก็ไม่มีใครเข้าใจว่าการอยู่บนจุดสูงสุดมันเหงาแค่ไหน

จอมราชันย์ไม่ใช่ผู้เฒ่าผู้ชราผู้ซึ่งบำเพ็ญเพียรอยู่ในวัดในถ้ำตลอดทั้งวันทั้งคืน หรือไม่ใช่พระที่ตัดเรื่องทางโลกแล้ว เขาเป็นแค่เพียง

เด็กอายุ16ปีผู้ซึ่งมีความรู้สึกนึกคิด... หวังถึงพูดว่าเขาเคยชิน
กับมันแล้วแต่ลึกๆภายในใจเขารู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวอยู่เสมอ

หวังถึงเดินอย่างช้าๆท่ามกลางกลีบดอกซากุระที่ร่วงโรยเต็ม
พื้น เขาได้ยินเสียงกระซิบเบาๆพัดผ่านตามสายลมมา

เขามองไปยังทางตันเสียง

ใต้ต้นซากุระไม้ไกลจากเขา เหล่าลูกแมวน้อยกำลังเล่นกันอย่าง
สนุกสนาน บ้างก็กระโดดบ้างก็วิ่งตัวบนพื้นที่เต็มไปด้วยดอก
ซากุระ พวกลูกแมวเหล่านี้เป็นลูกแมวจรจัด

ในบางครั้ง เขาก็รู้สึกอิจฉาลูกแมวพวกนี้พวกมันไม่ต้องเป็น
ห่วงเรื่องอะไรเลย เมื่อพวกมันหิวก็มักจะมีคนมาให้อาหาร เมื่อ
พวกมันกินเสร็จ พวกมันก็กลับไปวิ่งเล่น เมื่อพวกมันเหนื่อย
จากการวิ่งเล่น พวกมันก็หลับ... พวกมันไม่จำเป็นต้องควบคุม
พลัง และกังวลกับผลกระทบจากพลังเลย

เมื่อมองลูกแมวเหล่านี้ หวังสิ่งอยากจะยื่นมือของเขาไปจับลูก
แมวมาอุ้มสักตัวหนึ่ง แต่สุดท้ายเขาก็ชักมือกลับเพราะเขานึก
ขึ้นได้ว่ายันต์ผีนึกของเขามันอ่อนกำลังลงไปมาก

ใต้ต้นซากุระ มีเด็กชายและเหล่าลูกแมวน้อย... นี่อาจจะเป็น
ภาพที่แสดงถึงความสวยงามของมิตรภาพต่างสายพันธุ์

แต่บางครั้งคำว่ามิตรภาพก็ถูกทำลายลงได้ง่ายๆ โดยเฉพาะ
เมื่อคนผู้นั้นสามารถอ่านใจได้...

ในขณะที่หวังลิ่งกำลังจ้องมองเหล่าแมวเหมียว เขาก็ได้ยินสิ่งที่
พวกมันพูดกัน

ลูกแมวตัวใหญ่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้าของกลุ่ม “ดูมนุษย์คน
นั้นสิ เขาจ้องมาทางพวกเราสักพักแล้ว”

แมวตัวที่สอง : “เขาอาจจะเป็นพวกโรคจิต!”

แมวตัวที่สาม : “พวกเราควรจะรีบหนี! เมื่อถึงมันดูเหมือน
อยากจะจับพวกเรา!”

แมวตัวที่สี่ : “ฉันได้ยินมาว่ามีพวกโรคจิตผู้ซึ่งชอบจับแมวไป
ย่างทำBBQ... แถวนี่อันตรายมาก!”

แมวตัวใหญ่ : “ตอนเวลาบ่าย2โมงตรง บอสเจิ้งทานเรียก
ประชุม! ไปกันเถอะพวกเรา!”

หวังถึง “...”

หลังจากนั้น

เหล่าแมวเหมียวทั้งหมดก็วิ่งไปทางเดียวกัน

หวังถึงเคยพบเจอสถานการณ์ที่น่าอัศจรรย์แบบนี้มาตั้งแต่เด็ก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนยันต์ผนึกอ่อนกำลังลง คลื่นพลัง

วิญญาณของเขาจะรุนแรงกว่าปกติ เหล่าแมลงจะจับคลื่นพลัง
วิญญาณของเขาได้เป็นอย่างดีพวกมันจึงค่อนข้างหวาดกลัว
หวังลิ่ง

แต่อย่างไรก็ตามไม่ใช่แมลงทุกชนิดจะกลัวหวังลิ่ง เพราะ
บางครั้งก็มีเหล่าแมลงปอและผีเสื้อมาเกาะตามเส้นผมและ
หัวไหล่ของเขา...

หวังถึงเริ่มเดินตามทางที่เหล่าลูกแม่วิ่งไป เขาเคยได้ยินมาว่า
มีคนสร้างสระดอกบัวในป่าซากุระแห่งนี้ผ่านการอ่านใจของ
เขา

สระดอกบัวเล็กๆแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นเพราะอุบัติเหตุมี
นกกระจอกตกน้ำตาย... นักเรียนบางคนจึงตั้งชื่อเล่นให้กับ
นกกระจอกตัวนั้นว่า เชียหู่เหอ* และได้สร้างรูปปั้นจำลองขึ้น
ข้างสระแห่งนี้ ซึ่งสระดอกบัวแห่งนี้มีชื่อว่า “สระน้ำเลี้ยวหมิง”

*เซี่ยหยู่เหอ เป็นตัวละครหนึ่งในละครทีวีจีนเรื่อง Princess Pearl ซึ่งครั้งหนึ่งตกหลุมรักจักรพรรดิเถียนหลงที่ทะเลสาบหมิง

หวังลิ่งรู้ลึกเป็นห่วงว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเหล่าลูกแมวนั้น เขาจึงตัดสินใจตามพวกมันไป พวกมันยังตัวเล็กอยู่ในขณะที่ระดับน้ำในสระดอกบัวสูงถึงหัวเข่าเขา มันก็ถือว่าลึกมากสำหรับเหล่าลูกแมว

แต่อย่างไรก็ตาม มันกลับกลายเป็นว่าเขาตัดสินใจมากไปเอง...

ลูกแมวเหล่านั้นมีฐานลับของพวกมัน เมื่อหวังถึงมาถึงสระน้ำ
เสียงเหมียวมันเจี๊ยบมากแม้แต่เงาแมวสักตัวก็ไม่มี

เขาถอนหายใจและกำลังจะเดินกลับ ทันใดนั้นเองเขาได้ยิน
เสียงเหมียวจากใต้ต้นซากุระและเห็นเงาดำๆตกลงไปในสระน้ำ

ตุ้ม!

เสียงเหมือนของอะไรสักอย่างตกน้ำอย่างรุนแรง...

หวังลิ่งอยู่ใกล้สระดอกบัวมาก ถ้าในสภาวะปกติเขาคงไม่สามารถป้องกันน้ำสาตได้ แต่อย่างไรก็ตาม ก่อนที่น้ำจะ

กระเด็นมาถึงตัวเขามันกลับกลายเป็นน้ำแข็งกลางอากาศ
หวังลิ่งขยับนิ้ว น้ำค่อยๆถอยกลับไปยังสระน้ำ

เขาถอนใจด้วยความโล่งอก เพราะว่าพลังอันมหาศาลของเขา
เขาได้ทำลายสิ่งของในโรงเรียนอันดับที่59มาหลายอย่างแล้ว
ภายในระยะเวลาไม่กี่วัน จากใหญ่ที่สุดคงเป็นเครื่องผลิตพลัง
วิญญาณ เล็กที่สุดคงเป็นพวกเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทั่วไป...
น้ำในสระก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินโรงเรียนแต่ถือว่าเขา
โชคยังดีเขาสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้

มันไม่ใช่วิชาอื่นเวลา แต่ทว่าเป็นวิชาแรงโน้มถ่วงชั้นสูง หนึ่งในวิชาชั้นสูงของเขา “ฝ่ามือดึงดูด **吸掌**” ซึ่งเป็นวิชาที่โด่งดังของตระกูลเสี่ยว

แน่นอนว่าหากใช้วิชาอื่นเวลามันก็ให้ผลลัพธ์เช่นเดียวกัน แต่มันจะใช้พลังวิญญาณของหวังลิ่งอย่างมหาศาล และผลกระทบอีกอย่างก็คือมันจะทำให้ไทม์ไลน์ของโลกเพี้ยนไป... มันจึงเป็นตัวเลือกสุดท้ายที่หวังลิ่งจะใช้งานมัน

หวังลิ่งยืนอยู่ข้างสระดอกบัวกำลังมองหานกกระจอกที่ตกน้ำ
เมื่อตะกี๊ แม้วว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยสายตาของเขา
เขาสามารถบอกได้ว่า... จริงๆแล้วมันเป็นแมวตัวสีดำต่างหาก

แน่นอนว่าไอเจ้าแมวตัวนั้นมันค่อนข้างโง่เสียด้วย

มันจงใจกระโดดลงสระน้ำเพื่อจะทำให้น้ำกระเซ็นไปโดน
หวังลิ่ง

หลังจากที่มันกระโดดลงไปยังสระน้ำ แมวดำตัวนั้นก็รีบหลบ
ซ่อนตัวท่ามกลางเหล่าดอกบัว เพื่อสังเกตการณ์หวังลิ่ง และ
มันก็ได้เห็นวิชาแรงโน้มถ่วงขั้นสูง...

“... ไม่คาดคิดเลยจริงๆว่าไอเจ้าคนนี้นั้นจะสามารถใช้วิชาขั้น
สูงได้!”

ใครจะคาดคิดว่าการลอบกลั่นแกล้งครั้งแรกก็ล้มเหลวไม่เป็น
ท่าแบบนี้

เหอบู่ฟงตะเกียดตะกายขึ้นไปบนใบบัว ซึ่งดอกบัวเหล่านี้เป็น
ดอกบัวปลอม มันสามารถลอยอยู่บนน้ำได้เหมือนบอร์ดว่ายน้ำ
จึงทำให้เขาสามารถยืนได้อย่างมั่นคงบนนั้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขากลายร่างเป็นแมว ตั้งนั้นการเคลื่อนไหวจึง
ค่อนข้างคล่องแคล่วว่องไว การเคลื่อนที่ของขาทั้ง4ของมัน
แตกต่างไปจากการใช้2ขาจึงต้องการการฝึกซ้อมค่อนข้างเยอะ

แมวดำตัวนั้นหวังถึงเห็นมันตั้งนานแล้ว

หลังจากที่มันยื่นโซว์ตัวอยู่สักพัก มันก็กระโดดออกจากใบบัว...

ด้วยการกระโดดม้วนหน้า2ตกลงสู่ผิวน้ำแบบ No Splash...

และหลังจากนั้นมันก็จะเกิดตะกาศเหมือนลูกแมวจะจมน้ำ...

โดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้พลังอ่านใจ หวังถึงก็รู้ว่ามันจงใจทำ!

หวังลิ้งรู้ว่า แมวดำตัวนี้เป็นคนของประธานนักเรียนถึงส่งมา
เพื่อจะกลั่นแกล้งเขา

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ถ้าหากหวังลิ้งช่วยแมวตัวนั้น มัน
จะต้องมีกลอุบายบางอย่างแน่นอน แต่ถ้าเขามองข้ามมัน เขาก็
จะถูกมองว่าเป็นคนใจแคบเห็นคนเดือนร้อนแล้วไม่ช่วยเหลือ
ยิ่งไปกว่านั้นมันจะกระทบถึงชื่อเสียงของโรงเรียนของเขา

แน่นอนว่าหวังสิ่งเล็กน้อยที่จะช่วยเหลือ...

แต่แถมด้วยการลงโทษเล็กน้อยๆ...

หวังสิ่งจ้องไปยังแมวสีดำที่กำลังแสดงว่าจมน้ำอยู่ตรงนั้น มุม
ปากของเขายกขึ้นด้วยรอยยิ้มอันแสนชั่วร้าย

ตอนที่ 45 หวังลิ่งคือเว่ยฟง

ความสามารถติดตัวของอาจารย์คังคือดึงดูดคุณป้า หวังลิ่งก็ดูเหมือนจะค้นพบความสามารถติดตัวของเขาแล้วเหมือนกัน

เพราะบางครั้งปัญหาไม่ได้เกิดมาจากการที่เขาไม่สามารถ
ควบคุมพลังได้ แต่มันเกิดมาจากความสามารถติดตัวของเขา
เอง

เขาจัดแยกประเภทของความสามารถเหล่านั้นเป็นหมวดหมู่
หมวดจิปาณะ และหมวดโคตรมีประโยชน์(ประชิด)...

หมวดโคตรมีประโยชน์ มีความสามารถหนึ่งของเขาชื่อว่า วิชา
คอยคิง* ซึ่งมีรากฐานมาจากวิชาคลื่นพลังจากฝ่ามือ ถ้าหาก

เขาปรบมือใส่คนครบ32ครั้งติดต่อกัน คนผู้นั้นจะเริ่มทำตัว
เหมือนคอยคิง

* Magikarp คอยคิง โปเกมอนประเภทปลาทำอะไรไม่ได้
นอกจากกระโดด

และในหมวดจิปาละ... จากชื่อหมวดมันเป็นเชืตวิชาที่ไม่ค่อยมี
ประโยชน์แต่ก็ไม่อาจละทิ้งได้ บางวิชายังคงมีประโยชน์ต่อเขา
เป็นครั้งคราว

ยกตัวอย่างเช่น “วิชาเขมือบไร้จุกจบ” ซึ่งเป็นวิชาย่อยจาก
“วิชากลืนกินชั้นสูง” – ถ้าหากหวังลึงหยดน้ำตาของเขาลงไป
บนอาหาร อาหารจานนั้นจะทวิคุณตัวมันเองอย่างไม่รู้จักจบ

เขาจำได้ว่าครั้งหนึ่งเขาเคยใช้มันกับขนมพะหมีของเขา
ผลลัพธ์ก็คือขนมพะหมีดันทวิคุณตัวมันเองจนเกินกว่าเขาจะ
ควบคุมได้ เขาจึงทำการเปิดประตูล้างส่งขนมพะหมีเหล่านั้น
ไปบนอวกาศ

ตอนนี้ขนมบะหมี่เหล่านี้อาจจะรวมตัวกันกลายเป็นกาแล็กซี่
ไปแล้วหละมั้ง...

จากการที่เขามีวิชาและความสามารถพิเศษติดตัวเยอะ
ถึงแม้ว่าส่วนมากพวกมันจะไม่ค่อยมีประโยชน์ก็ตามที...

ก็ยังคงมีวิชาที่ใช้งานได้ดี ยกตัวอย่างเช่นวิชาเกราะป้องกันชั้น
สูง ซึ่งสามารถป้องกันคนแปลกหน้าในการสืบประวัติเขา

และตอนนี้ เบื้องหน้าของเขา มีนักแสดงนำแมวยอดเยี่ยมแห่ง
ปี กำลังตะเกียดตะกายอยู่ในน้ำ ความสามารถติดตัวของ
หวังลิ่งก็ทำงานโดยไม่ได้ตั้งใจ...

ตาสวรรค์ของเขามีความสามารถในการ “กำจัดเรื่องเท็จให้
กลายเป็นจริง”!

พูดตามตรงเขาไม่คาดคิดที่นักเรียนชั้นแรกเริ่มลมปราณจะรู้
วิชาร่างจำแลง มันเป็นวิชาขั้นสูง แม้ว่าสมาคม100โรงเรียนจะ
ไม่ได้ห้ามคนเรียนรู้มัน แต่มันเป็นวิชาที่ค่อนข้างซับซ้อน
นักเรียนชั้นแรกเริ่มลมปราณไม่อาจสำเร็จได้หากไม่มีผู้ฝึกสอน

.....

และก็เป็นเวลากว่า2นาทึ ที่แมวดำตัวนั้นกำลังแสดงละครการ
จมน้ำ

ต่อหน้ากับแมวผู้อ่อนแอและน่าสงสาร ไอคนคนนี้ไม่แสดง
ความสงสารอะไรออกมาเลย!

นี่เป็นสิ่งที่เหอบูฟงคิด

ก่อนหน้านี้เขาให้ลูกสมุนของเขาไปคอยถ่ายรูปการตอบสนอง
ของหวังลิ่ง ถ้าหากหวังลิ่งไม่ช่วยเหลือเขา... วันรุ่งขึ้นเขาจะ
เอาภาพเหล่านั้นไปประจานทั้งในบอร์ดโรงเรียนและโซเชียล
มีเดีย! สำหรับข่าวเล็กๆแค่นี้พวกเขาต้องไปใส่ไข่เพิ่มนิดหน่อย
แล้วมันก็จะกลายเป็นข่าวที่ทำลายชื่อเสียงของหวังลิ่งจนไม่
เหลือซาก

และตอนนั้นเองโรงเรียนอันดับ60ก็จะอับอายขายขี้หน้า

แต่อย่างไรก็ตามแผนเหล่านั้นจะสำเร็จก็ต่อเมื่อการแปลงร่าง
ของเจ้าแมวเหมียวไม่มีข้อบกพร่อง

.....

แมวดำตัวนั้นยังคงทำท่าทางจมน้ำในสระดอกบัวอยู่...

“...” หวังถึงจ้องไปยังแมวดำตัวนั้น ไม่มีใครสังเกตเห็นนัยน์ตา
ของเขาที่ส่องแสงเป็นประกายแปลกประหลาด

มันอาจจะพูดได้ว่าวิชาร่างจำแลงของเหอบู่ฟงนั้นไร้ที่ติ เขาสามารถหลบซ่อนจากหูและสายตาของคนปกติทั่วไปอย่างแนบเนียน แต่โชคไม่ดีที่มันไม่สามารถหลบหนีตาสวรรค์ของหวังลิ่งได้

ในขณะที่เหอบู่ฟงกำลังแสดงละครอยู่นั้น เขาก็เริ่มสังเกตเห็นว่าน้ำเริ่มกระเซ็นเยอะขึ้น และมุมมองของเขาก็เปลี่ยนไป แม้แต่ขนสีดำบนมือของเขาก็หายไป...

หืม... แปลก!

สถานการณ์ตอนนี้...

มันรู้สึกแปลกๆ...

หลังจากนั้นไม่กี่วินาที

เขาก็ยืนขึ้นท่ามกลางสระน้ำด้วยสีหน้างุนงง...

การยืนที่สง่าผ่าเผยและลูกกระชังทองของเขาห้อยต่อင့်...

...เฮ้ไรวะเนี่ย!

เหอบู่ฟงไม่เคยกลับร่างมนุษย์ในสภาพแบบนี้มาก่อน! และยิ่ง
ไปกว่านั้นเสื้อผ้าของเขาหายไปไหน!

“...” เมื่อหวังลิ่งเห็นสภาพของเหอบู่ฟง เขาเอามือปิดลูกกะตา
ตัวเองและคิดในใจว่า – ใครก็ได้บอกที ทำไมเสื้อผ้าของไอคน
นั้นมันถึงไม่กลับมาด้วยวะ! เพราะไอความสามารถ กำจัด
เรื่องเท็จให้กลายเป็นจริง มันจะสมจริงเกินไปแล้ว!

ฉากเบื้องหน้าทำให้หวังถึงรู้สึกผิดนิดๆ

เขาไม่สามารถควบคุมความสามารถพิเศษของตาสวรรค์ได้...
ความสามารถในการเปลี่ยนสิ่งแปลกปลอมให้กลายเป็นของ
จริงนั้นน่าประทับใจ มันช่วยให้เขามองทะลุภาพลวงตาได้

แต่บางครั้งมันก็ละเอียดไปนิดนึง

ในขณะนั้นเองเหอบู่ฟงรู้สึกโมโหนิดๆ – เหมือนกับว่าเขาอยู่ใน
เกมกินยาแปลงร่าง และรู้ตัวอีกตัวก็ตอนเสื้อผ้าของเขาถูกบั๊ก
กินเข้าไป บวกกับลมเย็นๆที่พัดกระทบระฆังทองของเขา...

เขาเอามือปิดหน้าและนั่งลงไปในสระน้ำ เขาไม่เคยคิดว่า
จะต้องมาพบเจอกับความอับอายแบบนี้มาก่อน

ลูกสมุนของเขากียังคงซ่อนตัวอยู่ในระยะไกลไม่รู้เลยว่าอะไร
เกิดขึ้นบ้าง

เหอบู่ฟงบากหน้าไปขอความช่วยเหลือจากหวังลิ่ง “เฮ้เพื่อน
นายพอจะหาเสื้อผ้ามามาให้ฉันหน่อยได้ไหม...”

หวังถึง “...”

หลังจากเขาหยุดคิดไปสักพัก เขาก็ถอดเสื้อแจ็คเก็ตของเขา
ออกและโยนไปยังกลางสระดอกบัว

เขาก็ม้วนแล้วจึงค่อยๆหันหลังกลับและเดินออกไป

เขาไม่ใช่คนที่ชอบอะไรกับเรื่องพวกนี้อยู่ดี

.....

ชายหนุ่มอยู่ท่ามกลางป่าซากุระพร้อมกับระฆังทองคำของเขา...

เหอบูฟงยังคงนั่งหนาวสั่นอยู่ในสระน้ำ เขาเห็นหวังลิ่งเดินออกไปแล้ว

เขาไม่คาดคิดว่าวิชาร่างจำแลงของเขาจะหมดฤทธิ์เร็วขนาดนี้ และยิ่งไปกว่านั้นไอคนนั้นผู้ซึ่งเป็นเป้าหมายในการกลั่นแกล้งของเขา กลับกลายมาเป็นผู้ช่วยเหลือต่อความอับอายของเขา

เหอบู่ฟงค่อยๆปีนออกมาจากสระน้ำอย่างอับอาย และสวมใส่
เสื้อแจ็คเก็ตสีฟ้าของหวังลิ่ง เสื้อก็พาตัวนี้มันก็ไม่ต่างอะไรไป
จากเสื้อผ้าทั่วไปเพียงแต่มันสามารถช่วยลดการอับอายให้เขา
ได้นิดหน่อย โชคดีของเขาที่โรงเรียนยังไม่เลิก ไม่เช่นนั้นเขาคง
ต้องเจอกับความอับอายต่อเหล่านักเรียนในป่าซากุระ

“บอส ผมบันทึกไว้หมดแล้ว!” ลูกสมุนของเขาจู่ๆก็ปรากฏตัว
ขึ้น

“ลีส นี่มู่งยังจะบันทึกไว้อีกเระะ! ลบมันทิ้งให้หมด!” ใบหน้า
เหอบู่ฟงบิตเบี้ยวไปด้วยความโกรธ

“แล้วไอเจ้าคนนั้น...พวกเรายังกลั่นแกล้งเขาอยู่ไหม?”

“สำหรับเพื่อนนักเรียนที่น่าเคารพคนนี้ พวกเราควรจะอ้าแขน
ตอนรับเขา! ถ้าหากไม่มีเพื่อนเลยฟังคนนี้ ฉันคงอับอายขาย
ขี้หน้าไปแล้ว!” เมื่อเหอบู่ฟังพูดจบเขาก็ขโมยกางเกงของ
ลูกสมุนเขามาใส่

“ ... ”

สายลมเย็นๆพัดผ่านขาอ่อนทำให้ลูกสมุนถึงกับตัวสั่น

“ฉันจะไปพูดขอบคุณเลยฟงอย่างเป็นทางการทีหลัง” เหนอบู่ฟง
งถอนหายใจ พอคิดถึงพวกประธานนักเรียนถั่งซึ่งชอบสร้างแต่
ปัญหา เขารู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างทัศนคติของนักเรียน
จากทั้ง2โรงเรียน... เห็นทีว่าสภานักเรียนของโรงเรียนแห่งนี้
ควรจะต้องถูกปฏิรูปเสียที!

ทั้งสองคนมองไปยังทางที่หวังลิ่งเดินจากไป

ทันใดนั้นเองความสามารถของเกราะป้องกันชั้นสูงก็เริ่ม
ทำงาน...

และเกือบจะในเวลาเดียวกันคนทั้งสองก็ตระหนักได้ถึงเรื่อง
บางอย่าง...

เดี๋ยวนะ!

ไอคนเมื่อกี้มันซื้ออะไรแล้ว?

ขออภัยผู้อ่านทุกท่านด้วยนะครับ ขอเปลี่ยนแปลงการพิมพ์นิด
หน่อย

สมาคม100โรงเรียน > สมาคมร้อยโรงเรียน

โรงเรียนอันดับที่60 59 ผมขอพิมพ์เป็นตัวเลขเหมือนเดิมนะ
ครับอ้างอิงจากต้นฉบับ

ตอนที่ 46 โจวอี้ผู้นำสงสาร

จู่ๆหวังลิ่งก็ได้ชื่อใหม่จากการเข้าใจผิดของเหอบูฟง แต่ทั้งนี้
ทั้งนั้นมันเกิดมาจากผลของความสามารถติดตัวของเขาเอง

พ่อแม่ของเขาสอนเขาว่าให้สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อื่นเพื่อ
ในภายภาคหน้าพวกเขาเหล่านั้นอาจจะให้การช่วยเหลือแก่เรา
แม้ว่าเหอบูฟงจะเป็นอันธพาลแต่เขาก็ไม่ได้มีนิสัยเจ้าคิดเจ้า
แค้นที่จะยอมตายเพื่อศักดิ์ศรีถึงขนาดนั้น

และอีกอย่างหวังลิ่งให้เสื้อแจ็คเก็ตของโรงเรียนเขา ที่เขา
ตัดสินใจอย่างนั้นเพราะความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนของเขา
มันไม่ค่อยดี เขาก็ไม่รู้ว่าแค่เพียงเสื้อแจ็คเก็ตของเขาเพียงตัว
เดียวจะสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรือเปล่า แต่มันก็คุ้มที่จะ
ลอง ขนาดผู้อำนวยการชี้ที่ว่าเขี้ยวๆยังโดนอาจารย์คังตงได้
เลย เพราะฉะนั้นอะไรก็เกิดขึ้นได้...

.....

ณ ห้องทำงานแห่งหนึ่งภายในสมาคมร้อยโรงเรียน

โจวอี้ผู้ได้รับตำแหน่งรองผู้อำนวยการสมาคมร้อยโรงเรียนใน
วัยหนุ่ม ไม่มีใครรู้เลยว่าเขาต้องแบกรับแรงกดดันมากแค่ไหน

สมาคมร้อยโรงเรียนเป็นผู้ควบคุมดูแลโรงเรียนของผู้ฝึกตนรวม
ไปถึงชั้นอนุบาลในเมืองซ่งไห่ แต่ละเขตการศึกษาจะอยู่ภายใต้
การควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ และเหนือไปกว่า
สมาคมร้อยโรงเรียนจะเป็นสมาพันธ์พันโรงเรียน ซึ่งอยู่ภายใต้
การปกครองของเลขานุการขุนดาคัง หนึ่งในสมาชิกรัฐบาล
กลาง

ตำแหน่งรองผู้อำนวยการของสมาคมไม่ใช่ตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ในความคิดของเขาการมาทำงานในตำแหน่งนี้มันดูเหมือนพนักงานคอลเซ็นเตอร์... วันๆเขาได้แค่รับโทรศัพท์ในห้องทำงาน รองรับอารมณ์จากทางเบื่องบน มันทำให้เขาารู้สึกหดหู่

เหตุผลที่ทำให้เขาเครียดยังมีอีกเรื่องหนึ่ง

เขาไม่ได้รับตำแหน่งนี้มาด้วยตัวของเขาเอง ในทุกการประชุม
ใหญ่ประจำปี ผู้ที่มีตำแหน่งเหนือกว่าเขาชอบขอให้เขาโชว์
วิชาที่ใช้สังหารคางคกกลืนฟ้าซึ่งเขาไม่ได้เป็นคนสังหารมันเสีย
ด้วยซ้ำ...

หรือจะพูดง่ายๆว่าเขารู้สึกเหนื่อยเหลือเกินกับการเป็นรอง
ผู้อำนวยการสมาคม

มีพ่อแม่จำนวนไม่น้อยเข้ามาพบเขาเกี่ยวกับการเข้าเรียนของ
ลูกพวกเขา เรื่องการเล่าเรียนของบุตรหลานเป็นเรื่องสำคัญ
มาก มันทำให้เขาลำบากใจหากเขาไม่ช่วยเหลือ แน่นอนว่า
พ่อแม่ของหลายๆคนมักจะมีซองแดง(สินบน)ติดไม้ติดมือมา
ด้วยทุกครั้ง แต่เขาก็ไม่เคยรับมันเลยสักครั้ง

เขารู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่มีความดีอะไรมากมายเพียงแต่เขาก็เป็น
คนซื่อสัตย์คนหนึ่ง เขาอยากจะรายงานเรื่องการคอร์รัปชันของ
เขาต่อเบื้องบนเพื่อจะทำให้ถูกปล่อยออก แต่เขาก็ไม่มีหลักฐาน
เพียงพอเพื่อใช้ไล่ตัวเอง... (คนบ้าอะไรอยากไล่ตัวเองออกจาก
งาน ผู้แปล)

ยิ่งไปกว่านั้นกรรมการปราบการคอร์รัปชันแห่งประเทศไทยได้
ประกาศใช้กฎการควบคุมแปดจุด และหกสิ่งต้องห้าม ผู้นำ
หลายฝ่ายต่างเริ่มจำกัดตัวเอง ไม่ลุ่มหลงในของหรูหรา
ฟุ่มเฟือยหรือของมีนเมา ในงานเลี้ยงสังสรรค์เลิกกินหอยเป่า
หื้อ มีแค่เพียงการจิบชาและพูดคุย...

เขาจึงหมดหนทางที่จะหาหลักฐานเพื่อทำให้ตัวเองตกงาน...

.....

ข่าวโรงเรียนอันดับที่60ได้รับชัยชนะเหนือองค์กรนักฆ่าเงาสาย
ธาร กลายเป็นหัวข้อสนทนาอันแรงในสังคม ณขณะนี้ งาน
ประลองประจำปีวิญญานระหว่างโรงเรียนอันดับที่59และ60 ครั้ง
นี้ทางสมาพันธ์พันโรงเรียนได้เรียกตัวโจวอี้เข้าพบเป็นกรณี
พิเศษ

จริงๆแล้วสาเหตุมันมาจากความปลอดภัยของชุมชน
หลังจากการลอบสังหารคราวก่อน มีข่าวลือว่าผู้นำมาน้ำฮ
วงโหเข้าพบรัฐบาลกลางด้วยตัวเอง... โจวอี้ไม่รู้ว่าพวกเขา
ประชุมเรื่องอะไรกัน แต่หลังจากนั้นประธานสมาพันธ์พัน
โรงเรียนเรียกเขาเข้าพบเพื่อถามความเคลื่อนไหวของชุมชน
ขณะที่เธอใช้ชีวิตในโรงเรียน

เมื่อเช้านี้เองเขาได้รับโทรศัพท์จากรุ่นพี่ของเขา

ตลอดการสนทนาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย
ของชุมชนทั้งสี่

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่นักฆ่าขององค์กรเงาสายธารถูกฆ่า – มันจึง
ไม่มีทางที่ฝ่ายนั้นจะยอมรามือไปง่ายๆ

ในงานทดลองกระป๋องวิญญานระหว่างสองโรงเรียน ผู้นำจาก
หลายฝ่ายจะเข้าร่วมรับชมงานทดลอง เมื่อมีคนเยอะขึ้น
โอกาสที่จะเกิดเรื่องร้ายก็เยอะขึ้นตามไปด้วย ปัญหาก็คือการ
รักษาความปลอดภัยอาจจะไม่ทั่วถึง แต่เขาได้ส่งคนไปตรวจ
ตราความสงบเรียบร้อยแล้วเมื่อสองวันก่อน ถ้าหากปฏิบัติการ
รักษาความปลอดภัยครั้งนี้พลาด เขาจะเป็นคนแรกที่โดนไล่
ออก เพราะนี่ถือเป็นความรับผิดชอบที่เขาได้รับจากทางเบื้อง
บน

พนักงานคอลเซ็นเตอร์และแพะรับบาป... มันอาจจะดูเศร้าแต่
นี่คือเรื่องจริงที่โจวอี้ได้รับตลอดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งรอง
ผู้อำนวยการสมาคม

หลังจากเขาวางสาย เขาก็ได้รับแจ้งว่าจะมีแขกมาขอเข้าพบ
เขาในตอนบ่าย

แขกผู้นั้นสวมชุดสีดำรัดรูปรูปร่างสูงและในมือถือหมวก
กั้นน็อค เขาดูเหมือนคนทั่วไปในที่แรกที่โจวอี้เห็น แต่เมื่อเขา
เปิดประตูห้องทำงานเข้ามา โจวอี้ถึงกับพูดอะไรไม่ออก “ละ...
เลขาตากัง?”

ซุนดาคัง หัวหน้ากระทรวงศึกษาธิการ และเลขานุการของ
สมาพันธ์พันโรงเรียน... คนผู้นี้มีพลังที่ยากจะหยั่งถึงซึ่งเป็น
บุคคลที่มีชื่อเสียงในเมืองจิ้งหัว

โจวอี้ไม่เคยได้รับการติดต่อโดยตรงจากบุคคลระดับนี้ เขาเพียง
แค่เคยเห็นจากระไกลในการประชุมเท่านั้นเอง

พูดตรงๆ เขาสามารถจำได้ว่าเป็นซุนดาคังตั้งแต่แวบแรกが見
เพราะเขาชื่นชมชายผู้นี้มานาน

มีข่าวลือว่าซุนดาคังเป็นคนที่ค่อนข้างเก็บตัว และเมื่อเจอียพบ
ตัวเป็นๆ เขาสามารถบอกได้ว่าข่าวลือพวกนั้นเป็นเรื่องจริง...
ชายชุดดำรัดรูปและหมวกกันน็อค - คนไหนที่ไม่รู้จักคงคิดว่า
เป็นพนักงานส่งอาหารอย่างแน่นอน!

ซุนดาคังวางหมวกกันน็อกคลงและถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้
รับแขก “แม้จะผ่านมาหลายปีแล้วก็ตาม สถานที่แห่งนี้ก็ไม่เคย
เปลี่ยนไปเลย” เสียงของเขาฟังดูน่าดึงดูดและสำเนียงที่เขาใช้
ก็ดูมีมารยาทและมีเสน่ห์เฉพาะตัว

ด้วยผู้ปกครองจำนวนมากเข้าพบเขา ทำให้ใบชาอย่างดีที่สุดที่ไว้ใช้
รับแขกมีไม่พอ เขารู้สึกอับอายเล็กน้อยที่ไม่มีน้ำชาไว้คอย
รับแขกผู้นี้

ซุนดาคังยิ้มให้โจวอี้ “ไม่เป็นไร รองผู้อำนวยการโจวอี้ ขอแค่
ซาเชียวก็น่าจะเพียงพอแล้ว ฉันโผล่มาแบบกระทันหันวันนี้
ฉันหวังว่ารองผู้อำนวยการจะไม่โกรธเคืองกันนะ”

โจวอี้รีบทำซาเชียวให้ถั่วยหนึ่ง “ได้โปรดอย่าพูดอย่างนั้นเลย
ท่านเลขาธิการ... ถ้าหากท่านมีปัญหาแค่โทรหาผมก็เพียงพอ
แล้ว”

“โทรศัพท์มีไว้ให้เหล่าประชาชน ฉันไม่มีสิทธิ์ใช้งานมันพรั่ำ
เพรื่อหรือ” ชุนดาคังหัวเราะ “...ตั้งนั้น ฉันเลยมาพบเธอด้วย
ตัวเองแทน”

“ถ้าหากเป็นเรื่องเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักเรียนชุนทรง
ผมจัดการตามความเหมาะสมแล้ว ถ้าหากเลขาذاคังเป็น
ห่วง...”

“นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ฉันมาที่นี่หรือกนะ”

ซุนดาคังโบกมือปิด “ด้วยความเคารพในระบบการรักษาความปลอดภัยของนักเรียนซุนหรง พวกเรามีความมั่นใจในการจัดการของรองผู้อำนวยการโจวอี้ หากไม่ได้แผนการป้องกันของเธอในการป้องกันโรงเรียนอันดับที่60 และยังสามารถเอาชนะองค์การเงาสายธารได้อีก ฉันกลัวว่ามันจะเป็นโศกนาฏกรรมที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์การศึกษา ถ้าหากไม่มีรองผู้อำนวยการในขณะนั้น!”

“ ... ”

“นั่นคือเหตุผลที่ท่านมาพบผมในวันนี้หรือครับ?” โจวอี้ถาม
ด้วยความสงสัย

“การประลองกระบี่วิญญาณของโรงเรียนอันดับที่60ที่กำลังจะ
เกิดขึ้นในอีก2วัน ฉันจะเข้าร่วมในฐานะผู้ชมทั่วไป”

“ ... ”

“จู่ๆฉันก็รู้สึกอยากไปดู มันคงยังไม่หายไปไหนที่จะแจ้งให้เธอทราบ? ตำแหน่งของรองผู้อำนวยการสมาคมคงเป็นเรื่องง่ายในการปลอมแปลงเอกสาร ฉันอยากเข้าร่วมชมงานประลองครั้งนี้แต่ก็ไม่อยากให้ฐานะที่แท้จริงของฉัน ทำให้ทุกคนรู้”

“หะ...ท่านเอาจริงหรือครับ?”

ถ้าหากเลขาชุดาคังไปร่วมงานประลองจริงๆ ไม่เพียงแค่
ในโรงเรียนที่วุ่นวาย ประชาชนและเมืองทั้งเมืองคงวุ่นวายไป
ตามๆกันหมด

ชุดาคัง ชื่อนี้ไม่มีใครที่จะไม่รู้จัก

เพียงแค่ชื่อก็สามารถทำให้คนที่ได้ยินหวาดกลัว เลขานุการ
ของสมาพันธ์พันโรงเรียน เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งประเทศ! เขา
เป็นฮีโร่ผู้ต่อสู้อย่างกล้าหาญ เป็นแม่ทัพที่มีชื่อเสียงผู้นำพาผู้
ฝึกตนเข้าสู่ยุควิทยาศาสตร์แห่งผู้ฝึกตน

โจวยึดตงสัยไม่ได้ว่า... ทำไมคนที่มีชื่อเสียงขนาดนี้ถึงอยาก
เข้าชมงานประลองกระบี่วิญญานของโรงเรียนมัธยม?

เขารู้สึกว่ามันมีอะไรไม่ชอบมาพากล!

“นอกจากเรื่องนั้นแล้ว ฉันยังมีอีกเรื่องหนึ่ง”

ซุนดาคังยกขาขึ้นมาจิบ “ฉันสงสัยว่าเธอยังจำการบุกรุกของ
เหล่าปีศาจเมื่อ6ปีก่อนได้ไหม?”

“ ... ”

โจวอี้รู้ลึกहतู่ทุกครั้งเมื่อพูดถึงเหตุการณ์เมื่อ6ปีก่อน

ตอนที่ 47 ทำมันก่อนที่จะไม่มีโอกาสได้ทำ

ทุกครั้งที่โจวอี้ไต้ยินคนพูดถึงการบุกรุกของเหล่าปีศาจเมื่อหกปีก่อนเขามักจะรู้สึกหวั่นๆ การประชุมประจำปีของทุกปีเหล่ารุ่นพี่ก็มักจะให้เขาโชว์ท่ากระบี่ผ่านภาพทุกปี เปรียบเสมือนเงาร้ายที่คอยตามหลอกหลอนเขาจนเขาจะเป็นบ้าอยู่แล้ว...

เมื่อเลขาชุดาค้างพูดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น โจวยี่ก็รู้ว่าท่านเลขา
กำลังจะพูดประโยคอะไรเป็นประโยคต่อไป

ชายแถมองโจวยี่และยิ้มมุมปาก “ฉันได้ยินมาว่าวิชากระบี่ฝ่า
นภาของรองผู้อำนวยการโจวยี่นั้นน่าเลื่อมใส ทำไมไม่โชว์มัน
ในงานประลองกระบี่วิญญูณล่ะ?”

“ ... ”

ประโยคนั้นทำให้ใจยี่นึ่งเป็นไขอยู่ครู่ใหญ่

ที่งานประชุมเมื่อพวกรุ่นพี่ที่กำลังเมาให้เขาโชว์วิชา มันง่าย
มากที่จะหาข้ออ้างในการปฏิเสธ แต่สำหรับชายแ่ที่นั้งอยู่
เบื้องหน้าเขา เขาไม่รู้อาจะหาข้ออ้างใดมาปฏิเสธ...

หรือในอีกมุมหนึ่งคือเขาไม่กล้าที่จะปฏิเสธ

แต่เรื่องจริงก็คือเขาไม่มีความสามารถใช้ไอทำที่ว่ำนั่นได้...

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเขาพยายามศึกษาท่ากระบี่ผ่านภา

แต่จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่สามารถใช้มันได้

“หืม รองผู้อำนวยการมีปัญหาอะไรหรือ?”

ซุนดาคังเห็นโจวอี้ที่ไม่ยอมพูดหรือตอบคำถามเขา ชายแก่จึงถามด้วยความเป็นห่วง “ถ้าไม่สะดวกก็ทำเป็นซะว่า ฉันไม่ได้พูดอะไรก็แล้วกัน ฉันก็แค่พูดไปอย่างนั้นแหละ เธอก็เป็นอดีตรุ่นพี่ของโรงเรียนอันดับที่60 ถ้าหากเธอได้แสดงความสามารถอะไรสักหน่อย มันคงเป็นแรงบันดาลใจให้นักเรียนหลายคนได้นะ”

“...ท่านซุนดาคัง อย่าเข้าใจผมผิด ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ผมแค่...”

“ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นก็เยี่ยมเลย” ชายแก่พูดตบตบหูขึ้นมาด้วยสี
หน้าดีใจ

โจวอี้กำลังจะพูดว่าให้เขาแสดงวิชาอื่นได้ไหม แต่ดูเหมือนชาย
แก่คนนี้อาจจะให้เขาแสดงท่ากระบี่ผ่านภามาก

โจวยี่เห็นใบหน้าที่ตื่นเต้นดีใจของท่านเลขาฯ คุณก็ทำให้เขา
กลืนคำพูดเหล่านั้นลงไป

...เห็นทีว่าคราวนี้เขาคงไม่สามารถหนีมันพ้นแล้วสินะ

พอคิดได้ดังนั้นเขาก็อดไม่ได้ที่จะถอดหายใจเบาๆ

ตอนนี้เขาอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถถอยหลังกลับได้แล้ว
ถ้าหากเขาทำทุกอย่างออกมาดีและทำให้เลขาซุนดาคังพอใจ
บางทีเขาอาจจะได้เลื่อนขั้น ในที่สุดเขาก็สามารถบอกลาเจ้า
ตำแหน่งคอลเซ็นเตอร์นี้ได้สักที และไปสู่ตำแหน่งใหม่ที่สดใส
แต่ถ้าหากทำออกมาไม่ดีเขาก็คงต้องบอกลาตำแหน่งนี้
เช่นกัน...

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายนะที่สามารถทำงานตำแหน่งนี้ตั้งแต่อายุดยัง
น้อยแบบรองผู้อำนวยการ”

“ ... ”

ในขณะที่ชายแก่กำลังพูดเขาก็ยืนขึ้นและเดินมาตบป่าของโจว
อี้ ทำให้โจวอี้ตกใจจนเกือบจะตกจากเก้าอี้

“ฉันรู้ว่าเธอก็มีความกังวล เธอคงจะคิดว่าเธอนั้นเด็กเกินไป ไม่
อยากจะโชว์ออฟต่อหน้าผู้มีฝีมือคนอื่น ฉันเข้าใจถูกไหม?”

“... ”

“ฉันมีเรื่องบางเรื่องจะเล่าให้ฟัง มันเป็นเรื่องจากเมื่อตอน
สงครามก่อนจะก่อตั้งประเทศ” ชุนดา คังพูด

โจวยี่เงาหน้าขึ้นด้วยความสนใจ

“ในปีนั้น มันเป็นสงครามครั้งสุดท้ายก่อนที่พวกเราจะสถาปนา
ประเทศนี้ขึ้นมา สงครามซิเหมิน(ประตูลิน)...”

ปัจจุบันไม่มีใครไม่รู้จักตำนานการต่อสู้ในสงครามยุคก่อนการ
ก่อตั้งประเทศ ประวัติการต่อสู้เหล่านั้นถูกปกปิดเป็นเวลา
หลายปี นักเรียนระดับมัธยมจะไม่ได้เรียนรู้เรื่องเหล่านั้น แต่จะ
ได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์เหล่านั้นตอนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย โจว
ยี้ไม่ได้เรียนเอกประวัติศาสตร์ในตอนมหาลัย แต่เขาก็รู้ถึง
ประวัติคร่าวๆของสงครามซิเหมินมาบ้าง

สงครามครั้งนั้นเป็นสงครามที่ไม่มีใครไม่รู้จัก

ชายแก่ชุนดา คังนี่กถึงอดีตเก่าๆ เหล่านั้นและเริ่มต้นเล่า
เรื่องราว “ในสงครามครั้งนั้น พวกเราถูกล้อมโดยเจ็ดเทพ
ปีศาจซึ่งออกมาจากประตุมิติ พวกเราต่อสู้ร่วมกันกับฉีเย่เหลียง
ซึ่งขณะนี้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงความมั่นคง และ
สามารถขับไล่พวกมันออกไปยังนอกประตูหินแห่งเขาดาถู”

โจวอี้ตั้งใจฟังด้วยความสนใจ ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสได้ฟังเรื่อง
เล่าจากปากตำนานที่มีชีวิตผู้นี้

“พวกเทพปีศาจ... พลังอันน่ากลัวของพวกมันสะท้อนไปทั่ว
ปฐพี แม้แต่พระอาทิตย์ยังดับแสงภายใต้แรงกดดันของพวกมัน
ต่อให้ไกลเป็นพันลี้เธอก็ยังเห็นแสงไฟลุกไหม้เหนือประตูหิน
แห่งนี้”

“หัวหน้าของเหล่าเทพปีศาจนั้นแข็งแกร่ง ทุกการเคลื่อนไหว
ของมันสะท้อนไปทั้งสวรรค์และโลกมนุษย์ รัฐมนตรีฉิยูเหลื
ยงต่อสู้ด้วยพลังกำลังทั้งหมดของเขา แต่สุดท้ายก็ไม่ใช่คู่มือ
ของพวกเหล่าปีศาจ แต่อย่างไรก็ตามนั่นเป็นการต่อสู้ครั้ง
สุดท้ายของพวกเรา พวกเราได้รับหน้าที่ให้ปกป้องประตุมิติ
แม้ต้องแลกด้วยชีวิตพวกเราก็จะไม่ขอขยับไปไหนแม้แต่นิ้ว
เดียว!”

โจวอี้ฟังเรื่องเล่าด้วยอาการขงหลุก เขาสามารถจินตนาการถึง
ฉากการต่อสู้อันแสนน่ากลัวของสงครามครั้งนี้ ซึ่งเต็มไปด้วย
ไฟ เสียงกู่ร้องและแรงกดดันจากเทพปีศาจเหล่านั้น

และตอนนี้เลขาแก่ตรงหน้าเขาผู้ซึ่งดูเหมือนชายวัยสามสิบ
ต้นๆแต่อายุที่แท้จริงของเขานั้นเปรียบได้ดั่งกับฟอสซิลที่ยังมี
ชีวิต... เขาเป็นผู้ชายซึ่งผ่านมาแล้วหลายยุคหลายสมัย และ
เป็นผู้ริเริ่มวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

รายละเอียดของสงครามครั้งนั้นที่เลขาขุนดาคลังเล่ามันละเอียด
อย่างไม่ขาดตกบกพร่องเสียจนเขาคิดว่ามันฟังเกิดขึ้นไม่นาน
มานี้

“และในที่สุด พวกเราก็หมดกำลังและล้มลงอยู่หน้าประตูหิน
รัฐมนตรีนีเป็นเพียงคนเดียวที่ยังคงสู้ไหว เขาใช้เลือดของเขา
หลอมละลายกระดูกของตัวเองเพื่อใช้อัญเชิญพิณเก้าเสี้ยว
และเล่นบทเพลงซึ่งเพิ่มพุลพลังให้แก่พวกเรา! ในท้ายที่สุดเขา

สามารถกำจัดเหล่าเทพปีศาจพวกนั้นได้ทั้งหมด! และหลังจาก
นั้นเขาเริ่มวางรากฐานก่อตั้งประเทศแห่งนี้...”

“แล้วท้ายที่สุดรัฐมนตรีนี้อวดไหม...” โจวอี้ถามด้วยความ
สงสัย

ซุนดาคังยืมและตอบกลับมาว่า “รอดสิ! ในตอนนั้นพวกเรา
ตั้งหลุมศพและฝังร่างของเขาลงไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ใครจะรู้
ว่านกของเขาที่ซื้อเสี้ยวหงโยนหญ้าวิเศษชนิดหนึ่งไปบนหลุม
ศพ มันช่วยรักษาและฟื้นคืนพลังชีวิตของเขา ทำยที่สุดเขาก็
ขุดหลุมศพตัวเองขึ้นมา เธอคิดว่ามันตลกไหม ฮ่าๆ”

“ ... ”

“เอาล่ะหลังจากได้ฟังเรื่องพวกนี้แล้ว เธอเรียนรู้อะไรจากมันบ้าง?” ซุนดาคังมองมายังโจวอี้ด้วยสีหน้าจริงจัง

ชายแก่คนนี้ได้เล่าเรื่องนี้ให้ฟังเฉยๆ โจวอี้รู้สึกหลากหลายอารมณ์ปนเปกันจากการที่ได้ฟังเรื่องเล่านี้สุดท้ายเขาจึงสรุปว่า “ท่านเลขาใช้เรื่องนี้เพื่อจะบอกผมว่า ให้ผมมีความตั้งใจและอดทนในทุกเรื่องที่ทำ และอย่ายอมแพ้จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย ผมควรจะใช้ท่านรัฐมนตรีฉีอยู่เหลียงเป็นแบบอย่างใช่ไหมครับ?”

“...เธอคิดเยอะไป”

เลขาcimยืมและพูดขึ้นว่า “ที่ฉันอยากจะบอกเธอก็คือ ให้รีบๆ
โชว์ของได้แล้ว ไม่ต้องปกปิดมัน อย่าทำตัวเหมือนรัฐมนตรีฉี
คนนั้น รอจนถึงวาระสุดท้ายถึงจะใช้ท่าไม้ตาย สุดท้ายก็ทำเขา
เกือบตาย เธอไม่ใช่อุลตราแมนนะ ถ้าหากมีโอกาสให้โชว์ของก็
โชว์ไปเถอะ จะได้ไม่เสียใจทีหลังที่ไม่ได้โชว์!”

“...” โจวอี้ (=..=)

ตอนที่ 48 มิสตง

หลังจากการล่มสลายของแก๊งเฟิงสื่อสาขาไปหยวน มาตามดง
นำกลุ่มผู้มีอายุสูงวัยที่เหลืออยู่ก่อตั้งเป็นสมาคมเสริมสร้าง
ความสามัคคี

เพราะเหตุนี้แก๊งเฟิ่งสื่อและอาชญากรรมต่างๆในเขตไปหยวนก็
ดูเหมือนจะถูกกำจัดจนหมด

ไม่มีใครอยากโดนคนแก่เหล่านี้จับกุมและสั่งสอน จึงส่งผลให้
จำนวนผู้กระทำความผิดทั้งจอดรถในที่ห้ามจอดและการฝ่าไฟ
แดงเป็นศูนย์

เมื่อไม่กี่วันก่อน ทางสมาคมเสริมสร้างความสามัคคีก็ส่งตัวโจร
ท้องถิ่นไม่ต่ำกว่าพันคนแก่ทางสถานีตำรวจ ทำให้เหล่าตำรวจ

ต้องทำงานล่วงเวลาเพื่อบันทึกคดีโจรเหล่านั้น... ในสายตาคน
ภายนอก ราวกับว่าสถานีตำรวจได้ตกอยู่ภายใต้การควบคุม
ของสมาคมเสริมสร้างความสามัคคีของมาตามดงเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว

โดยเหล่าตำรวจไม่ปริปากตำหนิการกระทำของสมาคมเลย

นั่นก็เพราะพวกเขาก็ตอบรับว่า ตั้งแต่ร่วมมือกับสมาคม
เสริมสร้างความสามัคคี สถานการณ์ในเขตไปหยวนก็ดีขึ้น และ

ยิ่งไปกว่านั้นผู้สูงวัยเหล่านั้นฉลาดไม่ทั้งรื่องรอยหรือเบาะแสไว้
ให้พวกเขานำไปดำเนินคดี พวกเขาไม่ก่อความรุนแรงหรือ
กระทำการใดที่อยู่นอกเหนือกฎหมาย... แม้ว่าพวกเขาจะทำ
จริง แต่พวกเขาก็กระทำอย่างระมัดระวัง โดยการลากใจเข้าไป
ไปยังจุดที่กล้องวงจรปิดไม่สามารถมองเห็น

ชื่อของมาตามดงไม่มีใครในเขตไปหยวนไม่รู้จัก

ขนาดที่เมื่อเธอเดินเล่นในเขตไปหยวน บรรดาตำรวจที่เห็นเธอ
พวกเขารู้สึกยำเกรงในอำนาจของเธอและเรียกมาตามดงอย่าง
เคารพว่า “มิดง”

แต่ถึงอย่างนั้นมาตามดงก็ไม่ได้รู้สึกพึงพอใจในการทำงานของ
สมาคมเสียเท่าไร

เธอเดินทางไปยังฐานทัพลับของเธอในตอนเช้าตามปกติ

ฐานทัพลับแห่งนี้ เดิมทีเป็นโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง มาตามดงและ
บรรดาแกนนำคนอื่นรวมเงินกันเพื่อซื้อโรงงานแห่งนี้

ภายในเวลาเพียงสองวัน ขยะและสิ่งของที่ไม่ได้ใช้ในโรงงานก็
ถูกเก็บกวาด และแบ่งสัดส่วนจัดการพื้นที่ภายในโรงงาน
ออกเป็นหลายส่วน

ส่วนแรก เป็นโซนประสานงาน ที่ซึ่งประชาชนจากเขตไป
หยวนสามารถเข้ามาแจ้งความหรือร้องทุกข์ได้

ส่วนที่สอง เป็นโซนพักผ่อน เป็นโซนที่มีไว้เพื่อให้เหล่าชาย
หญิงสูงอายุเดินรำ เพื่อไม่ให้พวกเขาเหล่านั้นไปรบกวนคนอื่น
มาตามดงจึงยอมลงทุนซื้อเครื่องเสียง และตั้งให้เล่นเพลงวนไป
วนมาเพียงแค่สองเพลง “Superstar in Troubled Times”
และ “Elysium”

ส่วนที่สาม โซนประชุมหรือห้องประชุมนั่นเอง ซึ่งก็ตามชื่อของมันที่นี่ใช้สำหรับการประชุมงาน

นอกเหนือไปจากสามโซนนี้ ยังมีอีกสองโซนเล็กๆ โซนฟิตเนส และห้องทำงานของมาตามดง

สิ่งที่มาตามดงมักจะทำเป็นอย่างแรกทันทีที่เธอเข้ามายังห้องทำงานของเธอ เธอจะนำผ้าชุบน้ำหมาดๆพร้อมกับถังน้ำออกมา และเริ่มเช็ดหินที่ระลึกของเธออย่างระมัดระวัง

สำหรับคนนอกก้อนหินก้อนนั้นไม่มีอะไรพิเศษ แต่สำหรับคนใน
สมาคมเสริมสร้างความสามัคคี ก้อนหินก้อนนี้เป็นสิ่งมีค่าที่ไม่
สามารถประเมินราคาได้... เพราะมันคือก้อนหินที่หวังจะใช้
วิชาอักษรมายาสลัก24หลักการของพรรคคอมมิวนิสต์ลงไป

ในขณะที่เธอกำลังทำความสะอาดหินก้อนนั้น ก็มีชายแก่ผู้มี
ปลอกแขนสีแดงเคาะประตู “มีสดงขอรับ ยุ่งอยู่หรือเปล่า
ครับ?” ชายแก่คนนี้ชื่อจาง เขาเป็นมือขวาของมาดามดง

ปลอกแขนสีแดงแสดงว่าเขามีอำนาจสั่งการในสมาคม
เสริมสร้างความสามัคคี

มาตามดงไม่ได้ตอบกลับ เพราะเธอมีวแต่สนใจทำความสะอาด
ก้อนหิน

ห้านาทีผ่านไป เธอบิดน้ำออกจากผ้าสีขาวและโยนมันลงถึงน้ำ
จากนั้นจึงวางก้อนหินบนโต๊ะก่อนจะจูดรูปสามดอกวางไว้
ข้างหน้านั้น

ในขณะที่มาตามดงกำลังวุ่นวายกับการจัดการก้อนหิน มือขวา
จางก็ไม่ได้พูดอะไรเพิ่มยืนรออย่างใจเย็นอยู่หน้าประตู ในที่สุด
มาตามดงก็ค่อยๆ ซ้ำเลื่องตาไปทางเขาและพูดด้วยเสียงเย็นว่า
“เข้ามา...”

“มีข่าวอะไรใหม่บ้าง?” มาตามดงถามในขณะที่เธอยังไม่ละ
สายตาออกจากหินก้อนนั้น

“ไม่มีขอรับ พวกเรายังไม่ได้รับข้อความใดๆจากหัวหน้า... หรือ
หัวหน้าจะทอดทิ้งพวกเราแล้ว?” มือขวาจางตอบกลับ

“เป็นไปได้! ตอนนั้น... หัวหน้าทิ้งก้อนหินก้อนนี้ไว้ให้เรา
ให้กำลังใจแก่เราและความหวังแก่ประชาชน พวกเราต้องยึด

มันในหลักการและหลักคำสอนที่ว่า “จากประชาชนเพื่อประชาชน” ให้บริการประชาชนด้วยความเต็มใจ...”

เมื่อมาตามดงพูดจนถึงจุดนี้ จู่ๆตาเธอก็เบิกกว้างราวกับว่าเธอ
จุกคิดอะไรบางอย่างได้ “ฉันรู้แล้ว! มันต้องเป็นเพราะว่าการ
ทำงานของพวกเราไม่ดีพอ”

“ผมเห็นด้วยขอรับ” มือขวาของเธอพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

มาตามดงขมวดคิ้ว “แต่อย่างไรก็ตาม ตอนนี้กำลังเงินของเรา
ไม่เพียงพอที่จะกระจายไปยังเขตอื่น และถึงแม้จะทำได้
กำลังคนในเขตไปหยวนก็จะอ่อนกำลังลง”

มือขวาจากถอนหายใจออกมา “สมาชิกใหม่ก็รู้แค่วิธีเล่นไฟ
นกกระจอก! ซึ่งมันขัดต่อหลักการของสมาคมของเรา”

“พวกสมาชิกใหม่ยังไม่รู้กฎของเรา เมื่อเราสอนพวกเขาเดี๋ยวพวกเขาก็เข้าใจเอง พวกเราแค่ต้องใจเย็นลงอีกนิด รายการสรุปบัญชีการเงินเสร็จยัง? ฉันจะได้คำนวณคร่าวๆว่าเรายังขาดอีกเท่าไร”

มือขวาของเธอยื่นึงไปครู่หนึ่ง “รายงานการเดินบัญชีกำลังตามมาขอรับ เงินทุนของเรา ณ ตอนนี้ ผมคิดว่ามีสตงไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกขอรับ เพราะเมื่อเช้านี้เราได้รับบัตรเดบิตใบหนึ่ง จำนวนเงินในนั้นมันเพียงพอที่เราจะเริ่มดำเนินแผนการของเราได้”

“หือ?” มาตามดงแสดงท่าทีแปลกใจ “หรือบัตรใบนั้นจะมา
จากหัวหน้า? นายได้ตรวจสอบหรือยังว่ามันมาจากไหน?”

“มันอาจจะไม่ได้มาจากหัวหน้าขอรับ... ตอนนี้พวกเรากำลังสืบ
ที่มาอยู่ขอรับ แล้วก็มีจดหมายฉบับหนึ่งแนบมาพร้อมกับบัตร
ใบนั้นด้วยขอรับ มันเขียนไว้ว่าเป็นเงินทุนสำหรับสมาคม
เสริมสร้างความสามัคคี...” มือขวาจางพยายามนึกสิ่งที่เขาจำ
ได้ “อ้อ แล้วก็คุณป้าสี่ในแผนกเทคโนโลยีพบलयน้ำบนซอง

จดหมาย มันดูเหมือนเลขจำนวนหนึ่ง...บางทีนั่นอาจจะเป็น
เบาะแสว่าใครเป็นผู้ช่วยเหลือเรา”

มาตามดงยกมือขึ้นมาจับคางอย่างครุ่นคิด “ผู้ช่วยเหลือคนนี้ดู
เหมือนว่ากำลังทดสอบพวกเราอยู่ ถ้าหากพวกเราไม่สามารถ
แก้ปัญหานี้ได้ พวกเราก็ไม่ควรค่าแก่บัตรใบนั้น พวกเราจะต้อง
หาให้ได้ว่าใครเป็นคนส่งบัตรและจดหมายฉบับนี้โดยเร็วที่สุด!”

“ขอรับมิดดง!”

“ว่าแต่ ตัวเลขเหล่านั้นมันมีเลขอะไรบ้าง?” มาตามดงหันไป
ถามมือขวาของเธอ

“ถ้าจำไม่ผิดตัวเลขเหล่านั้นคือ... 8823”

ตอนที่ 49 คุณแม่จวนแห่งครัวมืด

ในวันนี้มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นภายในโรงเรียนอันดับที่59...

ลมกรรโชกแรงกระทบตึกเรียนแต่กลับไม่มีวีแววของเมฆฝน...

เหอบู่เฟิงผู้ทำคะแนนสอบได้เพียง8823คะแนน หลังจากผ่าน
ไปสามปีนี้เป็นครั้งแรกที่เขากลับมาเข้าเรียน

การปรากฏตัวของเขาทำให้นักเรียนเจียบกริบและอาจารย์
ถึงกับหลั่งน้ำตา...

ไม่มีใครทราบว่าจะอะไรเกิดขึ้นกับหัวสมองของชายคนนี้

ประธานนักเรียนถึงรู้สึกว่าเรื่องนี่ยังซอกเสียยิ่งกว่า
ผู้อำนวยการซึ่งมีความรัก

เขาไม่ทราบแน่ชัดว่าจะอะไรเกิดขึ้นกับเหอบู่ฟงกันแน่ แต่เดาว่า
มันคงเกี่ยวข้องกับการที่เขาไปกลั่นแกล้งไอ้เด็กผู้ชายผมสั้น
จากโรงเรียนอันดับที่60แน่นอน เพราะไม่มีทางที่รุ่นพี่เหอจะ
เปลี่ยนใจกลับมาตั้งใจเรียนแบบนี้

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเหอบู่ฟง ประธานนักเรียนถึงก็รู้ซึ่ง
ถึงพลังกลับมาของโรงเรียนอันดับที่60แล้ว

มันเป็นโชคร้ายของโรงเรียนของเขาที่ต้องมาเจอกับโรงเรียน
อันดับที่60 – โอคนพวกนั้นมันเป็นตัวช่วย!

ตั้งแต่การมาถึงของพวกมัน ไม่เพียงแต่ข้าวของเครื่องใช้
ภายในโรงเรียนเสียหาย... แม้แต่ผู้อำนวยการชี้และอัมพาล
อันดับหนึ่งเหอบูฟงก็ยังคงตกไปอยู่ในกำมือของพวกมัน...

เขายอมรับจากใจว่าคนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่พวกเขาไม่สามารถ
เอาชนะได้เลย

เขาเป็นแค่ประธานนักเรียนของสภานักเรียน มันไม่จำเป็นถึง
ขนาดต้องเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อชัยชนะ

.....

วันพรุ่งนี้จะเป็นวันสุดท้ายของการแลกเปลี่ยนระหว่างโรงเรียน
อันดับ59และ60 และหลังจากนั้นจะเป็นวันจริงของงาน
ประลองกระบี่วิญญาน

ยิ่งใกล้วันงานประลองกระบี่วิญญาน ก็ยิ่งทำให้ทีมจาก
โรงเรียนอันดับที่60รู้สึกไม่สบายใจ

มันเป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะตื่นเต้น เพราะทุกคนถือชื่อเสียง
ของโรงเรียนไว้ในมือ ระดับพลังของทุกคนถือว่าใกล้เคียงกัน
ต่างกันแค่เพียงความสามารถในการรับมือกับแรงกดดัน...

ในการฝึกซ้อมพวกเขาฝึกในสถานที่ที่คล้ายกับสนามจริง แต่ถึง
อย่างนั้นพวกเขาต้องแสดงการใช้กระบี่บินต่อสายตานับพัน
ของผู้เข้าชม ซึ่งความผิดพลาดเพียงนิดเดียวก็สามารถทำให้
สติกระเจิงได้

แต่ตอนนี้สำหรับพวกเขาสิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่น่าจะใช้งาน
ประลองกระบี่วิญญาน

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดอาจารย์คงพึงประกาศให้พวกเขาทราบเมื่อ
เที่ยงนี้เอง นั่นคือ... คุณแม่จวนกำลังจะมาหา...

ข่าวนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่างานประลองกระบี่

คุณแม่จวนถือเป็นผู้อาวุโสท่านหนึ่งของโรงเรียนอันดับที่60
เธอทำงานอย่างขยันขันแข็งในโรงอาหารมานานกว่าร้อยปี
แม้แต่อาจารย์รุ่นแรกก็เคยลิ้มลองอาหารฝีมือเธอมาแล้ว

คุณแม่จวนมีบุคลิกที่น่าประทับใจอย่างหนึ่ง นั่นก็คือมือของเธอ
ไม่เคยหยุดเมื่อเธอถือจวักตักอาหาร และยิ่งตอนที่เธอตักเนื้อให้
เธอไม่เคยขี้กเนื้อเลย กลับกันเธออยากให้พวกเด็กๆกินเนื้อ
เยอะๆเสียด้วยซ้ำ

เพราะเหตุนี้ จนถึงปัจจุบันคนส่วนมากก็ยังคงชื่นชอบการ
ทำอาหารของคุณแม่จวน คิษย์เก่าจากโรงเรียนอันดับที่60
จำนวนไม่น้อยกลับมาเยี่ยมโรงเรียนเก่าและมักจะถามถึง
อาหารของคุณแม่จวน... ในตอนนั้นอาหารที่เธอทำทุกจานยังดู
น่ากิน

แต่ทั้งหมดที่เล่ามานั้นเป็นเรื่องราวในอดีต

เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาจู่ๆคุณแม่จวนก็ถามผู้อำนวยการเซ็นว่าให้
เธอฝึกเด็กฝึกสักสองคนเพื่อมาทำงานแทนเธอได้ไหม เธอ
ตัดสินใจที่จะกลับไปทำการศึกษาค้นคว้าด้านอาหาร ในที่แรก
ผู้อำนวยการเซ็นคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ดี และไม่มีใครคาดคิดว่า
เธอจะเลือกเดินทางเข้าสู่ศาสตร์มืดของการทำอาหาร

คุณแม่จวนเป็นคนชอบใช้กำลัง และความคิดหัวรุนแรงนั้น
ส่งผลถึงการค้นคว้าเมนูใหม่ของเธอ... เมื่อตอนที่นักฆ่าจาก
องค์กรเงาสายธารลอบเข้ามาในโรงเรียน เธอได้ฆ่าหนึ่งในนัก
ฆ่าเหล่านั้นด้วยจวักตักซูปของเธอ...

เมื่อสมัยเฝ้าจบการศึกษา เหล่านักเรียนพูดว่านั่นก็เป็นการ
จบยุคทองของคุณแม่จวนเหมือนกัน...

หลังจากอาจารย์คงได้มีโอกาสชิมอาหารของแม่ครัวคนใหม่
เขารู้สึกว่า แม่ครัวที่คุณแม่จวนฝึกไว้ทั้งสองคนมีฝีมือธรรมดา
ทั่วไป ยังไม่สามารถเทียบเท่าหนึ่งในสิบของคุณแม่จวนได้เลย

อาหารที่แม่ครัวสองคนนั้นทำอาจจะไม่อร่อยเท่าที่ควร... แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดสำหรับเหล่าอาจารย์และนักเรียนก็คือ ข้าวกล่องอาหารกลางวันด้วยความรักของคุณแม่จวน...

ของขวัญของเธอก็คือข้าวกล่องแห่งความรักซึ่งมันประกอบไปด้วยอาหารจากครัวมืดซึ่งเธอคิดค้น เธอมอบให้แก่ทุกคนอย่างมีความสุขในทุกวันศุกร์

แต่เปรียบเสมือนความทุกข์ของทุกคนที่ได้รับ...

โรงเรียนอันดับที่60ได้เปลี่ยนผู้อำนวยการถึงห้าคนแล้ว คุณแม่
จวนทำงานตั้งแต่โรงเรียนเปิดทำการ และทำงานอยู่ในครัวเป็น
เวลากว่าร้อยปี ดังนั้นถือว่าเธอเป็นคนที่มียุการทำงานเยอะ
ที่สุดแล้วในโรงเรียน แม้แต่ผู้อำนวยการเซ็นและคุณผู้ดูแลก็ยัง
เคารพในการตัดสินใจของเธอ

แน่นอนว่าผู้อำนวยการเซ็นก็เคยได้ลิ้มลองข้าวกล่องแห่งความ
รักนั้นมาแล้วเช่นกัน

ข้าวกล่องของเขาในตอนนั้นเป็นผัดเผ็ดขนมไหว้พระจันทร์...
(ขนมไหว้พระจันทร์ป่าเอาไปผัดเผ็ดเนี่ยนะ Wat ผู้แปล)

เวลาที่คุณแม่ใช้ในการเตรียมอาหารเหล่านี้นานมาก อาหารที่
ทำออกมาถึงแม้จะดูมีดมน... แต่ความตั้งใจในการทำอาหาร

ของเธอนั้นสว่างมาก (ตรงนี้จะหมายความว่าตั้งใจทำให้
จริงๆจากสำนวน ผู่แปล)

การคิดค้นเมนูอาหารใหม่นั้นถือว่าจากสำหรับเหล่าเซฟ

เพราะเหตุนี้ทุกคนในโรงเรียนจึงทำใจยอมรับอาหารเหล่านั้น
พวกเขาหวังว่าคุณแม่จวนจะค้นพบอาหารสูตรใหม่ในเร็วๆนี้

.....

งานประลองกระบี่วิญญานจะถูกจัดขึ้นในวันศุกร์ ในวันพฤหัสบดี
คุณแม่จวนได้เตรียมเมนูอาหารไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เมื่อเธอดู
เมนูเธอก็รู้สึกสงสัยว่าทำไมมีแค่เพียงหกเมนู ปกติวันศุกร์มัน
ต้องเยอะกว่านี้

เธอเอามือแตะหัวอย่างครุ่นคิดอยู่สักพักและเธอก็นึกขึ้นได้ว่านี่
เป็นเมนูอาหารของนักเรียนซึ่งไปแลกเปลี่ยนที่โรงเรียนอันดับที่
59 หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ทำข้าวกล่องแห่งความรักเสร็จทั้ง
หกกล่อง และบินออกไปด้วยกระเป๋abinยี่ห้อหลุยส์ วิตตองของ
เธอ

ตัดฉากมาที่โรงเรียนอันดับที่59

ภายในหอพักนักเรียน หวังถึง ชุนทรง เซ็นเนา หลินเสี่ยวหยู
กั้วหวา และอาจารย์คัง นั่งเรียงแถว เบื้องหน้าพวกเขามีข้าว
กล่องแห่งความรักวางเรียงอยู่

ข้าวกล่องสี่ชมพูหวานแหววแน่นอนว่าเป็นของชุนทรง

หญิงวัยกลางคนผู้สวมใส่ผ้ากันเปื้อนสีเหลืองและชุดเซฟสีขาว
ผมหยักศกมัดเก็บไว้ได้หมวกเซฟเบื้องหน้าของพวกเขาคือคุณ
แม่จวน

และในขณะนี้เธอกำลังทำสะอาดสิ่งพวกเขาอยู่ “ทุกคนรีบกิน
เข้าในขณะที่มันยังร้อนอยู่! ฉันทำข้าวกล่องสุดพิเศษส่งด้วยมือ
ของตัวเองเลยนะ! พวกมันเต็มไปด้วยโปรตีนและสารอาหารที่
มีประโยชน์แก่ร่างกาย มันจะช่วยให้ทุกคนมีพลังกำลังเพิ่มขึ้น
เพื่อเผชิญหน้ากับการแข่งขันในวันพรุ่งนี้!”

“ ... ”

ด้วยประสาทรักกลิ่นที่เหนือมนุษย์ของหวังลิ่ง เขาสามารถบอก
ได้ว่าข้าวกล้องพวกนี้ มีความรุนแรงยิ่งกว่าน้ำแห่งมิตรภาพ
ของพวกถังจิงเสอเสียอีก

...ถ้าหากพวกเขากินมันเข้าไป พรุ้งนี้คงจะเกมโอเวอร์กันหมด
แน่นอน!

“ทุกคนรีบกินเถอะ... อย่าทำให้ความหวังดีของคุณแม่จวนสูญเปล่า” อาจารย์คังก็ยังคงเป็นอาจารย์คัง เขายังคงเยือกเย็นได้ในสถานการณ์เสี่ยงตายแบบนี้

เมื่ออาจารย์คังรวบรวมความกล้าเสร็จ เขาจึงเปิดกล่องข้าวออกมา และทุกคนก็อยู่ในอาการช็อคกับอาหารภายในกล่อง

“มันคือผัดมันฝรั่งแท่ง?” อาจารย์ร่างอ้วนคืบสิ่งที่คุณเหมือน
เปลือกมันฝรั่งชิ้นมาชิ้นหนึ่ง

คุณแม่จวนสายหัวและพูดว่า “ไม่ใช่ มันคือมันฝรั่งรูปร่าง
เหมือนตัวไหม”

คุณทรงนี้ไปที่มะเขือเทศหั่นฝานซึ่งอยู่ข้างมันฝรั่งแท่ง “แล้วนั่น
คืออะไรหอคะคุณป้า?”

คุณแม่จวนยิ้มและพูดขึ้นว่า “มันเรียกว่าโคตรมะเขือเทศ”

ทุกคนต่างอึ้งในการตั้งชื่ออาหารของขุนแม่

*

ในตอนนี้ผมขอภัยด้วยนะครับ ในช่วงทำยี่ห้ออาหารทั้งหมด
ผมไม่รู้จริงๆว่า ผู้แต่งเขาต้องการจะสื่ออะไร

หวังว่าจะไม่เจอชื่ออาหารแปลกแบบนี้บ่อยๆนะครับ

ขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วยนะครับ

หมายเหตุ

ตอนที่ 50 เป็นตอนเสริมพูดถึงเนื้อเพลงที่หวังถึง เคยกล่าวถึง
ในตอนี่ 43 ซึ่งผมลองอ่านแล้วดูเหมือนจะไม่มีสาระสำคัญ
ดังนั้นขออนุญาต ข้ามตอนเสริมไปนะครับ

ขอบคุณครับ

ตอนที่ 51 อ้างว่าเป็นผู้ฝึกตน?

ไม่ว่าจะเป็นมันฝรั่งไหมหรือโคตรมะเขือเทศ... ชื่ออาหารเหล่านี้สะท้อนมาจากความคิดและอารมณ์ของคุณแม่จวน

แต่โดยรวมถือว่าอาหารในวันนี้ดูปกติที่สุดแล้วตั้งแต่คุณแม่เริ่มทำข้าวกล่องแห่งความรัก

เมื่ออาจารย์คังคิบมะเขือเทศหันฝานขึ้นมา ทันใดนั้นคุณแม่จวนก็หยิบเครื่องปรุงออกมาจากกระเป๋าของเธอ และตัก

น้ำตาลราดบนมะเขือเทศชิ้นนั้นสามซ้อน “น้ำตาลสามซ้อนจะ
ทำให้โคตรมะเขือเทศมีรสชาติดีขึ้น”

ทุกคนในห้องได้แต่ทำตาปริบๆมองอาจารย์คังกินมะเขือเทศที่
มีน้ำตาลกองเป็นภูเขาอยู่บนนั้น

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ทุกคนจึงพาเธอไปส่งที่
ประตูโรงเรียน

แม้ว่ารสชาติอาหารเหล่านั้นจะแปลกประหลาด แต่พวกเขาก็
รับรู้ถึงความตั้งใจดีของเธอ

“บ้ายบายนะเต็กๆ! สำหรับงานการแข่งขันวันพรุ่งนี้ ถ้าฉันมี
โอกาสฉันจะมา! จู๊บ~”

คุณแม่โบกมือลาทุกคนและส่งจูบลาซึ่งทำให้ทุกคนชนลุกไป
ตามๆกัน จากนั้นจึงขึ้นขี่กระบี่บินยี่ห้อ หลุยส์ วิตตอง ของเธอ
และบินออกไป

หวังถึงรู้สึกว่าการเวลาจะเริ่มงานประลองกระบี่วิญญาณ
มีเรื่องราวแปลกประหลาดหลายต่อหลายอย่างเกิดขึ้นแม้แต่ตัว
เขาเองก็ยังไม่เข้าใจ

เมื่อคุณแม่จวนบิณออกไปได้ไม่นาน ทันใดนั้นเปลือกตาของ
หวังลิ่งก็เริ่มกระตุกทั้งสองข้าง

...หายนาระดับ2

สัญญาณเดือนกัยครั้งนี้ เขาสามารถบอกได้คร่าวๆว่าเป็น
เพราะอะไร เนื่องจากยันต์ผนึกที่แขนเขาใกล้จะหมดอายุ
อ้างอิงจากระยะเวลาที่เหลืออยู่ของยันต์มันก็เดาได้ไม่ยากว่า
หายนจะเกี่ยวข้องกับใคร... แน่นอนว่าชายคนนั้นกำลังจะมา

ผู้ชายที่เขาไม่ค่อยชอบชู้หน้าซึ่งเข้ามาเยี่ยมครอบครัวเขาเมื่อไม่นานมานี้

สมัยก่อนหวังหมิงมักจะสร้างความปวดหัวให้แก่หวังลิ่ง ตัวตนของหวังหมิงถูกปิดเป็นความลับโดยรัฐบาล เพราะว่ามันสมองของเขาซึ่งน่ากลัวเสียยิ่งกว่าอาวุธใดในโลก สิ่งที่น่าประทับใจสำหรับลูกพี่ลูกน้องคนนี้ก็คือการท้าทายเก้าสิบเก้าอย่างที่ไม่รู้จักจบจักสิ้นของเขา...

ในบรรดาสิ่งที่เขาทำนั้นมีสิ่งหนึ่งที่หวังลึกคิดว่ามันไร้สาระที่สุด
ตั้งแต่เขารู้จักหวังหมิงมา นั่นก็คือลูกพี่ลูกน้องคนนี้ชอบคิดว่า
ตัวเองเป็นผู้ฝึกตน...

.....

ณ เวลาสี่โมงครึ่งของวันพฤหัสบดี

โรงเรียนอันดับที่59แห่งนี้เลิกตรงเวลาและปล่อยนักเรียนกลับบ้าน นักเรียนทยอยเดินออกจากตึกเรียนและมุ่งหน้าสู่ประตู
โรงเรียน

มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่หน้าประตูโรงเรียน เขาสวมชุดคลุมทำ
จากผ้าลินินที่ถูกตัดอย่างดีตัดกับผมสีดำเข้มของเขา ชายคนนี้
สะพายกระบี่น้ำหนักราวๆห้าสิบกิโลกรัมไว้ข้างหลัง รวกับว่า
เขาเป็นนักผจญภัยซึ่งเดินทางมาแล้วกว่าครึ่งโลก แต่ดูเหมือน
เครื่องแต่งกายและพลังที่แสดงออกมานั้นดูจะไม่เข้ากัน ถ้าหาก
ผู้ฝึกตนระดับสูงเห็นพวกเขาจะรู้ทันทีว่า... ชายผู้นี้เป็นแค่คน
ธรรมดาที่ไม่มีพลังวิญญานเลย

ผู้ฝึกตนทุกคนจะเกิดมาพร้อมกับแก่นพลัง ซึ่งแก่นพลังนั้นเกิด
มาจากพลังของพื้นดินและสวรรค์ มันสามารถเปลี่ยนนิสัย
ภายในให้แสดงออกผ่านการกระทำของแต่ละบุคคล เช่น การ

อย่างก้าวที่เบาดั้งขนนก หรือใบหน้ากระจ่างใส ร่างกายของนัก
ฝึกคนที่แท้จริงจะสามารถปล่อยกลืนอายุผู้ฝึกตนออกมา

หวังหมิงที่ยืนรออยู่หน้าประตูโรงเรียนถอนหายใจ เขายังหนุ่ม
หล่อเหลาและมีความสามารถขนาดนี้... การจะเป็นผู้ฝึกตนไม่
สามารถทดแทนได้จากการฝึกฝน เขาตระหนักถึงมันได้ตั้งแต่
เมื่อเขายังเด็ก ว่าเขาไม่สามารถเป็นผู้ฝึกตนได้เพราะสภาพ
ร่างกายของเขาเอง นั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เขายอมทุ่มเท
ร่างกายแรงใจทั้งหมดให้กับวิทยาศาสตร์

มองดูเหล่านักเรียนของโรงเรียนผู้ฝึกตนเดินผ่านไปคนแล้วคน
เล่า เขารู้สึกอิจฉานิดๆ... ถ้ามันไม่ใช่เพราะร่างกายของเขา
ด้วยความสามารถทางสมองของเขา เขาคิดว่าต่อให้คนนั้นเก่ง
เทียบเท่าหวังลิ่งก็ไม่สามารถต่อกรกับเขาได้!

“เอ่อ มาหาใครหรือครับ?” ยามแก่หน้าประตูโรงเรียนเดินเข้ามา
มาทักหวังหมิงโดยคิดว่าเขาดูน่าสงสัย

ด้วยงานประลองกระบี่วิญญาณที่กำลังจะจัดขึ้นในวันพรุ่งนี้ การป้องกันของโรงเรียนจึงเข้มงวดขึ้นต่อบุคคลน่าสงสัย แม้แต่ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ของเด็กที่จะเข้าไปในโรงเรียน พวกเขายังต้องแจ้งอาจารย์ประจำชั้นเสียก่อน อาจารย์ประจำชั้นเป็นคนเดียวที่สามารถอนุญาตให้ยามปล่อยคนผู้เข้าโรงเรียนได้ แต่ชายผู้นี้ยืนถอนหายใจอยู่หน้าโรงเรียนเป็นเวลากว่ายี่สิบนาทีแล้ว ยามแก่คนนี้จะคิดว่าบุคคลผู้นี้น่าสงสัย

หวังหมิงมองไปยังลุงยามและตอบกลับไป “สวัสดี สหายผู้ฝึกตน ข้ามาหาใครบางคน...”

ทันทีที่ยามประตูโรงเรียนได้ยินคำเรียกที่ว่า สหายผู้ฝึกตน ทำ
ให้ลุ่มยามรู้สึกซ้อคเล็กน้อย เขามองไปยังหวังหมิงด้วยความ
ระมัดระวังตั้งแต่หัวจรดเท้า “คุณเป็น...ผู้ปกครองหรือครับ?”

ยามหน้าโรงเรียนก็เป็นผู้ฝึกตนคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าพลังของเขาจะ
ไม่สูงนัก แต่เขาก็สามารถตรวจจับกลิ่นอายผู้ฝึกตนได้อยู่

ต้องเป็นคนที่เก่งกาจมากถึงขนาดกล้าเรียกผู้ฝึกตนคนอื่นว่า
“สหายผู้ฝึกตน” ลุงยามจึงไปที่หน้าของหวังหมิงอยู่ครูใหญ่
แต่ไม่ว่าเขาจะมองยังไงเขาก็คือรู้สึกว่าคนผู้นี้ไม่มีอะไรพิเศษเลย
และทำให้หวังหมิงดูน่าสงสัยมากขึ้นไปอีก

“ใช่แล้ว ข้าเป็นผู้ปกครอง ข้ามาหานักเรียนคนหนึ่ง”

ถ้าตามแผนผังครอบครัว หวังหมิงเปรียบเสมือนพี่ชายคนโต
ของหวังลิ่ง เขาแก่กว่าหวังลิ่งหกปี มันคงไม่ผิดอะไรที่เขาจะ
บอกไปว่าเป็นผู้ปกครอง

“เป็นผู้ปกครองของนักเรียนคนไหนหรือ? นักเรียนคนนั้นอยู่
ห้องอะไร?”

“ข้ามาหานักเรียนจากโรงเรียนอันดับที่60 ชื่อหวังลิ่ง... เขาจะ
เข้าร่วมงานประลองกระบี่ในนามของโรงเรียนอันดับที่60”

ลุงยามเข้าใจขึ้นมาทันทีว่าชายคนนี้หมายถึงนักเรียนกลุ่มนั้น

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังสงสัยในตัวหวังหมิง ผู้ปกครองของ
นักเรียนชั้นแรกเริ่มลมปราณ อย่างน้อยเขาก็ควรจะอยู่ในชั้น
แก่นแท้ปราณทองคำไม่ใช่หรือ?

อาจารย์ทุกคนในโรงเรียนแห่งนี้อยู่ชั้นแก่นแท้ปราณทองคำ
ดังนั้นเขาจึงสามารถบอกได้ว่าใครมีพลังวิญญาณอยู่ระดับแก่น
แท้ปราณทองคำ

...แต่ที่เขาารู้สึกก็คือชายผู้นี้ไม่มีพลังวิญญาณเลยแม้แต่นิดเดียว!

เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ลอบสังหารขององค์กรเงาสายธาร เขาจึง
สงสัยในตัวหวังหมิงเพิ่มขึ้นไปอีก ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อสองวันก่อน

เขาได้รับคำสั่งมาจากเบื้องบนว่าให้ระวังคนจากเงาสายธารที่
จะใช้โอกาสนี้ในการล้างแค้น

ขณะนี้ใครก็ตามที่อยากจะเข้าโรงเรียนแห่งนี้จะถูกตรวจสอบ
อย่างเข้มงวด มีผู้เชี่ยวชาญจำนวนหนึ่งถูกส่งมาประจำการ
เพื่อเป็นระบบรักษาความปลอดภัยอีกชั้น และเขาก็ไม่คิดว่า
องค์กรเงาสายธารจะกล้าลงมือแบบนี้ซึ่งๆหน้าแบบนี้

แต่ถึงอย่างนั้น เขารู้สึกสงสัยในตัวชายหนุ่มผู้นี้ที่อ้างว่าตัวเอง
เป็นผู้ฝึกตน...

ลุงยามคนนี้เคยอยู่ในแผนกสืบสวนอาชญากรรมมาก่อน จาก
ประสบการณ์ของเขา เขาคิดว่าบุคคลผู้นี้น่าสงสัย มีความ
เป็นไปได้สูงว่าชายผู้นี้จะเป็นสายลับที่พยายามแทรกซึมเข้ามา
ภายในโรงเรียนแห่งนี้

ตอนที่ 52 ของปลอมอย่างเป็นทางการ

ในตอนนี ลุงยามยังไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะจับผิดหวังหมิง
สังคมทุกวันนี้เป็นสังคมที่ว่าด้วยกฎหมายหลักฐานเป็น
สิ่งจำเป็นสำหรับการจับกุมคนร้าย จากที่เขาทำงานอยู่ภายใน
แผนกสืบสวนมาเป็นเวลาหลายปี นี่เป็นสิ่งที่เขาเรียนรู้จากการ
ทำคดีเหล่านั้น

หลักจากเขาคุ่นคดอยู่นาน เขาค้างย่นม่อไปทางหวังหม่ง “คุณ
ครั้น ผมขอตรวจสอบบัตรประชาชนหน้อยครั้น ถ้าหากคุณเป็น
ผู้ปกครองจริง ทางเราต้องการยืนยันสถานะของคุณ”

หวังหม่งไม่ได้คิดอะไรมากเขาค้างหยิบบัตรประชาชนออกจาก
กระเป๋าต้งของเขา

ลงยามเดินไปยังป้อมยามพร้อมกับบัตรประชาชนของหวังหมิง
เพื่อเข้าเครื่องแสกนบัตร

เพื่อความมั่นใจว่างานทดลองกระป๋องวิญญานจะดำเนินไปด้วย
ความเรียบร้อย เครื่องตรวจบัตรประชาชนขนาดพกพาจึงถูก
ใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบผู้ต้องสงสัย

เพียงแค่เสียบบัตรประชาชนเข้าไปยังเครื่องนี้ก็จะสามารถรู้ได้
ว่าบัตรนี้เป็นของจริงหรือของปลอม

ด้วยประสบการณ์ของเขา เขาสามารถบอกได้ว่าบัตร์ใบนี้ดูไม่
ปกติ...

เรื่องจริงก็เป็นไปตามที่ลุงยามคนนี้คิด... บัตร์ประชาชนของ
หวังหมิงเป็นบัตร์ปลอม แต่มันถูกออกโดยสถาบันวิทยาศาสตร์
แห่งชาติของผู้ฝึกตน...

ของปลอมที่ผ่านการรับรองจากทางรัฐบาลเป็นอะไรที่อันตราย
ที่สุด...

ตัวตนของหวังหมิงถูกปกปิดโดยรัฐบาล ไม่มีใครสามารถได้
ประวัติที่แท้จริงของเขา ประวัติทั้งหมดที่อยู่ในบัตรประชาชน
ของเขาเป็นประวัติปลอมทั้งสิ้น ยกเว้นแต่เพียงอายุของเขา
ยกตัวอย่างเช่น สถานที่เกิด เลขประจำตัวประชาชน และ
แม้แต่รูปถ่าย

แม้แต่ตำรวจที่เข้ามาตรวจสอบเขายังหงุดหงิด อย่าพูดถึงลุง
ยามคนนี่เลย

บัตรของหวังหมิงผ่านการตรวจสอบโดยปราศจากข้อผิดพลาด

ประวัติของเขาถูกพิมพ์ออกมาเหมือนกับใบเสร็จจากการซื้อ
สินค้า ลุงยามหยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมาดู

ชื่อ : หวัง เสี่ยวเอ้อ

เพศ : ชาย

อายุ : 22

สถานที่เกิด : กงเชียงเซียในพระราชวังยุนดิง เมืองเทียนบา

ประเทศจีน

ประวัติ : หวัง เสี่ยวเอ้อ มาจากครัวครัวยากจน แต่ด้วย
ความสามารถที่หายากท่ามกลางบรรดาผู้ฝึกตน เขามีน้องสาว
คนหนึ่งชื่อ หวัง เสี่ยวหัว พวกเขาไม่มีความเกี่ยวข้องทาง
สายเลือด สถานที่ที่เขาชอบอยู่คือโรงประมูลและห้องลับใต้
ดิน เขามีความสนิทใกล้ชิดกับหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งเกิดมาพร้อมกับ
วิญญาณปีศาจร้ายสิงสถิตอยู่ในร่าง เมื่อเขาอายุ16ปีเขา
สูญเสียพรหมจรรย์ต่อปีศาจเมดูซ่า...

(ข้อมูลทั้งหมดถูกยืนยันโดยกรมตำรวจแห่งชาติ)

“...” ประวัติความเป็นมาของหวังหมิงแทบจะทำให้ลุงยาม
ตะโกนออกมา – ประวัติแม่งยิ่งกว่านิยายอีก!

และยิ่งไปกว่านั้นประวัติเหล่านั้นดันมีคำรับรองมาจากกรม
ตำรวจแห่งชาติ

จริงๆแล้วประวัติทั้งหมดหวังหมิงเป็นคนเขียนขึ้นเองกับมือ ใน
ตอนนั้นประธานของสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติได้บอกให้
เขาแก้ไขแล้ว... แต่สุดท้ายเขาก็ไม่สามารถขัดใจหวังหมิงได้

หวังหมิงรู้สึกเสียใจที่เขาไม่สามารถฝึกตนได้ เขาจึงใส่ประวัติ
ว่าเขาเป็นผู้ฝึกตนลงไป

เขาไม่ใช่ผู้ฝึกตน แต่เขายังคงอยากจะทำตัวเป็นผู้ฝึกตนไม่ว่า
จะยังไงก็ตาม เขาจะต้องมีทุกอย่างเหมือนที่ผู้ฝึกตนมี ประวัติ
ในบัตรประชาชนเขาก็เขียนขึ้นมาจากนิยายผู้ฝึกตนซึ่งเขาเคย
อ่าน ถึงมันจะดูไม่น่าเชื่อยังไงอย่างน้อยเขาก็รู้สึกพอใจกับ
ประวัติเหล่านั้น

และกระป๋องที่หนักถึงห้าสิบกิโลกรัมบนหลังเขา มันก็เป็นกระป๋อง
ระดับสูงของจริง เขาตั้งชื่อให้มันว่า ฉวนจิ้ง แม้ว่าเขาจะไม่มี
พลังวิญญูณในการทำงานมัน แต่เขาก็มักจะสะพายมันไปด้วย
เสมอ

สรุปง่ายๆว่า หวังหมิงเป็นคนที่ยอมหักไม่ยอมงอ... และนี่ก็เป็น
เหตุผลที่ทำให้หวังลิ่งไม่ค่อยชอบถูกพี่ลูกน้องคนนี้เสียเท่าไร

ทุกอย่างล้วนแสดงออกมาผ่านการกระทำของหวังหมิง ไม่ใช่
ว่าหวังลิ่งมีอคติต่อหวังหมิง

ด้วยบัตรประชาชนปลอมที่ออกโดยทางรัฐบาลของเขา ทำให้
เขาสามารถผ่านประตูโรงเรียนเข้ามาได้ แต่แทนที่เขาจะมอง
หาหวังลิ่งเขากลับรีบเดินไปยังใต้ต้นไม้ หามุมที่ไม่มีใครมองเห็น
และวางกระป๋อง

ทันทีที่กระป๋องของเขาแตะถึงพื้นมันก็จมลงไปในพื้นที่...

ให้ตายสิทำไมกระป๋องเล่มนี้มันหนักจังวะ!

หน้าผากของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ

กระบี่ชั้นสูงเล่มนี้หนักถึงห้าสิบกิโลกรัมมันอาจจะเปรียบเสมือน
ของเล่นเมื่ออยู่ในมือผู้ฝึกตนขั้นแรกเริ่มลมปราณ แต่สำหรับ
คนธรรมดาอย่างหวังหมิง เขาคิดว่าถ้าหากเขาแบกมันนานกว่า
นี้มันคงทำให้หัวไหล่เขาหลุด

“เราต้องรีบเอายันต์ผนึกให้หวังลิ่งโดยเร็วที่สุด” แม้ว่าเขาจะ
ทำตัวไร้สาระแต่เขาก็ไม่ลืมภารกิจของเขา

เขามาที่นี่ก็เพราะจำเป็นต้องส่งยันต์ผนึกอันใหม่ให้หวังลิ่ง มัน
เป็นแค่เพียงหนทางเดียวที่จะผนึกพลังในตัวของหวังลิ่งได้ และ
เขาต้องส่งมันให้ถึงมือหวังลิ่งก่อนที่ยันต์อันเก่าจะหมดอายุ

ไม่เช่นนั้น มันคงเป็นหายนะครั้งใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติ...

เมื่อคิดได้ดังนั้น หวังหมิงตัดสินใจเริ่มค้นหาหวังลิ่ง แต่เมื่อเขา
กำลังจะยกฉวนจิ้งขึ้น สายตาเขาก็เลื้อยไปเห็นเด็กผู้หญิง

นารักคนหนึ่งซึ่งสวมชุดยูนิฟอร์มของโรงเรียนอันดับที่59 กำลัง
เดินตรงมาทางเขา

เด็กผู้หญิงคนนี้เป็นคนรูปร่างสูง และแม้แต่ชุดยูนิฟอร์มดีไซน์
อุบาทว์ก็ไม่อาจกลบใบหน้าอันแสนน่ารักของเธอได้ เขาแอบ
เห็นกระดูกไหปลาร้าของเธอผ่านเสื้อแจ็คเก็ตที่ปิดไม่มิด

และยิ่งไปกว่านั้น! เด็กผู้หญิงผมดำยาวเป็นเส้นตรงเงางามคน
นั้น มีขนาด... 36D! ทำให้หวังหมิงยกกระป๋องน้ำหนักห้าสิบกิโลกรัม
ขึ้นสะพานหลังราวกับว่ากระป๋องเล่มนั้นเป็นเพียงแค่กระป๋องไม้

เห็นได้ชัดว่าฮอร์โมนจากต่อมหมวกไตของเขาหลั่งออกมาอย่าง
บ้าคลั่งเหมือนท่อน้ำแตก

โดยปกติแล้ว เขาต้องก้มตัวลงเล็กน้อยเพื่อยกกระป๋องขึ้นสะพาน
หลัง แต่ตอนนี้เขากลับใช้เพียงแขนข้างเดียวในการยกมัน...

“เอ่อ... ขอโทษนะคะ... รบกวนช่วยอะไรฉันหน่อยได้ไหมคะ?”

เด็กผู้หญิงผมยาวคนนั้นเดินเข้ามาถาม เธอก้มหน้าเล็กน้อย

ด้วยความเขินอาย เสียงของเธอใสกึ่งราวกับเสียงกระดิ่ง ทำให้

หวังมิ่งรู้สึกผ่อนคลาย

เขาถูกขังไว้ในห้องทดลองมานาน มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่เขาจะ

สามารถขออนุญาตลาเพื่อมาส่งยันต์ผนึกให้แก่หวังลิ่ง แต่เขาก็

ไม่เคยคิดว่าเขาจะมาพบรักที่โรงเรียนแห่งนี้... เขาจึงไปที่

เด็กผู้หญิงคนนั้นและเริ่มต้นจินตนาการออกไปไกล จนเขาไม่
แม้แต่จะรู้สึกถึงน้ำหนักของฉนวนจิ้งที่อยู่บนหลังเขาเลย

“แน่นอน ไม่มีปัญหา! จะให้ผมช่วยอะไรหรือ?” ด้วยความเป็น
สุภาพบุรุษ หวังหมิงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปฏิเสธหญิงงาม
ตรงหน้า

“อืม... พอดีว่าฉันกำลังฝึกอยู่ในโรงยิม ฉันเผื่อทำกระบี่ปักลง
ไปบนหินและฉันไม่สามารถดึงมันออกมาได้ ตอนนี้อาจารย์ของ

ฉันก็ไม่อยู่ด้วย คุณช่วยฉันดึงมันออกหน่อยได้ไหม?” เมื่อ
เด็กหญิงพูดจบ เธอจึงยื่นมือออกมาหาหวังหมิง “ฉันยังไม่ได้
แนะนำตัวเลย ฉันชื่อ เจียง หลิวหยิง”

ตอนที่ 53 พี่สาวครับพี่อาจจะไม่เชื่อผม...

เมื่อมีเด็กผู้หญิงหน้าตาสะสวยมาขอความช่วยเหลือ ผู้ชายที่
ไหนจะปฏิเสธได้ลง ในที่แรกมันอาจจะดูไม่แปลกอะไร แต่เมื่อ
ลองคิดดูดีๆจะสามารถบอกได้ว่าเหตุการณ์นี้มันไม่ค่อย
สมเหตุสมผลเอาเสียเลย

เรื่องแรก มันไม่มีทางหรอกที่กระป๋องวิญญานจะไปติดอยู่ในหิน
ได้เว้นแต่ว่ามันไปปักอยู่บนหินก้อนเดียวกันกับที่ดาบเอ็กซ์คาลิ
เบอร์เคยติด... เพราะกระป๋องวิญญานสามารถตัดก้อนหินได้ราว
กับว่ามันเป็นก้อนเต้าหู้ยี้ และโรงยิมก็ไม่ได้เปิดตลอดทั้งวันยิ่ง
ในช่วงเวลาที่เข้มงวดแบบนี้ด้วย ใครอยากจะใช้โรงยิมต้องขอ
อนุญาตล่วงหน้าเท่านั้น

เหตุผลก็คือในห้องล็อกเกอร์เป็นจุดบอดเพียงจุดเดียวภายใน
โรงเรียนและมีโอกาสที่พวกคนร้ายจะใช้ประโยชน์จากจุดบอด
จุดนั้น

ทางโรงเรียนอันดับที่59 พยายามทำทุกวิถีทางที่จะเพิ่มความ
ปลอดภัย แต่ถึงอย่างนั้นสำหรับผู้ก่อการร้าย มันไม่มีอะไรที่
สามารถยับยั้งแผนการร้ายของพวกเขาได้...

.....

หวังหึงคิดเพียงแต่ว่าช่วงเวลาแห่งความรักของเขามันมาถึง
แล้ว เขาเดินตามเด็กผู้หญิงคนนั้นอย่างเคลิบเคลิ้ม แต่ไม่นาน
เขาก็รู้สึกตัว เมื่อเขาสังเกตได้ว่าประตูทางเข้าหลักถูกล็อคและ
คูเหมือนทางออกทุกทางจะถูกปิดตายไปเรียบร้อยแล้วเช่นกัน

ความคิดฟุ้งซ่านเมื่อสักครู่ถูกขจัดไปจนหมดสิ้น มันสมองของ
ประเทศคนนี้รู้สึกว่ามันมีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติ...

และตอนนี้เด็กหญิงที่เดินนำหน้าเขา จู่ๆก็หยุดเดินและค่อยๆ
หันหลังกลับมาพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ประตูหน้าล็อกไปแล้ว... คุณเจียงมันจะดีกว่าไหมรอจนถึงวัน
พรุ่งนี้แล้วให้อาจารย์เป็นคนช่วยแทนผม?” รอยยิ้มของ
เด็กหญิงตรงหน้าดูแปลกไปจนทำให้หวังหมิงรู้สึกกลัว ด้วย
สมองอันชาญฉลาดของเขาและระดับผู้ฝึกตนอันน้อยนิดที่เขา
จะสามารถบอกได้เลยว่ามันมีอะไรบางอย่างไม่ปกติกับรอยยิ้ม
นั้น!

“คุณ หวัง เสี่ยวเอ้อ... ไม่สิ ให้ถูกต้องต้องเรียกคุณว่า หวังหมิง
ไช่ไหม? คุณมันสมองของรัฐบาล” เด็กหญิงตรงหน้าจ้องมา
ทางเขาโดยที่สีหน้ายังคงยิ้มอยู่ “พวกเราใช้เวลานานมากเลย
นะกว่าจะหาตัวคุณเจอ...”

หวังหมิงรู้สึกเหมือนฟ้าผ่าในคำพูดของเด็กหญิงตรงหน้า
ตัวตนของเขามันควรจะต้องเป็นความลับสุดยอดสิ สำหรับ
บุคคลภายนอกเขาเป็นแค่เพียงหวัง เสี่ยวเอ้อ!

เลือดภายในตัวเขาเย็นเฉียบ “เธอเป็นใครกันแน่?”

ในขณะที่หัวสมองของเขากำลังทำงานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน!

เจียง หลิวหยิง...

เขารู้สึกคุ้นๆกับชื่อนี้

หลิวหยิง... หลิวหยิง... เจาสายธาร (หลิวหยิง **流影** > **影**
流หยิงลิว)?!

หวังหมิงรู้สึกอึ้งในสิ่งที่เขาเพิ่งจะคิดได้ ‘เด็กผู้หญิงคนนี้เป็น
สมาชิกขององค์กรเงาสายธาร?’

“รู้สึกเหมือนว่าสมองของคุณจะคิดอะไรบางอย่างออกนะ”
เด็กผู้หญิงถอดเสื้อแจ็คเก็ตออกเล็กน้อยเพื่อโชว์บริเวณหัวไหล่
ของเธอเผยให้เห็นโบว์สีทองผูกอยู่ที่แขน และเป็นอีกครั้งที่ทำให้
หวังหมิงตกใจ!

นักข่าวระดับโบว์ทอง! นี่มันไม่ใช่แค่มีอาชีพธรรมดาแล้ว มัน
เป็นมืออาชีพในหมู่มืออาชีพ!

และยิ่งไปกว่านั้น ตำแหน่งโบว์ทองในองค์กรเงาสายธาร
นอกจากจะเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นนักข่าวมีฝีมือยังบ่งบอกว่านัก
ข่าวผู้นั้นอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารขององค์กร

หวังถึงเคยอ่านข้อมูลลับสุดยอดที่เก็บรักษาไว้ในคลังข้อมูลของ
สถาบันวิทยาศาสตร์ อันดับนักข่าวโลก นักข่าวจากองค์กรเงา

สายธารระดับโบว์ทองครองตำแหน่งที่สองถึงห้าไว้ ส่วนอันดับ
หนึ่งมีไค้ดเนมว่า “ปรมาจารย์นักฆ่า” ทางหน่วยสืบราชการ
ลับยังไม่สามารถหาข้อมูลที่แน่ชัดเกี่ยวกับบุคคลดังกล่าว...

แต่ในขณะนี้เรื่องพวกนั้นมันไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้
ก็คือทางองค์กรเงาสายธารเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว!

โดยเป้าหมายคงเป็นงานประลองกระบี่วิญญานที่กำลังจะ
เกิดขึ้น เขารู้ว่าคนกลุ่มนี้ยากจะก่อความวุ่นวาย แม้ว่าในใจ
เขาจะไม่คิดว่าคนพวกนี้จะทำสำเร็จก็ตาม...

นั่นก็เพราะ... หวังลิ่งก็อยู่ที่นี่ด้วยเช่นกัน

ด้วยเวลาที่เหลือน้อยนิดของหวังหมิง เขาจึงหันไปพูดกับ
เด็กผู้หญิงตรงหน้าเขา

“เป้าหมายของพวกเธอไม่ใช่ผม ใช่ไหม?”

จากการที่ได้ก่อกวนตรงหน้าไม่ตอบอะไร เขาจึงพูดอีกครั้ง

“เป้าหมายของพวกเธอคือการล้างแค้น ผมเดาถูกใช่ปะ?

พยายามลักพาตัวผมผู้ซึ่งเป็นมันสมองของประเทศนี้ เพื่อใช้
ผมเป็นตัวประกันและแทรกแซงงานประลองในวันวันพรุ่งนี้?”

เจียงหลิวหยิงยิ้มขึ้นเล็กน้อย “อืม ที่คุณพูดมาเมื่อนี้ก็ถือว่าถูก”

“แต่ถึงอย่างนั้น เธอไม่คิดสักหน่อยหรือ ถึงแม้ว่าเธอจะรู้ว่าผม
เป็นใคร แต่ตัวตนของผมยังไม่เป็นที่รู้จักสำหรับประชาชน
ทั่วไป ในสายตาพวกเขาเธอก็แค่ลักพาตัวคนธรรมดาคนหนึ่ง
เท่านั้น” หลังจากสังเกตอยู่สักพักนักข่าวคนนี้ไม่มีที่ท่าว่าจะทำ
ร้ายเขา หวังหมิงจึงเริ่มใจเย็นลง

“แล้วถ้าหาก พวกเราเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของคุณล่ะ?”

คำตอบของเจียงหลิวหยิง ทำให้หวังหมิงแปลกใจ “แล้วเธอจะ
ได้ประโยชน์อะไร?”

“ตราบดีที่ทางนั้นไม่มีตัวคุณ มันก็เป็นประโยชน์ต่อทางองค์กร
จนถึงตอนนี้พวกเราก็ยังไม่อยากจะเชื่อว่านักฆ่าระดับโบว์แดง
ของเราจะตายอย่างง่ายดายภายในโรงเรียนกากๆแบบนั้น ผู้นำ
ของทั้งสองโรงเรียนจะเข้าร่วมชมในงานประลองวันพรุ่งนี้...

นั่นหมายความว่าผู้มีฝีมือทั้งหมดจะต้องปรากฏตัว ณ ที่แห่งนั้นด้วย”

“อย่าบอกนะว่า... เธอตั้งใจจะเก็บพวกเขาทั้งหมด?” หวังหมิงตกใจในสิ่งที่เขาได้ยิน

“มันก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าตกใจอะไร จากสายข่าวของเราผู้มีฝีมือที่จะเข้าร่วมในวันพรุ่งนี้อย่างมากก็แค่แก่นแท้ปราณทองคำ ฉันสามารถขยี้คนระดับนั้นได้ด้วยมือเพียงข้างเดียว” เด็กผู้หญิง

ตรงหน้ายิ้มอย่างอย่างโหดเหี้ยมเผยให้เห็นฟันเขี้ยวเล็กๆของ
เธอ

“...”

อย่างแรก เธอคิดว่าเธอจะสามารถขี้นั่งหวังได้... จากผลลัพธ์
ขององค์กรเงาสายธารที่ให้นักฆ่านะดับโบว์แดงลงมือคราวที่
แล้ว จบลงที่พวกเขาโดนกำจัดจนหมด หวังหมิงรู้สึกว่าพวก
ผู้บริหารขององค์กรเงาสายธารไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย!

หรือในอีกความหมายหนึ่ง พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลัง
เผชิญหน้าอยู่กับอะไร...

นั่นคือหวังลิง... ถ้าพลังของเขาไม่ถูกผนึกภายในวันสองวันนี้
แม้แต่หวังหมิงก็ยังไม่กล้าถ่ายภาพหาายนะไม่ออกเช่นกัน

“เอ่อ พี่สาวคนสวยครับ ผมอยากจะเตือนพี่ให้พี่ล้มเลิก
แผนการในครั้งนี่ แล้วกลับบ้านไปรับประทานอาหารกับ
ครอบครัวจะดีกว่า...” หวังหมิงแนะนำนักฆ่าสาวตรงหน้าด้วย
ความจริงจัง

ในโลกใบนี้ มันยังมีคนที่บ้ากล้าท้าทายหวังลิ่งนอกจากเขาอีก
หรือ

เขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมเด็กสาวคนสวยตรงหน้าอยาก
ฆ่าตัวตายถึงขนาดนั้น...

“ไม่!”

“พวกเราเตรียมการแก้แค้นครั้งนี้มานาน”

ทันทีที่เธอพูดจบ เธอโบกมือเกิดแสงสว่างบนมือข้างนั้น เมื่อ
แสงดับลงก็ปรากฏคริสต์รูปทรงแปดเหลี่ยมลอยอยู่บนมือของ
เธอ “คุณคงจะรู้สึกคุ้นเคยกับของชิ้นนี้ใช่ไหม?”

“หึมนั่นมัน... เป็นเธอเองสินะที่ขโมยหินมิก่อนนั้นไปจากห้อง
แลบ!” หวังหมิงเบิกตากว้าง แน่นอนว่าเขาจำวัตถุก้อนนั้นได้

มันเป็นอาวุธวิเศษซึ่งอยู่ในระหว่างการพัฒนา อาวุธวิเศษนั้น
เกิดจากการการใช้เทคโนโลยีมิติเวลาขั้นสูง โดยการร่วมมือ
ของผู้ฝึกตนและวิทยาการต้องห้ามและยังคงอยู่ในขั้นทดสอบ
ประสิทธิภาพ พลังของอาวุธวิเศษชิ้นนี้ไม่ใช่แค่สามารถเทเล
พอร์ตภายในระยะสองร้อยเมตร แต่พวกเขาสามารถซ่อนพลัง
วิญญาณของพวกเขาภายในห้วงมิตินั้นได้ด้วย

แต่อาวุธอันตรายชิ้นนี้ดันถูกขโมยไปจากห้องแล็บ ทางสถาบัน
วิทยาศาสตร์ตั้งที่มึบสวอนเหตุการณ์จารกรรมครั้งนั้นแทบจะ
ในทันที หวังหมิงไม่คาดคิดว่าหินมิติจะตกไปอยู่ในมือของ
องค์กรเงาสายธาร...

กลุ่มนักฆ่าผู้โหดเหี้ยมได้พลังของหินมิติไว้ในครอบครอง... เขา
จินตนาการถึงเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นไม่ออกเลยจริงๆ

เด็กหญิงเดินมาวางมือบนป่าของหวังหมิง ด้วยพลังของหินมิติ
ทำให้เขารู้สึกวูบไปครู่หนึ่ง และเมื่อเขารู้สึกตัวอีกที เขาก็มาอยู่
ในห้องล็อกเกอร์เสียแล้ว

“พวกเราต้องขอให้คุณมันสมองของรัฐบาลอยู่ในห้องแห่งนี้ไป
ก่อนนะคะ”

“...เอ่อ ผมขอลาอะไรหน่อยได้ไหม ตอนนี้ก็โมงแล้ว?”

“ก็... เกือบจะหกโมงแล้ว”

“โอวชิท! หกโมงแล้ว?” หวังหมิงเบิกตากว้างด้วยความตกใจ
เขายังไม่ได้ส่งยันต์ผนึกเวอร์ชันใหม่ให้หวังลิ่งเลย!

หลังจากเขาคำนวณคร่าวๆ... เขาคิดว่าเหลือเวลาอีกไม่มาก
สำหรับยันต์ผนึกตัวเก่าของหวังลิ่งจะหมดอายุ

“หือ แม่ของคุณรอทานอาหารอยู่หรือ?”

มองดูท่าทางร้อนรนของหวังหมิงนั้นทำให้เจียงหลิวหยิงรู้สึก
ตกและอดไม่ได้ที่จะยิ้มไปกับภาพตรงหน้า

หลังจากหวังหมิงสงบสติอารมณ์ได้ เขาหันไปตอบนักฆ่าสาว
ด้วยน้ำเสียงจริงจัง “...พี่สาวครับ พี่อาจจะไม่เชื่อผม แต่ถ้าพี่
ไม่ปล่อยผมไป โลกใบนี้อาจจะถึงคราวอวสาน”

ตอนที่ 54 โจรลักพาตัวสมองกลวง

มันใช้เวลากว่าสามสิบวินาที กว่าเจียงหลิวหยิงจะทำความเข้าใจสิ่งที่หวังหมิงบอกเธอเมื่อสักครู่

จากนั้นเธอจึงเดินไปหยิกคางของหวังหมิงเพื่อพิสูจน์ให้แน่ใจ
ว่าเขาพูดความจริง จากการทอนสนองของเขาเธอตอบได้ว่า
เขาพูดความจริงและไม่มีที่ท่าว่าจะเป็นการโกหกเลยแม้แต่นิด
เดียว เมื่อเห็นดังนั้นเธอจึงถอนหายใจ

ด้วยการที่เป็นลูกพี่ลูกน้องของหวังลิ่ง หวังหมิงจึงมีอะไร
บางอย่างคล้ายกับหวังลิ่ง เมื่อหวังหมิงยอมแพ้เรื่องการเป็นผู้
ฝึกตน หวังลิ่งก็ยังคงคิดว่าชายผู้นี้เป็นบุคคลที่น่านับถือ แต่สิ่งที่
แตกต่างก็คือหวังหมิงเป็นคนหลงตัวเอง หวังหมิงสามารถยืน
ส่องกระจกได้ทั้งวันเพื่อชื่นชมตัวเขาเอง ทางสถาบันจึงถอน
อะไรก็ตามที่สามารถสะท้อนเงาของเขาได้ออก เพื่อไม่ให้เขา
วอกแวกจากการทำงาน

เขาเป็นคนบ้าๆบอๆ และความหลงตัวเองนี่ก็เป็นหนึ่งในนิสัย
แปลกๆของเขา

“พี่สาวรู้ไหม ว่าเป็นครั้งแรกที่มีผู้หญิงมาหยิกคางของผม...”

หวังหมิงยังคงรู้สึกหวั่นไหวเล็กน้อยที่ถูกผู้หญิงสวยตรงหน้า
จ้อง “แต่พี่สาว ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาจีบผมนะ ผมแนะนำว่า
พี่สาวควรจะปล่อยผมไปภายในสามนาที ไม่เช่นนั้นโลกใบนี้
อาจจะถึงจุดจบ และในตอนนั้นพี่ก็ลืมเรื่องการแก้แค้นไปได้เลย
แม้แต่โมเลกุลของพี่ก็อาจจะหาไม่เจอเสียด้วยซ้ำ”

“... ใครกำลังจีบคุณไม่ทราบ!” เจียงหลิวหยิงอดไม่ได้ที่จะสบถ
ออกมา เธอโกรธถึงขั้นหน้าอกขนาด36Dของเธอสั่นกระเพื่อม

เจียงหลิวหยิงไม่ได้ปริปากออกมาเป็นเวลานาน เธอเริ่มสงสัย
ว่าเธอคงจะลักพาตัวคนมาผิด – เธอไม่ได้ลักพามันสมองของ
รัฐบาลมา แต่เธอดันลักพาตัวตลกของรัฐบาลมาเสียมากกว่า...

“ ... ”

หลังจากเธอขบคิดอะไรอยู่พักหนึ่ง เจียงหลิวหยิงเหมือนจะคิด
อะไรบางอย่างออก

ด้วยความฉลาดอันเหลือล้นของหวังหมิงบวกกับความเครียด
จากงาน... เป็นไปได้ว่าอาจจะมีอะไรบางอย่างผิดปกติเกิด
ขึ้นกับสมองของเธอ (อยากให้สองคนนี้ลงเอยด้วยกันจึงคงจะ
สนุก ผู้แปล)

นักวิทยาศาสตร์จำนวนมากมีแนวโน้มที่จะเกิดอาการประสาท
หลอนจากการทำงานอย่างหนักของสมอง หลังจากที่เธอพูด
พึมพำกับตัวเอง เธอจึงหมอบลงและคลานไปหาหวังหมิง “ฉัน

ต้องขอโทษด้วยกับน้ำเสียงที่ฉันใช้ไปก่อนหน้านี้ ฉันอยากจะ
คอมเฟิร์มอะไรบางอย่างจากคุณ...”

ด้วยการเป็นโจรลักพาตัวมืออาชีพ เธอต้องเอาใจใส่ใน
สุขภาพจิตของเป้าหมาย มันจะไม่ดีถ้าหากเป้าหมายดันเป็นบ้า
ไปเสียก่อนที่เธอได้ใช้งาน และยังเป็นเป้าหมายที่เป็นโรค
ประสาทหลอนด้วยแล้วมีโอกาสูงที่เขาจะฆ่าตัวตาย

“หืม ?” หวังหมิงเริ่มระแวงและขยับตัวถอยไปยังมุมห้องล็อกเกอร์

“สมองคุณผิดปกติหรือเปล่า?”

“... นั่นมันสมองของเธอแล้ว!”

“อย่ามาแกล้งฉันเลย ฉันเข้าใจละ” เจียงหลิวหยิงมองไปทางหวังหมิง “ฉันมีพื้นฐานนิดหน่อยในเรื่องจิตวิทยา โรคประสาท หลอนของคุณกำลังคิดว่าโลกกำลังจะแตก... มันเกินกว่าที่จะเยียวยาทำไมคุณถึงไม่ดูแลตัวเองเลย! ทางสถาบันวิทยาศาสตร์ไม่ได้สนใจสุขภาพจิตของคุณเลยหรือยังไง ว่าคุณต้องการความรัก!”

“... โลกใบนี้จะถูกทำลายนั้นเป็นเรื่อง ถ้าหากเธอยังไม่ปล่อยผมไป!”

“ดูสิ คุณยังไม่จบ...” เจียงหลิวหยิงลูบหัวหวังหมิง “ใจเย็นๆ นะ องค์กษัตริย์สายธารค่อนข้างจะมีชื่อเสียงในเรื่องความปลอดภัยของตัวประกัน พวกเราจะไม่ให้อะไรเกิดขึ้นต่อตัวประกันของเราทั้งร่างกายและจิตใจ ก่อนที่พวกเราจะได้ใช้งาน!”

เมื่อเธอพูดจบ เธอกุมมือของหวังหมิง “เชื่อฉันเถอะ ฉันจะรักษาคุณเอง!”

“...” หวังหมิงไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดีกับเหตุการณ์ตรงหน้าเขา

“เอาอย่างนี้ก่อนเพื่อแสดงความจริงใจของฉัน... ฉันจะมอบ
อ้อมกอดแห่งความรักให้แก่คุณ!”

ทันทีที่นักฆ่าสาวพูดจบ หวังหมิงรู้ลึกถึงสองแขนที่กำลังโอบ
กอดเขาอยู่ และจากนั้นมีวัตถุสองก้อนใหญ่ตั้งภูเขาทิ*นาบลง
บนใบหน้าเขา...

*ภูเขาทิ **泰山** เป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศ
จีน

‘โ้วพระเจ้า! ไอ่เจ้าสองก้อนนี้มันช่างใหญ่จริงๆ! ใหญ่เสียจน
แทบจะหายใจไม่ออก!’

นักข่าวสาวกอดหวังหมิงในสภาพนั้นเป็นเวลาถึงสองนาทีก่อนที่จะปล่อยเขาออกจากอ้อมกอดและสังเกตเห็นว่าผู้ชายในอ้อมกอดเธอนั้นเกือบจะหมดสติเนื่องจากขาดอากาศหายใจและเลือดกำเดาไหลออกมาจากจมูกของเขา... (ฟินเลย์ลีหวังหมิง ผู้แปล)

นักข่าวสาวรู้สึกตกใจ สถานการณ์ตรงหน้าดูเหมือนจะยิ่งเลวร้ายลงไปอีก เธอจึงรีบโทรไปหาใครบางคนผ่านนาฬิกาของเธอ

“พี่สาว ฉันจับเป้าหมายได้แล้ว แต่ดูเหมือนชายคนนี้จะม
ีอาการผิดปกติเกิดขึ้นกับสมองของเขา! จากการวิเคราะห์ของ
ฉัน ผู้ชายคนนี้มีอาการประสาทหลอน ฉันจึงให้การรักษาแก่
เขาตามที่ได้เรียนมา แต่ฉันก็ไม่คิดว่าจะทำให้เลือดกำเดาเขา
ไหล...”

“...แล้วเธอให้การรักษาเขายังไง?” เสียงของผู้หญิงจากปลาย
สายตอบกลับมา

“ฉันให้อ้อมกอดแห่งความรักแก่เขา ผู้ป่วยทางจิตแบบนี้
ต้องการความอบอุ่น!”

“ ... ”

“ฉันเข้าใจแล้ว...” เสียงจากปลายสายตอบกลับมาพร้อมกับ
เสียงถอนหายใจ

“เข้าใจว่ายังไงหรือพี่?”

“มันไม่ใช่สมองของเขาหรอกที่มีปัญหา... ที่มีปัญหานั้นะ
มันสมองของเธอต่างหาก...”

“ ”
...

.....

หวังลิ่งยิ่นรออยู่ที่หน้าหอพักนักเรียน เขาจึงไปยังทางที่
เปลือกตาของเขากระตุก จนถึงตอนนี้มันก็เป็นเวลากว่าห้านาที
แล้ว

ระดับหายใจมันเลื่อนระดับจากสองเป็นสาม... จาก
สถานการณ์ตอนนี้ ดูเหมือนว่าสัญญาณเตือนจะไม่มีทีท่าว่าจะ
หยุดลง

เขาสามารถเดาได้ว่ามันเป็นสัญญาณเตือนเกี่ยวกับเรื่องอะไร

ยันต์ผนึกตัวเก่าของเขากำลังจะหมดอายุ เขาเหลือเวลาเพียง
หนึ่งชั่วโมงก่อนที่จะหมดฤทธิ์ แต่ก็ยังไม่เห็นวี่แววของ
หวังหมิง

หวังลิ่งปิดตาลงและปล่อยพลังวิญญาณของเขาเพื่อตรวจจับ
พลังชีวิตของหวังหมิง แต่กลับไม่พบอะไร

เขารับรู้ถึงคลื่นพลังชีวิตของหวังหมิงเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อตอนที่เขาผ่านประตูโรงเรียนเข้ามา

เขาจึงคิดว่าอีกไม่นานหวังหมิงก็คงมาถึง หวังลิ่งจึงเดินออกมา รออยู่ที่หน้าประตูหอพัก แต่น่าแปลก เมื่อเขาพยายามค้นหาคลื่นพลังชีวิตของหวังหมิงอีกครั้ง เขาก็พบว่ามันหายไปเสียแล้ว รวากับว่าหายไปจากโลกนี้!

แน่นอนว่า ถ้าหากพลังของเขาไม่ถูกผนึก เขาสามารถใช้มัน
ตามคลื่นพลังชีวิตของหวังหมิงได้ไม่ว่าเขาจะไปอยู่ไหน แต่บาง
ทีมันอาจจะสายเกินไป...

ลูกพี่ลูกน้องที่เขาแสนจะเกลียดคนนั้น... มีอะไรบางอย่างเกิด
ขึ้นกับเขา

หวังลิ่งมองไปยังเบื้องหน้าของเขาอย่างครุ่นคิด ‘มันมีอะไร
บางอย่างผิดปกติ’

เห็นได้ชัดว่าหวังหมิงกำลังเผชิญกับเรื่องราวบางอย่างอยู่

ยิ่งไปกว่านั้นเหมือนกับพลังชีวิตของหวังหมิงถูกของวิเศษ
บางอย่างบล็อกไว้

แม้ว่าหวังลิ่งจะไม่รู้ตำแหน่งที่แน่ชัดของหวังหมิง แต่เขาอยู่
ภายในโรงเรียนแห่งนี้แน่นอน

เนื่องจากเขาไม่สามารถใช้พลังวิญญาณตามรอยหวังหมิง มัน
คงเหลือทางเดียวสำหรับเขา...

หวังลิ่งเดินไปยังใต้เงาต้นไม้ที่ไม่มีใครอยู่รอบๆ หูแมวคู่นึง
โผล่ขึ้นมาบนหัวเขา และร่างกายของเขาหดเล็กลงจน
กลายเป็นแมวพันธุ์เปอร์เซีย

ในเหตุการณ์ฉุกเฉินแบบนี้ สิ่งแรกที่เขาคิดได้ก็คือกลุ่มลูกแมว
จรจัดในป่าซากุระกลุ่มนั้น

เพื่อการตามหาหวังหมิงอย่างรวดเร็ว หวังลิ่งรู้สึกว่าเขาคงต้อง
ขอยืมกำลังของหน่วยรบพิเศษแมวเหมียวหน่วยนั้นสักหน่อย

ตอนที่ 55 ราชนย์เหมียว

เมื่อไรที่หวังลิ่งเจอกับปัญหาที่โรงเรียน สิ่งแรกที่เขาคิดไม่ใช่
การขอความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือครูบาอาจารย์ นั่นเป็น
เพราะว่าเขามีนิสัยชิน(ชินเดะระะ tsundere)เล็กน้อย ทำให้
เขาไม่คุ้นชินกับการขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

เขาไม่เคยเอ่ยขอความช่วยเหลือจากใคร เพราะว่าเขาคุ่นเคย
กับการทำอะไรคนเดียว แม้แต่เวลาที่เขาเจอกับปัญหาเขาก็
มักจะแก้ไขมันด้วยตัวของเขาเอง

สำหรับเขาการขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นมักไม่ใช่ทางเลือก
แรกๆที่เขาคิด

แต่ในสถานการณ์ฉุกเฉินแบบนี้ เขาต้องการกำลังพลจำนวน
หนึ่ง

กำลังพลเหล่านั้นอาจจะเป็นผึ้งหรือมดที่สามารถแทรกซึมไปได้
ทุกพื้นที่... หรือฝูงแมวจรจัดที่กระจัดกระจายอยู่ในโรงเรียน
แห่งนี้... ในทุกสถานการณ์กำลังพลที่หวังพึ่งต้องการมักจะ
ไม่ใช่มนุษย์

แต่พวกผึ้งกับมดพวกมันมีข้อดีในเรื่องจำนวนแต่ขีดจำกัดของ
พวกมันก็คือมันมีพลังวิญญูณน้อยและไม่ค่อยฉลาด ทำให้

หวังถึงไม่สามารถสั่งการพวกมันได้ ทุกคำพูดที่พูดออกไปไม่
ต่างไปจากการลือซอให้ควายฟัง

ฝูงแมวที่หวังถึงพบในโรงเรียนถือว่าเป็นฝูงแมวจรจัดที่ฉลาด
ที่สุดแล้วเท่าที่หวังถึงเคยพบเจอ

.....

สำหรับแมวจรจัดนอกเหนือไปจากการหาของกิน นอนหลับ
และอาบแดด สิ่งสำคัญอีกอย่างของพวกมันก็คือการอยู่ภายใต้
การดูแลของกลุ่มและผู้นำที่ดี

เมื่อพวกแมวได้เผชิญหน้ากับโลกแห่งความเป็นจริง ว่าไม่มีใคร
ที่ตั้งใจจะให้อาหารแก่พวกมันไปตลอด พวกมันจึงจำเป็นต้อง
ลัดอีโก้ของตัวเองลงและเข้าร่วมกลุ่มแมวสักกลุ่ม

ทุกวันนี้แมวจรจัดตัวไหนที่ไม่ได้เข้าร่วมกลุ่ม พวกมันแทบจะ
ไม่มีโอกาสได้กินปลาสักตัว!

และนี่ก็เป็นสังคมอันโหดร้ายของเหล่าแมว

เมื่อเข้าร่วมกลุ่มแมวจรจัดต้องทำตามกฎระเบียบของกลุ่ม
พวกมันออกไปเดินเล่นตามเวลาที่กำหนดและกลับมายังฐาน
ทัพตามเวลาที่กำหนด ซึ่งมันจะทำให้ลดอัตราการเกิดอันตราย
ต่อพวกมันในยามวิกาล

และนี่ก็ทำให้เหล่าแมวจรจัดสามารถอยู่รอดได้มาถึงทุกวันนี้

แมวจรจัดในเขตไปหยวน มีอยู่หลายกลุ่มพวกมันต่างแข่งขัน
และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน โลกของแมวอาจจะดูเอื่อยเฉื่อยและขี้

เกียจ แต่ในความเป็นจริงมันไม่ได้เป็นดังที่ทุกคนคิด พวกมันก็มีปัญหาของพวกมัน เช่น การต่อสู้แย่งชิงอาณาเขต... และพวกมันก็มีความเชื่ออยู่ความเชื่อหนึ่ง

เหล่าแมวจรจัดไม่ว่าจะตัวเล็กหรือตัวใหญ่ต่างก็มีความเชื่อของการมีตัวตนของ “ราชันย์เหมียว”

มีตำนานหลายเรื่องที่ส่งผ่านรุ่นสู่รุ่นเกี่ยวกับราชันย์เหมียว
หลายตำนานอาจจะดูเกินจริงไปบ้าง แต่มันก็มีสี่ตำนานที่เหล่า
แมวจรจัดยอมรับเนื่องมาจากพวกมันเห็นกับตาของตัวเอง

ตำนานแรก ต้นกำเนิดราชันย์เหมียว!

แมวจรจัดหลายตัวอาจจะไม่รู้ว่าราชันย์เหมียวปรากฏตัวครั้งแรกเมื่อใด พวกมันรู้แค่เพียงว่าแมวตัวนั้นโผล่ขึ้นมาเฉยๆและไม่มีหลักแหล่งที่แน่ชัด มีอยู่หลายครั้งที่มันปรากฏตัวท่ามกลาง

กลุ่มหมอกและนั่นทำให้เหล่าแมวจรจัดรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของ
ราชันย์เหมียว

และเมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนต่างเรียกแมวตนนั้นว่าราชันย์
เหมียว

ตำนานเรื่องที่สอง! ความสามารถของราชันย์เหมียว

มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องพิเศษอะไรมากมาย แต่กลับทำให้แมวทุกตัว
จดจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นขึ้นใจ

อย่างแรก ราชันย์เหมียวตัวเดียวสามารถกำจัดหนูในท่อระบาย
น้ำเขตไปหยวนที่มีความยาวกว่าห้าพันกิโลเมตร สร้างที่อยู่
ให้กับเหล่าแมวที่อ่อนแอ

หนูมีอัตราการเกิดมากกว่าแมวถึงสิบเท่า เพราะว่าแมวจำนวน
มากไม่มีคู่... และจำนวนของพวกหนูนั้นเยอะเกินกว่าพวกแมว
จะสามารถต่อกรได้ ถ้าหากไม่ได้ราชันย์เหมียว พวกแมวจรจัด
คงไม่มีที่อยู่และไม่สามารถสร้างฐานทัพไว้ในที่ระบายน้ำได้

และนี่ก็เป็นแค่เพียงความสามารถแรกของราชันย์เหมียว

หลังจากที่ราชันย์เหมียวกำจัดและไล่พวกหนูออกไปแล้ว พวก
หนูบางตัวที่สลับภายใต้พลังกดดันวิญญานของราชันย์เหมียว
พวกมันกลายมาเป็นอาหารสำรองของเหล่าแมวจรจัด

อย่างที่สองราชันย์เหมียวได้จัดตั้งทีมบริหารของเหล่าแมวจร
จัดขึ้น นั่นก็เพราะแมวจรจัดมีบ้านเป็นของตนเองโดย
ปราศจากคนดูแลพวกมันจึงจำเป็นต้องมีระบบปกครองเป็น
ของตัวเอง และเหตุนี้ทำให้พวกมันสามารถขีดหน้าไล่แมวที่มี
เจ้าของได้

อย่างที่สามคือการขับไล่กลุ่มหมาใหญ่ในเขตไปหยวนซึ่งพวก
มันคอยรังแกแมวจรจัดในเขต ในตอนนั้นเองหัวหน้าแก๊งหมา
จรจัดสุนัขพันธุ์ฮัสกี้เกรงกลัวต่อราชันย์เหมียว สูญเสียความ
มั่นใจและวิ่งหนีไป

ตำนานอย่างที่สาม! การจากไปของราชันย์เหมียว

หลังจากที่ราชันย์เหมียวปฏิบัติทั้งสามอย่างเสร็จสิ้น มันก็หาย
ตัวไปเสียดื้อๆ เหล่าแมวจรจัดตั้งกลุ่มค้นหาอยู่ทุกต้นไม้นในเขต
ไปหยวนตลอด24-7เพื่อจะตามเบาะแสของมัน

แต่น่าเสียดายที่ พวกมันไม่พบเบาะแสของราชันย์เหมียวเลย

แต่ถึงอย่างนั้น ราชันย์เหมียวก็จะถูกตราตรึงอยู่ภายในจิตใจ
ของเหล่าแมวจรจัดในเขตไปหยวนตลอดกาล

ไม่ใช่เพียงแค่เขตไปหยวนที่รับรู้ถึงชื่อเสียงของราชันย์เหมียว
ข้าวของมันได้ถูกแพร่กระจายไปยังแมวจรจัดเขตอื่นๆด้วย

ตำนานอย่างที่ดี! รูปร่างหน้าตาของราชันย์เหมียว

มีหลายเบาะแสท่ามกลางกลุ่มแมวจรจัดในเรื่องรูปร่างหน้าตา
ของราชันย์เหมียว

บ้างก็ว่าเป็นแมวที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่ตัวสูงเท่ามนุษย์และ
ยาวถึงแปดสิบเซนติเมตร

บ้างก็ว่าราชันย์เหมียวเป็นหุ่นยนต์จากโลกอนาคตมีรูปร่างอ้วน
ตัวสีฟ้าและจมูกแดง (โดราเอมอน) และหมอกที่อยู่ล้อมรอบ
นั้นเกิดจากเครื่องผลิตไอน้ำ...

โดยทั่วไปจะเป็นเบาะแสที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือ

มีเพียงแมวจรจัดรุ่นก่อนเท่านั้นที่ได้พบเจอราชันย์เหมียวตัว
เป็นๆ และมันก็ได้บอกเล่าให้แก่เหล่าแมวรุ่นสู่รุ่นว่า

“ราชันย์เหมียวตัวจริงนั้นเป็นแมวพันธุ์เปอร์เซียขนสีขาว
ดำ...”

ตอนที่ 56 ตามหาเจิ้งทาน

หวังลิ่งกระโดดโหยงเหยิงไปตามต้นไม้ และหรีตาลงเพื่อมองไป
ยังเบื้องหน้า ร่างกายของแมวมือน้ำหนักเบามากและมันสามารถ
แตะพื้นด้วยความนุ่มนวล ซึ่งเขาไม่กล้าที่จะกระโดดอย่างนี้ใน
ร่างมนุษย์

อย่างไรก็ตามเขายังไม่ค่อยคุ้นเคยกับร่างนี้

หลังจากแปลงกายมาเป็นแมวระยะการมองเห็นของเขาก็ลดลง
แต่ก็ยังถือว่าเขาควบคุมร่างกายนี้ได้เก่งกว่าเหอบู่ฟง

เหอบู่ฟงกลายร่างโดยใช้แค่เพียงวิชาร่างจำแลง ในขณะที่
หวังลิ่งใช้วิชาร่างจำแลงขั้นสูงที่เป็นหนึ่งในสามพันวิชาขั้นสูง

ผลของทั้งสองวิชาค่อนข้างคล้ายกันต่างกันที่ระยะเวลาของ
วิชาร่างจำแลงจะสั้นกว่า ส่วนวิชาร่างจำแลงขั้นสูงจะยาวกว่า
ไม่ได้รับผลกระทบจากขนาดและรวมไปถึงความไม่สบายตัว
ของผู้ใช้

พูดง่าย ๆ ก็คือวิชาจากตำราเรียนทั่วไปกับวิชาขั้นสูงมันต่างกัน
มากแค่นั้นแหละ

หวังลิ่งยืนอยู่บนยอดต้นไม้ เขาปล่อยละอองพลังวิญญาณเพื่อ
ตรวจจับการเคลื่อนไหวของเหล่าลูกแมว ก่อนหน้านี้เขาได้ยิน
พวกมันพูดถึงหัวหน้าแมวที่ชื่อเจิ้งทาน ถ้าหากเขาต้องการจะ

สั่งการแมวจรจัดพวกนี้ คงไม่มีใครสามารถสั่งการได้นอกเสีย
จากหัวหน้าเจิ้งทานของพวกมัน

กฎระเบียบของแมวจรจัดนั้นค่อนข้างเข้มงวด ซึ่งเป็นผลมา
จากการจัดการของระบบที่หวังลิ่งเป็นคนสอนให้กับพวกมัน
เขารู้สึกประหลาดใจที่แมวพวกนี้ยังคงยึดมั่นในระบบการ
จัดการที่เขาได้ทิ้งไว้ให้พวกมันก่อนที่จะจากไป แม้ว่าพวก
มันจะมีการขัดแย้งกันระหว่างกลุ่มในเรื่องอาณาเขตและ
อาหารอยู่บ้าง แต่เมื่อเผชิญกับช่วงเวลาคับขันจริงๆ พวกมัน
จะร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านั้น

หวังลิ่งไม่ได้สนใจติดตามข่าวของพวกมันมาก แต่ทุกวันที่เขา
ไปโรงเรียน เขาจะจับแมวจรจัดขึ้นมาตัวหนึ่งและอ่านความคิด
ของมัน

หวังถึงไม่คิดว่าการกระทำของเขาในคราวนั้นจะออกผลเจริญ
งอกงามดีถึงเพียงนี้... เขาสามารถเป็นคนที่ทำให้โลกใบนี้ดีขึ้น
ได้

ในขณะที่ตอนนี้เหลือเวลาอีกแค่เพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้นก่อนที่
โลกจะถึงคราวอวสาน

กุญแจที่จะสามารถแก้ไขเรื่องนี้ได้ก็คือเจิ้งทาน ด้วยพลัง
อำนาจของเจิ้งทาน เขาจะสามารถหาตัวหวังหมิงพบ

คงไม่มีใครคาดคิดว่า... ผู้ที่ช่วยกอบกู้โลกเอาไว้ก็คือเหล่าแมวจรจัดกลุ่มนี้

.....

ย้อนกลับไปเมื่อคราวที่เขาสอนเรื่องการบริหารให้แก่เหล่าแมว
จรจัด เพื่อแก้ไขปัญหาคืออยู่อาศัยและอาหารในเขตไปหยวน
ก่อนที่จะหวังสิ่งจะหายไปเขาจำชื่อของเหล่าหัวหน้าแมวรุ่น
แรกในขณะนั้นได้

ท่ามกลางแมวเหล่านั้นเขาประทับใจแมวกลุ่มหนึ่งซึ่งแมวทั้ง
สามตัวนั้นถูกขนานนามว่า “กลุ่มเสือน้อย” เสือสายฟ้าฟาด
ถังซี เสือน้อยลากดิน ช่งลือ และลูกเสือ หยวนชื่อ

แมวแก่สามตัวนี้กลายเป็นผู้อยู่เบื้องหลังคอยชักใยแมวกลุ่ม
ต่างๆ

เจ๊จันทาน มีตำแหน่งที่ค่อนข้างจะต่ำแต่มันก็เป็นถึงหัวหน้าของเหล่าแมวจรจัดในโรงเรียนแห่งนี้

ขณะนี้เป็นเวลาหลังเลิกเรียน ตามไต้ต้นไม้ก็มีเด็กนักเรียนมาเดินเล่นและชมดอกไม้ หวังจะสามารถได้กลิ่นไอของความรักหนุ่มสาวลอยตลบอบอวลภายในสวนซากุระแห่งนี้

ละอองวิญญาณของเขาค่อยๆลอยออกไปกว่าร้อยเมตร และเขาก็พบว่าแมวกลุ่มนั้นกำลังกำลังเล่นอยู่ไต้ต้นไม้ต้นเดียวกันกับที่เขาพบเมื่อวาน

ลูกแมวเหล่านี้ถูกทอดทิ้งตั้งแต่พวกมันยังเล็ก หวังสิ่งไม่ใช่
ผู้เชี่ยวชาญด้านแมว เขาไม่สามารถบอกได้ว่าแมวลูกผสมพวก
นี้มีสายพันธุ์อะไรบ้าง

แต่เรื่องพวกนั้นไม่สำคัญอะไร ในการตามหาเจิ้งทานเขา
จำเป็นต้องให้ลูกแมวเหล่านี้นำทาง เขาไม่เคยเจอเจิ้งทานมา
ก่อนทำให้เขาไม่รู้ว่าพลังชีวิตของมันเป็นอย่างไ่ ถ้าไม่อย่างนั้น
เขาคงเทเลพอร์ตไปหามันแล้ว

หลังจากตัดสินใจได้แล้ว หวังสิ่งจึงเริ่มเคลื่อนที่ไปหาลูกแมว
เหล่านั้น

เมื่อเขาเข้าใกล้ได้ระดับหนึ่ง เขาก็เริ่มได้ยินสิ่งที่พวกแมวพูดคุย
กัน

แมวตัวใหญ่ “ดูนั่นสิ! มามะแม่สาวน้อย!”

แมวตัวที่สอง “โห้! นั่นมันแมวขนสีชาวดำพันธุ์เปอร์เซีย!”

แมวตัวที่สาม “ขนของเธอช่างดูสวยงาม เธอคงจะเป็นแมวที่สวยงามที่สุดแล้วตั้งแต่ฉันเจอมา!”

แมวตัวที่สี่ “อย่าบอกนะว่าเธอต้องการเข้าหาบอสของเรา?”

แมวตัวใหญ่ “แล้วจะทำอะไร? แมวสวยๆมันก็ต้องคู่กับแมวที่แข็งแกร่งดี!”

หวังลิ้ง “...” ‘กรูผู้ชายเว้ย’

หวังลิ้งเริ่มจะคิดว่าเขาคงคิดผิดที่เลือกเปลี่ยนร่างเป็นแมว
เปอร์เซียสวยๆแบบนี้

เมื่อพวกมันเป็นหวังลิ้งค่อยๆเดินเข้ามา เจ้าแมวตัวใหญ่รู้สึกว่า
ขนของมันสกปรกจากการกลิ้งเล่นเมื่อสักครู่ มันจึงเลียขน
ตัวเองเพื่อทำความสะอาดไม่เว้นแม้กระทั่งรูทวารหนักของมัน
เอง

หวังลิ้งไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะต่อความยาวสาวความยืดกับ
แมวพวกนี้เขาจึงเริ่มต้อนพุดธูระของตัวเองผ่านโทรจิต “เจิ้ง
ทานอยู่ไหน?”

ด้วยเสียงทุ้มของเขาทำให้เหล่าแมวทั้งสี่ตัวรู้สึกอับอาย เพราะพวกมันทายเพศของหวังถึงผิดกันหมดเลย

‘ไอแมวตัวนี้เป็นตัวผู้!’

สีหน้าของเจ้าแมวตัวใหญ่ดูจะผิดหวังมากที่สุดราวกับว่ามันถูกปฏิเสธรักจากแมวตัวเมีย มันทิ้งตัวลงกับพื้น “... ทำไมถึงเป็นตัวผู้?”

“ ... ”

‘มันใช้เวลาที่จะมาเศร้าไหม’

‘มันไม่ใช่คำตอบของคำถามนะเฮ้ย’

‘ที่ถามไปเมื่อไหร่ว่าเจิ้งทานอยู่ไหน’

หวังลิ่งรู้สึกว่าเขาถูกแมวพวกนี้ส่องคงจะกลวง พวกมันไม่ได้สนใจสิ่งที่หวังลิ่งพูดผ่านโทรจิตเลยแม้แต่นิดเดียว

แมวตัวใหญ่ยกอุ้งมือของมันขึ้นมาด้วยท่าทางหมดแรงและโศกเศร้า “ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ไปทำไม ไม่มีแมวตัวเมียสวยๆมาให้เชยชมเลย”

หวังลิ่งมองอาการหมดอาลัยตายอยากของแมวตัวใหญ่อะไร
อารมณ์

โชคดีที่เขายังเตรียมแผนสำรองมาบ้าง

เกิดแสงสว่างขึ้นบนพื้นเบื้องหน้าหลังจากนั้นขนมบะหมี่รสปลา
ทอดก็โผล่ขึ้นมา

ขนมพวกนี้เป็นขนมทั้งหมดที่หวังลิ้งเตรียมมา เขาตั้งใจจะแอบ
กินมันในตอนกลางวัน

“ว้าว! ลิมิตเต็ตอดิชั่นขนมบะหมี่รสปลาทอด!”

ลูกตาของเหล่าลูกแมวลูกวาว แมวตัวใหญ่กระโดดมาข้าง
หวังลิ้งและเอาอุ้งเท้าลูบหัวหวังลิ้ง “ฮ่าๆ! น้องชาย นายนี้มัน
ฉลาดจริงๆ! เอาแหละในเมื่อนายพูดขอร้องพวกเราถึงขนาดนี้
เดี๋ยวพวกเราจะพาไปหาหัวหน้าเอง!”

“...” แมวพวกนี้เปลี่ยนสีหน้าได้ราวกับพลิกหน้ากระดาษ

หวังลิ่งถอนหายใจเบาๆ ‘แมวยังไงมันก็ยังเป็นแมวอยู่วันยังค่ำ’

เมื่อเขาเห็นแมวตัวใหญ่เก็บขนมบะหมี่ใส่กระเป๋ามิติที่หน้าท้องของมันในใจของเขาก็เริ่มคิดว่า...

‘แมวระดับล่างๆแบบนี้ยังรู้จักการรับสินบน เห็นทีว่ากฎระเบียบภายในองค์กรแมวจรจัดจำเป็นต้องถูกจัดการใหม่โดยด่วน’

.....

หลังจากนั้นไม่นาน ลูกแมวทั้งสี่พาหวังลิ่งผ่านทางเข้าเล็กๆ ซึ่งอยู่ในมุมของสวนสาธารณะแห่งนี้ ทางเข้าถูกบังโดยต้นซากุระสองต้นปิดบังสายตาตามนุษย์อย่างแนบเนียน

หลังจากผ่านทางเข้าเข้ามาสักพัก เขาพบว่าเขาเข้ามาอยู่ในเขตพื้นที่อยู่อาศัยที่หนึ่ง บนป้ายบอกทางเขียนไว้ว่า “ถนนต้าหวง”

เมื่อเดินตามแมวตัวใหญ่ไปอีกหน่อย เขาก็เจอเข้ากับต้นหลิวแก่ต้นหนึ่ง ซึ่งต้นไม้ต้นนี้ใหญ่ขนาดใหญ่หกคนโอบ

ต้นหลิวต้นนี้ฝังรากลึกอยู่ ณ ที่แห่งนี้เป็นเวลาหลายร้อยปี
มีข่าวลือว่ามันเคยถูกฟ้าผ่าแต่มันก็ไม่สะทกสะท้านเลยแม้แต่
น้อย

เหล่าลูกแมวค่อยๆปีป่ายขึ้นไปบนต้นไม้แล้วจึงหันลงมามอง
หวังลิ่ง จากนั้นมันจึงหันหน้าไปทางโพรงที่อยู่ต้นไม้ ซึ่งที่นั่นก็
คือที่อยู่ของเจิ้งทาน

ตอนที่ 57 กองกำลัง(แมว)อิสระของเจิ้งทาน

หวังลิ่งกระโดดขึ้นไปยังยอดต้นไม้และก้มลงมองไปยังโพรง
เล็กๆบนต้นไม้โพรงนั้น เขาเห็นว่าข้างในโพรงกว้างเกินกว่าที่
จะเป็นแค่เพียงโพรงต้นไม้ เขาจึงเข้าใจว่าในโพรงนั้นคงใช้
เทคโนโลยีมิติเพื่อขยายพื้นที่ภายในโพรง นั่นหมายความว่าเจิ้ง
ทานไม่ใช่หัวหน้าที่โง่เขลาเสียทีเดียว ไม่เช่นนั้นมันคงไม่รู้วิธีใช้
งานเทคโนโลยีแบบนี้

เจ้าแมวตัวใหญ่เล่าให้เขาฟังว่า หัวหน้าเจิ้งทานของพวกเขา
เหนื่อยเหนื่อยมากกว่าจะใช้พลังขยายโพรงแห่งนี้ได้

แต่มันไม่ใช่ความคิดของเจิ้งทาน ความคิดนี้เป็นของต้นหลิวแก่
ต้นนี้ซึ่งมีอายุกว่าสามร้อยปีแล้ว

เมื่อตอนที่ต้นหลิวแก่ต้นนี้จะสำเร็จขั้นก้าวผ่านขีดจำกัด ต้น
หลิวแก่ต้นนี้บังเอิญถูกฟ้าผ่าซึ่งต้นกลายเป็นตัวกระตุ้นพลัง
ชีวิตให้แก่ต้นหลิวแก่ต้นนี้อย่างไม่คาดคิด

หัวหน้าเจิ้งทานเลือกสร้างโพรงแห่งนี้เป็นความคิดของต้นหลิว
แก่เช่นเดียวกัน

ต้นหลิวต้นนี้ใช้เวลากว่าร้อยปีในการฝึกตนเพียงต้นเดียว มัน
จึงรู้สึกอ้างว้างและโดดเดี่ยว ดังนั้นมันจึงคิดว่าหากมีมิตรสหาย
อยู่รอบตัวมันคงก็จะดี

“ต้นไม้วิญญานต้นนี้ขึ้นขึ้นมาบ่อยไหม?” หวังลิ่งถามเจ้าแมว
ตัวใหญ่ผ่านทางโทรศัพท์

“เรียกเขาว่ามิสเตอร์ชู!”

แมวตัวใหญ่แก้คำที่ใช้เรียกแก่ต้นหลิวแก่ต้นนี้ “มิสเตอร์ชูใช้เวลา
นอนแทบจะทั้งวัน เขาตื่นแค่เพียงตอนเย็นเท่านั้น และชื่อ
ของเขาคือโจว”

“...”

โจว ชู เหมิน ? (周โจว 树ต้นไม้ 人มนุษย์)

หวังลิ่งกระโดดตามกลุ่มแมวเข้าไปในโพรง หลังจากที่ผ่านมาเข้ามาข้างในแล้ว หวังลิ่งพบว่าข้างในโพรงมีพื้นที่กว้างมากอย่างกับฐานทัพลับในหนังเลย พื้นที่แต่ละส่วนถูกจัดแบ่งให้เหมาะแก่การใช้งาน

เขาเห็นแมวจำนวนหนึ่งในชุดกราวสีขาวยืนผ่านเขาไปและภายในมือพวกมันถือหนังสืออยู่ตัวละสองเล่ม

แมวตัวใหญ่หันมาพูดกับหวังลิ่ง “พวกมันอยู่ในแผนกวิจัย”

จากนั้นหวังลิ่งเห็นฝูงนกกระจอกสวมใส่แว่นก็อกเกิดกำลังจิกกินข้าวโพดอยู่ในลานข้าวโพด

“พวกนั้นเป็นกองกำลังทางอากาศของพวกเรา”

หลังจากนั้นเจ้าแมวตัวใหญ่จึงชี้ไปทางกลุ่มแมวที่สวมใส่ผ้าปิด
หน้าสีดำ “พวกนั้นเป็นแมวนินจาทำหน้าที่สลาย ถูกฝึกโดย
หน่วยพลทหารแมว และฐานทัพลับของพวกเขาอยู่ข้างนอก
โพรง”

“...”

“ฉันขอถามหน่อย กองกำลังนี้มีชื่อเรียกไหม?” หวังถึงหันไป
ถามเจ้าแมวตัวใหญ่ด้วยไตรจิต

แมวตัวใหญ่ชี้ไปยังแผ่นหินซึ่งอยู่อีกฝั่งของฐานทัพแห่งนี้ มีคำ
สลักอยู่บนนั้นด้วยภาษามนุษย์ “กองกำลังอิสระ”

ในขณะที่หวังลิ่งกำลังอ่านแผ่นศิลาจารึกแผ่นนั้น เจ้าแมวตัวใหญ่ก็ชี้นิ้วไปแผ่นหินอีกแผ่นและพูดขึ้นว่า “ข้างๆแผ่นหินนั้นยังมีคำจารึกของมิสเตอร์ชูอีกนะ”

หวังลิ่งมองไปยังแผ่นหินดั่งดังกล่าวและพบว่ามีความสอ่งประโยชน์สักไว้...

ด้านซ้ายเขียนว่า ห้ามหันศัฏฐ์ด้วยความเด็ดขาด ด้านขวาเขียนว่า จงก้มหัวให้แก่ผู้ที่ตรากรตรา

“ ... ”

.....

จากแผนผังและการจัดการแบ่งทีมเป็นฝ่ายๆ สามารถพูดได้ว่า
เจิ้งทานเป็นแมวที่ฉลาดตัวหนึ่ง พลทหารแมว หน่วยสปาย
สำหรับสอดแนมและหน่วยนกกระจอกนั้นน่าประทับใจมาก...

พื้นที่ในโพรงแห่งนี้ใหญ่มากถึงแม้ว่าจะเป็นการใช้เทคโนโลยี
มิติธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษ แต่มันก็สามารถขยายโพรงต้นไม้
เล็กๆให้ใหญ่เท่ากับขนาดห้องนั่งเล่นของมนุษย์ สำหรับแมว
พวกนั้นแค่นี้ก็ถือว่าใหญ่มากพอแล้ว

ห้องทำงานของเจิ้งทานนั้นอยู่ในส่วนลึกที่สุดของฐานทัพ แมว
ตัวใหญ่พาหวังลิ่งเดินมาจนถึงหน้าประตูและหันมองหวังลิ่ง
“น้องชายรออยู่ตรงนี้สักครู่ละ เดี่ยวฉันจะเข้าไปแจ้งหัวหน้า
แป๊ปปนึ่ง”

ไม่นานหลังจากนั้น หัวหน้าเจิ้งทานตัวนั้นก็เดินออกมาจากห้องทำงาน มันเป็นแมวขนสีดำหุ้ตั้ง ที่หางมีกระดิ่งทองแดงผูกไว้ อยู่หวังลิ่งคิดว่าแมวตัวนี้คงถูกฝึกโดยเสือสายฟ้าฟาดถึงชี้ เพราะมันมีกลิ่นอายความเป็นนักเลงอยู่รอบๆตัวมัน

จากกลิ่นลมหายใจของมัน หวังลิ่งเดาได้ไม่ยากว่ามันพึงจะรับประทานอาหารเย็นเสร็จ และอาหารเย็นมือนั้นก็คือแกงเผ็ดทะเล...

เมื่อเจิ้งทานเห็นแมวพันธุ์เปอร์เซียตรงหน้านัยน์ตาของมันก็บีบเล็กลงอย่างพิลึกพิลั่น

ในการที่มันสามารถดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองกำลังแห่งนี้ได้แน่นอนว่ามันมีเซนส์การรับรู้ที่ต่างไปจากแมวตัวอื่น และมันก็รู้สึกสงสัยในตัวแมวพันธุ์เปอร์เซียตัวนี้

เพราะว่าราชันย์เหมียวก็เป็นแมวพันธุ์เปอร์เซียเช่นกัน!

ไม่ว่าจะเป็นถังซี ช่งสือหรือหยวนซือ พวกมันล้วนออกคำสั่งให้
แมวทุกตัวตรวจเช็คแมวที่มีค่าพลังวิญญาณสูงในเขตไปหยวน

ราชันย์เหมียวนั้นหายสาบสูญไปนานมาก

เจิ้งทานออกค้นหาในเขตใกล้เคียงเป็นครั้งคราวแต่มันก็ไม่พบ
ข่าวของราชันย์เหมียวเลย

พอมันได้ยินเจ้าแมวตัวใหญ่บอกว่ามีแมวพันธุ์เปอร์เซียกำลัง
ตามหาตัวมันมันจึงรู้สึกตกใจ

‘มันไม่ทาง... นี่คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่ไหม?’

มันยังเคี้ยวลูกชิ้นปลาไม่เสร็จด้วยซ้ำก่อนที่มันจะรีบวิ่งออกมา

มันมองไปยังแมวพันธุ์เปอร์เซียตัวนั้น แมวตัวนั้นกำลังนั่งไขว่
ห้างและกำลังลอยตัวอยู่บนอากาศ...

ย้อนกลับไปเมื่อตอนนั้น ราชันย์เหมียวได้เปิดโลกทัศน์เกี่ยวกับ
พลังวิญญูณ และสอนแค่เพียงการฝึกฝนร่างกายในชั้น
แรกเริ่มลมปราณเพียงเท่านั้น ไม่ได้สอนวิชาลอยตัว... และยิ่ง
ไปกว่านั้นกลุ่มหมอกที่ลอยอยู่รอบๆตัวนั้น... เจิ้งทानรู้ถึงตัวตน
ที่แท้จริงของแมวเปอร์เซียตัวนี้ตั้งแต่แรกเห็น!

“!!!”

แมวตัวใหญ่ “ว้าว! น้องชายมายากลเจ๋งดีหนี!”

เจ้ทานแทบอยากจะตบกะโหลกไอแมวสมองกลวงตัวนี้จริงๆ
“เจ้บ้าน...สิ! ดูไม่ออกหรือไม่ว่านี้นะคือราชันย์เหมียว ไอบ้า!”

“เออะ... ราชันย์เหมียว?”

แมวตัวใหญ่ถึงกับลื่นพื้นเมื่อรู้ตัวตนที่แท้จริงของแมวพันธุ์
เปอร์เซียตัวนี้

เจิ้งทานหรือตาลง มันแทบไม่ต้องเดาว่าลูกน้องของมันไปก่อ
เรื่องอะไรบางอย่างไว้อีกแล้ว!

“หัวหน้า ผมไม่รู้จริงๆ... ผมรับแค่ขนมบะหมี่รสปลาทอดสาม
ห่อเองนะ!” แมวตัวใหญ่พูดด้วยเสียงสั่นพลางหยิบห่อขนม
บะหมี่ออกมาจากกระเป๋าหน้าท้องของมัน

เจิ้งทานมอบอุ้งมือใส่หัวของมันไปที่นิ่ง

ลูกน้องตัวนี้ไม่เคยทำอะไรดีๆให้เลย ดีแต่สร้างปัญหา!

ทั้งบ้ากามและตะกละ!

อดโบนัส! ตัดเงินเดือน! แกจะไม่ได้ปลาอย่างสักตัวสำหรับโบนัส
ประจำปี!

ทำไมหัวหน้าหน่วยของฉันนี้มันสมองกลางอย่างจี้?

เจ้ทานยกอุ้งมือขึ้นและตบหน้าของแมวตัวใหญ่อีกหนึ่งที

หวังลิ่งหยิบขนมบะหมี่ขึ้นมาจากพื้นเขารู้โล่งอกที่ได้ขนมบะหมี่
คืนมา ได้เวลากลับเข้าเรื่อง เขายกอุ้งมือขึ้นและวาดรูปหวังหมิ
งลงบนพื้นจากนั้นจึงบอกเจ้ทานผ่านโทรจิต

หวังลิ่งไม่ได้ใช้ทักษะการวาดรูปบนอากาศมานานตั้งแต่เขา
ชนะเลิศการประกวด มันจะทำให้เขากลายเป็นจุดเด่นมาก
เกินไป

เจ้จันทนพยักหน้า จากนั้นมันจึงหันหน้าไปทางหัวหน้าหน่วยที่กำลังนอนหมอบอยู่บนพื้นด้วยท่าสองอุ้งมือกุมหูของมัน

“ตาเปียว ไอเจ้าแมวสมองกลวง! ฉันทจะให้โอกาสแกแก้ตัว!”

ในขณะที่เจ้จันทนกำลังพูดมันก็เดินไปเตะก้นเจ้าแมวตัวใหญ่

“รับทราบ กองพลทหารราบหน่วยที่หนึ่ง สอง สาม กองพลทหารแมว หน่วยสอดแนม และกองทัพอากาศ พร้อมออกปฏิบัติการค้นหาบุคคลตามภาพ ณ บัดนี้!”

ตอนที่ 58 หัวหน้าหน่วยทหารราบที่สอง!

มันสามารถพูดได้ว่าด้วยระบบการแบ่งทีมบริหารสำหรับแมว
จรจัดนั้นได้แพร่กระจายไปทั่ว ตอนนี้ก็มีกลุ่มแมวจรจัดมากกว่า
พันกลุ่มภายในเขตไปหยวน ไม่ว่าจะเป็นกองกำลังหรือกลุ่ม
แมวจรจัดทั่วไป

โดยมีนายพลแมวที่มีชื่อเสียงอยู่สามตัว ถังซี ช่งลือและหยวน
ซื่อ แต่ละตัวก็มีกองทัพของตัวเอง ในแต่ละกองทัพประกอบไป
ด้วยสามแผนก แต่ละแผนกประกอบไปด้วยสามกองพล และ
แต่ละกองพลประกอบไปด้วยสามกองกำลัง...

จากขนาดกองกำลังของเจ้เจ้าน กอองกำลังอิสระแห่งนี้
สามารถเรียกได้ว่าเป็นกองกำลังชั้นแนวหน้า เมื่อกองกำลัง
แห่งนี้ได้รับคำสั่ง พวกมันต่างรีบออกไปปฏิบัติหน้าที่ เป็นอะไร
ที่น่าประทับใจมาก

ต้นหลิวต้นนี้เป็นศูนย์บัญชาการของเจ้เจ้าน มันเชื่อมต่อกับ
ฐานทัพลับอื่นอีกสิบแห่งซึ่งถูกสร้างไว้ทั่วโรงเรียนอันดับที่59
แห่งนี้

จากการที่ทุกหน่วยออกปฏิบัติหน้าที่ ลำพังแค่หน่วยรบทาง
อากาศก็ปาเข้าไปกว่าหนึ่งพันตัว บนท้องฟ้าพวกมันดูเหมือน
ราวกับฝูงตึกแตน ร่วมกับกองกำลังภาคพื้นดินรวมๆแล้วมี
จำนวนกว่าหนึ่งหมื่นตัว! กองกำลังของพวกเจ้เจ้านถือว่ามี
ความใกล้เคียงกับกองทัพนุขจริงๆ

ภายใต้การป้องกันของท้องฟ้ายามค่ำคืน ผูกนกกระจอกบินปกคลุมท้องฟ้าของโรงเรียนอันดับที่59 ผูกแมวจรจัดโผล่ขึ้นมาตามยอดหญ้า ยอดต้นไม้และในทุกมุมโรงเรียน หวังลื้มองเหตุการณ์ตรงหน้า เขาถอนหายใจด้วยความโล่งอก

โชคดีที่มันเป็นเวลาหลังเลิกเรียน ถ้าไม่เช่นนั้นมันคงกลายเป็นหัวข้อข่าวสนทนาในวันพรุ่งนี้แน่ๆ

ยามแก่หน้าโรงเรียนถึงกับขมวดคิ้ว เมื่อเขาตระหนักได้ว่าแมวจรจัดจะเข้ามาในโรงเรียนมากกว่าปกติ แมวสามถึงสี่ตัวนั่งเล่นอยู่บนเก้าอี้ในโรงเรียน... แมวบางตัวก็กำลังเกี้ยวพาราสีกันซึ่งทำให้ยามแก่คนนี้รู้สึกเขินอาย

ขณะนี้ก็เป็นฤดูกาลของพวกสัตว์ ลุงยามคนนี้ไม่อยากรบกวนพวกมัน เขาเดินสอดส่องทั่วทั้งบริเวณโรงเรียนเพื่อตรวจดูบุคคลน่าสงสัย หลังจากไม่พบอะไรลุงยามก็ปิดไฟฉายและเดินจากไป

จริงๆแล้วแมวที่กำลังเกี้ยวพาราสีนั้นเป็นแค่เพียงตัวดึงดูดความสนใจ กองกำลังที่แท้จริงนั้นหลบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้

แมวมีสายตาสวยดงามในยามคำคิน พวกมันฉลาดและคล่องแคล่วว่องไว ไม่มีแม้แต่เสียงสั่นไหวของพุ่มไม้เมื่อพวกมันกระโดดออกมา

ปฏิบัติการครั้งนี้ราบรื่นอย่างที่พวกมันวางแผนเอาไว้

หัวหน้าในชุดปฏิบัติการครั้งนี้เป็นแมวหางสั้นลายจุด ขนของมันค่อนข้างสั้นเจี๊ยงทานจึงตั้งฉายาให้มันว่าหลวงพี่

มันเป็นหัวหน้าหน่วยทหารราบที่หนึ่ง และเป็นแมวที่มีความสามารถโดดเด่น

ในหน่วยทหารราบที่หนึ่ง ทหารแมวภายในหน่วยมีความฉลาดเป็นกรด

ก่อนหน้านี้หวังลิ่งชื่นชมแมวอยู่แค่เพียงสามตัวนั่นก็คือกลุ่มสามเลือน้อย แต่ตอนนี้ดูเหมือนแมวทุกตัวในกลุ่มแมวจรจัดจะสามารถยืนอยู่ในจุดจุดเดียวกันกับพวกมันได้หมดแล้ว

แน่นอนว่าหวังลิงไม่ใช่คนแรกที่ช่วยแมวจรจัดเปิดจุดพลัง
วิญญาณ ผู้ฝึกตนจำนวนไม่น้อยก็ช่วยให้สัตว์เลี้ยงของพวกเขา
ฝึกฝนพลังวิญญาณเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น แฮมสเตอร์
ตะขาบ เต่า กระต่าย ปิกาจู... และสัตว์อื่นๆ ที่มนุษย์นิยมเลี้ยง
กัน มันสามารถพูดได้ว่าหลวงพ่ิตัวนี้เกิดมาพร้อมกับสมองอัน
ชาญฉลาด

เมื่อตอนที่เจิ้งทานกำลังฝึกหลวงพ่ิ ทุกอย่างมันง่ายไปหมดจน
เจิ้งทานไม่รู้จะสอนยังไงต่อ เพราะตั้งแต่ที่มันเกิด หลวงพ่ิก็
เรียนรู้วิชาพื้นฐานหมดแล้ว เช่น การจับหนู และเมื่อมันผ่าน
การฝึก มันสามารถปั่นหัวสุนัขเล่นราวกับเป็นสุนัขในกำมือ
(ลูกไก่ในกำมือ)...

หลวงพ่ียืนอย่างใจเย็นอยู่หน้าหน้าจอสั่งการราวกับว่าเป็น
อาจารย์กำลังรอตรวจการบ้านนักเรียน

ไม่นานหลังจากนั้นทหารหน่วยที่หนึ่งซึ่งออกไปปฏิบัติภารกิจ
กลับมาพร้อมกับรายงาน

“รายงาน?”

เสียงร้องเหมียวๆดังขึ้น หลังจากนั้นหมวดของหลวงพี่ก็กระตุก
“ห้องเรียน ระเบียงทางเดิน และห้องพักของอาจารย์ทุกตึกถูก
ตรวจค้นหมดแล้วใช่ไหม?”

‘ถ้าอย่างนั้นมันก็คงเหลือเพียงแค่ห้องเดียว’

‘นั่นคือโรงยิม...’

ทำไมชายคนนั้นถึงเดินไปยังโรงยิมในช่วงเวลากลางคืน?
เพื่อที่จะไปแอบส่องสาวๆ แล้วก็บังเอิญโดนจับงั้นหรือ?

โอ้วชิท ไอ้ผู้ชายคนนั้นสมองเขาทำมาจากอะไร?

แมวมักจะไม่มี การพูดอ้อมค้อม ยกตัวอย่างเช่นเจ้าหลวงพี่ตัวนี้

หวังถึงรู้จักผู้ชายคนนั้นดีเขาจึงไม่ได้ปริปากอะไรออกไป...

.....

หวังลิ่งคิดมาเสมอว่าแมวจรจัดมีศักยภาพ แม้ว่าพวกมันจะไม่
มีคนคอยตัวแลแต่ตราบใดที่พวกมันรวมกลุ่มกัน พวกมัน
สามารถสร้างสิ่งมหัศจรรย์หลายอย่างให้เกิดขึ้นได้

ในตอนนั้นหวังลิ่งแค่คิดว่าหากทำให้แมวสามารถรวมกลุ่มกัน
ได้มันคงจะดีไม่น้อย แต่ใครจะคิดว่าเมล็ดพันธุ์ที่เขาหว่านลงไป
มันจะเจริญงอกงามเติบโตเป็นต้นไม้ที่แข็งแรงเช่นนี้

ขณะนี้เหลือเวลาอีกเพียงครึ่งชั่วโมง...

หวังลิ่งสามารถรู้สึกได้ถึงความอ่อนแรงของยันต์ผนึก นั่นทำให้
เขาไม่กล้าที่จะขยับเขยื้อนตัวมากเพราะกลัวว่าคลื่นพลัง
วิญญาณของเขาจะทะลักออกไปเหนือการควบคุม

ขณะนั้นเองก็มีนกกระจอกตัวหนึ่งบินกลับมาส่งข่าวให้เจิ้งทาน

เจิ้งทานหันหน้ามาทางหวังลิ่งและพยักหน้าให้เขา “ท่าน
ราชันย์เหมียว เป้าหมายได้รับการยืนยันแล้วว่า เขาอยู่ใน
โรงยิม!”

โรงยิม?

ด้วยพลังวิญญาณระดับเขา มันไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่หวังลิ่ง
จะพลาด เว้นแต่ว่าคนที่ลักพาตัวหวังหมิงไปจะมีอาวุธหรือ
เครื่องมือพิเศษบางอย่าง ที่มีความสามารถคล้ายๆกับยันต์ผนึก
ของเขาซึ่งสามารถสร้างเกราะป้องกัน ป้องกันพลังวิญญาณ
ของเขาได้

แต่ตอนนี้สถานที่ได้ถูกยืนยันแล้ว จากนั้นไปคงไม่น่าจะยาก...

หลังจากนั้นไม่นานหวังลิ่งและเจิ้งทานก็มาถึงหน้าประตูโรงยิม
ซึ่งถูกปิดตายไว้ นกกระจอกที่บินอยู่ข้างบนยืนยันว่าหวังหมิงอ
ู่ภายในห้องแต่งตัวผู้หญิง!

หวังลิ่งและเจิ้งทานเดินไปรอบตึกโรงยิมและหยุดอยู่ตรงกำแพง
ด้านหนึ่ง

โรงยิมแห่งนี้ถูกสร้างมาจากคริสตัลดำ ซึ่งไม่สามารถถูกทำลาย
ได้จากวิธีการทั่วไป

ถ้าหากยันต์ผนึกของหวังลิ่งยังทำงานปกติหวังลิ่งคงจะพัง
กำแพงตรงหน้าไปอย่างง่ายดาย แต่ในสถานการณ์แบบนี้เขา
กลัวว่าเพียงหมัดเดียวของเขาอาจจะทำให้พื้นที่กว้างร้อยลี้รอบ
โรงยิมพังพินาศ

หลังจากเขาคุ่นคิดอยู่นานหวังลิ่งจึงหันหน้าไปทางเจิ้งทาน

เมื่อเจิ้งทานได้รับสายตาขอความช่วยเหลือจากหวังลิ่งนั้นทำให้
เขารู้สึกตื่นเต้นดีใจ

แน่นอนว่ามันไม่ได้สงสัยในพลังของราชันย์เหมียวว กำแพง
เพียงแค่นี้จะมาหยุดยั้งราชันย์เหมียววได้อย่างไร?

เจ้านายเข้าใจทันทีว่าราชันย์เหมียวกำลังให้พวกมันนั้นได้
พิสูจน์ตน

เมื่อมันคิดได้ดังนั้นมันจึงหันไปร้องเหมียวด้วยเสียงอันดังก้อง

“หัวหน้าหน่วยทหารราบที่สอง! หัวหน้าหน่วยทหารราบที่สอง!
ไอเจ้าแมวโง่ ไหนปืนใหญ่อิตาลี(意大利)? ไปเอามันมา
เจาะรูกำแพงบ้านตรงนี้เร็ว!”

หวังลิ่ง (-0-)

ตอนที่ 59 สถาบันวิจัยสิ่งประดิษฐ์อิตาลี

สถาบันวิจัยสิ่งประดิษฐ์อิตาลี

สถาบันแห่งนี้สร้างขึ้นมาเพื่อวิจัยอาวุธวิเศษเป็นสถาบันวิจัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในประเทศจีน ผู้อำนวยการของสถาบันวิจัยแห่งนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านยุทธภัณฑ์จากประเทศมีชื่อว่าบิลลี ทุกคนเรียกเขาว่าคิงบิลลี

กลุ่มนักวิจัยที่นำโดยคิงบิลลีมีผลงานที่ยอดเยี่ยมในช่วงหลายปีที่ผ่านมา พวกเขาสร้างนวัตกรรมใหม่นำหน้าสถาบันวิจัยอื่นไปหลายชม

ชื่อสถาบันวิจัยสิ่งประดิษฐ์อิตาลีนั้นมาตั้งนานแล้วแต่เพิ่งเริ่ม
จะมีชื่อเสียงเมื่อสองปีที่แล้ว

สิ่งประดิษฐ์ที่วิจัยโดยทีมของคิงบิลลีจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
อยู่สามอย่างซึ่งเรียกรวมๆว่า “อิ-ตา-ลี (咦大利)”

ตัวอักษรแรก “อิ 咦” แปลว่าประหลาดใจ สิ่งประดิษฐ์เกือบ
ทั้งหมดที่ทีมนักวิจัยของคิงบิลลีคิดค้นต้องคำนึงถึงเอกลักษณ์นี้
ซึ่งแต่ละชิ้นจะส่องแสงแวววาวทำให้ผู้ใช้งานประหลาดใจ

ตัวอักษรที่สอง “ตา 大” มันไม่ได้หมายถึงอาณาพอัน
ยิ่งใหญ่ของสิ่งประดิษฐ์ แต่หมายถึงจำนวนครั้งการใช้งาน ของ
วิเศษโดยปกติจะสามารถใช้งานได้แค่เพียงสามครั้งก่อนที่มัน

จะหมดฤทธิ์ แต่ของวิเศษที่ผลิตโดยคิงบิลลีสามารถใช้งานได้
ถึงสิบครั้ง

ตัวอักษรสุดท้าย “ลี 利” คำนี้มีสองความหมาย ความหมาย
แรกหมายถึง ง่าย สิ่งประดิษฐ์ของคิงบิลลีถูกออกแบบมาให้
ใช้งานง่าย และอีกความหมายหนึ่งนั่นคือตัวพยัญชนะตัวที่สอง
ในชื่อของคิงบิลลี

ภายในระยะเวลาไม่กี่ปีที่มิจัยของคิงบิลลีได้คิดค้นสิ่งประดิษฐ์
จำนวนมาก และสินค้าที่ขายดีที่สุดก็คือปืนใหญ่อิตาลี

[ปืนใหญ่ อิตาลี]

จำนวนการใช้สูงสุด : 10

การใช้งาน : สิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้ไว้ทำลายสิ่งก่อสร้าง สามารถ
ทำลายสิ่งก่อสร้างที่สร้างมาจากเหล็กด้าและคริสตัลด้า

วิธีใช้ : สิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้ทำงานโดยการส่งการด้วยเสียง และ
ควรใช้ใส่เป้าหมายที่เป็นสิ่งก่อสร้างเท่านั้น เมื่อพูดคำว่า “ยิง”
ครั้งแรกปืนใหญ่จะทำการเล็งเป้าหมายและวิเคราะห์เส้นทาง
การยิง ในการพูดคำว่า “ยิง” ครั้งที่สองปืนใหญ่จะเริ่ม
รวบรวมพลังงาน และในการพูดคำว่า “ยิง” ครั้งที่สาม จรวด
มิสไซล์ยูนทรงจะถูกยิงออกไป ถ้าหากถูกยิงโดยหัวหน้าหน่วย
ทหารราบที่สอง ความเสียหายจะเพิ่มขึ้นยี่สิบเปอเซ็นต์ หากมี
ผู้หญิงอยู่ภายในสิ่งก่อสร้างที่ตกเป็นเป้าหมายอาวุธจะ
รุนแรงขึ้นอีกสิบเปอเซ็นต์ จากความเสียหายสูงสุดหนึ่งร้อยเปอ
เซ็นต์

ณ เวลานั้น คู่มือการใช้งานเจ้าปืนใหญ่อิตาลีนี้ได้กลายไปเป็น
หัวข้อสนทนาในสังคม

แต่สิ่งที่น่าสงสัยที่สุดก็คืออานุภาพของปืนใหญ่มันไปขึ้นอยู่กับ
ผู้ใช้งานและจำนวนผู้หญิงได้อย่างไร... บางคนพูดว่าคิงบิลลี
เป็นเพียงคนเดียวที่รู้ว่าทำไมมันจึงเป็นเช่นนั้น

ไม่เพียงแคंपืนใหญ่อิตาลีเท่านั้นที่แปลก สินค้าตัวอื่นที่
ออกแบบโดยคิงบิลลีล้วนแปลกประหลาดเหมือนทั้งสิ้น...

ปืนใหญ่อิตาลีเป็นสินค้าขายดี แต่ราคามันก็ไม่ใช่อถูกๆ ส่วน
ใหญ่มันถูกใช้โดยบริษัทรถอนทำลายอาคาร เพราะมันผิด
กฎหมายสำหรับประชาชนทั่วไป และแน่นอนว่าปืนใหญ่
กระบอกนี้เจ้าหน้าที่ไม่ได้มาจากการซื้อ

หวังถึงพบความจริงในความทรงจำของเจ้านานว่า ประมาณ
หกเดือนที่แล้ว ในการแย่งชิงอาณาเขตโรงเรียนอันดับที่59
จากเจ้าถิ่น ฉวนเป่า ฉวนเป่าเป็นสุนัขพันธุ์บิชอง ฟริเซ่ซึ่งมี
พลังวิญญูณ มันเป็นลูกผสมระหว่างบิชองฟริเซ่กับสุนัข
วิญญูณพันธุ์หนึ่ง

สงครามแย่งชิงอาณาเขตเป็นไปด้วยความยากลำบากแต่
ท้ายที่สุดหน่วยทหารราบของเขาก็สามารถพิชิตฉวนเป่าได้

ปืนใหญ่อิตาลีเป็นสินทรัพย์จากสงครามมันถูกพบอยู่ที่ฐานทัพ
ของฉวนเป่า จนถึงทุกวันนี้เจ้านานก็ยังไม่รู้ว่าฉวนเป่าไปได้ปืน
ใหญ่กระบอกนี้มาได้อย่างไร

หวังถึงก็รู้สึกสงสัยเช่นกันว่าทำไมอาวุธที่มีพลังทำลายล้าง
ขนาดนี้ถึงตกไปอยู่ในมือสัตว์เหล่านี้ได้

ด้วยการที่เหล่าแมวจรจัดนับถือราชันย์เหมียว เมื่อตอนที่เขา
สอนความรู้ต่างๆให้แก่พวกมันเขาได้สอนหลักการคิดด้าน
อารมณ์และทัศนคติให้พวกมันด้วย

หวังถึงไม่รู้ว่าแมวในเขตอื่นจะเป็นยังไงแต่ในเขตไปหยวน
พวกมันอาศัยอยู่ได้ด้วยตนเองและสามารถอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้
อย่างมีความสุข พวกมันช่วยคนแก่ข้ามถนนและพากลับบ้าน
อยู่เป็นเพื่อนจนถึงเช้า

เขาเชื่อว่าแมวที่เขาฝึกสอนมานั้นจะไม่มีทางทำร้ายมนุษย์

แต่ถ้าหากอาวุธที่มีอานุภาพรุนแรงแบบนี้ดันไปตกอยู่ในมือ
สิ่งมีชีวิตที่ฉลาดแต่มีจิตใจที่ดำมืด...

มันจะเกิดอะไรขึ้น...

เขาเห็นแมวสีดำและลูกน้องของมันค่อยๆดันปืนใหญ่ออกมา
จากพุ่มไม้

ปืนใหญ่อิตาลีสามารถเจาะรูกำแพงที่ทำจากคริสตัลดำได้โดยที่
ไม่ทำให้โรงยิมถล่ม

ก่อนหน้านี้หวังสิ่งตั้งใจว่าเขาจะใช้จิงเกอแต่เขาก็เปลี่ยนใจใน
ท้ายที่สุด วิญญาณกระป๋องนี้ยังเด็กและมันยังไม่สามารถ

ควบคุมพลังตัวเองได้ดีนัก หวังถึงกลัวว่าเพียงฉับเดียวจึงเกอ
อาจจะเปลอผ่ายมเป็นสองซีก

ดังนั้นป็นใหญ่กระบอกนี้จึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดเพียงตัวเลือก
เดียวของเขา

ในตอนนีหวัถึงไม่สามารถลงมือทำอะไรที่พิเศษได้ เขาทำได้
แค่เพียงกำหนดลมหายใจของตัวเอง ถ้าหากเขาเปลอจาม
ขึ้นมาตอนนีเขาอาจจะเปลอฆ่าคนที่อยู่ในโรงยมแห่งนี้

แต่ถึงอย่างนั้นเขายังคงสามารถใช้วิชาต่างๆสำหรับการ
ช่วยเหลือได้อยู่

ยามโรงเรียนยังไม่ได้ออกจากกะและเสียงของปืนใหญ่อาจจะ
เรียกความสนใจของยามโรงเรียนมา หวังถึงจึงสร้างเกราะ
ป้องกันกันเสียงเอาไว้

เจ้ทานหยิบก๊อกเกลขึ้นมาใส่และไปยืนเท้าสะเอวอยู่ข้างปืน
ใหญ่

“หัวหน้าหน่วยทหารราบที่สอง พร้อม?”

“พร้อมครับ หัวหน้า!”

เจ้ทานพยักหน้าแล้วจึงทาบอุ้งมือไปบนแผงสแกนลายนิ้วมือ
หลังจากนั้นปืนใหญ่ค่อยๆหันไปทางเดียวกันกับที่เจ้ทานมอง
ไปซึ่งนั่นก็คือกำแพงของโรงยิม

“ยึง!”

“ยึง!!”

“ยึง!!!”

หลังจากเสียงตะโกนคำว่า “ยึง” สามรอบ...

เกิดเสียง *ตุ้ม!* ดังสะท้อนเลื่อนลั่นออกจากปากกระบอกปืน!

แทบจะในทันที เกิดรู้ความสูงเท่าเอวมนุษย์ขึ้นบนกำแพง

.....

ภายในห้องลือคเกอร์ผู้หญิง

หวังหมิงตกใจเสียงระเบิดและรูที่เกิดขึ้นบนกำแพง

ในขณะที่ เจียงหลิวหยิงยืนตะลึงกับภาพที่ปรากฏอยู่อีกฟาก
หนึ่งของรูบนกำแพง

“ฉันได้ยินเสียงระเบิดจากทางนั้น? มันเกิดอะไรขึ้น?!” มีเสียง
ผู้หญิงออกมาจากนาฬิกาข้อมือของเธอทันทีที่เกิดการระเบิด

นักฆ่าสาวตอบด้วยเสียงตะกุกตะกัก

“พี่...ดูเหมือน...ว่าฉันจะ...ถูกล้อมโดย...ฝูงแมว...”

ตอนที่ 60 อาวุธพลังทำลายล้างสูงอยู่ในนั้น!

ไม่ใช่เพียงแค่เจียงหลิวหยิงและหวังหมิงที่ตกตะลึงกับภาพ
เบื้องหน้าพวกเขา แม้แต่ผู้หญิงที่อยู่ในสายยังอึ้งกับสิ่งที่ได้ยิน

เพียงแค่คำพูดไม่สามารถที่จะอธิบายภาพที่ปรากฏขึ้นตรงหน้า
ได้หมด

สิ่งที่เจียงหลิวหยิงเห็นก็คือแมวตัวสีดำสวมใส่แว่นก๊อกลีล
กำลังยื่นเท้าสะเอวมองมาทางเธอ

รอบๆแมวดำตัวนั้นไม่ว่าจะบนพื้น บนต้นไม้ พวกมันล้วนเป็น
แมวจินจาสวมใส่ผ้าคาดปากสีดำ และยิ่งไปกว่านั้นเจียงหลิวห

ยิ่งฟังตระหนักรู้ขึ้นได้ว่าแมวพากันนี้ยืนด้วยสองขา นี่ถ้าหากพวกมันมีปีกนี้ใช้เลยพวกมันคงเป็นญาติกับแฮปปี้*

*Happy แมวมีปีกบินได้และพูดภาษามนุษย์ได้จากเรื่อง Fairy Tail

ไม่กี่ปีที่ผ่านมา สัตว์เลี้ยงจำนวนมากสามารถฝึกพลังวิญญานได้สำเร็จ แต่พวกมันถูกควบคุมโดยหน่วยกักกันแห่งประชาติ

แมวเหล่านี้มารวมตัวกัน แอมยังถือปืนใหญ่อิตาลี... เจียงหลิวหยิงรู้สึกว่ภาพตรงหน้าเธอนั้นเหมือนกับเหตุการณ์ปีศาจบุกเมืองเมื่อหกปีก่อน

เหตุผลที่ทำให้ประตุมิติน่ากลัว ไม่ใช่เพราะความแข็งแกร่งของปีศาจแต่เป็นความน่ากลัวของผู้ที่อยู่เบื้องหลังพวกมันต่างหาก

ในแต่ละครั้งที่ปีศาจบุกโลกมนุษย์จากประตุมิติ พวกมันมักจะ
เตรียมการมาก่อนเสมอ

แต่เหตุการณ์ตรงหน้าเธอนั้นเกินกว่าที่เธอคิด

นี่เป็นปฏิบัติการช่วยเหลือที่เตรียมการมาอย่างดี...

และผู้เข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้ก็คือ...พวกแมวเนี่ยนะ?

“เธอละเมอหรือเปล่า?” เสียงผู้หญิงจากปลายสายยังรู้สึก
สงสัยในสิ่งที่เจียงหลิวหยิงบอกและถามย้ำกลับมาอีกที

“พี่ ฉันไม่ได้พูดเล่นนะ... ไม่รู้จะเชื่อไหม ฉันถูกล้อมโดยฝูงแมวจริงๆ... ไม่สิ กองทัพแมวต่างหากโดยเฉพาะเจ้าแมวตัวสีดำที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้า มันต้องมองฉันด้วยความหื่นกระหาย!”

เจ๊ทาน “...” ‘ฮัลโหลตูฟังภาษามนุษย์ออกนะ’

อีกฝั่งหนึ่งของสายโทรศัพท์นั้นจู่ๆก็เงียบไป และไม่นานก็มีเสียงตอบกลับมา “ฉันคิดว่าสมองของเรามีปัญหาจริงๆแล้วล่ะ เธอรู้สึกไม่ค่อยดีหรือเปล่า? ยกเลิกภารกิจครั้งนี้ไปก่อนดีไหม?”

“พี่สาว! ฟังฉันก่อน!” เจียงหลิวหยิงพยายามจะอธิบายให้พี่สาวของเธอฟัง

แต่พี่สาวของเธอกลับไม่รอให้เธอได้อธิบายเธอพูดตัดบท
กลับมาว่า “...เพื่อความปลอดภัย ฉันจะให้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง
ในการถอนตัว”

หลังจากอีกฝั่งพูดประโยคนี้จบ พี่สาวของเธอก็วางสาย ไม่
ปล่อยให้เจียงหลิวหยิงได้อธิบายเหตุการณ์ที่เธอกำลังยืนอยู่
หน้ากองทัพบกแมวซึ่งพวกมันกำลังมองหาเธออย่างอนาถใจ

หลังจากจ้องตากันอยู่ครู่ใหญ่ เธอก็ถกแขนเสื้อขึ้นและตะโกน
ออกไป “นี่เจ้าชนพู่ทั้งหลาย คิดว่าแม่คนนี้จะกลัวพวกแกหรือ?!”

นักฆ่าคนนี้เป็นคนที่มีความสามารถค่อนข้างน่ากลัวจากบรรดา
ผู้ที่มีระดับแก่นแท้ปราณทองคำเท่ากัน หวังถึงพบว่าเธอเป็นผู้
ฝึกตนที่มีแก่นพลังถึงสองแก่น! พวกมันทำให้เธอแข็งแกร่งกว่า
ผู้ฝึกตนชั้นแก่นแท้ปราณทองคำทั่วไปถึงสิบเท่า!

แรงกดดันที่เธอปล่อยออกมานั้นถึงแม้จะมาจากความโกรธ
เคืองเพียงเล็กน้อย มันก็เพียงพอที่จะทำให้แก้มของหวังหมิง
สั่นสะท้าน

เจิ้งทานเป็นแมวที่อยู่ชั้นแรกเริ่มลมปราณเท่านั้น แรงกดดันที่
นักฆ่าสาวปล่อยออกมาทำให้ขนของมันลุกชู ไม่ใช่เพียงแค่มัน
ตัวเดียว แต่แมวทั้งกองกำลังของมันก็ขนลุกชูเช่นกัน

และทันใดนั้นเอง แมวขนสั้นตัวหนึ่งก็กระโดดเข้าหาเจิ้งทาน
“ระวังนะบอส!”

เป็นหลวงพ่ินั่นเองที่กระโดดเอาตัวเองกระโดดทับเจิ้งทานเพื่อ
ปกป้อง และแมวตัวอื่นในฝูงก็กระโดดออกมาทำเช่นเดียวกัน

พูดตามตรงเจ้เจ้านรู้ลึกซึ้งใจกับการกระทำของพวกมัน
มาก... หลังจากนั้นไม่นานมันก็มีแมวไม่ต่ำกว่าสิบตัวลี้ภัยมัน
อยู่

“พวกแกทำอะไรกันเนี่ย...” เจ้เจ้านมุดหัวดำๆของมันออกมา
จากกองภูเขาแมว

“ป้องกันหัวหน้า โปรตระวังหน้าอกของเธอคนนั้น!” แมว
หลายตัวร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ ... ”

หลวงพี่พยักหน้า “หน้าอกของผู้หญิงคนนั้นใหญ่ผิดปกติ
ดังนั้นเป็นไปได้ว่ามันจะบรรจุอาวุธที่มีพลังทำลายล้างสูงอยู่ใน
นั้น”

เจิ้งทาน “...”

หวังลิ่ง “...”

แม้แต่หวังหมิงยังอ้าปากค้างตกใจกับแมวพวกนี้ ซึ่งพูดภาษามนุษย์ได้ชัดเจนมาก

ด้วยระดับมันสมองของรัฐบาล เขาสามารถบอกได้เลยว่าแมวพวกนี้ฉลาดมาก และแมวตัวสีดำตัวนั้นดูเหมือนจะเป็นหัวหน้า มีไอคิว(IQ)สูงที่สุด ส่วนไอแมวขนเตียนตัวนั้นก็ยังมีไอคิว

รองลงมา สำหรับสัตว์แล้ว หวังหมิงรู้สึกว่ไอคิวของพวกมันมีมากกว่ามนุษย์ธรรมดาทั่วไปเสียอีก แต่แน่นอนว่าพวกมันไม่มีทางเหนือกว่าระดับไอคิวของเขาได้หรอก

หวังหมิงหันไปมองนักฆ่าสาวอก36D “นี่พี่สาว พี่ไม่ได้สังเกตอะไรเลยหรือ?”

“???” เจียงหลิวหยิงแสดงสีหน้างุนงง และเป็นครั้งแรกที่หวังลิ่งและหวังหมิงคิดเหมือนกัน นั่นก็คือ นอกจากขนาดหน้าอก36Dแล้วสมองคงมีแต่ขี้เลื่อย...

“พี่สาว ด้วยระดับพลังของพี่ในตอนนี พี่สามารถขยี้ผู้ฝึกตนชั้นแก่นแท้ปราณทองคำได้ง่ายๆ แต่พี่ไม่ได้สังเกตบ้างหรือว่าพลังกดดันวิญญาณของพี่ แมวพวกนี้อาจจะมีพลังวิญญาณอยู่บ้าง

แต่ก็ไม่ได้แข็งแกร่งถึงขนาดนั้น จนถึงตอนนี้ภายใต้แรงกดดัน
วิญญาณของพี พวกมันยังคงกระโดดโลดเต้นได้อยู่เลย”

ทันใดนั้นเองก็เหมือนเธอจะตระหนักถึงเหตุผลในข้อนี้ขึ้นได้

เธอควรจะสังเกตเห็นมันได้ตั้งนานแล้วสิ!

แมวพวกนี้และผู้ชายคนนี้ผู้ซึ่งไม่มีพลังวิญญาณเลยควรจะถูก
หยุดการเคลื่อนไหวโดยแรงกดดันวิญญาณของเธอ... แต่ทำไม
แมวพวกนี้ยังคงแลบลิ้นปลิ้นตาใส่เธอได้อยู่?

เธอนำหลักฐานและเหตุผลหลายข้อมาคิด และสิ่งที่เธอคิดออก
เพียงอย่างเดียวก็คือ! มันถูกลบล้างโดยบุคคลที่มีพลังมากกว่า

เธอ! เพราะมันเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะยับยั้งแรงกดดันวิญญาณ
ของเธอได้

...ใครกัน?

เจียงหลิวหยิงกวาดสายตาไปยังฝูงแมว และในทำนองเดียวกัน
เธอก็ปลดปล่อยพลังวิญญาณเพื่อตรวจจับสิ่งผิดปกติ เธอ
พยายามหาคลื่นพลังวิญญาณแปลกประหลาด และทันใด
นั้นเองเหมือนสมองของเธอถูกคิดอะไรบางอย่างได้ มันอาจจะ
มีคนใช้วิชาร่างจำแลงหรือวิชาภาพมายาปลอมเป็นแมวเพื่อ
ความหลบซ่อนอยู่ท่ามกลางฝูงแมว

ถ้าหากเป็นเช่นนั้นเธอสามารถจะคัดแยกคนผู้นั้นได้จากการ
ตรวจสอบอย่างระมัดระวัง

แต่ถึงอย่างนั้นการที่จะระบุพลังวิญญาณของคนอื่นได้นั้นมี
ข้อแม้ว่าพวกเขาต้องอยู่ในระดับเหนือกว่าหรือใกล้เคียงกัน

พูดกันตามตรง ถ้าหากยังมีเวลาเหลือหวังถึงอาจจะเล่นเกม
ช่อนแอบกับนักฆ่าหญิงตรงหน้าอีกหน่อย

แต่มันคงไม่ใช่เวลา...

เพราะเหลืออีกแค่เพียงสิบนาทีก่อนที่โลกจะแตก!

สายตาของเจียงหลิวหยิงหยุดอยู่ที่แมวสีชาวดำพันธุ์เปอร์เซีย
ซึ่งค่อยๆเดินออกมาจากฝูงแมว

‘หืมแมวตัวนี้เองสินะ...’

ในขณะที่นักฆ่าสาวกำลังรวบรวมพลังวิญญาณ แมวเปอร์เซีย
ตัวนั้นก็ปล่อยพลังวิญญาณที่ทรงพลังออกมาสะกดพลัง
วิญญาณของเธอไว้

หลังจากนั้นนักฆ่าสาวตกตะลึงเธอพบว่าการไหลเวียนของพลัง
วิญญาณในร่างกายเธอหยุดชะงัก และพบว่าตัวเธอนั้นไม่
สามารถขยับไปไหนได้เพราะโดนแรงกดดันวิญญาณของแมว
ตัวนั้นสะกดเอาไว้

แมวเปอร์เซียตัวนี้...มันไม่ใช่แมวธรรมดาแล้ว?!